

JENNIFER L. ARMENTROUT



ÖLENE DEK BERABERİZ

*Tutunabileceği tek dalı aşkıydı.
Katiline meydan okumak için ona ihtiyacı vardı.*

DE

PLUS



*“Bana o gelinliğı giydirip, gözümü bağlayarak
dışarı çıkardığında biliyordum... Buraya
kadardı işte. Ölecektim... Ağladı, Cole.
Dışarıda yanımda yürürken ağlıyordu.
Hıçkırıyordu... Ben de...
Ona yalvardım, yakardım...
Öleceğimi biliyordum ve ölmek istemiyordum.”*

Damat lakaplı seri katilin elinden kurtulabilen tek kadın olan Sasha, on yıl önce kaçarcasına terk ettiği *küçük kasabasına* geri dönmeye karar verir. Ancak eski hayatını yeniden kurmak düşündüğü kadar kolay olmayacaktır. Annesinin işlettiği otele adımını attığı andan itibaren kâbus yeniden başlar. Kasabada ardı ardına kadınlar kaçırılıp öldürülür. Üstelik tüm cinayetler Sasha ile bağlantılıdır. Onun elindeyse yalnızca, yıllar önce ardında bıraktığı aşkı *Cole* vardır.

JENNIFER L. ARMENTROUT

ÖLENE DEK BERABERİZ



Senin için, okuyucu.

GİRİŞ

Kurallar vardı.

Bozulmaması gereken kurallar. Ama bu defa bozulmuşlardı ve lanet olsun ki bu yine tekrarlanacaktı. Bu aşamaya dek her şeyin kontrol altında olmasının bir önemi yoktu. Kurallara uyulmasının, uyulması gerekliliğinin bir önemi kalmamıştı.

Her şey artık çok farklıydı.

O kız geri dönmüştü.

Ve her şeyi bir kere daha mahvedecekti.

Köşedeki büzüşmüş zavallı gölge hafiften inledi. Kadın uyanmıştı. Nihayet. İşin en güzel kısımlarında kendilerinde olmamaları hiç de eğlenceli olmuyordu. Plan yapmak sabır isterdi, sabırsa gerçekten bir erdemdi; yıllarca ama yıllarca beklemekle uzmanlaşılan bir erdem.

El ve ayak bilekleri kanlı ve kirli bir iple bağlıydı. Çenesini yavaşça kaldırıp, kirpiklerini kırıştırarak açtığı anda dipsiz bir korku kuyusunun derinliklerinden ürkek çığlığı yükseldi. İrice açılmış donuk gözlerinden okunabiliyordu: Biliyordu. Evet, buradan çıkamayacağını biliyordu. Sabah işe giderken tıklandı-

ğı arabadan gördüğü güneş ışığının son güneş ışığı olduğunu biliyordu. Son temiz havasını soluduğunu biliyordu. Onun evi artık bu loş, yapay ışıktan ibaretti. Artık son nefesine kadar bu küflü, topraksı koku eşlik edecekti ona; tüm gözeneklerine dolacak, saçlarına sinecekti.

Burası onun gördüğü son yer olacaktı.

Kadın, başını nemli tuğla duvara yasladı. Bakışlarındaki korku yalvarışa dönmüştü. Hep böyle olurdu zaten. Ne kadar da beklendikti. Ne kadar anlamsız. Burada zerre kadar ümit yoktu. Mucize olma ihtimali yoktu. Buraya bir kere geldiler mi onları kurtaracak bir şövalyeleri olmazdı.

Üst kattan ayak sesleri duyuldu. Bir saniye kadar sonra hafiften bir kahkaha yankılanınca kadının bakışları tavana çevrildi. Bağırmaya, çığlık atmaya çalıştı ama sadece boğuk sesler çıkıyordu, ve o sesler, loş ışığın bıçağın üzerinde parıldamasıyla kesiliverdi.

Başını delice iki yana sallayarak çırpınırken sarı bukleleri soluk yüzüne düştü. Kahverengi gözleri yaşla doldu.

"Senin hatan değil."

Göğsü düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu.

"O kız geri dönmeseydi bunlar başına gelmeyebilirdi. Onun suçu."

Kadının gözleri bıçağın ucuna kayarken anlık bir hareketsizlik oldu. "O benim hayatımın içine etti, ben de onun hayatının içine edeceğim, hem de en fena şekilde."

Bu defa olması gerektiği biçimde bitecekti. Ölecekti ama önce bedelini ödeyecekti. Her şeyin bedelini ödeyecekti.

1. Bölüm

Gözlerim dikiz aynasına kaydığında kalbim hızla çarpmaya başladı. Kahverengi gözlerim irileşmiş, alabildiğine açılmıştı. Korkudan çıldırmış gibi görünüyordum, öyleydim de.

Derin bir nefes alarak çantamı kaptığımı gibi Honda'nın kapısını açıp kendimi dışarı attım.

Kapıyı kapatırken soğuk hava hızla ince kazağımın içine işleyiverdi. Yeni kesilmiş çimlerin kokusunu derin derin içime çektim.

Büyüdüğüm ve yıllardır görmediğim otele doğru bir adım attım. Hâlâ aklımdaki gibiydi. Boş sallanan sandalyeler rüzgârda salınıyordu. Bahar sonundan sonbahara dek saksılardan sarkan eğreltiler şimdi yoktu. Binanın dışındaki ahşap kaplama beyaza boyanmıştı. Kepenklerse koyu renk orman yeşiline ve...

Boğazım kupkuru kesildi. Ensemdeki sarı saçlar dalgalanırken tüylerim hafiften ürperdi. İçimi korkunç, gerçeküstü bir his kapladı. Nefesim bir kez daha boğazımda sıkışıp kaldı.

Öyle bir histi ki, sanki ağır bir el sırtımın ortasına doğru inmiş, sertçe okşuyordu. Ensem, o herif hemen arkamda duruyormuş gibi alev alev yanıyordu.

Hızla arkama dönerek ön bahçeyi taradım. Uzun çalılar düzgünce budanmıştı. Şehrin tam ortasından geçen Queen Caddesi'nden epeyce uzakta olmamıza rağmen gelip geçen arabaların sesini duyabiliyordum. Kimse yoktu. Etrafımda tam bir tur döndüm. Ne bahçede kimse vardı ne de verandada. Belki pencerelerin birinde ya da otelde birileri vardı ama hızla atan nabzıma, içimde haykıran sezgilere rağmen burada tek başımaydım.

Yeniden yeşil çalılara odaklandım. Çok kalınlardı, arkalarına biri saklanıp gözetleyerek...

"Kes artık." Boştaki elimi yumruk yaptım. "Paranoyaklık ve aptallık ediyorsun. Kes artık şunu. Kimsenin seni izlediği falan yok."

Ancak kalbim durulmuyor, gergin kaslarım hafiften titriyordu. Düşünmeden, salt fiziksel tepki gösteriyordum.

Paniklemiştim.

Korkunun buzdan pençeleri göğsüme saplanmıştı bir kere. Koşmaya başladım, arabamın yanından otele doğru. Merdivenlerden çıkıp üst kat boyunca koşmaya devam ederken her şey bulanıktı.

Otelin üst katına, dairelerin bulunduğu dar ve sessiz koridora vardığımda mide bulantısıyla nefes nefese kaldım. Çantamı yere atıp, derin ve düzensiz nefesler alarak eğilip dizlerimi tuttum.

Durup da otel değişmiş mi diye bakacak ya da annemi bulacak vaktim olmamıştı. Peşimden şeytanlar kovalıyormuş gibi koşmuştum.

Öyle de hissetmiştim zaten.

Bu bir hataydı.

“Hayır,” diye fısıldadım tavana doğru. Duvara yaslanıp ellerimi yüzümde gezdirdim. “Bu bir hata değil.”

Kollarımı duvara koyup derin bir nefes alırken kendimi gözlerimi açmaya zorladım. Eve dönmek, tüm olan bitenin ardından buraya geri gelmek böylesi güçlü bir tepki vermeme yol açacaktı.

Ayrılırken bir daha asla dönmeyeceğime yemin etmiştim.

Asla, asla deme.

Eve dönme kararını aldığım andan itibaren bu üç kelime aklımda dönüp duruyordu. Asla yapmayacağımı söylediğim şeyi yapıp şu an burada oturduğuma inanamıyordum.

Çocukken otelin hayaletli olduğuna inanırdım. Aksi mümkün müydü? İngiliz tarzı malikâne ve bitişiğindeki garaj aşırı eskiydi. Zamanında Yeraltı Demiryolu’nun bir parçası olarak kullanıyormuş ve söylentilere göre kanlı Antietam Muharebesi’nin ardından yaralı ve ölmek üzere olan askerler burada kalmış.

Döşemeler geceleri gıcırdardı. Odalarda soğuk noktalar* vardı. Zamanında hizmetçilerin kullandığı loş merdivenler ödümü koparırdı. Gölgeler duvar kâğıdıyla kaplı duvarlarda sinsî sinsî hareket ediyormuş gibi görünürdü. Eğer hayaletler gerçekten varsa bu otel, yani Scarlet Wench kesin onlarla doluydu. Evet, yirmi dokuz yaşında, son derece yetişkin bir kadın olarak buranın hâlâ hayaletli olduğuna inanıyordum.

* Termal haritadaki soğuk noktalar kastediliyor. Hayaletlerin varlığıyla ilgilenen kişiler odalardaki soğuk noktalarda hayaletlerin olduğuna, sıcaklık değişimine onların sebep olduğuna inanır. (ç.n)

Ama artık farklı bir tür hayalet vardı.

Üst katların dar koridorlarında dolanıp cilalı döşemelerin üzerinde parmak uçlarında yürüyen ve karanlık merdiven boşluklarına sinip saklanan on yıl önceki Sasha Keeton'dı o hayalet. Damat'ın sessiz sakin kasabaya gelip de her şeyi yerle bir etmesinden önceki Sasha.

Bu kasabaya asla dönmeyeceğime yemin etmiştim ama Büyükanнем Libby'nin her zaman söylediği gibi, asla, asla deme...

İç geçirerek, yaslandığım duvardan ayrılıp koridora baktım.

Belki de yola çıkmadan önce radyodaki haberleri -Frederick'te kaybolan bir kadın hakkındaki haberleri duymasaydım kafayı bu kadar sıyırmazdım. Bir tek soyadı aklımda kalmıştı: Banks. Hastanede bir hemşireymiş. Kocasını onu en son, sabah işe giderken görmüş.

Buz gibi ürperirken nefesim kesildi. Frederick, Berkeley County'den çok uzak sayılmazdı. Trafiğin çok olmadığı zamanlarda kırk beş dakika kadar sürerdi. Parmaklarımı kapatıp açarken parmak uçlarım donmuş gibi hissediyordum.

Bir insanın kaybolması şartlar ne olursa olsun son derece korkunç, üzücü ve inanılmaz derecede trajik bir durumdur. Birden çok insanın kaybolması ise dehşet verici, büyük bir olaydı ve belli bir örüntüsü...

Alçak sesle küfrederek bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım. Kaybolan kadının benimle bir ilgisi yoktu. Herhâlde yoktu. Bir insanın ortadan kaybolmasının ne kadar travmatik olduğunu gayet iyi anlıyordum ve o kadının gerçekten sağ salim bulunmasını ümit ediyordum.

Ama bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Ya da on yıl önce olanlarla.

Çatının üstünde uğuldayarak esen sert ocak rüzgârıyla ürktüm. Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyordu. Aç kedilerle dolu bir odada sıkışan, ürkek bir fareye benziyordum. Bu...

Çalan cep telefonum beni düşüncelerimden kopardı. Yerde duran büyük hobo çantaya uzandım ve parmaklarım telefonun ince yüzeyine dokunana dek elimi içinde dolaştırdım. Telefonu çıkarıp da arayanı görünce dudaklarım yukarı kıvrılıverdi.

“Sasha,” dedi annem, telefonu açar açmaz. Kahkahası yüzüme bir gülümseme yayılmasını sağlamıştı. “Neredesin yahu? Arabanı önde gördüm ama seni bulamadım.”

Hafifçe yüzümü ekşittim. “Üst kattayım. Arabadan çıktım, yürümeye başladım ama...” Konuşmaya devam edip cesaretimi nasıl kaybettiğimi itiraf etmek istemiyordum.

Hiç duraksamadan “Üst kata gelmemi ister misin?” diye sorunca gözlerimi sıkıca kapadım.

“Yok. İyiyim şu an.”

Bir süre sessizlik oldu. “Sasha tatlım, ben...” Annemin sesi gitgide kısılıp da cümlesi bitmeyince ne söyleyeceğini merak ettim. “Nihayet eve döndüğüne çok sevindim.”

Ev.

Yirmi dokuz yaşındaki çoğu kişi eve dönmeyi bir başarısızlık olarak görürdü ama durum benim için tam tersiydi. Eve dönmek bir başarı, öyle kolayca elde edilmemiş bir zaferdi. Gözlerimi açarken bir kere daha iç geçirdim. “Aşağı geliyorum.”

“Ben de öyle yapacağını düşünüyordum.” Yeniden güldü ama sesi bu defa daha titrek gelmişti. “Mutfaktayım.”

“Tamam.” Telefonu daha sıkı kavradım. “Birazdan oradayım.”

“Tamam tatlım.” Annem kapatınca telefonu yavaşça çantama koydum.

Bir anlığına olduğum yerde kımıldamadan öylece donakaldım, sonra başımı kısa ve hızlı biçimde salladım. Zamanı gelmişti.

Nihayet zamanı gelmişti.

Şaşırp kaldım.

İçerisi hiç de hatırladığım gibi değildi. Antreye adımımı atınca son on yıldaki değişikliklerle şaşkına döndüm.

Çantam parmak uçlarımda sallanırken zemin kat-
ta ağır adımlarla yürümeye başladım. Yapay orkidelerle dolu vazolar yeniydi, resepsiyondaki demode sandalyeler gitmişti. Geniş bir alan yaratmak için iki büyük oda açılmıştı. İnsanı dinlendiren gri boyanın yerini çiçekli duvar kâğıtları almıştı. Kadife yastıklı geleneksel, eski sandalyeler camgöbeği ve beyaz renkte kalın yastıklı berjer koltuklarla değiştirilmiş, daha rahat sohbet etmeye uygun şekilde sehpaların yanına yerleştirilmişti. Tuğla şömine sadeleştirilmiş, beyaza boyanmıştı.

Yemek odasında beni başka bir sürpriz bekliyordu. Otelde yemek yiyen konukların hepsini bir arada olmaya zorlayan o soğuk, resmî yemek masası gitmişti. O masadan nefret ederdim, çok abesti. Geniş odaya beyaz örtülü beş masa konmuştu. Buradaki şömine de oturma odasındakiyle aynı renkte boyanmıştı. Alevler camın arkasında dalgalanıyordu.

Scarlet Wench sonunda yirmi birinci yüzyıla girmişti.

Annem bunlardan bahsetmiş miydi acaba? Sık sık telefonda konuşuyorduk, on yıl içinde birkaç defa Atlanta'ya da gelmişti. Bunları söylemesi gerekirdi. Gerçi muhtemelen söylemişti ama ben bu kasabayla ilgili her şeye karşı ilgimi fazlaca kaybetmiştim demek ki.

Sonuçta bu dikkate değer bir durumdu; değişiklikleri görmek önemliydi ve elimi ayağımı fazlasıyla çektiğimi şu an fark edebiliyordum.

Genzimde yine bir düğüm oluştu, aptal yaşlar gözlerimi yakıyordu. "Of Tanrım," diye mırıldandım, ellerimle göz altlarımı silip gözlerimi hızlı hızlı kırptırırken. "Tamam, haydi toparlan bakalım."

Ona kadar sayarken bir yandan da hazır olduğumu gösterircesine hafifçe başımı salladım. Bu işi kendimi salmadan, aç ve sinirli bir bebek gibi ağlamadan da yapabilirdim.

Bu türden teatral bir dağılma yaşamayacağımdan emin olduğumda ayaklarımı harekete geçirdim. Fırındaki etin kokusu beni evin arkasına doğru yönlendirdi. Üstünde *Sadece Personel* yazan sürgülü kapı kapalıydı. Kapıya uzanırken bir anda geçmişe döndüm ve saniyeler içinde, kendimi, anaokulunun ilk gününde yaptığım sulu-boya resmimi elimde sallaya sallaya bu kapıdan geçip beni bekleyen babamın kollarına koşarken gördüm.

Kenny Roberts beni oyun parkında çamura ittikten sonra, yüzüme bulaşan toz ve pislik gözyaşlarıyla yol yol olmuş bir hâlde, ilk kez kırılan kalbimle bu kapıdan yalpalayarak girişimi hatırlıyordum. On beş yaşındaki hâlimi de görebiliyordum, babamın artık beni hiçbir zaman beklemeyeceğini bildiğim zamanları.

Sonra, Ekon101'de* tanıdığım ilk çocuğu bu kapıdan sokup annemle tanıştırdığımı gördüm. Kalbim beni anıların içine sürüklerken tekleyiverdi.

"Tanrım," diye inledim. Bir kurdunkileri andıran o soluk mavi gözler zihnimde belirmeye başlamadan önce, bütün bu düşüncelerin yarattığı enkazı savdım kafamdan. Çünkü o gözler bir kez gözümde canlanırsa on iki bin yıl daha onu düşünüp durabilirdim ve şu an buna hiç mi hiç gerek yoktu. "Resmen felâket bir hâldeyim."

Kapıyı açarken başımı sağa sola sallıyordum. Annemi, babamın geçirdiği kalp kriziyle bir sabah ansızın dul kaldığını öğrendiği, paslanmaz çelik tezgâhın başında gördüğümde boğazımdaki düğüm intikam alırcasına geri döndü.

Ne radyoda duyduklarım kalmıştı aklımda ne de buraya gelirken geçirdiğim cehennem gibi uzun yolculuk. Yeniden beş yaşıma dönüvermiştim.

"Anne," dedim çatlak bir sesle, çantamı yere bırakırken.

Anne Keeton tezgâhın arkasından çıkınca tökezleyerek ona koştum. Görmeyeli bir yıl olmuştu. Eve dönmeye hazır olmadığımı bildiğinden, geçen Christmas, Atlanta'ya gelmişti. Aradan sadece bir yıl geçmişti ama annem de en az otel kadar değişmişti.

Omzuna gelen saçlarında artık sarıdan çok gümüş teller vardı. Kahverengi gözlerinin kenarında derin çizgiler, daha da incelmış dudaklarının etrafında ufak kırışıklıklar oluşmuştu. Annemin her daim yuvarlak hatlı, balıketinde bir vücudu olmuştu; yani sonuçta kalçalarımı, göğüslerimi, göbeğimi, eh bacaklarımı da ondan almıştım

* Ekonomi 101 dersi kısaltması (ç.n.)

ama şimdi en az on kilo daha zayıftı.

Kollarını bana sararken içimi bir endişe kapladı. Bunu geçen yıl fark etmemiş miydim? Çok mu uzun zamandır yoktum? Birini on yıl gibi uzun bir süre içinde yalnızca belli aralıklarla gördüğünde insan bazı şeyleri kaçırabiliyordu.

“Tatlım,” dedi annem boğuk bir sesle. “Bebeğim seni gördüğüm için çok mutluyum. Burada olduğun için çok mutluyum.”

“Ben de öyle,” diye fısıldadım, ciddiymdim de.

Eve dönmek, istediğim son şeydi ama ona sıkıca sarılıp vanilya kokulu parfümünü içime çekince doğru şeyi yaptığımı anladım. Ne var ki, az önceki endişe içimde büyüyüp yayılmaya başlamıştı.

Annem daha elli beş yaşındaydı; hoş, ölüm kapıyı çaldığında bunun bir önemi olmuyordu. Ölüm söz konusu olunca hiçbir şeyin önemi kalmıyordu. Bunu herkesten daha iyi biliyordum. Babam çok genç yaşta öldü; on yıl önce, on dokuzumdayken. Benimse... Benimse, sahip olduğum her şey elimden alındıktan sonra, son nefesimi vermeme ramak kalmıştı.

2. Bölüm

Verandayla bahçeye bakan büyük pencerenin önündeki demir bar masası kendimi bildim bileli mutfaktaydı. Elim üzerinde gezinirken masanın kenarlarındaki o küçük, tanıdık oyukları buldu. Çocukken resim, biraz büyüdüğümde de akşamları ödevlerimi yaptığım masaydı bu.

Şu an mola odası ve depo olarak kullanılan eski mutfağın kapısı diğer uçtaydı ve onun da üzerinde *Sadece Görevliler* tabelası asılıydı. O kapı da tıpkı yenilenen diğer her şey gibi beyaza boyanmıştı.

Annem iki kupa kahveyle gelip karşıma oturdu. Etraf kahve dükkânı gibi kokmaya başlayınca, az önce balataları sıyırdığım anları düşünmez olmuştum.

“Teşekkür ederim,” dedim elimi sıcak kupanın etrafına sararken. Dudaklarımın kenarında bir sırtıma oluşuverdi. Kupanın üzerinde küçük, yeşil yılbaşı ağaçları vardı. Christmas geçeli iki hafta olmuş ve tüm yılbaşı süsleri kaldırılmıştı. Ama Christmas temalı kahve bardakları her zaman kalır, tüm yıl kullanılırdı. Mutfağı şöyle bir süzüp

kaşlarımı çattım. “James nerede?” James Jordan en az on beş yıldır bu mutfağın şefiydi. “Yemek kokusu alıyorum.”

“Kokusunu aldığın şey iki parça rosto.” Kahvesinden bir yudum aldı. “Bazı değişiklikler yaptık. Artık sadece misafirler burada yemek istediklerinde yemek yapıyoruz. Hem iş yükü azalıyor hem de yemek israf etmemiş oluyoruz.” Durdu. “James artık haftada üç gün geliyor; salı, perşembe ve cumartesileri.” Bardağını masaya koydu. “İşteki istikrarımızı sürdürüyoruz ama her yıl yabancı otlar gibi biten yeni oteller yüzünden parayı nereye harcayacağımıza dikkat etmem gerekiyordu. Sana Angela Reidy’den bahsetmiştim, hatırlıyor musun?”

Başımı evet anlamında salladım. “Çarşambadan pazara kadar sabah ve öğleden sonları oda hizmetlerine o bakıyor. Daphne de hâlâ burada ama iyice yaşlandığından onu yarı zamanlı çalıştırıyorum. Böylece torunlarıyla daha çok zaman geçiriyor. Angela süper çalışıyor ama biraz havai bir tip, arada unutkanlığı tutuyor. Kasabada kiralık bir evde yaşıyor, sürekli kapıda kalıp duruyor. Hatta sırf bu yüzden arka odada yedek bir anahtar bulunduruyor.”

Tüm bu haberleri sindirirken tam da sevdiğim şekilde hazırlanmış şekerli kahvemi yudumladım. Annem aslında işlerin çoğunu kendi başına hallettiğini söylemeye çalışıyordu. Bu da gözlerinin etrafındaki derinleşen çizgileri, ağzının kenarındaki yeni kırışıklıkları ve gümüşe dönen sarı saçlarını açıklıyordu. Bir otel ya da herhangi bir işletmeyi kemik bir kadroyla yürütmek kimi olsa olumsuz etkilerdi. Kaldı ki bu on yılın annem için bir dolu farklı nedenle kolay geçmediğini biliyordum.

Benim için de aynı derecede zor olan nedenlerle.

Bazen -o kadar sık olmasa da- beni evimden uzaklaştıran nedeni unutmayı becerebiliyordum. O anları çok nadiren yaşıyordum ama yaşadığımda da içim sıcacık bir huzur hissiyle doluyordu. Aileme ve bana olanları kabullenememişim gibi değil de, az çok sevdiği bir kariyeri olan; alelade, hatta sıkıcı bir geçmişe sahip; sıradan bir kadınmişçasına davranabilirmişim gibi geliyordu. Tıpkı eskiden olduğu gibi. Bunun için altı yıl boyunca yoğun bir terapi görmüştüm. Öyle ya da böyle her şeyi unuttuğum bu anları mutlulukla karşılıyor ve şükrediyordum.

“Tüm bu işleri tek başına yapıyorsun anne.” Kupamı masaya koyup bacak bacak üstüne attım. “Çok büyük yük.”

“Eh, idare ediyorum işte.” Annem gülümsedi fakat bu gülümseyişi viski rengi gözlerine dek ulaşmadı. Benimkiler tıpatıp benzeyen o gözlerine. “Ama artık sen geldin. Tek başıma olmayacağım.”

Gözlerimi bardağa indirdim. “Eve daha önce...”

“Öyle deme.” Annem küçük masanın üzerinden uzanıp elini elimin üstüne koydu. “Senin çok iyi bir işin vardı...”

“Benim işim, üçüncü karısını aldatmasın diye patronuma bebek bakıcılığı yapmaktan ibaretti.” Durup sırtıttım. “Hoş, üçüncüye de kapının görüldüğünü düşünürsek onda da pek başarılı olamadığım ortada.”

Annem bardağını kaldırırken başını iki yana salladı. “Tatlım, sen bilmem kaç milyar dolarlık iş yürüten bir adamın yönetici asistanıydın. Onun pantolonuna hâkim olmaktan çok daha fazla sorumluluğun vardı.”

Kıkırdadım.

Eski patronumun, işindeki başarısıyla aşık atabilece-

ği tek konu becerdiği kadın sayısı olabilirdi. Gelgelelim annem söylediklerinde haklıydı. Beş yıl boyunca tüm hayatım, ofiste geç saatlere dek çalışmaktan, akşam yemeği toplantılarından, ülkenin bir ucundan bir ucuna, dünyanın dört bir yanına saatli saatsiz, bitmek bilmeyen uçuşlardan ibaret olmuştu. İyi yönleri de kötü yönleri de vardı ve işimden ayrılmak öylesine, düşünmeden verdiğim bir karar değildi. Kaldı ki daha sakın bir hayata geçişimi kolaylaştıracak bir miktar para biriktirmemi de sağlamıştı.

“Atlanta’da bir hayatın vardı,” diye devam etti, kaşının birini kaldırarak. İşin aslı, benim hayatım Bay Berg’in hayatı olmuştu. “Ve buradaki hayatın öyle kolayca dönülebilecek bir hayat değildi.”

Bir anda gerildim. Şimdi kalkıp bu konulara girmeyecekti, değil mi? Elimi sıktı.

Çoktan girmişti bile.

“Bu kasabaya ve tüm o yaşadıklarına rağmen dönmen kolay değildi, biliyorum tatlım. Emin ol, biliyorum.” Yeniden gülümsedi ama daha narin bir gülümsemeydi bu. “O yüzden, bunun senin için ne denli büyük bir mesele olduğunu anlayabiliyorum. Bu kararı vermek için üstesinden gelmek zorunda olduğun şeyleri, benim için yaptıklarını... Şu yaptığını hiç de küçümseme.”

Of! Tanrım, yine ağlamaya başlayacaktım.

Evet, bunu onun için yapıyordum ama... Ama kendim için de yapıyordum.

Elimi çekip, eskiden de pek çok defa yaptığım gibi göz yaşlarına boğularak demir masanın üstüne kafamı gömmeden önce kahvemi koca bir yudumda mideye indirdim.

Annem arkasına yaslandı. "Neyse," dedi hafifçe öksürerek. "Çarşamba günü birkaç koli eşyan geldi, James onları yukarı koydu. Arabada da eşyaların vardır herhâlde."

Annem ayağa kalkıp bardağını sanayi tipi eviyeinin içine koyarken "Evet," diye mırıldandım. "O kolileri de getireyim. Sadece kıyafet zaten, milyonlarca saat süren araba yolculuğundan sonra biraz hareket etmiş olurum."

"Çıkman gereken merdivenleri hatırlayınca fikrini değiştirebilirsin." Bardağını yıkadı. "Şu an sadece üç konumuz var; ikisi pazar günü gidiyor, yeni evli olan diğer çift de salı günü."

Kahvemi bitirdim. "Sonraki rezervasyonlar nasıl?"

Ellerini mutfak havlusuna silerken -tam da beklendiği gibi- bir çırpıda gelecek haftanın programını sıraladı, bunları hatırlayabilmesine hayrandım.

"Sana şu an yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordum, işini bitirdiğinde.

Başını iki yana salladı. "Üç rezervasyondan ikisi burada yiyecek. Rostoların daha zamanı var. Patatesler haşlanıp kesildi, hazır. Akşam yemeği servisine yardım etmek istersen iki saat kadar daha vaktimiz var."

"Güzel." Ayağa kalkarken göz ucuyla bir hareket fark ettim.

Pencereye döndüğüm sırada verandanın sağ tarafında bulanık bir gölge görmüştüm. Cüce elma ağacının dalları sallanıyordu. Pencereye iyice yaklaşırken gözlerimi kıstım. Üstünde sarmaşık olan bahçe paravanının arkasında bir şey hareket etti. Diğerlerinden daha koyu olan bir gölgeydi, çalıdan çitlere yakın duruyordu. Birilerinin çıkmasını bekledim ama çıkmayınca bahçeye bakındım. Bir

şey göremeyince dikkatimi yeniden verandaya yönelttim. Verandadaki şezlong ve diğer koltuklar boştu ama dışarıda birini gördüğüme yemin edebilirdim.

“Neye bakıyorsun tatlım?”

Ne olduğunu anlayamadan gözlerimi kırptırdım, başımı iki yana sallayarak ona döndüm. “Galiba dışarıda konuklarımızdan biri var.”

“Tuhaf.” Asılı tavaların arkasından geçerek fırına doğru yürüdü. “Konuklarımızın hiçbirisi burada değil. Hepsi çıkmıştı.”

Annem fırın eldivenini takarken yeniden pencereye döndüm.

“Tabii biri ben görmeden gelmiş olabilir,” dedi ve fırının kapağı gıcırdayarak açıldı. “Olmayacak şey değil.”

Dışarıda herhangi bir hareket görünmüyordu.

Muhtemelen kimse yoktu. Sadece benim gerginliğim ve paranoyam... Tıpkı biraz önce eve koşup üst kata kaçmam gibi. Eve dönmek sinirlerimi germişti ve bundan dolayı kimse beni suçlayamaz diye düşünmek istiyordum.

Alt dudağımı bükerek radyoda duyduğum haberi düşündüm yine. Ellerim birbirine kenetlenirken midem kassıldı. “Radyoda bir şey duydum, Frederick’te kaybolan bir kadın hakkında.”

Annem fırına giderken bir anda durdu. Göz göze geldik, bir şey söylemeyince karnım iyice düğüm düğüm olup içinde yüzlerce küçük yılan varmışçasına kımıl kımıl etmeye başladı. “Neden bu konuda bir şey söylemedin?”

Annem dikkatini fırına vererek eldiveni eline geçirdi. “Seni endişelendirmek istemedim, yani endişelenmeyeceğini biliyorum ama yine de seni üzme istemedim.” Başını

hafifçe sağı sola salladı. “Eve gelme konusundaki fikrini değiştirmeni istemedim.”

Yavaşça nefes aldım. Bu kadar kırılgan olduğumu, yakın bir yerde kaybolan bir kadının fikrimi değiştireceğini mi düşünüyordu? Olanların hemen ardından o kadar hassas ve baştan aşağı altüst olmuş bir hâldeydim ama ben artık o kız değildim.

“O kadının başına gelenler çok korkunç ama sen de biliyorsun, çoğu kayıp vakasında fail kaybolan kişinin tanıdığı biri oluyor,” dedi. “Çoğunlukla da kocaları.”

Benim başıma gelenlerin sorumlusu tanıdığım biri olmamıştı ama. Çok geç olana dek geldiğini göremediğim, yabancı biri yüzünden olmuştu.

Birkaç saat sonra, üçüncü katta kalan sevimli yaşlı çift ile Kentucky’den akrabalarını ziyarete gelen üç kişilik aileye yaptığımız akşam yemeği servisinin ardından, yeni dairemın ortasında ayakta dikiliyordum.

Tanrım, buraya geri dönmek çok garip hissettiriyordu.

Hem aynı hem çok farklıydı.

Akşam yemeği servisi iyi gitmişti ama bunca zamandır içime işlemiş gibi gelen bu işi yıllar sonra yapmak tuhaf gelmişti. İşin garip yanı, yönetici asistanlığına çok benziyordu. Bay Berg’le çalışırken olduğu gibi, olabilecekleri önceden kestirmem gerekiyordu. Bunlar, yemek yiyenlerin içeceklerini yeniden doldurmak ya da tabakları masadan almak gibi türlü türlü şeyler olabilirdi.

Temizlik ise hâlâ hatırladığım gibi en kötü kısımdı.

Ama masaları temizleyip, bulaşıkları makineye koymadan önce sudan geçirirken bunu pek düşünmedim. Annem de o sıra odaları hazırlamıştı. Üst kata çıkarken

zihnim gayet hoş bir biçimde boştu.

Çatı katı iki buçuk daireye dönüştürülmüştü. Babam, üçüncü daire tamamlanmadan ölmüş ve diğer ikisini birbirinden ayıran o daire hiç dokunulmadan, kapalı kapıların arkasında öylece kalmıştı. Bir gün biter miydi, biterse ne amaçla kullanılırdı bilemiyordum. Yakın bir zamanda o alana ihtiyacım olacağını düşünmüyordum.

Ya da hiçbir zaman.

Sağ elim, kendiliğinden sol elime doğru gidip yüzük parmağımı ovuşturdu. Bu kasabadan ayrılmama ve altı yıl boyunca terapistle gitmeme rağmen günün birinde gelinlik giyeceğimi ya da birinin parmağıma yüzük takmasına izin vereceğimi sanmıyordum.

Terapistim bu durumun değişebileceğini söylemişti ama ben bundan fazlasıyla şüpheliydim. Eski patronumun üçüncü düğününe bile gidememiştim. Bu konu mideme kramplar girmesine neden oluyordu.

Ne yaptığımı fark edince elimi indirip daireme odaklandım.

Pek hatırladığım gibi değildi, annem herhâlde burayı da yenilemişti ya da büyükannemin eşyaları çıkarılmıştı çünkü daire daha büyük ve ferah görünüyordu. Etraf eski ve küflü değildi; balkabağı baharatı gibi kokuyordu ve rahat, sıcak bir sevimliliği vardı.

Oturma odası, sadece buzdolabı, mikrodalga fırın ve evi-
yenin bulunduğu açık mutfakla aynı alandaydı. Tek ihtiyacım, mutfak adası için bar tabureleriydi. Kalın yastıklı güzelim kanepem tüm diğer gerekli eşyalarla birlikte Atlanta'dan gelmişti. İçine kıvrılası, yumuşak ve sıcacık tutan açık gri battaniyelerim çoktan kanepenin sırtına yerleştirilmişti.

Yatak odası yeterli büyüklükteydi ama giyinme odası küçüktü. Oturma odası ile yatak odasının arasındaki dar koridorda bulunan banyoda ise yer sıkıntısından dolayı ayaklı küvet ile duş bir arada yapılmıştı.

Akşamın kalanını daireme yerleşmekle geçirdim. Bu, bir yandan televizyon izleyip bir yandan da keşke bağışlasaydım dediğim kıyafetlerimi kutularından çıkarmam anlamına geliyordu. Kıyafet katlamaktan kol kaslarım ağrımıştı.

Yüzümü yıkamaya banyoya giderken saat gece yarısını epey geçiyordu. Yüzümü temizleyiciyle ovuştururken lavabonun beyaz yüzeyine bakıyordum, eğilip ılık suyu yanaklarıma çarptım. Daha önceden gördüğümü hatırladığım havluya el yordamıyla uzanıp parmaklarımı tüylü kumaşa sildim. Yüzümü kurulayıp havluyu indirirken, doğrularak gözlerimi açtım.

Ve bir anda yansıyamla karşılaştım.

İrkilerek geri çekilince banyo kapısına çarptım. “Hay lanet,” diye mırıldanarak gözlerimi devirdim. Tam diş fırçasına uzanıyordum ki nefesimi sertçe bıraktım ve çok uzun süredir hiç yapmadığım bir şey yaptım.

Kendime baktım.

Ciddi ciddi kendime baktım.

Çünkü bunu yapmayalı aylar, yıllar geçmişti ve kendime bakmama konusunda çok başarılı bir hâle gelmiştim. Makyajımı dahi aynaya bakmadan yapmada uzmanlaşmıştım; eyeliner sürerken bile, göz kapağıma sürerken yani.

Kahverengi gözlerim babaminkiler kadar koyu değildi. Anneminki gibi çok daha açık ve sıcak bir tondaydı. Sarı saçlarım dağınık bir topuzla toplanmıştı, sabahdan

beri böyle duruyordu; açtığımda sırtımın ortalarına düştü. Çenem düz olmasaydı yüzüm kalpten bir kek kalıbına sığardı muhtemelen.

Lavabonun kenarlarından tutarak aynaya yaklaştım.

Üniversitenin ilk yılında sadece ağız ve burundan ibarettim. Yani en azından bana öyle geliyordu çünkü dev gibi bir burnum, yüzümün geri kalanından daha dolgun dudaklarım vardı. Bu hiç de çekici bir karışım değildi. Dudaklarımı büyükannemden almıştım, çenemi babamdan, vücut yapımla gözlerimi ise annemden.

Üniversitedeki ilk yılımda sarışın komşu kızını seviyesini ucu ucuna geçtiğimi fark etmiştim. Şimdiyse komşularına elmalı turta yapıp, üçüncü çocuk için uğraşan tipte bir kadına benziyordum.

Dudaklarım kenarlarından yukarı kıvrıldı; gülümsemem cılız ve hüzünlüydü, biraz da boş. Gözlerimin altında belli belirsiz gölgeler, içinde ise kaç yıl geçerse geçsin, ne kadar kabullenirsem kabulleneyim hiç kaybolmayacağı benzeyen temkinli bir pırıltı vardı.

Zamanda geri gidebilecek olsaydım, on dokuz yaşındaki Sasha'ya, olanları kabul et, yaşa gitsin derdim. Davet edildiği okul partilerine gitmesini söyledim. Geç yatıp geç kalkmasını, kendine daha fazla güvenmesini, aynaya baktığında sahip olduklarının farkına varmasını...

Ekon101'de tanıştığı çocukla bir ilişkiye doğru kocaman bir adım atmasını.

Damat'ın beni bulmasıyla ilgili olarak önce her şeyden çok pişman olduğum konu muhtemelen buydu. Çünkü benim tüm ilklerimi elimden alıp onları iğrenç, zalimce bir şeye çevirmişti.

Dudaklarımı birbirine bastırarak yere doğru baktım. Pembe parmak uçlarım, yıpranmış kotumun paçalarından başlarını uzatmıştı. Ellerimi tombul kalçalarımın altına hafifçe kıvrılan belime doğru kaydurdum. Çıplak olarak nasıl görünüyordum?

Gerçekten hiçbir fikrim yoktu.

Geçen yıllarda, yakınlaştığım erkeklerle bile kendime doğru düzgün dikkat etmemiştim. Aslında düşünecek olursak kimsenin yanında tamamen çıplak kalmamıştım hiç.

Sebepleri vardı.

Net konuşacak olursak iki sebebi vardı.

Düşüncelerimin kaydığı yönden ve balıklama dalmak üzere olduğum konudan rahatsız olunca kendimi deşmeyi bıraktım. Banyodaki işimi çabucak bitirerek, ışığı kapatıp çıktım.

Alışık olmadığım yatağa girmeden önce oturma odasından geçip mutfaka gittim, çıplak ayaklarımın altındaki fayanslar soğuktu. Annemin mutfak tezgâhının üzerine bırakmış olması gereken anahtarları bulup anahtarlığımı takayım diye aklımın bir kenarına yazdım. Hemen mutfak adasının yanında bir kapı vardı. Her dairede olan, dar bir balkona açılıp ahşap merdivenli çıkışa uzanan bir kapıydı.

Kapının önünde durup kilidi bir kez daha kontrol ettim. Midem gerginlikle kıvranıyordu. Kendimi delicesine kuruntulu hissederek, emin olmak için kolu çevirdim. Kilitliydi. Kesinlikle kilitliydi. Daha rahat nefesler alarak yatağıma gidip, sıcak yorganı çeneme kadar çektim ve gözlerimi gölgelerin oynadığı tavana diktim. Araba yolculuğundan, darmadağın duygularımdan, bitmek bilmeyen

kıyafet katlama işinden sonra aşırı derecede yorulmuş-
tum ama yine de gözlerimi bir türlü kapatamıyordum.

Uykum, on dokuz yaşımdan beri öyle kolay kolay gel-
miyordu. Başıma gelecekleri göremediğim ve kendimi ko-
ruyamadığım zamanlardan beri. Uyku, son altı gündür
her zerremle mücadele ettiğim, sonunda teslim olduğum,
teslim olur olmaz da bundan pişman olduğum bir şeye dö-
nüştü.

Er ya da geç uykuya dalıyordum elbette ama her uyu-
duğumda olduğu gibi yine o olayı görüyordum:

*Alnı alnıma değiyor. Beni bırakmaya hazır olmadığını
biliyorum, hiçbir zaman olmadı. Bu yanı hoşuma gidiyor-
du. Daha da ötesi, bu yanını seviyordum aslında. "İçeri
girmelisin," diyorum ona, ellerimi göğsünde kaydırırken.
"Daha çalışman gereken bir sürü dersin var."*

*"Öyle," diyor mırıldanarak ama gitmiyor. Dudakları
yanağımı okşuyor ve hiç şaşmadan doğruca dudakları-
mı buluyor. Beni usulca öpüyor, oyalanıyor; bana çalışma
grubunu boş ver dedirtecek kadar bekliyor. Ama sonra çe-
kilerek unuttuğum sırt çantamı alıyor. Saçlarımı kayışı-
nın altından çekerek çantayı omzuma takıyor. "Beni sonra
ararsın olur mu?"*

*Onu aradığımda saat biraz geç olacak ama tamam di-
yorum.*

"Dikkatli ol," diyor.

*Gülümsüyorum çünkü derste olmadığı zamanlarda teh-
likeli işi olan ta kendisi. "Sen de." Parmaklarımı sallaya-
rak hoşça kal diyorum ve dönüyorum. Çünkü ben gitmez-
sem o da gitmeyecek, gece boyu üniversite kütüphanesinin*

önünde öylece dikilip öpüşeceğiz.

Çimleri yarıladığımda arkamdan sesleniyor, "Ara beni bebek. Bekleyeceğim."

Gülümseyerek ona el sallıyorum, bahçeyi hızla geçip laboratuvar binasının arkasındaki yoldan park yerine doğru yürüyorum. Saat geç, güneş çoktan batmış, kalın bulutlar yıldızları örtüyor. Park yeri çok aydınlık değil; beş lambadan üçü gitmiş, okul zaman ayırıp lambaları değiştirmemiş. Sadece birkaç araba var, bir iki kısa adımdan sonra arabamı bıraktığım yerde buluyorum.

Çatlamış taş yolda ilerlerken adımlarım yavaşlıyor. Volkswagen'imın sürücü tarafında park etmiş koyu renk bir minibüs var. Daha önce orada değildi, içimi inceden bir huzursuzluk sarıyor.

Alt dudacağımı ısırarak arabaya yaklaşıyorum ve gözlerimi kısarak minibüsün karanlık içine doğru bakıyorum. Ön tarafta kimseyi göremiyorum. Korkunç bir düşünce geliyor aklıma. Ya arka tarafında saklanan biri varsa? Bu düşünceden hızla kurtuluyorum çünkü son zamanlarda her şey Damat'ın çevresinde dönse de paranoyaklık yapıyorum. Bu, sadece bir minibüs ve herkes fazlaca gergin.

"Aptallaşma," diyorum kendime, minibüsle arabamın arasında yürürken. Kapımın önünde duruyorum, sırt çantamı önüme çekip anahtarlarımı çıkarmak için ön cebinin fermuarını açıyorum.

İşte o anda duyuyorum. Metalin metale değdiği hafif bir gıcırtyla arkamdaki kapı açılıyor ve her şey bir anda yavaşlıyor. Parmaklarım anahtarlarıma dokunurken iki yanıma dönüyorum. Etrafımı tuhaf bir koku sarıyor, nefes almak için ağzımı açıyorum ama daha bunu yapamadan

son nefesimi çoktan aldığımı biliyorum. Sert bir el ağzıma bastırıyor. Geri çekilmeye çalışırken korkuyla ensemden aşağıya doğru ürperiyorum. Diğer bir kol belime dolanarak sağ elimi tutuyor. O tuhaf, acımsı koku her yerde, burun deliklerimi ve boğazımı tıkıyor. Kalbim göğsümde çırpınırken çığlık atmak için ağzımı açıyorum. Karşı koymak üzere bacaklarımı kaldırıyorum ama çok geç.

Çok geç.

“Bana karşı koyma,” diye fısıldıyor kulağıma. “Sakin bana karşı koyma.”

Bir anda nefes nefese doğruldum. Bana tanıdık gelmeyen, karanlık odaya bakarken içime derin derin temiz hava çekmeye çalıştım. Kalbim göğsümde öyle hızlı çarpıyordu ki midem bulandı. Bir an için nerede olduğumu kavrayamadım. Berkeley County’de, Scarlet Wench’in üst katındaki odamda olduğumu anlanam birkaç saniyemi aldı.

“Sadece kâbustu,” diye fısıldadım, kendimi yeniden yatmaya zorlayarak. “Hepsi bu.”

Kâbuslar normaldi, en azından terapist böyle söylemişti. Bilinçaltım bu işi halletmeye çalışırken, muhtemelen hayatımın geri kalanı boyunca bu kâbusları görmeye devam edecektim. Haftada en az üç gün görüyordum ama o geceyi görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Artık uyumamın imkânı yoktu. Saatler geçip de doğan gün yatağımın yanındaki küçük pencereden içeri süzülene dek tavanı seyrettim. O ana dek kâbus sadece bundan ibaretti.

Aşağıya annemden önce ineceğimden şüpheliydim. Hızla duş alıp saçlarımın çoğunu kurutarak tepemde topuz

yaptım. Ocak ayı burada Atlanta'dan daha soğuk olduğundan bol, siyah bir kazak giyip, altına da bu kalçalar üzerinde pek hoş durmayan ama kazakla uyumlu olan acayip rahat, kareli bir tayt geçirdim.

Esnerken elimle ağzımı kapatıp banyoya gittim ve zıncı diye durdum. Kaşlarımı çatarak banyoya bakındım. "Hay sıçayım," dedim mırıldanarak. Makyaj çantamı, arabanın arka koltuğunda bıraktığım el çantamda unuttuğumu hatırlamıştım.

Lanet olsun.

Gerisin geriye dönüp yatağın önündeki pufa yürüdüm. Parmak arası terliklerim pufun altındaydı. Annemin bu seçimime yan yan bakacağını bilsem de terlikleri ayağıma geçirdim. Ne yapayım, kar da yağsa vazgeçemediğim bir alışkanlıktı. Önce çantamdan araba anahtarlarımı çıkardım, ardından evin anahtarlarını aldım.

Ön kapı yerine personel merdivenlerini kullanarak arka kapıdan çıktım. Sabah soğuğu, hâlâ nemli olan ensemdeki saçlarıma vururken aşağıya inmeye başladım. Terlikler, muhtemelen kışın bir ara kış üstü yapılaşacağım merdivenlerden inerken şap şap sesler çıkarıyordu. Evin anahtarlarını elimde sallaya sallaya verandayı geçtim.

Otelin yan tarafından geçip bahçe üzerinden, kestirmeden giderken nefesim dumanlı çıkıyordu. Islak çimler ara ara ayaklarıma değiyordu, buz gibiydi. Arnavut kaldırımını yola çıkıp, konuklarımızın erkenci insanlar olmadıklarına sevinerek, doğruca, garajın dışına park ettiğim arabaya yürüdüm. Anneme kahvaltı servisinde yardımcı olmadan önce yüzüme bir şeyler sürece kadar vaktim olduğunu düşünerek arabamın önünde durdum.

Ağzım bir karış açıldı. "Aman Tanrım."

Gördüğüme inanmadığım için gözlerimi kırpıştırdım ama gayet iyi görüyordum. Midem burularak yanmaya başlarken arabaya doğru bir adım daha attım. Ayakları-
mın altındaki cam parçaları çatırdadı.

Yere değil, arabama ait olması gereken cam parçaları.
Arabanın tüm camları tuzla buz olmuştu. Hepsi.

3. Bölüm

“Böyle bir şey olduğuna inanamıyorum. Şimdiye dek ne hırsızlık ne de buna benzer bir şey geldi başımıza.” Annem öfkeyle bakarken yanakları kızardı. “İnanılmaz bir şey.”

Arabamın önünde yan yana duruyorduk. Konuklar görmesin diye arabayı garaja çekmek istedim ama annem polis gelene dek hareket ettirme taraftarı değildi. Ayrıca tüm koltuklar, her yer cam içindeydi ve tüm günümü popomdan cam parçaları toplamakla geçirmek istemiyordum.

Annem beklemekten yanaydı ama ben, konuklar Yelp’e kötü yorumlar yazmasın diye kahvaltıyı hazır etmek istiyordum. Hoş, kötü yorumlar muhtemelen her şekilde gelecekti çünkü kızıl saçlı bebeği olan çift çoktan camı kırılan arabayı görmüş, kendi arabaları ve eşyaları konusunda endişelenmişlerdi. Onları bu yüzden suçlayacak değildim ama benimkinden daha güzel olan diğer üç arabanın değil de bir tek benimkinin hasar görmesi garipti.

Yanda Lexus vardı meselâ.

Yani biri bir arabaya girecekse Lexus ve Cadillac dururken ne demeye Honda'yı seçerdi ki?

Berkeley County'deki suçluların önceliklerine bir ayar çekmeleri gerekiyordu.

"Anne..." Başımı iki yana sallarken çok da beklemeyeceğimizi düşünerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. Karakol hemen sokağın aşağısındaydı. Sokağın aşağısı derken cidden aşağısındaydı, aynı sokakta. "Çok özür dilerim. Konuklar şimdi bunu görüp kendi arabaları için endişelenecekler..."

"Sen niye özür diliyorsun?" Kaşlarını çatarak elini omzuma koydu. "Senin suçun değil ki. Tabii gecenin bir yarısı kalkıp arabayı bu hâle getirdiysen o ayrı. O zaman biraz konuşmamız gerekebilir..."

Olanlara rağmen dudaklarımı yukarı kıvrırarak sırtıttım. "Ben yapmadım," dedim kuru bir sesle. "Ama keşke garaja park etseymişim."

"Neden böyle düşündün?" Kolunu omzuma sardı. "Burada hırsızlık, vandallık gibi sorunlar yaşamıyoruz. Şehrin diğer yerlerinde olabilir belki ama burada daha önce hiç böyle bir şey yaşanmadı."

Benim süper şansım sağ olsun, eve döndüğümün ilk gecesi aşağılık herifin teki gelip arabamı darmaduman etmişti.

Annemden uzaklaşarak yerinden çıkan bir tutam saçımı kulağımın arkasına ittim.

Bir yanım, bahçeye dekorasyon amaçlı konulan taşlardan birini kapıp bu sıkıntıyla arabaya fırlatmak istiyordu. Sigortam vardı, yok değildi ama bugün bir de onunla uğraşacak hâlim yoktu.

Hem taş atmamam da iyi olmuştu. Nitekim park yoluna giren mavi beyaz aracı göz ucuyla görmüştüm. Polisin beni arabaya taş atarken yakalaması muhtemelen pek hoş olmazdı.

“Hoş bir polistir umarım,” dedi annem.

Hızla arkama dönüp, kaşımı kaldırarak gözlerimi ona diktim.

“Ne var?” Kıkırdarken eliyle dalgalı saçlarını düzeltti. “Üniformalı adamları seviyorum.”

“Anne!” Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“Ayrıca yanlış hatırlamıyorsam senin de mavili çocuklara karşı bir ilgin vardı,” diye devam etti, ceketinin iki ucunu birleştirirken. Benimse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı az kalsın. Of ya, annem gerçekten bu konuları mı açmıştı? Parmak uçlarında yükselerek arabamın arkasında duran polis aracına baktı. “Bakarsın bu gelene karşı da bir şeyler olur.”

Şuracıkta ölecektim.

“Öylesine bir ümit işte. Yerin iki metre altına girmeden evvel, mutlu bir evliliğin olduğunu görmek isterdim.”

Şaşkın şaşkın ona bakarken yanaklarımı ateş bastı. Ne olmuştu, sabahları içmeye mi başlamıştı?

“Oo...” Annemin sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Çekiciymiş ama fazla genç. Gerçi kendinden küçüklerle çıkabilirsin sanırım. Yani moda şimdi böyle değil mi? Hem o...”

“Anne,” diye fısıldadım, gözlerimi kısarak.

Masum masum bakınca derin bir nefes alıp döndüm ve polis memurunu gördüm. Çenem bir kez daha yere yapıştı.

Yaklaşırken polisin yüzünde de bir şaşkınlık belirdi.

Adımları yavaşlarken kalbim taklalar atmaya başladı. Polis tıpkı annemin iki saniye önce bahsettiği ekonomi sınıfındaki çocuğa benziyordu.

O olamazdı ama...

Benzerlik inanılmazdı.

Yanları kısa kesilmiş, üstleri daha uzun olan aynı açık kahve saçlar; kapı kadar geniş omuzlar... Koyu mavi üniforma ve yelek içinden bile belli olan göğüs kaslarını görebiliyordum. Aynı vücut yapısı, aynı kıvrımlı bel ve kaslı bacaklar.

Benzerlik vücut yapısıyla da kalmıyordu. O gözler -ah Tanrım- o açık mavi gözler beni bir anda geçmişe götürmüştü, küt olan çene yapısı ise biraz daha kibardı.

Aynı Cole Landis'e benziyordu.

Kalbim teklerken bir adım geri çekildim. Resmen... Resmen yüzüne bakamıyordum çünkü sadece Cole'u görüyordum.

O değildi tabii, bu polis çok gençti. Üniversitenin ilk yılının sonuna doğru tanıştığımız Cole ise benden iki yaş büyüktü. Şimdi otuz iki yaşında olmalıydı. Bu çocuksa taş çatlasa yirmi beşindeydi.

Polis memuru arabamın yanından geçerken aracı şöyle bir süzdü. "Bayan Keeton?"

"Benim sanırım." Annem ceketini bırakıp gülümseyerek öne çıktı. "Sabah sizi arayan bendim ama araba kızım Sasha'nın."

Polisin yakışıklı yüzü bu bilgiyi doğrular bir ifadeye büründü. "Sasha Keeton?"

Omurgam, görünmez zincirlerle gerilmişçesine kaskatı kesildi. Şimdi yüzündeki şaşkın ifadeyi anlamıştım. Bu po-

lis, olaylar gerçekleştiğinde daha lisede olsa da, o sıralar bu kasabada nefes alan herkes kim olduğunu biliyordu.

Çünkü kaçıp kurtulan tek kişi bendim.

Karnımda başlayan panik bir anda öyle bir büyüdü ki midem asitle yanmaya başladı. Gözümün önüne gazete manşetleri geliyordu. *Gelin hayatta kaldı. Damat'ı alt eden tek kişi.*

Buraya geri dnmemeliydim.

İçimden bir şeyler drtt ve aslında istediğim üzere arkamı dönüp odama kaçmak yerine terapistimin daha önce defalarca ve defalarca söylediği gibi derin bir nefes aldım. Paniğimi bastırarak çenemi kaldırdım. Kaçıp gitmeyecektim. Son on yılımı saklanarak geçirip annemle beraber olabileceğim yıllarımı kaybettikten sonra olmazdı.

Bunu yapabilirdim.

Her geçen saniye içimdeki panik biraz daha yatışırken, boynumu sıkan mengene gevşedi ve sonunda konuşabildim.

“Kim olduğunu biliyorsunuz sanırım ama bu durumda ben dezavantajlı tarafım. Sizin kim olduğunuzu bilmiyorum.”

Polis önce ağzını açtı ama sonra kapattı. Birkaç saniye sonra “Ben Derek Bradshaw,” dedi çenesini sağa çevirerek. “Bu noktada bir riske girip elimde kanıt olmaksızın konuşacağım ama bunu sizin yapmadığınızı varsayıyorum.”

Başımı iki yana sallarken omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı dağıldı. “Hayır. Ben arabasını camlı sevenlerdenim.”

“Haklı olarak.” Yeleğinin n cebini aranarak ufak bir defter çıkardı.

O esnada otelin kapısı açıldı. Yaşlı kumrulardan biri

olan Bay Adams verandaya çıktı. “Bayan Keeton! Affedersiniz bölüyorum ama odamızdaki televizyon çalışmıyor. Resepsiyonu aradık ama cevap veren olmadı.”

Annem, “Hemen geliyorum,” diye bağırıp bana döndü. “Üzgünüm ama bunu halletmem gerek.” Durup Memur Bradshaw’a göz kırptı. Gözlerimi kapatıp yeniden saymaya başladım. “Kesin fişi falan takmamışlardır,” diye ekledi sakın bir sesle.

Memur Bradshaw kıkırdadı ve ben yine o tanıdık, tuhaf hisse bürünüverdim. Tıpkı Cole gibi gülüyordu. Boğuk, seksi bir gülüş. “Tamamdır.”

Bu ayrılık için şükretmem gerekiyor gibi hissettim. Anneme el sallarken polis memuruna yoğunlaştım.

Eğilerek aracın içine baktı. “Çalınan herhangi bir şey fark ettiniz mi Bayan Keeton?” Başını bana çevirdi. “Evli değildiniz değil mi?”

Başımı iki yana sallayarak onayladım. “Evli değilim.”

“İlginç,” diye mırıldandı.

Kaşlarım havaya kalktı. İlginç mi? Bunun nesi ilginç olabilirdi? Arabaya yaklaştım.

“Açıkçası kontrol etmedim. Sabah bu şekilde buldum... Aa!” Sabah neden geldiğimi hatırlayarak arabanın arkasına yürüdüm. “Çantamı dün akşam arabanın arkasında bırakmıştım, onu almaya gelince camların kırıldığını fark ettim.” Eğilerek arabanın içine baktım ve şaşkınlığa uğradım. “Orada! Çantam. Arka koltukta. Birinin görmemesinin imkânı yok.”

“Evet öyle. Eminim o fuşya renk karanlıkta bile fark edilir,” dedi kuru bir ses tonuyla, omuzlarının üstünden bakarak.

Tam arabaya uzanıyordum ki durdum. “Kapıyı açabilir miyim?”

Adam başını salladı. “Açık olayım, bu tür olaylarda arabadan büyük bir şey çalınmadıkça parmak izi almayız.”

Bu açık sözlülük karşısında kendimi hakarete uğramış gibi hissetmedim. Sadece bir arabaydı ve kimse de yaralanmamıştı. Kapıyı açıp dikkatlice içeri uzanarak çantayı sapından tuttum. Çantayla birlikte arabadan çıkarken camlar çatırdadı.

Memur Bradshaw arabanın önünden diğer tarafa geçerken ben de kimsenin makyaj malzemelerimi çalmadığını umarak çantayı açtım. Stokumu yenilemek için Ulta’ya gitmek zorunda kalırsam çalınanları telafi etmek için en az iki yüz dolarlık masraf yapmam gerekirdi.

Alt dudakımı ısırarak heyecanla çantayı açtım. “Aa!..”

“Ne oldu?” Memur Bradshaw doğrulup arabanın üzerinden bana baktı.

“Macbook’um da buradaymış! Makyaj çantamla beraber. İkisini de arabada bırakmışım.”

Gerçekten orada mı diye afallamış biçimde bilgisayarımı dokundum. Sonra da makyaj çantama.

Memur Bradshaw yanıma geldi. “Arabada bıraktığınız başka bir şey var mıydı?”

Başımı iki yana sallayarak çantaya baktım. “Bunu bıraktığımı bile unutmuşum,” diye mırıldandım, çantayı indirerek. Ona döndüm. “Arabamın camlarını kıran biri neden bilgisayar almaz ki? Makyaj çantasını anlarım da bilgisayar...”

“Pek görülen bir durum değil.” Küçük defterine bir şeyler yazarken telsizinden cızırtılar geldi. “Ama arabaya gi-

rilmemesi genelde bir şeye işarettir.”

Elimi kaldırıp arabayı işaret ettim. “Ee bu ne?”

“Yani bir zarar varsa ama bir şeyler, özellikle de değerli eşyalar çalınmamışsa, genellikle vandallık vakası oluyor.” Açık mavi gözleri benimkilerle buluştu. “Dün gelmiştiniz değil mi?”

Yine midemdeki o kımıl kımıl his başladı. “Evet.”

“On yıldır yoktunuz.”

İçim kaskatı kesilmeye başladı. “Evet. Aşağı yukarı.”

“Kasabaya döndüğünüzü bilen var mı?” diye sordu. Omzundaki telsizden bir kadın sesi geliyordu. Gözlerini gözümünden ayırmadı. “Anneniz haricinde?”

Kaşlarımı çatıp başımı yavaşça sallarken dudaklarım kımıldadı. “Ben... Eee... Sadece arkadaşım Miranda, Miranda Locke. Onun da birine söylediğini sanmıyorum.”

Çantamı göğsüme çekerken dudaklarımı kemirmeye başladım. “Annem çalışanlara söylemiş olabilir.”

Defterine bir şeyler yazarken başını salladı sonra da defteri kapatıp ön cebine koydu. Ardından da kalemmini. “Arabanıza zarar vermek isteyen biri olabilir mi?”

Dudaklarım aralandı. “Kasten mi?” Saçma olmuştu gerçi. Elbette kasten demek istiyordu. “Yani demek istediğim, sırf benimle ilgili olarak buraya gelip bunu yapacak biri mi?”

“Mümkün.” Telsizinden bir kod duyulunca parmağını kaldırıp tuşa bastı. “Burası Birim 59. Birkaç dakika sonra Scarlet Wench’ten çıkıp 10-8’e geçeceğim.” Gözleri delip geçercesine bakıyordu. “Bunu söylemenin kibar bir yolu yok maalesef, ancak bu kasabada bir geçmişiniz var.”

İçimde ateş karıncaları misali bir öfke kabardı. “Be-

nim hatam olmayan bir geçmiş.”

“Elbette,” dedi hemen. “Öyle demek istemedim. Bu şekilde anlaşıldıysa özür dilerim. Demek istediğim burada tanınan birisiniz ve bu durum, çeşitli sebeplerle bazı insanları huzursuz edebilir.”

Başımı iki yana sallayarak “Huzursuz mu eder?” diye tekrar ettim. İyi ki annem bu konuşmaya şahit olmuyordu. “Bu durum, benim dışımda bir başkasını ne diye huzursuz edecekmiş anlamıyorum.”

“Sizi anlıyorum, huzursuz hissetmeniz için de hiçbir neden olduğunu düşünmüyorum. Sizin de dediğiniz gibi olanlar sizin suçunuz değildi.” Memur Bradshaw bu sözleriyle birkaç artı puan almıştı. “Açıkçası bunun o zaman olanlarla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum ama yine de göz önünde bulundurmalıyız. Sadece aklımızın bir kenarında bulunması açısından, tamam mı?”

Bahçeye bakarken nasıl hissetmem gerektiğinden emin değildim. Dün biri beni izliyormuş gibi gelmişti. Ona zihnimin oyunu deyip unutmuştum ama ya dışarıda gerçekten de beni izleyen biri vardıysa? Ya birisi kasabaya dönmeme sinirlenerek arabamı mahvettiye?

Hayır. Çok anlamsızdı. On yıl önce olanların hiçbiri benim suçum değildi. Hiçbir kurbanın suçu değildi, ne demeye eve dönmem sorun olsundu ki?

“Büyük ihtimalle rastgele bir saldırıydı,” dedi. “Daha iyi bir işi olmayan, canı sıkılmış çocuklar yapmıştır muhtemelen, diğer konular da tesadüftür.”

Başımı belli belirsiz salladım.

“Ama başka bir sorunuz olursa ya da bu konuyla ilgili aklınıza bir şey gelirse lütfen bizi arayıp bana ulaşın,”

dedi. “Saldırı raporu hazırlayacağım, sigorta şirketine de bildirin, olur mu?”

“Tamam. Teşekkürler.”

Memur Bradshaw başını sallayıp aracına yürüdü. Sürücü kapısının önünde durdu. “Farklı şartlar altında olsun isterdim ama sizinle tanıştığım sevindim.” Bana doğru dönerken arabanın kapısını kavradı. Bakışlarımız birbirine kenetlendi ve omurgamdan aşağıya soğuk bir ürperti indi. “Tekrar görüşeceğimize eminim.”

4. Bölüm

Sigorta şirketini arayıp haftaya bir denetçi gelmesi için randevu ayarladıktan sonra camları elimden geldiğince temizleyip aracı garaja çektim.

Bu işi o cam parçaları hassas bir yerlere girmeden bitirebildiğime göre, kendimi başarılı olarak değerlendirebilirdim.

James akşam yemeğini hazırlamak için gelince ben de sarışın, şen şakrak bir tip olan Angela Reidy'nin dolu odaları temizlemesine yardım ettim.

Angela benden birkaç yaş küçük, sevimli, geveze bir kızdı. Annemin neden ona havai dediğini anlamam iki dakikamı almamıştı. Bir konudan konuşmaya başlayıp, cümlelerin ortasında durup başka bir konuya geçiveriyordu. Hagerstown yakınlardaki bir devlet okulunda aldığı akşam derslerinden bahsetti. Anaokul öncesi eğitimi veren bir öğretmen olmak istiyordu. Erkek arkadaşının adı Ethan'dı. Üç yıldır beraberlerdi.

Konuşmaya fırsat bulamasam da onu dinlemek hoşuma

gidiyordu. Birlikte odadan odaya geçerken sohbeti baştan sona Angela'nın dizginlerine bırakmak bu sabah olanları düşünmeme engel oluyordu. Zihnim, kalkanlarım indiği anda en kötüyü düşünmeye yöneleceğinden kendime nefes alacak alan yaratıyor da olabilirdim.

Bu en kötü düşünce de arabamı hedef alan kişiydi.

Bana saçma geliyordu ama çok daha delice şeylerin mümkün olduğunu biliyordum.

Yaşlı çiftin odasını bitirdikten sonra eskiden yatak odası olarak kullanılan çamaşır odasına gittik. Kurutucudan bir kucak dolusu sıcak havlu alıp temiz bir masaya yığdım.

Angela kirli çarşafları alıp, alçak sesle bir şeyler mırıldanarak çamaşır makinasına tıktı. "Şu dünyada nefret ettiğim tek şey varsa o da çarşaf katlamak."

Havluları katlamaya başladığımda sııttım. "Çünkü çarşaf katlamak imkânsız bir şey."

"Aynen öyle." Angela deterjan şişesiyle ölçü kabını aldı. "Buraya dönmek nasıl?" diye sordu bir süre sonra.

Ufak bir beyaz havlu dağı yaratırken omuzlarımı silk-tim. "Bilmem. Yani, güzel. Bunları özlemişim."

"Sahiden mi?" Yumuşatıcıyı alırken genç kızın ses tonunda şüpheli bir hava vardı. "İnsanların arkasını topla-yıp çamaşır yıkamayı mı özledin yani?"

Kahkaha attım. "Tam öyle değil ama burası benim aile yadigârım ve..." Ellerimle havluları okşarken başımı kaldırdım. "Aslında bu işi yapacaktım, aile işini devam ettirme olayı... Yapmak istiyordum da." Doğruya doğruy-du. Küçükken hayalim oteli devralmaktı. Sonra o hayal değişmişti... Yo, hayır. O hayal çalınmıştı. "Atlanta'da

yaptığım işi de seviyordum. Havlu katlama işi o kadar heyecan verici değil ama bu, bütün bunlar aileme, bana ait. Açıklaması çok zor ama doğru şeyi yapmışım gibi hissediyorum.”

Angela bir süre beni inceledikten sonra gülümsedi. “Böyle deyince mantıklı geliyor. Benim miniklere bir şeyler öğretirken hissettiğim gibi.” Yumuşatıcının kapağını takıp, yukarı uzanarak şişeyi yerine koydu. Makinayı çalıştırdıktan sonra da resmen yanıma sıçradı. Havlulardan birini kaptı. “Olanlardan sonra buraya dönmek çok zor gelmiş olmalı. Ben yapamazdım sanırım.”

Bakışlarım bir anda genç kıza döndü.

Angela kendi havlularına dalmıştı. “Ne zaman Route 11’e girip de eski su kulesinin oradan geçsem bunu düşünüyorum.” Angela ürperince benim de midem asitle çalkalandı. “Düşünmesi çok korkunç ama ben bunu senin gibi yaşamadım tabii. Yaşadıklarını hayal bile edemem...”

Havlunun biri elimden kayıp yere düştü. “Hay lanet,” diye mırıldanarak uzanıp yerden aldım. Yeniden doğrulup havluyu silkeledim. “Başka bir şeyden bahsedebilir miyiz?”

Angela’nın kahverengi gözleri fal taşı gibi açılırken yüzü pembeleşti. Havluyu göğsüne bastırırken gözyaşlarına boğuldu boğulacaktı. “Of ya, çok özür dilerim. Aklımdan ne geçiyorduysa!”

Gözlerimi kapatarak yavaş ve derin bir nefes alıp gülümsemeye çalıştım. “Sorun değil.”

“Yok, sorun aslında. Düşünmeden konuşuyorum. Annem bir gün bu yüzden başımın belaya gireceğini söyler hep. Ethan da aynısını söylüyor,” dedi Angela, alelacele.

“Kadın haklı da. Çok özür dilerim. Çok uygunsuz oldu.”

İçime derince bir nefes çekip gözlerimi açtım. “Tamam, gerçekten sorun değil.” Havluyu katlarken omurgamda dolanan ürpertiği yok saymaya çalıştım. “Erkek arkadaşının Frederick’te çalıştığını söylemiştin,” dedim sohbeti daha güvenli konulara çekerek. “Ne yapıyordu orada?”

Sohbet konusu başka bir yöne gitse de havluları yerleştirip, çarşafları kurutucuya koyarken ortamın havası hâlâ gergindi.

Sonrasında aşağı indim ve resepsiyon masasının başına külçe gibi oturup kaldım. Deri kapaklı rezervasyon defterini açarken saçımdaki tel tokayı çıkardım. Bir tutam saç omuzlarıma inerken gelecek haftanın rezervasyonlarına göz attım. Kâr zarar durumunu görmek için elimi muhasebeye daldırmam gerekiyordu. Aralık ayını açarken elime bir kalem aldım...

Bir anda masaya bir çift el çarpınca çığlık atarak olduğum yerde sıçradım. Kalbim güm güm atarken başımı kaldırdım ve kalemi sıkı sıkı kavrayıp gelenin gözüne sokmaya hazırlandım.

“Sürpriz!” Miranda Locke iki elini birden sallayarak bağırdı.

“Of ya, kalp krizi geçiriyordum.” Kalemi masaya bırakıp sandalyeden fırladım. Masanın üzerinden uzanıp Miranda’nın kolunu yumrukladım. “Ciddiyim ben.”

“Öff uzatma.” Uzun, ince örgülerden oluşan atkuyruğunu omuzlarından savururken kahverengi gözleri muzip muzip bakıyordu. “Şu an bana sarılıyor olman gerekiyordu, hani beni sevdiğin ve özlediğin için falan.”

“Şu an seni kalemle deşmememin sebebi ne sanıyorsun?”

Masanın arkasından hızla çıkıp kollarımı Miranda'nın omuzlarına doladım ve resmen benden daha ince ve uzun olan kadını sıkıca sarıp onu sarmaladım. "Tanrım, çok uzun zaman oldu."

Miranda bana sıkıca sarıldı. "Dur bakayım... Ne kadar oldu? İki yıl mı?"

"Çok fazla." Geri çekilirken lise ikinci sınıftan beri en iyi arkadaşım olan bu kadının kollarını sıkı sıkı tuttum. Beden eğitimi dersinde tanışmış, tribünlerde yan yana oturup, spor salonunda dolanan çekici beden eğitimi hocamıza ağzımızın suları aka aka bakarken hemen kaynaşmıştık.

Miranda koyu tenli, olağanüstü bir kadındı ve güzelliğiyle örtüşen bir kişiliği vardı. Her zaman yanımda olmuştu, bu kasabayı hızla terk edip hiç kimseyle ilişkim kalmasını istemediğimde bile Miranda buna kulak asmamıştı.

Miranda'nın karşısında dururken, onun bu arkadaşlığı yürütmek için yaptıkları, hızla giden bir yük treni gibi yüzüme çarpmıştı. "Ben ne boktan bir arkadaşım ya."

Miranda başını yana eğdi. "Ne?"

Ellerim iki yana düşerken geri çekilip masaya yaslandım. "Ben çok rezil bir arkadaşım. Buradan ayrıldığımı sana söylememiştim bile."

Koyu, zarifçe şekillendirilmiş kaşlar havaya kalktı. "Eh öyle, bayağı boktan bir durumdu."

"Bak işte!" Başımı iki yana salladım. "Sen arayıp durmuştun. Hiçbirine cevap vermemiştim. Diğer arkadaşlarım pes etmişlerdi ama sen etmedin."

"Elbette etmedim." Ellerini kalçalarına koydu. "Arkadaşlar birbirlerinden vazgeçmezler, özellikle de korkunç

travmatik olaylar yaşadıktan sonra. Senden vazgeçen arkadaşlarını da siktir et. Bazı olaylar, atlatmaya çalıştığını bilip yanında olmaları gerekirdi. Benim yaptığımı yapmalılardı. Sana birkaç ay vermeli, sonra da o kıçlarını kaldırıp bir uçağa binmeli ve her neredeyse oraya gelmelilerdi.”

Miranda aynen böyle yapmıştı.

Ben... Ben hastaneden çıktıktan sonra fiziksel ve duygusal açıdan perişan durumdaydım. Haftalarca zihnen kendimde değildim. Elbette kimse beni bu yüzden suçlamadı. Nihayet kafamı biraz toparladığımda burada kalamayacağıma karar verdim. Birkaç kere dışarı çıkmış ve gözlerini dikip bana bakan insanlarla karşılaşmıştım. Fısıldaşıp duruyorlardı. Bana acıyorlardı. Tabii bir de medya vardı.

Avlarının etrafında dolanan gözü dönmüş akbabalar.

Uzaklarda, çok uzaklarda bir üniversite aradığım sonbahar boyunca köşeme çekilmiş ve anneme ancak Florida’da bir okul bulduktan sonra üniversiteyi uzakta bitirme planlarımdan bahsetmiştim. Annem bu fikirden nefret etmişti ama anlayış göstermişti.

Başka da kimseye söylememiştim.

“Annemin nerede olduğumu sana yıllar önce söylediğine çok seviniyorum,” dedim, belli belirsiz bir gülümsemeyle. “O uçağa binip beni bulduğuna da.”

“Ben de o kıçının sonunda kasabaya dönmesine seviyorum. Seni seviyorum,” dedi Miranda, ciddi bir ses tonuyla. “Sen benim başka babadan olan kardeşimsin.”

“Aynen,” diye cevapladım sakince, sonra da titrek bir nefes aldım. “Harika görünüyorsun.”

“Erkek arkadaşım olmadığındandır, vaktimi yatak yerine spor salonunda geçiriyorum.”

Başımı arkaya atarak kakhaha attım. “Saçından bahsediyordum. Yeni yaptırmışsın.”

“Beğendin mi?” Örgülerini okşadı. “Saçımı nasıl yapması gerektiğini bilen birini bulmak için bir saat yol gittim. Kasabadakilere güvenmediğimden değil ama, işte... Senin Atlanta’da yaşamanın tek güzel yanı buydu. Ne zaman yanına gelsem bir dolu kuaför seçeneği oluyordu.”

Kıkırdadım. “Bir şeyler içmek ya da dışarıya çıkmak ister misin? Dışarısı o kadar soğuk değil. Öylesine rezervasyon defterine göz atıyordum.”

“Annen o buzlu çayından yaptı mı? Öyleyse evet derim,” dedi Miranda. “Onun çayı bir başka oluyor. Hani başka derken iyi yönde başka, öyle insanın dişini çürütüp yüzünü ekşiten türden değil.”

Yine bir kakhaha attım. Ah ya, Miranda’nın beni böyle sürekli güldürmesini çok özlemişim. Ara ara ziyaretler, haftalık telefon görüşmeleri bunun yerini tutmuyordu. “Her zaman bir sürahi çayı hazır tutar.”

James mutfakta, gergin bir hâlde, fırına koyacağı iki tavukla uğraşıyordu. Limon ve bitkiler harika kokuyordu. Miranda bir şeyler söyledi, James onun arkasından duyulmayan bir şeyler homurdandı.

Bay Jordan o kadar konuşkan biri değildi.

“Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?” diye sordum, buzlu çay sürahisini buzdolabına koyarken.

James fırın eldivenini aldı. “En büyük yardım ayak altında dolaşmamanız olur.”

Miranda’nın gözleri fal taşı gibi açılırken ben güldüm. “Tamam, gidiyoruz zaten,” dedim, eski mutfağa açılan arka kapıya yönelirken.

“Bodrum katında mıydın?” diye sordu James, beni durdurarak.

“Hayır.” Kaşlarımı çatarak Miranda’ya baktım. “Neden?”

“İndiğimde şarap mahzeninin ışıkları açıktı,” diye cevapladı. “Kapattığına emin ol. O kablolar çok eski.”

Ona bir kere daha mahzende olmadığımı söyleme zahmetine girmedim, sadece başımı sallayıp kapıyı açtım. Oda, çoğunun üstü beyaz çarşaflarla örtülü olan eski mobilyalarla doluydu ve evin kalan yerlerinden çok daha soğuktu. Arkadaki duvarda, üstünde birkaç anahtar takılı bir mantar pano vardı. Uzun ve darca odanın diğer tarafında ise her zaman verimli toprak gibi kokan şarap mahzeninin eski merdivenlerine çıkan kapı vardı. Bodrum katının sadece bir kısmı kullanılıyordu. Kalanı taş, topraktı. Vaktiyle mahzenden arka bahçeye kaçmak için kullanılan eski tüneller çok uzun zamandır kapalıydı.

Verandaya çıkan kapıyı açarken mantar panodaki anahtarlar tıngırdadı. “Çok tatlı adamdır.”

Miranda burnunu buruşturarak “Ne demezsin,” dedi. “Mutfakta çalışmak için düzgün bir kişilik şart olmasa gerek.”

“Eh daha ziyade yemek yapma yeteneği lâzım oluyor,” diye yanıtladım.

Boş verandada yürürken ona arabama olanları anlattım. Ocak ayı olmasına rağmen hava mevsime hiç uymayacak şekilde on dereceyi geçiyordu. Parlak güneş altında, cam masanın etrafındaki ahşap bahçe sandalyelerine geçerken en az bir saat kadar daha rahat rahat oturabiliriz diye düşündüm.

“Araba olayı cidden tuhaf olmuş.” Miranda bileğini çe-

virerek ieeğindeki buzları birbirine arptırıyordu. “Yani, cidden tuhaf.”

“Biliyorum. Memur Bradshaw buraya döndüğüm için beni rahatsız edecek birileri olabilir mi diye sormaya başlayınca tüylerim diken diken oldu.” Bardağımı masaya bırakarak kalın yastıklı sandalyeye yaslandım ve kollarımı karnımda kavuşturdum. “Yani, bunu birkaç canı sıkılmış çocuğın yaptığına, tamamen tesadüf bir iş olduğuna eminim çünkü annemin çok fazla kişiye bahsettiğini sanmıyorum, bir tek sen varsın.”

“Şey...” Miranda bir şey diyecekken durup çayından içti. Devam etmesini bekledim. “Şey ne?”

“Ben birine söylemiş olabilirim,” dedi, bacak bacak üstüne atarken. “Ama öyle rastgele birine değil, Jason’a.”

“Jason’a mı? Hadi ya, o hâlâ buralarda mı?” Jason King’le üniversiteye beraber gitmiştik. Üçümüz oryantasyonda tanışmış, bir buçuk yıl boyunca birlikte birkaç ders almıştık. Jason hatırladığım kadarıyla iyi, komik biriydi. Aynı yaşıydık. Sevimli, inek arkadaş türünden bir ocuktuk. Matematik ve istatistikte zehir gibiydi ki bu konuda ona saygım sonsuzdu.

Hastaneden çıktığımda görüşmüştük. Habercileri ve annemi atlatan tek kişiydi. Son konuşmamızı ben yatağında ağlarken yapmıştık. Bana sarılmış ve artık güvende olduğumu söylemişti, son sözü bu olmuştu.

Onu da arkamda bırakmıştım.

Başımı sallarken Miranda da bardağının arkasından bana bakıyordu. “Evet. O da benim gibi. Bu işleri sen de bilirsin. Bu lanet kasabadan yirmi birinden önce ayrılmazsan hiç ayrılamazsın.”

“Öyle olduğunu sanmıyorum,” dedim, uzanıp bardağı-
mı alırken. “Ne zaman istersen ayrılabilirsin.”

“Hı-hı tabii.” Koyu renk gözlerini devirdi. “Her neyse,
okuldan mezun oldu ve iki yıl kadar önce kendi sigorta
şirketini açtı. Babasını bulamadı ama kasabada kaldı.
Hatırlıyor musun o konuyu?”

Başımı salladım. Jason’ın annesi ve üvey babası o daha
on sekizindeyken trajik bir yangında ölmüşlerdi. Hatırla-
dığım kadarıyla havanın çok soğuk olduğu bir dönemdi
ve boruların buzunu çözmek için kerosenli ısıtıcı kulla-
nıyorlardı. Jason’ı gerçek babasını bulmaktan vazgeçi-
ren onların ölümleri olmuştu. “Evet, gerçek babasının
Hedgesville’li olduğu söylendiği için buraya gelmişti. Ve
demek hiç bulamadı ha?”

“Hayır. Bilirdin de işte...”

“Biliyorum. Biliyorum.” İç geçirdim. Jason ben gitme-
den önce benimle görüşmeye çalışmıştı ama numaramı
değiştirdince aramaları kesilmişti.

Bunları yapan tek kişi Jason değildi. Cole da hastane-
ye gelmişti. Beni aramış, otele gelmişti.

Ama ona da aynı şeyi yapmıştım.

Dudaklarımı birbirine bastırırken gözlerimi bardağa
indirdim. Dilimde pişmanlığın o acı tadını hissediyor-
dum. Şimdi dönüp bakınca, her şeyi farklı şekilde hallede-
bilirmişim diyorum ama o zamanlar yapmam gerektiğine
inandığım şeyi yapmıştım.

“Ona döndüğünü söyledim. Cidden heyecanlandı. Ha-
zır olduğunda seni görmek istiyor.” Miranda durdu. “Uma-
rım bir sorun yoktur. O da senin arkadaşındı.”

“Hayır, bir sorun yok.” Bunu söylerken gerçekten de bir

sıkıntı hissetmediğimi fark ettim. “Bu hafta akşam yemeği ya da öyle bir şey için buluşalım.”

“Ah! Harika olur.” Çayından bir yudum aldı. “Akşamlarım, hafta sonlarım ve yaz aylarım boş.”

“Tabii ders planı yapmadığın, etütlere kalmadığın ya da işten çıkarılıyorum korkusuyla yazın yarı zamanlı çalışmadığın zamanlar hariç,” diye düzelttim.

“Çok fenasın ya.” Miranda’nın yüzü kocaman, bembeyaz bir gülümsemeyle aydınlandı. “Maalesef bir öğretmenin hayatı işte.”

Miranda son iki yıldır bizim eski lisede öğretmenlik yapıyordu. Tam zamanlı, sürekli kadroya geçmesi çok uzun zamanını almıştı. İronik biçimde, onca zaman ağzımızın suyunu akıtan beden eğitimi öğretmenin iş arkadaşı olmuştu. Miranda, Koç Donnie Currie’nin hâlâ taş gibi olduğunu söylüyordu.

Hayat ne tuhaftı.

Tuhaflıktan bahsetmişken kafam sabah gelen polis memuruna kaydı. “Tuhaf bir şey duymak ister misin?”

“Tuhaf şeyleri severim.” Miranda çayını bitirdi. “Yani tuhaf paranormal deli saçmalarını değil ama. Dün gece burada hayalet falan gördüysen duymak istemiyorum. Gece doğru düzgün uyumak isterim.”

Bir kahkaha patlattım. “Yok, hayır. Öyle bir şey demeyecektim.”

“Tamam o zaman.” Elini nazikçe kıvırdı. “Lütfen devam edin.”

“İzniniz için çok teşekkür ederim.” Kaşımın birini kaldırıncı Miranda gözlerini kısarak bana baktı. “Bu sabah gelen polis... Miranda, ona öyle çok benziyordu ki...”

“Ona mı?” diye fısıldadı dudakları aralanırken. “Yani... Damat’a mı?”

“Ne? Yok. Aman Tanrım.” Midem dizlerime iniverdi. “Onu kastetmedim. Polis memuru Cole’a benziyordu.”

“Cole mü?” Sesini şimdi daha da alçaltmıştı.

“Onu hatırlıyor musun?” diye sordum, bardağı saran parmaklarımı daha da kasarak. “Ondan hiç bahsetmediğimizi biliyorum ama...”

“Herhâlde onu hatırlıyorum!” Miranda doğruldu. “Tüm olağanüstü seksi erkekleri hatırlarım.”

“Cidden olağanüstü seksiydi,” diye cevapladım, özlem dolu bir hâlde.

“Idris Elba kadar değil ama.”

“Doğru,” derken güldüm.

“Şu memura gelecek olursak. Cole’a benziyor dedin. Cole da polis değil miydi?” dedi Miranda, yeniden konuya odaklanarak.

“Şerif yardımcısıydı ama Cole olmadığı kesin. Bu polis çok gençti ama acayip bir benzerlik vardı. En azından ben öyle düşündüm. Annem bir şey demedi, belki de görmedi.” Şimdi soracağım soruyu muhtemelen sormamam gerektiğini bilerek sandalyemde kıpırdandım. “O... Onun hâlâ buralarda olup olmadığını biliyor musun?”

“Üniversitede kaldı ama ekonomiden sonra hiç ortak dersimiz olmadı. Seni sık sık sorardı, çok da ısrarcıydı ama... Sen de biliyorsun işte.” Miranda yanağına gelen örgülerinden birini çekti. “Onu yıllardır görmedim. Artık şerif yardımcısı olmadığından gayet eminim, en azından bu civarda değil yani.”

“Hmm.” Göğsümde garip bir his oluştu. Hayal kırık-

lığı gibiydi ama bunun zerre kadar anlamı yoktu. Eve dönüp de on yıllık hikâyeyi yeniden alevlendirecek değildim. Cole muhtemelen buradan gideli çok zaman olmuş, evlenmiş ve bir tekne dolusu çocuğu olmuştu. En azından o sonsuza dek mutlu olmayı hak ediyordu. İyi bir adamdı, hem de en iyisinden.

Miranda yüzlerce kez olduğu gibi, doğruca içimi görüyormuşçasına pür dikkat bana bakıyordu. “Numarası var mı sende? Muhtemelen aynıdır. İnsanlar genelde numaralarını değıştirmezler.”

“Numarası yok. Kendi numaramı değıştirince tüm rehberi de çöpe attım,” diye itiraf ettim, bu önemsiz bilgi yüzünden hafiften utanç duyarak.

“Korkak tavuk.”

Kıkırdadım. “Of yapma ama, on yıldan sonra onu aramak aşırı tuhaf olur.”

“Hesabı var mı yok mu diye Facebook’a bakabilirdin.” Miranda durdu, dudakları yukarıya kıvrıldı. “Hesabı var mı diye baktın tabii, değil mi?”

Yanaklarımı bir anda ateş bastı. “Bakmış olabilirim.”

Miranda cevap vermedi.

“Pekâlâ. Tamam. Neyse işte. Zamanında bakmıştım. Bulamamıştım.”

“İlginç,” diye mırıldandı.

Değildi aslında. Sadece üzücü ve biraz acınası bir durumdu.

Miranda biraz daha oturup akşam yemeği servisine kısa bir zaman kala gitti. Ben de o arada altıma bir kot geçirecek vakit buldum. Parmak arası terliklerle kazağım üstümde kaldı. Saçlarımı açıp taramak ve dudağıma bol-

ca ruj sürmek ise bir iki dakikamı aldı.

Tüm konuklar yemektedir o yüzden sürekli hareket hâlindeydik. Son konuğun işi de bittiğinde saat sekize geliyordu ve tek düşünebildiğim, yüzükoyun yatağıma devrilip yatmaktı. Neyse ki dört saatten fazla uyumuştum.

Tüm tabaklar toplanıp yeni örtüler serildikten sonra masalardaki kullanılmış mumları yenileriyle değiştirirken annem yemek salonuna geldi.

“Bir şeyler yiyecek vaktin oldu mu?” diye sordu.

“Evet,” dedim hafifçe gülerek. Annem işte. Her zaman annelik yapacak vakit bulabiliyordu. “Tavuk yedim biraz. Gerçi James beni yakalayınca biraz ecel terleri döktüm ama olsun.”

“Biraz gergin bir adam. Sen de biliyorsun.” Elimden iki küçük mum alıp cam mumluğa koydu. “Ama acayip iyi aşçıdır ve sevdiğim bir şey varsa...”

Annemin sesi gitgide kısılıp da cümlesi yarım kalınca şöminenin yanındaki masaya son mumu koyup ona baktım. Yüzündeki ifade garipti. Bayılmakla mutluluk dansı yapmak arasında kalmıştı sanki. Onu daha önce mutluluk dansı yaparken görmüştüm: Dizleri havada, kolları açık. Ama bu başka bir şeydi.

Bakışları omuzlarımin arkasındaki bir şeye takılıp kalmışken “Aman Tanrım...” dedi.

Kaşlarım birbirine yaklaşırken arkamı döndüm ve her şey ama her şey durdu. Tüm dünya bir anda öylece kalmakaldı. Kalbim tekledi, hatta belki o da durdu. Gerçekten. Elimi kaldırarak avucumu göğsüme bastırdım.

Geçmişimden bir hayalet tam önümde duruyordu.

Cole Landis.

5. Bölüm

Büyük ihtimalle halüsinasyon görüyordum. Belki sandalyenin ayağına falan takılıp başımı şöminenin taşlarına çarpmıştım. Bu bile Cole'un karşımda durmasından daha olasıydı.

Ama başımı bir yere falan çarpmış değildim.

O, gerçekten de karşımdaydı, inanılmaz bir durumdu. Ah yüce Tanrım yıllar ona aşırı nazik davranmıştı.

Onun bu güçlü çekiciliği karşısında afallamıştım.

Son gördüğüm zamanki çocuksu yakışıklılığı gitmişti yüzünden. Onun yerine daha keskin elmacık kemikleri, kirpiklerinin ardından daha da delici bakan mavi gözler gelmişti. Sanki bir ara burnu kırılmış gibiydi, burnundaki gururlu ve kibirli çizgisi hafifçe eğilmişti. O dudakları... Of Tanrım, dudakları hâlâ dolgundu. Çenesinin sert hatları kirli sakalla örtülmüş, göz alıcı yüzüne daha bir sertlik katmıştı. Açık kahve saçları hafif dağınık ve hatırladığımdan uzundu.

O şimdi... Şey... Çok daha fazla ortaya çıkmıştı.

Kol kasları kırmızı gömleğinin eskimiş pamuklu kumaşı altında gergin görünüyordu. Gömleğin kolları katlanmış, güçlü kollarını ortaya çıkarmıştı, düğmeleri açıktı ve içinden ütülü beyaz tişörtü görünüyordu. Beli kıvrımlı ve inceydi, düz gömleğinin altındakilerin hiç de düz olmadığını bilmek için hayal gücüne gerek yoktu.

“Gerçekten sensin,” dedi.

Dünyam ikinci defa durdu. Sesi. Tanrım sesi boğuklaşmış, kalınlaşmış, daha da törpülenmişti ama onun sesiydi.

“İnanmamıştım.” Cole öne doğru bir adım atınca vücudumdaki tüm kaslar kilitlenip kaldı. “Bir yanımda, yanımda olabileceğine inanmamıştım ama yanımda benmişim. Sensin.”

Kalbim göğsümden çıkmak istiyormuşçasına çırpınıırken tek yapabildiğim gözlerimi dikip öylece bakmak oldu. Dilimi devreye sokmam gerektiğini biliyordum ama nutkum tutulmuştu.

Ne yazık ki annem aynı durumda değildi.

“Ah, ne güzel sürpriz,” dedi, gayet ortada olan bir durumu belirterek. “Öyle değil mi Sasha?”

Başımı hafifçe sallarken Cole o açık mavi gözleriyle bana bakıyordu. Boğazım kupkuru oldu. Cidden bir şey söylemem gerekiyordu ama bir gece önceki kâbusumu düşünüyordum, onu son gördüğüm zamanı.

“Önce oteli arayacaktım.” Cole’un gözleri kısa bir an anneme kaydı, sonra tüm bedenimi alev alev yakan yoğun bakışları yeniden bana döndü. Tek bir bakışıyla bile ne kadar güçlüydü. İnsanı ya aksi yöne doğru koşturur ya da bir mıknatıs gibi kendine çekerdi. “Ama aramamam daha iyi olur gibi geldi.”

Keskin bir nefes aldım. Ne demek istediğini anlamıştım. Geleceğini bilseydim burada olmazdım ve üzücü olan da bunun doğru olup olmayacağını söyleyemememdi. Sersemliğimden kurtulduğumu fark ederek “Döndüğümü nereden öğrendin?” diye sordum.

Cole’un gözleri hafifçe büyüdü, o etkileyici dudakları aralandı. Şimdi belli ki sessizliğe bürünme sırası ondaydı.

“Şey.” Annem hafifçe öksürdü. “Benim yapacak işlerim var,” diyerek döndü ve apar topar sürgülü kapıdan çıktı.

İkimiz de hareket etmiyorduk.

On yıldan bu yana ilk kez baş başaydık ve öylece birbirimize bakıyorduk. Son görüşmemizde beni öpmüştü. Bana bebek demişti, aramamı bekleyeceğini söylemişti. Hiç aramadım. Eve de varamamıştım zaten.

İlk konuşan Cole oldu. “Eve döndüğünü Derek söyledi.”

Derek mi? Bir an kim olduğunu hatırlayamadım. “Bu sabah gelen polis mi?”

“Evet.” Beni bir daha görmeyi hiç beklemiyormuş gibi, görmeyi istiyormuş ama bu konuda pek umudu yokmuş gibi bakıyordu. “Kuzenim.”

Eh bu da bu sabah Derek’i gördüğümde düşündüklerimi açıklıyordu. Güçlü genler açısından şanslı aileymiş. Ama bunu neden anında Cole’a yetiştirdiğini anlamamıştım.

Ya da Cole’un neden buraya geldiğini.

“Yani arayıp, geldiğimi mi söyledi?” diye sordum, kollarımı belime sararken. O anda, beni muhtemelen en az on kilo fazla gösteren bir kazak giydiğim kafama dank etti. Aman ne hoş. Neyse en azından saçlarımı taramıştım.

Cole başını sallayarak onayladı ve yeniden adım atacakken durdu. “Konuşmak için vaktin var mıydı?”

Tam ağzımı açıp hayır diyecekken kendimi durdurdum. İlk tepkim ister istemez bu olmuştu; onunla iletişimi koparmak. Daha önce de böyle yapmıştım. Ne zaman geçmişle en ufak bir şekilde karşı karşıya gelsem böyle yapıyordum.

Ama kötü adam Cole değildi.

Hiçbir zaman kötü adam olmamıştı.

Titrek bir nefes aldım, sonra da dilimin ucunu üst dudığıma değdirdim.

“Tamam. Yani evet, zamanım var.”

Titreyen elimi kaldırarak “Şurada oturabiliriz,” diye işaret ettim.

“Süper.” Bakışları birkaç saniye daha üzerimde kaldı ki bu süre yanaklarımın kızarmasına yetmişti. Sonra döndü.

Oturma salonuna yürürken kafamda bir dolu soru belirdi. Hâlâ burada mı yaşıyordu, yoksa arabayla başka bir yerden mi gelmişti? Hâlâ polis miydi, yoksa üniversitede planladığı gibi federal seviyeye ulaşabilmiş miydi? Evlenmiş miydi? Çocukları var mıydı?

Şöminenin yanındaki berjer koltuklara ilerlerken kalbim deliler gibi çarpıyordu. Karşıma otururken gözüm sol eline kaydı. İsteyerek olmamıştı. Kendime hâkim olamamıştım. Yüzük parmağında bir şey yoktu. Ne nikâh yüzüğü vardı ne yakın zaman önce çıkarıldığına dair bir işaret.

Şapşal kalbim anneminkine benzer bir mutluluk dansı ediyordu.

Tamam. Bu konulara kafa yormamam gerekiyordu. Her şeyin bir sırası vardı.

Cole salonu süzdü. "Burası bayağı değişmiş." Gözleri bana döndü. "Sen gittiğinden beri gelmemiştim."

"Ben de öyle." İçten içe küfrettim. Elbette gelmemiştim. O da biliyordu. Bir anda bitkin düşmüştüm. Böyle karşılıklı oturmak fazla gelmişti. Bir yanımda kalkıp kaçmak istiyordu. Diğer yanımda meraklı ve heyecanlıydı. Midem yine altüst oldu.

Fazla heyecanlıydı.

"Bir kere bile mi gelmedin?" diye sordu, avucunun içiyle göğüs kafesini ovuştururken.

Derince nefes alarak başımı iki yana salladım. "Hayır. Annem yanıma geldi. Miranda da aynı şekilde."

"Miranda." Dudaklarının köşesi yukarı kıvrılırken doğruldu. "Hatırlıyorum onu. Seninle iletişimini sürdürdüğünü bilmek güzel."

Bunu içten söylüyor gibiydi, onu göz ardı ettiğimi düşünerek kendimi tuhaf hissettim. Bana gücendi diye onu suçlayamazdım. Yanlış bir şey yapmamıştı, ben... Dağılıp kopan bendim.

Cevap vermek üzereydim ama şu an tam karşımda oturduğuna bir türlü inanamıyordum. O gür kirpiklerini kaldırıncaya göz göze geldik. Hızla gözlerimi çekerek omzuna yönelttim ve ellerimi birbirine kenetledim. "Ee, şey, peki Derek neden seni aradı?"

Elini koltuğun koluna koyarken ya güldü ya da nefes alırken öksürdü, emin değildim. "Derek o zamanlar küçüktü ama görüştüğümüzü biliyordu. Kim olduğunu hatırlamış."

"Ya?" diye fısıldadım dikkatimi şömineye vererek. Ona bakmak... Of çok zordu, fazla zordu. Kendisi hiç gerçekleşmemiş bir geleceği temsil ediyordu.

“Senden ne kadar hoşlandığımı biliyordu,” diye devam etti. “Ailedeki herkes bilirdi.”

Vay canına.

Yok artık.

Öylece söyleyivermişti.

Gaz yağından çıkan alevler camın arkasında titreşirken ona nasıl cevap vereceğimi düşünmeye çalıştım. Bir keresinde, bir keresinde demeyelim de geçen yıllar içinde en az yirmi defa onu Facebook’ta aradığımı ve bulamadığımı itiraf etmek benim adıma pek de hoş olmaz diye düşünerek konuyu değiştirmeye karar verdim. “Demek o da senin gibi polis oldu.” Bakışlarımı Cole’a çevirdiğimde dikkatle beni izlediğini gördüm. Gözlerini benden birkaç kısa an dışında ayırmamıştı herhâlde. “Yoksa artık polis değil misin?”

“Artık FBI’da çalışıyorum,” diye açıkladı.

Tüm yüzümü aydınlatan gülümsemem zorlama değildi. “Hep yapmak istediğin şeydi. Tebrik ederim.”

“Ben de seni.” Uzun parmaklı ellerini camgöbeği koltuğun kolunda dolaştırdı. “Sen de nihayet planladığın işi yapıyorsun.”

Gözlerimi kırptıştırırken, hakkımdaki bu ufak bilgiyi hatırlamasına şaşırdım. “Evet. Ben... Öyle yapıyorum.” Tekrar göz göze geldik ve gülümserken öksürdüm. “Pardon. Ben... Ben seni beklemiyordum.”

“Anlıyorum. Muhtemelen bir gün falan beklemeliydim ama Derek bana burada olduğunu söyleyince...” Sesi gitgide alçalırken çenesini kaldırarak kirpiklerinin arasından doğruca bana baktı. “Beklemek istemedim. Seni görmem gerekiyordu. O kadar zamandan sonra gerçekten iyi olup olmadığını görmem gerekiyordu.”

İyi olup olmadığımı görmek.

Tanrım kalbim bir yandan kabarıp bir yandan sönüyordu, bu karmakarışık duygularla ne yapacağımı bilemiyordum. Onun endişesi ılık bir bahar günü kadar tatlıydı ama bir taraftan da kaşındıran battaniye gibi boğucuydu.

“Harika görünüyorsun,” dedi. Gözlerim kocaman açılınca da güldü. “Biraz garip oldu, değil mi? Ama umurumda değil. Gerçek bu. Hatırladığım kadar, ah hayır hatırladığımdan daha güzelsin.”

Yüzüm alev alev yanarken dudaklarım aralandı.

“Bir ilişkin var mı?” diye sordu, beni gafil avlayarak. “Bu da pat diye çıktı, değil mi?”

“Yok, hayır,” dedim hiç düşünmeden. “Yani demek istediğim, görüştüğüm kimse yok.”

Cevap yerine geçen bir gülümsemeyle baktı, hay lanet, kalbimin olabilecek en tatlı şekilde çarpmasına neden oldu. “Benim de öyle.”

Daha önce yüzük parmağını kontrol ederken ben de öyle düşünmüştüm. “Teşekkür ederim... İltifat için.” Kenetlediğim ellerimi kasmaktan parmaklarım acımişti. “Sen de harika görünüyorsun. Öncekinden çok daha iyi.” Yüzümü ekşittim. “Yani eskiden de iyi görünüyordun ama şimdi... Ben en iyisi çenemi kapayayım.”

Cole hafifçe sırtıırken mavi gözleri sıcacık bakıyordu. “Lütfen kapama.”

Kapamam gerekiyordu, durup düşüncelerimi yeniden toparladım. “Şey, hâlâ buralarda mı yaşıyorsun?”

Başını salladı. “Evet. Falling Waters’da. Orada bir evim var.”

“İyiymiş,” dediğimde ciddiye ama bir saniye sonra

yine ne diyeceğimi bilemeden kalakalmıştım. Cole ile konuşmak hiçbir zaman zor olmamıştı, eskiden böyle değildi ama şu an ağzımdan çıkanlar yapmacık ve temkinli geliyordu. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Cole bunun farkında değil gibiydi. “Arabanla ilgili işler yoluna girdi mi? Derek camlarının kırıldığını söyledi.”

“Sigorta şirketini aradım, birini gönderecekler. Her şeyi karşılıyorlar.” Durup ellerime baktım. Boğumlarım bembeyaz kesilmişti. “Çok garipti. Camları kırmışlar ama arka koltukta duran bilgisayarımı almamışlar.”

“Boş vakti bol olan çocukların işine benziyor,” diye cevapladı.

“Kuzenin de böyle söylemişti,” diye mırıldandım, başımı kaldırırken.

Göğsü derin bir nefesle kalktı. Birkaç saniye sonra “İyi misin Sasha? Yani ciddi iyi misin?” diye sordu.

Tanrım, konu yine oraya gelmişti. O soruya. Beni tanıyan herkesin sürekli sorup durduğu soruya ve bu soruyu Cole’un sorduğunu duymamak için on yıldır kaçıyordum. Belli ki buraya bu sebeple gelmişti. Sırtım gerildi. “Evet, iyiyim.”

Gözleri her bir zerresini ezberlemek istermişçesine yüzümde dolaşıyordu. Aramızda başka bir sessiz gerilim daha oluşurken verdiğim cevaba inanıp inanmadığını merak ediyordum. Nasıl iyi olabilirdim ki? Bazı insanların, yaşadıklarından sonra nasıl iyi olabileceğimi anlayamadıklarını biliyordum, bana çok narin bir yaratıkmışım gibi davranıyorlardı. İşte bu nedenle bu eyaletin dışındaki hiç kimse geçmişimi bilmiyordu.

“O geceyi çok düşündüm.” Sesinde ağır bir hava vardı. “Çok.”

“Cole...”

“O gece arabaya kadar seninle gelmeliydim,” diye devam etti, gözlerini bir an olsun çekmeden. “Hayattaki en büyük pişmanlığım budur.”

Tanrım.

Geri çekilerek sırtımı koltuğa yasladım. Odadan, bu söylediklerinden kaçmak istiyordum ama artık çok geçti. Sözleri beynimde alev alev yanıyordu ve onları kafamın içinde istemiyordum. Böyle hissetmesini istemiyordum. “Böyle düşünmemelisin,” dedim ellerimi sıkarak. “Olanlar...”

“Benim hatam değildi. Başına gelenleri sana ben yapmadım. Biliyorum bunu.” Yavaşça nefes aldı. “Ama bu, o lanet arabaya seninle birlikte gelmem gerektiği gerçeğini değiştirmiyor. Hepimiz o sıralarda olanları biliyorduk ve...”

“Beni o gece yakalamasaydı başka gece yakalayabilirdi.” Ensemdeki tüyler ürperdi. Bu konudan bahsetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. “Hepimiz onun...” Nefesim boğazımda sıkıştı. “Onun beni izlediğini biliyorduk. Tıpkı diğerlerini izlediği gibi. Beni er geç yakalayacaktı.”

Cole o anda göz temasını kesti, sesi şimdi alçak çıkıyordu, “Evet.”

Huzursuz bir biçimde koltuğumda kıpırdandım. “Ben... İyi olduğunu gördüğüm için mutluyum ama saat çok geç oldu ve bugün gerçekten çok uzun bir gündü.”

“Pekâlâ.” Cole gözlerini gözlerime çevirdi. “Ama sana birkaç sorum daha olacak.”

Olabildiğince çabuk kaçmak üzere hazırlanıp bekleme-ye koyuldum.

“Benimle yemeğe çıkar mısın?”

Ağzım bir karış açıldı. Yani, bunu hiç beklemiyordum.

“Geçen zamanı telafi etmek istiyorum, saatin geç olduğunu ve seni şaşırttığımı biliyorum. O yüzden, belki bu sohbeti kendini biraz daha hazır hissettiğinde baştan alırız.”

Tanrım, Cole’un ne kadar dolambaçsız konuştuğunu tamamen unutmuşum.

“Ben... Bilemiyorum,” diye fısıldadım ve verdiğim cevaba o anda pişman oldum. Derin bir nefes alırken, zihnimin bir kısmı reddedercesine kollarını kaldırmış, diğer kısmı ise kabul eder gibi birbirine kenetlemişti. Cole ile yemek yemek iyi bir fikir değildi. Diğer yandan, neden bilmiyorum ama ruhen ve bedenen güçlü olduğumu görmek istiyordu.

Dudağının bir kenarı yukarıya kıvrıldı. “İtiraf edeyim, bunu duyduğuma şaşırmadım.”

Kaşımın birini kaldırdım. “Neden?”

Başını yana eğip birkaç saniye bekledi. “Çok uzun zaman oldu, değil mi?”

“Evet ama...” Ama cevap bu değildi, öyle değil mi?

Cole hem tanıdık hem de artık bir o kadar farklı gelen bir dikkatle beni inceledi. “Sorun değil.”

Kafam karışmıştı, onu yemek salonunda gördüğümünden beri yaptığımı düşündüğüm şeyi yapıyordum: Şaşkın şaşkın ona bakıyordum.

Öne doğru eğilip dizleri bana değmek üzereyken durdu. Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve nefesimi tuttum. “Sana numaramı bırakayım.” Bacağını yana eğip cebinden cüzdanını çıkardı. Bir kartvizit çıktı. “Burada iş ve cep telefonlarım var. Fikrini değiştirirsen ara beni. Ne zaman olursa.”

Düğüm olan parmaklarımla kartı alırken ellerimiz birbirine dokundu. Kolumdan yukarı sıcak bir ürperti yayılırken hafifçe yutkundum. Hep böyle olmuştu, ne zaman birbirimize dokunsak içimde kıvılcımlar oluşurdu, ne kadar masum dokunuşlar olursa olsun. Hâlâ -en azından benim için- böyle olduğunu görünce hissettiklerimi anlatmaya şok kelimesi yetmezdi.

“Tamam mı?” diye sordu nazık bir ısrarla.

“Tamam,” dedim.

“Güzel.” Cole ayağa kalktı. Tam karşımdaydı işte, ellerini sandalyemin kollarına koyarak beni hapsetti. Başını indirdi ve bir an sonra dudaklarının yanağıma dokunduğunu hissettim; yumuşak ve hızlı bir dokunuştu. “Döndüğüne çok sevindim,” dedi. Allak bullak ve puslu duygularla gözlerimi sıkıca kapadım. “Ara beni Sasha. Bekleyeceğim.”

6. Bölüm

“Cole’a hayır mı dedin?” Miranda’nın sesi tıpkı, cumartesi gecesi bir hayalet beni ziyarete geldi, demişim gibi çıkmıştı. “Sen kafayı mı yedin?”

Büyük ihtimalle evet, kafayı yemiştım çünkü üzerinden neredeyse iki gün geçmesine rağmen, bir yanımda, Cole’un aniden çıkıp gelişini ben mi uydurdum diye merak etmiyor değildi.

Gel gör ki odama ne zaman girsem takıntılı bir biçimde baktığım kartvizit buraya geldiğini gösteriyordu elbette.

“Bilmiyorum,” dedim iç çekerek ve bir yastık aldım. “Sadece onun gelişi beni çok hazırlıksız yakaladı.”

Miranda yastığı kabartmamı izliyordu. Pazartesi olmuştu, okuldan çıktığı gibi doğruca buraya gelmişti. Bu akşam Jason’la yolun aşağısındaki restoranlardan birinde buluşup yemek yiyecektik. “Anlayabiliyorum, tam da ondan bahsederken bir anda puf diye ortaya çıktı. Burnunun dibinde!”

Aynen böyle hissediyordum.

“Ama Cole bu,” diye devam etti, ben yerdeki kirli örtüleri alıp elimde tortop ederken. “Sen Cole’a çok düşkündün Sasha.”

“O, on yıl önceydi,” dedim, peşimden koridora gelmesini işaret ederek. Durup odanın kapısını kapattım. “Uzun zaman önceydi.”

“Ee? Bana onunla yemeğe çıkamaman için geçerli bir neden söyle,” diye karşı çıktı, öğretmen edasında olduğunu düşündüğüm ses tonuyla: Mütevazı siyah kazağı ve onunla uyumlu pantolonuyla bir araya gelince etkileyici bir hava yaratıyordu.

Eh cevap kolaydı. “Eve bir ilişkiye başlamak için gelmedim.”

Gözlerini devirdi. “Cole’un geçen zamanı telafi etmek için yemeğe çağırması senin için bir ilişkiyi mi ifade ediyor?”

Koridorda yürürken ona bir bakış attım. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Evet, biliyorum.” Çamaşır odasına girdik. “Ama ne var biliyor musun? Haklısın. Eve bir erkek bulmaya gelmedin, senin çok güzel olduğunu söyleyen aşırı seksi bir erkek olsa bile,” dedi, ben yatak örtülerini makinaya tıkıp deterjan koyarken. “Sen eve hayatını yaşamaya başlamak için geldin.”

Deterjanı koyarken elim seğirdi. Sen eve hayatını yaşamaya başlamak için geldin. Haklıydı, çok pis haklıydı hem de. Haklı olmasından nefret ediyordum.

Makinanın kapağını kapatırken ona döndüm. “Akşam sen ve Jason’la yemeğe çıkacağım işte...”

“Harika. Onu görmenin senin için zor olduğunu biliyo-

rum,” dedi Miranda lafımı keserek. “Ama oyunda ilerleme kaydediyorsun. Eve gelip de geçmişin gölgesinde yaşayamazsın.”

“Eve geleli daha birkaç gün oldu yalnız, çabalıyorum.”

Miranda ellerini kalçasına koydu. “Biliyorum ama bence Cole’un teklifini kabul etmek biraz daha çabalamak anlamına gelebilir... Hem şu anda neden bu işi yapıyorsunuz? Seni çamaşır yıkarken görünce yardım etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum.”

Makinayı çalıştırırken gülümsedim. “Bitti işim.”

“Şükür,” diye mırıldandı. “Midem kendini yiyecek şimdi. Aslında tam da şuradaki havluların bir kısmını katlamaya girişecektim.”

Kahkaha atarak onu çamaşır odasından çıkardım. Dar merdivenlerden geçip mutfığa vardığımızda midemde ufak sinir küpleri oluşmaya başlamıştı. “Jason’la kaçta buluşacaktık?”

“Yirmi dakika kadar sonra.” Miranda elini omzuma koyup sıktı. “Güzel zaman geçireceksin merak etme.”

Miranda gelmeden önce giydiğim kazağın eteğini düzelttim. “Güzel zaman geçirmeyeceğimi düşünüyormuş gibi mi görünüyorum?”

“Biraz solgun görünüyorsun.” Hafifçe gülümsedi. “Oturmaya ihtiyacın varmış gibi.”

“Aman ya,” diye mırıldandım, otelin kapısına doğru yürürken. Ön kapının camından dışarının karanlığı seçiliyordu. Güneş çoktan batmıştı.

“Ama bak, saçların harika görünüyor. Açıkken çok güzel oluyor.” Ona bakınca Miranda göz kırptı. “Gergin olman normal. Jason’ı görmeyeli on yıl oldu.”

“Mesele sadece onu görmek değil. Yani gerginim işte biraz.”

Resepsiyon masasının yanındaki sandalyeye çöktüm. “Bu kasabada restorana gitmeyeli çok uzun zaman oldu. Onu bırak, daha dışarı bile çıkmadım.”

“Ona seni fark etmezler bile’ dedim,” dedi annem. “Bu konuda endişelenmesine gerek yok.”

Başımı kaldırıp, ana merdivenlerden elini tırabzanlara koyarak inen anneme baktım.

“Endişelenmemem gerektiğini, mantıksız davrandığımı biliyorum ama bırakın da biraz öyle olayım yani.”

Miranda anneme doğru kaşının birini kaldırdı. “İyi de çok saçma.”

“Aman neyse ne,” diye mırıldandım, telefonuma bakarak. Mesaj yoktu. “Bu akşam yemekte koca bir şişe şarap içebilirim.”

“Bana uyar. Ne de olsa ben sürüyorum.” Miranda kırdadı. “Hoş, restoran zaten caddenin aşağısında, bir kilometre var yok. İkimiz de içip sallana sallana buraya döneriz.”

“Güzel plan,” dedim, çekmeceye uzanıp el çantamı alırken. Şarjı var mı diye telefonumu kontrol ettim. “Ayrıca dönmek istersem de güzel olur hem...”

“Öncelikle, o kalın, sulu bifteğini bitirip çikolatalı lava pastası sipariş etmeden kalkmak istemeyeceksin, söyleyeyim.” Midem hevesle guruldadı. “İkincisi erken kalkmak istersen ben de kalkarım haberin olsun.”

“Erken falan kalkmayacak,” dedi annem, masaya yaslanarak. “Gidecek bifteğini, tatlısını yiyecek; şarabını içecek ve eğlenecek.”

Annem gözlerini dikip bu inancını içime sokabilirmiş-
çesine bana bakarken derin bir nefes alarak gülümsedim.
Hissettiğim gerginlik anlaşılabilirdi ama hafiften pa-
nik tadı veren huzursuzluğun kenarları epey bir keskin-
di. Tüm gün içimde bu hisle dolanmıştım; çok gülünçtü,
mantıksızdı. Gayet iyi biliyordum. Bu nedenle de normal,
uyumlu, yirmi dokuz yaşında biri gibi akşam dışarı çıka-
caktım.

Ben ayağa kalkıp çantamı koluma geçirirken annem
Miranda'ya "Bana bir iyilik yapmanı istiyorum," dedi.
"Onu ikna et ki..."

"Anne!"

"Cole'u arasın," diye tamamladı lafını, bana kulak as-
madan. "Çünkü kızımda o adamın numarası olduğuna ve
onu hâlâ aramadığına inanamıyorum.

Of ya.

Miranda'nın gözleri ışıldadı. "Cidden o kadar seksiydi
ha?"

"Nasıl hem de. O kartı alıp kendim arayasım geldi,"
dedi annem. "Ne hâle dönüşmüş görmeliydin Miranda. O
çocuk gitmiş yerine tam bir erkek gelmiş."

Yok artık.

Miranda kahkaha attı. "Hakikaten gidip bir görmek
gerek artık."

Annem eliyle saçlarını düzeltirken başını salladı. "Ke-
sinlikle gidip görmen gerek. Bir gömlek giymiş... Çoğu er-
kekte çekici durmaz dersin ama onda..."

"Tamam, yeter. Gidiyoruz haydi." Masanın etrafından
dolaşıp annemin yanağına bir öpücük kondurdum. "Dışa-
rıdan istediğin bir şey var mı?"

“İyi zaman geçir yeter.”

Gülümseyerek geri çekildim. Bu kadın annem olduğu için çok şanslıydım. Hem de çok. Vedalaşıp Miranda’nın peşi sıra buz gibi soğuk havaya çıktım. Kırmızı Volkswagen Jetta’sı, birinin gelip camlarının yenilenmesine karar vermesini bekleyen arabamın durduğu yerde duruyordu. Arabanın, sigorta denetçisi geldikten sonra ancak hafta sonuna hallolacağını öğrenmiştim.

Miranda’nın arabasına binmek geçmişe adım atmak gibiydi. Yolcu koltuğunda oturan ben, araç kokusu sayesinde elma gibi kokan araba... O, arabanın önünden dolaşırken omzumu çevirip içeri bakarak kıkırdadım. Arka koltuk tüm hafta giydiği hırkalar, pançolarla doluydu. Aynen eskiden olduğu gibi.

Miranda’da park yerinden yola çıkacağı ayrıma gelene dek tuhaf bir sessizlik vardı. “Cole konusunda üstüne fazla geldik değil mi?” deyince dönüp ona baktım. Gözlerini kısmış, yola odaklanmıştı. “Annen de ben de onunla yeniden iletişime geçtiğin için seviniyoruz ama çekinceni anlıyoruz.”

Yutkunarak başımı salladım. “Biliyorum.”

“Başkalarıyla çıktığını biliyorum,” deyip, uzunca bir süre sustu. “Ama hiçbir ilişkini ciddi bir noktaya getirmediğini de biliyorum.”

Yola bakınarak yanağımın içini kemirirken Miranda trafiğe çıktı. Erkeklerle çıkmış, ilişkiyi sekse kadar götürmüştüm. Ondan, yani Damat’tan sonraki ilk sefer Florida State’deki son yılımdaydı ve tam bir felaketti... Sonrasında duygusal olarak dağılmıştım ama yıllar içinde bu sıkıntıları azalmıştı. Gerçi Miranda’nın hakkı vardı.

İlişkilerimin hiçbirisi bir aydan çok sürmemişti. Neden bilmiyordum.

“Dün ve bugün Cole’un teklifini düşündüm,” diye itiraf ettim.

O kadar çok düşünmüştüm ki hafiften keçileri kaçırma noktasına gelmiştim. Cole’u görmek beni darmaduman etmişti. Aslında onu düşünmek benim için yeni bir şey değildi ama onunla konuşma, onu yeniden görme fikri boş bir hayalden; geceleri uyuyamadığımda kendimi eğlendirmek için kurduğum aptalca, küçük fantezilerden ibaretti.

Zihnim oralarda dolanmaya başlayınca, kariyerlerimizden konuştuğumuzu ve hâlâ bir bağımız olduğunu keşfettiğimizi düşündüm. Beni öpmüştü ve ben... Onu bu şekilde düşünmemiştim. Kafamda kurduğum ve onunla karşılaştığımız başka versiyonlarda, o, mutlu mesut bir evliliği, çocukları olan biri olurdu; bense bu duruma üzülürdüm ama iyi olduğu için mutlu olurdum. Şimdiki durumsa hiçbir zaman gerçek bir olasılık olmamıştı ama artık öyle değildi; kariyerlerimizden, geçen on yılın bize ifade ettiklerinden konuşma fırsatımız olunca durumu kavramakta zorlanmışım.

“Ee?” dedi, ben devam etmeyince.

Arkama yaslandım. “Ben... Bir yanım, çok büyük bir yanım onunla yemeğe gitmek istiyor.”

Bana beş yüz taneymiş gibi gelen kırmızı ışıkların ilkinde dururken Miranda hemen cevap vermedi. “Ama?”

“Ama...” Parmaklarımı çantamın kayışında gezdirdim. Ama... Lanet olsun ki bu cümleyi tamamlamak bile zordu. Cole beni korkutuyordu. Beni korkutuyordu çünkü bana normal bir şekilde bakışı bile daha önce hissetmediğim

duyguları hissettirmişti. Dünyada başka kimse yokmuş, sadece beni görüyormuş gibi bakıyordu. Konuşacak konularımız asla tükenmezdi. Peki ya beni öptüğünde olanlara ne demeliydi? Yalnızca bir öpücükle beni nasıl da deliye çevirdiğini, sanki bedenimdeki her bir hücreyi ateşe verdiğini hâlâ hatırlıyordum. Cole ile birlikte olmak bir uçurumun kenarında olmak gibiydi; düşmek yanında hiç kalırdı. Daha önce hiç böyle şeyler hissetmemiştim. Azıcık bile.

Ödümü koparıyordu.

Çünkü sahip olmam gereken ama olmadığım her şeyi temsil ediyordu.

Doğru düzgün açıklayamayacağımdan korktuğum için bunu sesli olarak dile getiremezdim. Tuttuğum çanta askısını bırakarak "Bilmiyorum," dedim sonunda. "Belki de ararım."

"Belki de," diye mırıldandı Miranda, ama bana inanmadığı ortadaydı.

Benim zamanımda bu biftekçi yoktu ve ıssızlığıyla ünlü bir kasaba için şaşırtıcı şekilde kalabalıktı. Masamız, loşça aydınlatılmış, pek geniş olmayan giriş katının arka kısmındaydı, hemen yanımızda herhangi bir hareketlilik görmediğim, üst kattaki özel yemek salonuna çıkan merdivenler vardı.

Yirmilerinin sonunda görünen sarışın garsonumuz bardaklarımıza su doldururken ensem ürperdi. Adının Liz olduğunu söyledi. Kimsenin bize baktığı yok gibiydi, o yüzden bu hissi boş verip kendime, aptalca davranmaktan vazgeçmeyi telkin ettim.

Miranda telefonuna baktı. “Jason da gelir şimdi.”

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek boynumu ovuştururken etrafıma bakındım. Çapraz arkamızda, takım elbiseli iş adamlarının oturduğu bir masa vardı. Hepsi orta yaşlıydı. Hiçbiri tanıdık gelmiyordu. Dikkatlerini masanın başındaki koyu saçlı adama vermişlerdi.

Adam, artık her kimse, önemli biriymiş izlenimi uyandırıyor. “Güzel yermiş.”

“Üç yıl önce açıldı,” dedi Miranda, menüye bakarken. “Zincir olmayan restoranların çoğundan daha uzun dayandı.”

Tam “Sık sık geliyor musun buraya?” diye sorarken çapraz masadaki adam dönüp baktı ve göz göze geldik.

Adamın gözleri kocaman açılırken elini uzatıp kravatını düzeltti. Onlara bakarken yakalanınca başımı çevirdim.

Miranda başını iki yana sallarken menünün sayfasını çevirdi. “Pek sayılmaz ama sen döndün, hem de buraya yakın oturuyorsun, o yüzden haftada en az bir kere işten sonra burada buluşuruz diye planlıyorum.”

Başımı yeniden yukarı kaldırıp kıkırdadım. Menüye bir türlü odaklanamayınca restorana bakınmaya başladım ve beyaz gömlekli, siyah paltolu, uzun boylu bir adam geçerken ona baktım. Kaşlarım havaya kalkarken ellerimi masanın altına indirdim.

İlk anda değil ama adam bize doğru gelirken onu tanıdım. Saçları daha koyuydu, artık gözlük takmıyordu, o sevimli çocuk yüzü büyümüştü.

“Jason!” Sandalyemi geri çektim.

Ben ayağa kalkarken gülümsedi. “Sasha, şu hâline bak.”

Sandalyemi iterken, yaşadığım duygularla boğazım tıkanıverdi. Onu görmenin beni bu kadar duygulandırmasını beklemiyordum, sarılırken gözlerimi sıkıca kapadım. Jason önce biraz gerildi ama sonra o da beni sıkıca kucakladı.

Vay be, Jason'dı resmen. Hep bir tuhaftı; en son, ben ağlarken bana sarıldığında bile böyleydi.

"Harika görünüyorsun," dedim, çekilip ona bakarken. "Gözlük yok mu artık?"

"Lazer ameliyatı," dedi çenesini indirirken. "Sen de harika görünüyorsun Sasha. Hayat... Hayat sana gayet iyi davranmış."

Sandalyeme dönerken güldüm, dizlerimin pek tutmadığını hissediyordum. "Teşekkür ederim."

Miranda "Bana sarılmak yok mu?" diye yüzünü astı.

Jason ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına asarken güldü. Hâlâ ince ve uzun yapılydı, değişmemişti. "Seni haftada iki kez gördüğümünden olmasın? Sasha'yı on yıldır görmedim."

"Aman ya. Her görüştüğümüzde bir kucak almam gerekirdi."

Jason ellerini masaya koyarken başını iki yana salladı. Bakışlarım ellerine indiğinde parlayan, altın renkli bir halka gördüm. Evlenmiş miydi? Kahverengi gözleriyle beni süzdü. "Burada oturduğuna hâlâ inanamıyorum. Vay be. Amma çok zaman olmuş."

"Öyle." İşin zor kısmına gelmem gerektiğine karar vererek dudaklarımı ıslattım. "Ben... Olanlardan sonra her şeyi böyle geride bıraktığım için özür dilerim. Sen benim arkadaşımydın. Yanımda olmaya çalıştın ama ben..."

“Sorun değil.” Elini havada salladı. “Özür dilemene gerek yok.”

“Hayır,” diye ısrar ettim. “Var.”

Jason, Miranda’ya döndü. “Ona özür dilemesine gerek olmadığını söylesene.”

“Özür dilemesi gerekiyor,” diye yanıtladı Miranda.

“Özür dilerim,” dedim yeniden. “İçtenlikle.”

“Gerekli olduğunu düşünmüyorum ama kabul ediyorum.”

Garsonumuz gelirken Jason başını kaldırıp soluna doğru çevirdi. Bir şişe beyaz şarap sipariş ettikten sonra bana döndü. “Miranda bana arabanla ilgili yaşadığın sorunu anlattı. Denetçi geldiğinde aklına takılan bir şey olursa beni ara. Yardımcı olmaya çalışırım.”

“Tamamdır, ararım.” Garson elinde şarapla gelip siparişlerimizi alırken bekledim. “Parmağında nikâh yüzüğü görüyorum. Ne zaman evlendin?”

“Ah ya.” Miranda kadehini Jason’inkine yaklaştırdı. “Söylemem gerekirdi.”

Kaşlarımı çattım.

“Bu mu?” Jason başını indirip sağ elini sol elinin üzerine koydu. “Altı yıl kadar önce evlendim. Onunla hiç tanışmadın sanırım. Cameron buralı değil,” diye açıkladı. “Aslına bakarsan ayrıldık. Ailesini görmeye Ohio’ya gitti.”

“Of ya! Affedersin...” Sesim alçalırken Miranda’ya baktım. Hevesle şarabını yudumluyordu. Çok büyük bir haber olmasa gerekti. “Bilmiyordum.”

“Sorun değil.” Jason omuzlarını silkti ama ciddi miydi merak ediyordum. Üniversitede sakın sessiz, kibar bir çocuktuktu. Öyle aşırı hassas bir tip değildi ama gözümde uzun

soluklu bir evlilik yapacak biri gibi canlandırırdım onu. “Neyse,” dedi boğazını temizleyerek. “Sende durumlar nasıl? Atlanta’da bıraktığın birileri var mı?”

“Yok.” Şarabımı aldım. “Ciddi olduğum biri olmadı.”

“Cole cumartesi gecesi uğrayıp onu ziyaret etti,” dedi Miranda.

“Miranda,” diye iç geçirdim, bakışlarımı ona çevirerek.

Jason’ın yüzünden şaşkınlık okunuyordu. “Gerçekten mi?”

“Evet. Onu yemeğe davet etti. Bu da ‘hayır’ dedi.” Miranda kadehini bana doğru kaldırdı. “Ben de ona kararını yeniden gözden geçirmesini söylüyordum.”

Hani Cole’la yemeğe çıkmamamı anladığının söylemişti. İlk şarap yudumuna kadarmış demek.

“Hadi ya?” Jason arkasına yaslanarak kollarını gevşekçe önünde bağladı. “Cole’un hâlâ buralarda olduğunu bilmiyordum. Kaç zaman oldu görmeyeli.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

“İyi bir çocuktu ama değil mi?” Jason bardağını masaya koydu. “Sen de o zamanlar ondan hoşlanıyor gibiydin. Görüşmeniz güzel olabilir. Ne zararı olur ki?”

Ağzımı açtım ama ne diyebilirdim? Haklıydı. Cole’la yemeğe çıkmanın bir zararı olmazdı. Sadece, bahsetmesi mağlup etmekten daha kolay olan anlamsız korkularıma hâkim olmam gerekiyordu o kadar.

Masamızın üstüne bir gölge düşünce başımı kaldırıp baktım. Yan masadaki adam yanı başımızda duruyordu, kırmızı kravatlı olan. Yaklaşınca ellilerinin ortasında olduğunu fark ettim. Yüzünün hatları kaybolmuş, gıdısı kendini bırakmıştı ve kahverengi saçları başının tepesine

doğru epey seyrelmişti. Hafiften küçük, yuvarlak, parlak gözleri masada şöyle bir dolaştı, Jason'a doğru başını salladı. "Merhaba Bay King, Bayan Locke." Sonra bana döndü. "Bayan Keeton," dedi, ses tonu adımı söylerken yükselmişti.

Kimdi bu adam?

Bana kadehinin üzerinden bakan Miranda'ya döndüm. Yardım gelmedi. "Evet?.."

Adam gergince gülümsedi. "Beni tanımadınız, değil mi? Normal. Çok zaman oldu."

Gözlerimi çaresizce Jason'a çevirdim. Yana doğru kayarak adamdan uzaklaştı. "Mark Hughes, Belediye Başkanı Mark Hughes," diye açıkladı.

"Merhaba." Mark Hughes'un kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama belediye başkanı olduğuna göre gülümsemem gerektiğini düşünerek gülümsedim.

Başkan Hughes ceketinin düğmesini ilikledi. "Siz burada yaşarken kasabadaki hırdavat dükkânını işletiyordum. O işe hâlâ devam ediyorum ama bugünlerde başında duramayacak kadar yoğunum."

O hırdavat dükkânını hayal meyal hatırlıyordum ama adamın yüzü hâlâ bir şey ifade etmiyordu. Başımı sallayarak gülümseye devam edip bifteğimin gelmesini ümit ettim.

"Kasabaya döndüğünüzü duyduğumda çok şaşırdım. Geçen hafta ticaret odasına geldiğinde anneniz bahsetmişti," dedi. Belediye başkanıyla neden ve nasıl böyle bir sohbeta girilirdi anlamıyordum ama herhâlde annem çok heyecanlanmıştı. "Umarım dönmeniz herhangi bir soruna neden olmaz."

"Sorun mu?" dedim gözlerimi masada dolandırarak.

“Ne tür bir sorundan bahsettiğinizi anlayamadım.”

“Yani bu civarda ünlü sayılırsınız. En azından medya için.”

Onu doğru mu duydum diye dediklerini bir kez daha düşünürken Başkan Hughes omuzlarını dikleştirdi. “Sonuçta sansasyonel bir hayatta kalma hikâyeniz var ve eminim birileri burada olduğunuzu duyduğunda bu konudan faydalanmak isteyecektir.” Sessizlik oldu. “Bunu yapan belki de siz olursunuz.”

Miranda başını yana eğerek bardağını indirdi; az kalsın yere düşürecekti sanki.

“Pardon?” dedim, şok olmuş bir kahkahayla.

Ensem yeniden karıncalanmaya başladı ama bu defa gerginlikten farklı bir histi. Daha ziyade bir öfke dalgasıydı.

“Başkan Hughes,” diye başladı Jason, bir elini masaya koyarak. “Sasha öyle...”

Benim adıma konuşma girişimini takdir etsem de elimi kaldırarak Jason’ın lafını kestim. “Yaşadıklarımı ne sansasyonel olarak değerlendirirdim ne de yeniden gün yüzüne çıkarmak isterdim. Bundan fayda sağlayacak ol-
sam bile.”

Başkan Hughes’un çukur yanakları kızardı. “Sizi rencide ettiysem özür dilerim.”

Ona ters ters baktım çünkü evet, rencide etmişti ve kendimi şu an pek de affedici hissetmiyordum. Hele midem guruldarken hiç.

Etrafa bakarak sesini alçalttı. “Sadece geçmişin yeniden canlanmasını istemiyorum Bayan Keeton. Siz de hak verirsiniz herhâlde.”

“Siz kendi başınıza bu canlandırma işini çok güzel hallediyorsunuz,” dedi Miranda, iğneleyici bir gülümsemeyle. “Sadece söyleyeyim dedim.”

Başkan Hughes onun yorumunu duymazdan geldi. “Kasabamız bu Damat olayı yüzünden çok sıkıntı çekti ve...”

“Kasaba çok mu sıkıntı çekti?” Boğazımdan tuhaf bir kahkaha daha yükseldi.

“O korkuyu ve izleri silmek yıllar sürdü,” diye devam etti. “Yanlış bir kişiyle yapılan iyi niyetli ama yanlış bir sohbet yüzünden geriye dönmek istemeyiz.”

Ağzım bir karış açık kalmıştı. Hayatım boyunca bir tane bile röportaj vermemişken şimdi kalkıp basından biriyle konuşacağıma mı inanıyordu cidden?

“Ben sizi yemeğinizle baş başa bırakayım,” dedi dönerek. “İyi akşamlar.”

Adam arkasını dönünce Miranda orta parmağını kaldırdı ama neşeli bir sesle “Size de!” dedi.

“Bu ne ya?” diye mırıldandım kadehimi alırken. Bir nanosaniyede şarabın yarısını mideye indirdim. “Puşt herif.”

“Normalde rahat adamdır ama sanırım şu sıra biraz stresli,” dedi Jason. “Özellikle bu sabah olanlardan sonra.”

“Jason,” diye uyardı Miranda, alçak sesle.

Gözlerim ikisi arasında mekik dokurken kaşlarımı çat-tım. “Ne oldu?”

“Hiç.” Jason gözlerini bardağına dikti.

“Ne olmuş bu sabah?” Öne yaklaşarak dirseklerimi masaya koydum. “Haydi ama, madem başladın bitir cüm-leni.”

“Bilemiyorum.” Jason parmaklarını bardağın ağzında gezdirirken kaşları yay gibi gerildi. “Miranda beni gebertir.”

“Herhâlde geberteceğim,” dedi Miranda ve başını iki yana sallayarak ters ters baktı ona.

“Jason ne oldu?” diye direttim, aralarındaki o tanıdık dalga geçme tonunu duymazdan gelerek.

Miranda dudaklarını büzerken Jason iç çekerek ona baktı. “Nasıl olsa öğrenecek,” dedi. “Sen de biliyorsun.”

“Ama şu an duyması gerektiği anlamına gelmiyor.” Miranda bardağını alıp kafasına dikti. Kadehi masaya bırakırken gözlerime baktı. Ensemden aşağıya doğru ürperdim. “Hele bu olanlardan sonra.”

Gitgide sinirlenirken “Aslında,” dedim yavaşça. “Şu an duymak istiyorum.”

“Ay başında Frederick’te bir kadın kaybolmuştu,” dedi Jason, zaten radyodan duyduğum konuyu tekrar ederek. “Duymuş muydun?”

Başımı salladım. “Çok ayrıntılı değil ama duydum.”

“İşte o konuda bir gelişme oldu. Ben de sürekli Grind’e gelip kahve alan çocuklardan duydum. Çocuk dediğime bakma polisler aslında. Henüz halka duyurulmadı. Bu akşam ya da yarın çıkar haberi ama bugün öğle arasında Miranda’ya söyledim. Haberlere çıkmadan duyman gerektiğini düşünmüştüm.”

Jason’ın kahverengi gözleri benimkilerle buluşunca, o ürperti artarak zehirli bir sarmaşık gibi mideme yayılıverdi. “Şey, bu sabah kadının cesedini buldular.”

“Ah Tanrım.” Elimi ağzıma götürdüm.

“Şu an, tanıdığı birinin yaptığını düşünüyorlar. Yani genelde de olduğu gibi,” diye devam etti Jason, ama göz-

lerindeki sıkkın gülümseme daha fazlası olduğunu söylüyordu. Elimi kucağıma koyarken kaskatı kesildim. “Neden bana söylemiyorsunuz?”

“Muhtemelen sadece tesadüf,” dedi Miranda sakince.

Kalbim tekledi. “Tesadüf olan ne?”

Jason, “Cesedi buldukları yer Route 11 üzerinde, Sasha” deyince olduğum yerde kaldım. “Eski su kulesinin arkasında, Damat’ın cesetleri bıraktığı yerde.”

7. Bölüm

Ağır ağır uyanıyorum. Günlerdir uyuyor gibiyim, gözlerimi açmam biraz zamanımı alıyor. Oda karanlık, o kadar karanlık ki hiçbir şey göremiyorum. İki santim önümü bile göremiyorum. Boğazım zımpara kâğıdı gibi, kalbim delicesine çarpıyor. Beynim karman çorman. Üşüyorum, çok üşüyorum. Üstümde bir esinti var, çıplak tenimde. Neredeyim ben? Doğrulamaya çalışıyorum ama kollarımla bacaklarım kıpırdamıyor.

Tekrar denerken kalbim çırpınıyor fakat bir şeyin beni aşağıya çektiğini fark ediyorum, aşağıya, yatağın üzerine. O anda kafama dank ediyor. Hatırlıyorum! Arabama yürüdüğümü. Minibüsü gördüğümü. Kapının açıldığını duyduğumu ve...

Bir anda içimi saran panik göğsümü ve boğazımı sıkmaya başlıyor. İplerle mücadele ediyorum. Metal bir şey, yatak başlığı zangırdıyor. El ve ayak bileklerim acıyla sızlıyor ama umurumda değil. Buradan çıkmam gerek. Bir yolunu bulmam gerek...

"Uyanmışsın." Karanlıkta bir ses duyuluyor. "Ben de endişelenmeye başlamıştım."

Gözlerimi etrafımı saran boşluğa dikerek nefes almayı bırakıyorum. Yumuşak bir hareket işitirken kulaklarım çınlıyor. Yatak titreyip çöküyor. Gözlerim kocaman açılırken kalbim hiç atmadığı kadar hızla atıyor.

Yanağıma bir el dokunuyor, o temasla irkilerek geri çekiliyorum ama gidebileceğim bir yer yok. Yo, hayır. Hayır, hayır, hayır.

"Sakin," diye emir veriyor. "Kavga etmemizi istemem. Bu, istediğim son şey."

Korku, pençeleriyle derin derin içimi kazarak beni ele geçiriyor ve ağzımdan tek bir boğuk kelime çıkıyor. "Lütfen."

Saçlarımın arasına bir el dalıyor. Dokunuşu tuhaf biçimde nazik. Onaylayıcı. "İşte benim gelinim."

Bir diğer kâbusun ardından bir daha uyuyamadım. Bu defa yatakta kalmayıp oturma odasına geçerek televizyonu açtım. Dünyayı kurtarabilecek türden bir mutfak robotuyla ilgili şu geç saatlerde verilen uzun reklamlardan vardı ama kanepede battaniyeye sarınmış bir hâlde otururken dikkatimi verdiğim söylenemezdi.

Aklım Damat'taydı.

Adam öldü.

Ölmediyse bile şimdi altmışlarında olmalıydı. Bu da artık bir zamanlar yaptığı işe devam edemeyeceği anlamına gelirdi. Yaşlı hâliyle yaptığını hayal ettim ama çok zor olurdu.

Damat'ın yüzünü onunla olduğum süre boyunca hiç görmemiştim. Ya zifiri karanlık bir odada olurdum ya da

gözüm bağlı olurdu. Neye benzediğini sadece hastanedeyken görmüştüm; federal ajanlar bana onun bir fotoğrafını getirmişlerdi. Onun da benim de etrafımızı saran medyadan kaçmış, yüzünü de sadece bir kere görmüştüm ama görüntüsü zihnimde mihlanmış gibi yer etmişti.

Dizlerimi göğsüme çekerek titredim. O zavallı kadının kaderinin Damat'la hiçbir ilgisi olmadığını içten içe biliyordum ama düşüncelerimin o yöne kaymasına engel olamıyordum. Özellikle de o güzel, incecik esmer haber sunucusunun oraya gitmesinden sonra. Ne demişti kadın? Ceset, bir zamanlar Damat'ın kurbanlarının cesetlerini attığı ünlü yerde bulundu.

Cesetleri attığı.

Gözlerimi kapatarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu dünyada o kelimedenden daha çok nefret ettiğim taş çatlasın bir iki kelime daha vardır. Sanki biri yol kenarına çöp atıyor. O kadınlar birer kız kardeş, abla, evlat, arkadaş, sevgili olan altı masum kadındı. Ölmüş olsalar bile boş bir yemek paketi gibi öylece kenara atılan çöpler değillerdi.

Ama o kadının başına gelenler Damat yüzünden değildi. Çünkü Damat ölmüştü, ben ölmemiştim. Bunu bilmek demek, bu kadının, Damat'ın sevdiği o aynı yerde bulunmasının tesadüf olduğunu bilmek demekti.

Ama niyeyse içim rahatlamıyordu.

Gözlerimi açıp titreyerek bir nefes aldım. Kanepeden kalkıp ön bahçeye bakan pencereye yürüdüm. Perdeyi çekip alnımı soğuk pencereye yasladım.

Karanlık alana bakarken Başkan Hughes ile karşılaşmam kafamda yeniden canlandı. Damat'la olanları halka açık bir şekilde konuşacağımı ciddi ciddi düşünüyor muy-

du? Biri nasıl böyle bir ihtimali düşünebilir aklım almı...

Bahçede bir gölge belirerek çalılarının arasından kayboldu. Midem sıkışırken sıçrayarak pencereden uzaklaştım. Battaniye omuzlarımdan kayıp düştü. Sonra öne atılıp perdeyi hızla çekip açtım.

Aşağıya bakarken kalbim küt küt atıyordu. Ne görmüştüm? Emin değildim. İnsan boyunda bir gölge ama emin olmayacağım kadar hızlıydı. Gördüğümünden bile emin değildim.

Birkaç dakika kadar daha pencerenin önünde ayakta durup hareket eden bir şey görecektiyim diye bekledim ama park yolunda dizili meşe ağaçlarının dalları dışında bir şey yoktu.

“Tanrım.” Perdeyi kapatıp eğilerek yerden battaniyeyi aldım. Şimdi de bir şeyler görmeye başlamıştım.

Buraya dönmek hata mıydı?

“Hayır,” diye fısıldadım odaya doğru. Buraya dönmek yaptığım en doğru şeydi, tek doğru şey.

Kanepeye gidip uzaktan kumandayı aldım ve televizyonu kapattım. Yatak odasına yürüyüp gece lambasını açtım. Yatağa oturup küçük dikdörtgen kartı elime aldım.

Karta o kadar çok bakmıştım ki artık kelimeleri, sayıları ezberlemiştim.

Başparmağımı kartın üzerinde gezdirerek Miranda'nın eve dönmemle ilgili söylediklerini düşündüm. Muhtemelen üzerine öyle derin derin düşünmemişti ama sözleri sade ve kuvvetliydi.

Eve yaşamaya başlamak için döndüğümü söylemişti.

Buldukları kadının fotoğrafı düşüncelerime sızmaya başladı. Hastane kimliğinde kullanılan fotoğraftı. Genç, otuzlarının başında, belki yirmilerinin sonundaydı. Açık

kahverengi saçlarında sarı ışıltılar vardı. Güzel kadındı. Gülümseyişi umut aşılayıcıydı. Gözleri hevesle parlıyordu. Belli ki birisi onu kendinden çalıp götürene dek hayat dolu biriydi.

Hiç tanışmadığım bu kadının ikinci bir şansı olmamıştı. Ona yapılanlar yüzünden yıllarca terapiye gitmeyecekti. Hikâyesi bir kitabın orta yerinde, bir cümlenin yarısında bitivermişti.

Aldığım nefesi sertçe vererek kartı etajerin üstüne koydum.

Ölümün iki türüsü vardı. Asıl ölüm, tıpkı bu zavallı kadının yaşadığı gibi, bedeninin, ruhunun, her şeyinin gittiği tür ölümdü. Bir de ikinci tür bir ölüm vardı, ruhunun çıkıp gittiği ama bedeninin devam ettiği, bir zamanlar yarattığın kabuk içinde sadece varlığını sürdürdüğü türden bir ölüm.

Ayağa kalkıp oturma odasına doğru yürüdüm ama nereye gittiğime ya da ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ellerimi yüzüme koyup nefesimi tuttum.

Ben on yıl önce ölmüştüm.

Yaralardan, aldığım o hasarlardan değil. Bunların dışındakiler yüzünden ölmüştüm, o gün bugündür de sadece canlıydım. Bu çok da yeni bir bilgi değildi.

Boğazım yanmaya başladı.

Burada yaşamak beni iyileştirmemişti. Tek etkisi, bana baş etme gücü vermek olmuştu. Yüzde yüz iyileşme değil, sadece baş edebilme gücü. Terapistim bundan beş yüz kere falan bahsetmişti. Dedim ya, bu yeni bir bilgi değildi diye.

Ciğerlerim yanıyordu.

Buraya dönmek her şeye sil baştan başlamak; yapmayı istediğimi yapmak gibiydi. Anneme otelde yardım edecek ve bir süre sonra da her zaman planladığım gibi işleri devralacaktım.

Gözümün önünde ufak parlak benekler belirmeye başladı.

Damat'tan önceki hayatımda Cole vardı. İlişkimizin nereye gittiğini bilmiyordum ama bir şeyler vardı, harika bir şeyler. Belki de birlikte kalıp kendi mutlu sonumuzu yazardık. Belki ayrılır başka birilerini bulurduk. Belki de artık bunların hiçbirinin bir önemi yoktu. Kartı elime alıp onu aradıktan sonra yalnızca yemek yiyecek sonra da bir daha konuşmayacaktık. Ama onu aradığımda, nihayet hayatımın o sayfasını yeniden açmış olacaktım.

Belki ararsam verandada ya da bahçedeki zararsız gölgelerde Damat'ı görmezdim. Belki üzerimde görünmeyen gözler hissetmezdim. Belki kâbuslar son bulurdu. Bakarsın sonunda yaşamaya başlardım.

Ağzımı açarak derince bir nefes aldım, serin hava boğazımdaki ve ciğerimdeki yanmayı dindirdi. Kollarımı sallayıp yeniden etajerin başına döndüm.

Belki de o sayfayı yeniden açmanın zamanı gelmişti.

“Çıkmadan yardım edebileceğim başka bir şey var mı?” diye sordu Angela, mutfakta seke seke giderken.

Annemin tuttuğu eski usul deri kapaklı muhasebe defterinden başımı kaldırdım. Tüm öğleden sonramı Scarlet Wench'in işletmesini yirmi birinci yüz yıla uyarlamakla geçirmiştım ve zavallı, minik parmaklarım sızım sızım sızılıyordu. Ayrıca gözlerimi bıçaklamak istiyordum çünkü

hesap tablosu üzerinde sayılarla, faturalarla uğraşmak duvar kâğıdını tırnakla çıkarmak ne kadar eğlenceliyse o kadar eğlenceliydi. Bilgisayarımın yanında duran kahvem ılınmıştı.

“Biz hallederiz,” dedim ona, boynumun arkasında oluşan sertliği ovuştururken. “Akşam sınavın var değil mi?”

“Küçük bir sınav,” dedi gülümseyerek, sonra da bir tutam sarı saçını kulağının arkasına attı. “Dün gece çalışmayı bitirdim ama muhtemelen yine bir bakmam gerekecek.”

Şu an bu işi yapmaktansa sınava hazırlanmayı yeğledim. Elime fosforlu bir kalem aldım, bebek mavisi rengine bayılıyordum. “Tamamdır o zaman, iyi şanslar. İhtiyacın yok ama olsun.”

“Teşekkürler. Görüşürüz.” Angela kapının orada tereddüt etti sonra da dönüp geldi. Bana bakarken dudağını ısıırıyordu.

Bekledim. “Bir şey mi vardı Angela?”

“Pek sayılmaz,” dedi, ellerini pembe kazağının karın bölgesindeki cebe sokarken. “Sadece iyi olup olmadığını sormak istedim.”

Neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranmak istedim ama kendimi aptal gibi göstermeye pek de hevesli değildim. Kadının cesedinin bulunduğu bilgisi bu öğleden sonra basına verilmiş ve halka duyurulmuştu. Annem, öğleyn yerel haberlerin verildiği sırada mutfağa girdiğimde, sorun olmadığını söylememe rağmen televizyonu kapatmıştı.

Sorun olmaması gerekiyordu.

Tüm hayatımı rastgele şiddet olaylarından saklanarak

geçiremezdim. Dışarıda saklanabilmek isteyeceğim milyonlarca insan olduğundan emindim gerçi.

“Biraz ürpertici tabii,” diye itiraf ettim sonunda, avucumun içindeki tombul, fosforlu kalemi çevirirken. “Ama iyiyim.”

“Cidden ürpertici.” Kısa bir an ayakkabılarına baktı. “Haberleri duyunca seni düşündüm.”

“Düşünme beni. İyiyim. O kadını ve ailesini düşün,” dedim, kalemi indirirken. “Yine de teşekkür ederim tabii.”

Kafasını kaldırdı. “Biliyorum. Sadece... Yaşadıklarını düşününce biraz zor oluyor. Büyük bir tesadüf olduğunu biliyorum ama, işte... Bu işte ters bir şeyler var.”

Kaşlarımı çattım. “Bu işte bir dolu terslik olduğunu söyleyebilirim.”

“Ben de öyle,” dedi, ağırlığını bir ayağından diğerine verirken. “Ama birinin aynı yeri kullanması...” Çantasını açarken güçlkle yutkundu. “Sadece bu işte bir acayiplik var.”

Bilgisayarın ekranı titreşerek uyku moduna geçti. “Belki de yapan kişi o yerin geçmişini bilmiyordur. Bu da mümkün.”

“Doğru.” Elini çantasının içine soktu. “Bölgeyi tanımayan biri olabilir ama... Sen de biliyorsun, genelde kurbanın tanıdığı birinin yaptığını söylerler.”

Hiçbir şey demeden başımı salladım.

“Öğleden sonra haberlerde duydum, kocasıyla ikisinin ailesi New York bölgesindenmiş. O yerin neresi olduğunu biliyorlardır,” dedi.

Bilgisayarımın ekranı tamamen karardı. “Belki de bu bölgeden olmayan bir tanıdığıydı.”

Annem omzunun birini kaldırdı. “Henüz nasıl öldüğünü söylemediler.”

Midem yanmaya başladı. “Daha bir süre söylemezler. Hiç söylemeyebilirler de.” Damat’ın ilk kurbanı öldüğünde haftalar sonra haberlere çıkmıştı. “Sanırım polis bu tür bilgileri soruşturmaya zarar vermeyeceğinden emin olduğunda açıklıyor.”

“Mantıklı.” Başını iki yana sallayıp zorla gülümsemeye çalıştı. “Özür dilerim. Bu konudan konuşmak istemediğini biliyorum ve...”

“Sorun değil.” Keşke ona ilk seferinde öyle tepki vermeseydim. “İnsan böyle konulardan konuşmak istiyor.” Durdum, artık buz kesen kahvemden bir yudum aldım. Mmm ne kadar da lezzetli! “O zaman da insanlar olayların birbiriyle ilgili olduğunu bilmemelerine rağmen olanlardan konuşmuşlardı. Ben de konuşmuştum. Normal yani. Bunun için özür dileme.”

Bu sefer öyle zorlama gülümsemedi. “Teşekkürler.” Geriye doğru bir adım attı. “Neyse, ben gideyim... Hay lanet!” Kaşlarını çatarak elini çantasından çıkardı. Gözlerini devirdi. “Anahtarlarımı unutmuşum.”

Annemin daha önce söylediklerini hatırlayınca gülümsemem. Angela hızla mutfığa daldı ve birkaç dakika sonra elinde anahtarlar, yüzünde onları bulmanın verdiği mutluluk ifadesiyle yanıma geri döndü. “Buldum!”

Parmaklarımı sallayarak hoşça kal derken gidişini izledim. Az önce söylediklerimi düşünmeye başlamadan önce elimi bilgisayarın mousepad’ine dokundurup çalışmaya döndüm. Bir saat sonra annem başını mutfak kapısından uzattı. “Misafirin var.”

Ben, yüzündeki kocaman gülümsemeyi tam anlamıyla kavrayamadan kapıyı sonuna kadar açınca misafirin kim olduğunu görmüş oldum.

Oturduğum yerde doğrulurken nefesim kesildi.

Annemin yanında Cole duruyordu.

Lanet olsun, aklımdan geçen ilk düşünce koyu renk pantolon ve beyaz gömlekle harika göründüğüydü. Ceket yoktu, dışarısı bayağı soğuktu. İkinci düşüncem ise onu aramaya karar vermiş olmama rağmen henüz aramadığım oldu.

“Selam,” dedi ensemden aşağı tüylerimi diken diken eden o tok, sert sesiyle.

Annem onun omuzları üzerinden ağzını ve gözlerini koca koca açarak başparmağını havaya kaldırdı.

Yüce Tanrım.

Cole mutfığa girerken annem de kapıya yaklaştı. “Selam,” dedim bilgisayarı kapatarak. Midemde ve göğsümde yüzlerce kelebek uçuşuyordu, yüzlerce etobur kelebek.

Cole içeri girip mutfak adasının yanında durdu. Bakışları üzerimde dolaştı ve o anda bir gıdım bile makyaj yapmadığımı, duş almadığımı fark ettim. Bir ara yapacaktım güya. Saçlarımı kördüğüm olmuş bir topuzla tutturmuştum. Kesinlikle allığın, maskaranın, rujun ve her türlü yüz makyajının nimetlerinden fazlasıyla faydalanan türde bir kadındım.

“Geçen sefer giderken sana numaramı verdiğimi biliyorum ki bu da beni araman için verdim anlamına gelir ama...”

“Aramayı düşünüyordum,” deyiverdim kızarak. Ne kadar da dâhiyane bir cümle kurmuştum böyle. “Yani, bu akşam arayacaktım.”

“Öyle mi?” Yarım yamalak sırtışı şaşkınlığa döndü ve midem keyifle taklalar attı.

Başımı salladım.

“Evet.”

“İyi o zaman.” Kalçasını tezgâha yaslariken kıkırdadı. “Daha şimdiden iki kere çıkıp geldiğim düşünülürse biraz olsun rahatladım.”

Dudaklarım yukarıya kıvrıldı. “Sevindim o zaman.” Gözlerimi indirerek onu incelemeye koyuldum çünkü kendimi tutamıyordum. Bu pantolon ona cidden çok yakışmıştı. “Bugün çalışmıyor musun?”

“Öyle normal çalışma saatlerim yok, bu sabah mahkemede işim vardı sonra da eve gittim.” Yan gözle kapıya baktı. “Eee, beni bu akşam arayacaktın ve?..”

Yanaklarımın ısındığını hissederken yavaşça nefes verdim. “Yemek davetini kabul edecektim.”

Gözleri ışıldadı. “Hoşuma gitti bak. Aklında bir yer var mı?”

Dün akşam olanları düşününce dudağımı ısırđım. “Dışarıdan söylesek?” Soruyu sorduğum gibi geri almak istedim. Of ya, düşününce bunu söylemek çok abes kaçmış ve beni...

“Onun yerine ben sana yemek yapsam?” diye sordu hiç duraksamadan. “Bilmem hatırlar mısın ama yemek yapmayı çok severim.”

Göz göze geldik. Hatırlıyordum. “Hatırlıyorum,” diye çığlık atmak istedim. “Se... Senin evinde mi?”

“Sana da uyarsa.”

Nabzım düzensiz düzensiz atmaya başladı. Bana uyar-sa mıydı? Onun evine gitmek fazla samimi bir durumdu

ama dışarı çıkmamayı isteyen de bendim. Ellerimi kalçalarıma koydum. “Olur.”

“Yarın akşam nasıl olur?”

Oo. Hey, dur bakalım. Çok çabuk oldu. Gerilmiştim. “Ben... Yani olur sanırım. Annemin idare edip edemeyeceğine bir bakmam gereke...”

“İdare ederim ben,” diye bağırdı annem diğer taraftan. “On yıldır bütün bu işleri tek başıma yapıyorum.”

Hay lanet olsun.

“Sağ ol anne!” dedim gergince gülümseyerek.

Cole, yüzüne yayılan belli belirsiz bir gülümsemeyle kızardı. Gözlerinde muzip bir parıltıyla başını eğerek sesini alçalttı. “Anneni ne kadar sevdiğimi unutmuşum.”

“Görünüşe göre yarın uygunum.”

“Harika.” Gözleri bir an bile tereddüt etmedi. “O zaman randevulaştık demektir.”

Her şeyin iyi olacağına, zavallı Bayan Banks’in rastgele bir şiddetin kurbanı olduğuna inanmak istemişti. Herkes böyle olduğuna inanmak istiyordu ama o tedirgin olmuştu.

Saklamıyordu.

Fark etmiş miydi yoksa? Otelin önünde, saldırmak için mükemmel anı bekleyen o vahşi intikamı, haklı cezayı... Perdeyi geri çekti, dairesinin ışığında bedeninin silüeti belli oluyordu. Fark etmişti. Elbette fark etmişti.

Sadece henüz görmek istemiyordu.

Binanın ön kapıları açıldı ve ufak tefek bir cüsse çıktı. Genç kadın yürüme yoluna girdi, avucundaki telefona bakarken çantası kalçasına çarpıyordu. Etrafına bir gıdım dikkat ettiği yoktu. Park yerini geçip arabasına doğru yürüdü. Şu an önüne

lanet olası koca bir tanker çıksa görmezdi.

İnsanların etraflarına daha fazla dikkat etmesi gerekiyordu. İnsanın kişisel güvenliğinin ve tetikte olmanın önemi yeterince vurgulanmıyor muydu? Belli ki bu küçük hanım görünmez olduğunu sanıyordu. Hepsi kendini öyle sanıyordu.

Uzaktan bir korna sesi geldi ama buna rağmen başını kaldırıp bakmadı, birkaç metre arkasından gelen ayak seslerini de duymuşa benzemiyordu. Oysa öyle yakındı ki, sarı saçlarıyla oynayan rüzgârın havaya savurduğu elmalı şampuanın kokusu alınabiliyordu.

Bu... Bu kadın gerçekten özel olacaktı ama biraz daha sabır gerekiyordu.

Bu akşam değil. Çok yakında.

O da bunu görecekti.

8. Bölüm

Bu aslında randevu değildi.

Salı akşamı Miranda'yla konuştuğumda ona böyle söyledim. Ayrıca yaklaşık yüzüncü defa konuyu açtığında anneme de aynısını söylemiştim. Çarşamba günü Jason bir çalışanın yaptığı ve belli ki bize kakalamaya çalıştığı bir tabak kurabiyeyle öğle yemeğine geldiğinde ona da söyledim.

Görünüşe göre Miranda ona haberleri yetiştirmişti.

Angela, bir kucak dolusu temiz mutfak havlusuyla tezgâhın yanından geçerken tabaktan bir kurabiye götürürdü. "Bana randevu gibi geliyor."

Gözlerimi tabağa diktim ama kendime hâkim olmaya çalıştım. "Sen nereden biliyorsun?"

"Annenden," diye yanıtladı, kurabiyeyi ağzına sokuştururken.

Jason, Angela'nın havluları çekmeceye koyuşunu izliyordu. Genç kız arkasını döndüğünde Jason yüzünü bir anda bana çevirdi. "Bence iyi fikir."

“Harika bir fikir.” Angela yanımızdan seker gibi geçen bir kurabiye daha aşırđı. “Çok lezzetliler. Sağ ol Jason.”

“Ri-rica ederim,” diye kekeledi Jason.

Angela, Jason’ın, salınan kalçalarına diktiğı gözle-
rinden habersizce, ıslıl ıslıl gülümseyerek mutfağı geçti.
Adam nihayet dikkatini bana verdiğinde kaşımanın birini
kaldırdım.

“Ne?” diye sordu Jason.

“Yok bir şey.”

Kollarını mutfak adasının üzerine koyup belini hafifçe
eğerken sırtıttı. “Sonuçta erkeğim işte.”

“Hı hı.”

“Buraya gelmemin kurabiyeler ve Angela’yı kesmek dı-
şında başka bir sebebi var.”

“Ne güzel,” dedim, kuru bir sesle.

Jason göz kırptı. “Sigorta şirketinin denetçisi geldi
mi?”

Başımı iki yana salladım. “Yarın biri gelecek.”

“Daha çabuk gelmeleri ya da sana tahmini bir değer
biçmeleri gerekirdi. Belgelerini bana getir. Sana daha iyi
bir rakam ve hizmet vereceğime eminim.”

“Zaten sigortamı yeniletmem gerekecek,” dedim, kura-
biye tabağına bakarken. “Sana belgeleri getiririm bir ara.”

“Süper. Bana e-posta adresini ver sana listeyi göndere-
yim.” Gülümsedi. “Yesene kurabiyeden.”

“Kalçalarım pek öyle demiyor,” dedim, tezgâhın üze-
rinden kalemle yapışkan not kâğıdı alırken. E-posta adre-
simi yazıp ona uzattım.

Jason kıkırdadı. “Peki Cole’a nasıl gideceksin bu du-
rumda?”

“Annemin kamyonetiyle.” O kurabiyelerden yemek istiyordum.

“Güzel.” Tezgâhtan çekildi. “Sigorta geldiğinde yardım lazım olursa çekinme, beni de bilgilendir.”

“Tamamdır,” dedim gülümseyerek. “Kurabiyeler için teşekkürler.”

“Ne demek.” Jason tam dönecekken durdu. Omuzları gerildi. “Döndüğüne çok sevindim Sasha.”

“Ben de,” diye itiraf ettim, alçak sesle.

“Umarım pişman olmazsın.”

Gözlerim bir anda ona çevirdim. “Ne?”

“Ben, şu kadını ve belediye başkanının dediklerini düşünüyordum,” diye açıkladı. “Dönmek senin için zaten yeterince zorken bir de bunlarla strese girmeni istemem. Olanlar tam bir rezillik.”

Biraz rahatlamıştım. “Stres olmuyorum. Döndüğüme pişman olmayacağım Jason.”

Jason gülümsedi ama bana ters gelen bir şeyler vardı, gülüşü gerçek gibi değildi. O anda jeton düştü, bana inanmıyordu.

Cole’la yiyeceğimiz akşam yemeğine hazırlanırken bir randevuya hazırlanıyor gibi hissediyordum. Kıyafetlerimin yarısı yatağımın üstüne seriliydi. En az üç defa üst değiştirmiş, sonunda içine girebileceğimden emin olamadığım, beni zayıf gösterdiği meçhul olan koyu renk bir kot ve içine askılı body gerektiren simsiyah bir kazak uydurup altına da kesinlikle favorim olan diz üstü gri çizmelerimi giymiştim.

Tamamen doğal görünümlü, zorlama olmayan bir makyaj yapmayı planlayıp doğal olacak diye yarım saatimi har-

camıştım, kırk dakika da saçımı maşalamak sürmüştü.

Hazırlanırken kalbim deliler gibi çarpıyordu. Son birkaç yıldır çıktığım randevularda böyle hissettiğimi hatırlamıyordum. Elbette onlarda da heyecanlanmıştım ama bu farklıydı. Kalbim içeriden fırlayıp çıkmaya çalışıyordu sanki.

Neyse ki annem otele giriş yapan bir çiftle ilgileniyordu da onun mutluluk dansından yırtabilmişim. Annem, dört kişilik bir ailenin otel girişini yapıp durumu çekip çevirebileceğime niyeyse pek güvenmiyordu.

Bu düşünceyle sırtırken kapının kilidini açıp arabaya bindim ve çantamı yan koltuğa koydum. Arabayı çalıştırdım ve içimi kör, hantal pençelerini bana geçirip tüm kaslarımı kilitleyen bir şüphe sardı.

Doğru mu yapıyordum?

“Kahretsin,” diye fısıldadım, sonra uzanıp telefonumu bulana dek çantamın içini deştim. Miranda’yı aradım.

İkinci çalışta cevap verdi. “Hey.”

“Ne yapıyorsun?” diye sordum, sesim kendi kulaklarıma bile bir garip gelmişti.

“Okuldan çıkıyorum, ya spor salonuna ya Burger King’e gideceğim,” deyince gülümsedim. “Sen de Cole’un evine doğru gidiyorsun herhâlde.”

“Ee...”

“Sasha!” diye bağırdı. “Onun evine gidiyor olsan iyi edersin yoksa cidden gelip saçını başını yolarım.”

Kahkaha atacak gibi oldum ama hemen toparlandım.

“Doğru mu yapıyorum?”

Sessizlik oldu. “Ah tatlım, bence öyle ama buna ancak sen cevap verebilirsin.”

Oflayarak pencereden baktım ve gökyüzünün koyulaşan mavi tonlarını seyrettim. “Sanırım doğru yapıyorum.”

“Sana üç soru sorayım,” dedi. “Heyecanlı mısın?”

“Evet.”

“Onu görmek istiyor musun?”

Hiç tereddüt etmedim. “Evet.”

“Peki bu akşam onu görmeye gitmezsen pişman olacağını düşünüyor musun?” diye sordu.

Olacağımı biliyordum, ayrıca büyük ihtimalle Cole’un şimdiki kadar affedici olmayacağını da biliyordum. Onu terk etmeme rağmen gösterdiği bu affedicilik beni hâlâ şaşırtıyordu. “Evet.”

“O zaman cevabı da biliyorsun bebeğim”.

Biliyordum. Sadece bir anlığına keçileri kaçırmıştım. “Tamam. Gidiyorum.”

“Güzel,” dedi. “Gerçekten. Güven bana. Bu ana dönüp baktığında gitmediğin için pişman olmak istemezsin.”

Konuşmasındaki bir şeyler onun bu tür bir pişmanlık yaşadığını söylüyordu. “Sen iyi misin?”

“Evet. Neden olmayayım?”

Dudaklarımı kemirdim. “Bilmem. Neyse bence önce spora git sonra da Burger King’e. Bir taşla iki kuş.”

Miranda kahkaha attı. “Düşünme tarzına bayılıyorum. Haydi, şimdi git de eğlen.”

Kendime bir daha keçileri kaçırarak fırsat vermeden telefonu kapatır kapatmaz yola koyuldum. Cole dün çok kalmamıştı ama gitmeden bana adresini vermişti.

Eyaletler arası yola çıkınca bölgenin diğer tarafına geçmek on beş dakika sürmüştü, çıkışlardan normal yola ve Potomac Nehri’ne bakan yeni görünümlü mahalleye

geçmemse beş dakikamı almıştı.

Sokağa sapıp evlere bakarken, direksiyonun üzerindeki ellerim kasıldı. Girişten sonra, soldan yedinci ev demişti. Gözlerimi kısarak aranırken evi bulunca ufak bir çığlık attım.

Cole'un evi yoldan epey uzak, çiftlik tarzı bir evdi. Aldığım her bir nefese dikkatimi vererek, iki arabalık park yerine giden yola girip motoru kapattım. Kasabaya ilk döndüğüm zamanki gibi arabanın içinde sonsuza dek oturamazdım. Zayıf görüldüğünü umduğum kıcımlı araçtan çıkardım.

Hareket sensörü çalışınca ışıklar yandı. Evin önüne, budanmış çalılar ve bilmediğim bir tür koyu renkli sazlıktan oluşan güzel bir bahçe düzenlenmesi yapılmıştı.

Yakınlardaki ırmağın topraksı kokusunu içime çekerek verandaya çıktım. Birden girişteki ışık yandı ve ön kapı açıldı.

Cole, elinde kırmızı beyaz, kareli mutfak havlusu ve çekici yüzündeki hoş gülümsemesiyle eşikte bitiverdi. "Gel-sene."

Kenara çekildiğinde gülümseyerek içeri girdim. Kapı, kubbeli tavanı olan bir antreye açıldı.

"Trafik nasıldı?" diye sordu.

"Çok kötü değildi." Merakla etrafa bakınıyordum. Her şey açık konseptte yapılmıştı. Geniş salon mutfaka bağlıydı. "Gelmem yirmi dakika sürdü."

"Güzel." Cole önüme geçince gözümü ona çevirdim. Eski kotu poposunu mükemmel sarmıştı. "Bir şeyler içmek ister misin? Şarabım, biram ve sodam var."

"Şarap güzel olur." Salon âdeta burada sadece erkek ya-

şıyor diye bağıırıyordu. Mutfaktan ayrılan bu devasa alana koca bir futbol takımı rahat rahat sığardı. Duvarda, taş şöminenin üzerinde dev bir televizyon asılıydı. İki tane sehpa, ahşap döşemenin üstünde de gri bir halı vardı; son derece minimal, son derece maskülen. Oturma odasından devam eden koridor, yatak odaları ve misafir banyosuna gidiyordu herhâlde. “Evin güzelmiş.”

“Teşekkürler. İki yıl oldu alalı.” Havluyu, güzel kokular gelen fırının yanına koydu. “İhtiyacım olandan daha büyük ama çok iyi fiyata anlaştım.”

Mutfağa bakınırken gerginliğimi saklamaya çalışıyordum. Mutfak olağanüstüydü. Beyaz dolaplar, gri tezgâh, paslanmaz çelik beyaz eşyalar, geniş bir mutfak adası önünde birkaç bar taburesi. Çantamı tezgâhın üstüne koydum.

“Evde normalde şarap olmuyor ama marketten Pinot Grigio seçtim,” dedi buzdolabına giderken. “Olur mu?”

“Olur, güzel.” Bar taburesine oturdum.

“İyi bari. Nasıl bir şarap seçsem diye anneme sormak zorunda kaldım.” Şişeyi çıkardı.

Dolaba gidip yukarıya uzanırken gömleği sıyrılıp belindeki gergin kaslar göründü. “Arayıp annene mi sordun?”

Mahcup mahcup bakarak omuzlarını silkti. “Evet. Ben bira ve viski insanıyım. Şarap hakkında bir halt bilmem.”

Nedense bu yetişkin adamın şarap tavsiyesi için annesini araması gerilen vücudumdaki düğümleri rahatlatmıştı. Çok tatlıydı. “Şarapta çok seçici değilimdir.”

Mantarı ustalıkla çıkarırken bana döndü. “İlerisi için aklında olsun...”

İlerisi için?..

Hafiften sersemleyerek sıırttım. “Ee ne pişirdin bakalım?”

Şarabı doldurup tezgâha döndü ve kadehi önüme koydu. “Etçil bir insan olduğunu hatırlıyorum. Vegan olmamışsındır umarım.”

Kahkahayı patlattım. “Kesinlikle hayır.”

“Etli güveç, yanına patates ve havuç.” Gömleğinin kollarını kıvrıp tezgâha eğilince bakışlarım kollarına kaydı. “Yirmi dakikaya hazır olur.”

Şarabımdan aldığım yudumun acılığının tadını çıkarırken hâlâ garip bir biçimde kollarına baktığımı fark ettim. “Teşekkür ederim, yani yemek ve tüm bu yaptıkların için.”

Çarpık çarpık gülümsedi. “Yemek yapma şansını hiçbir zaman kaçırmam. Bana böyle bir şans verdiğin için de ben teşekkür ederim.”

“Bu işi hâlâ dinlendirici buluyor musun?”

Başını sallayarak onayladı. “Yiyecekleri tavada mühürlemeye çabalarken bütün lanet evi yakma isteği belirene kadar evet.”

Güldüm. “Mühürlemek öyle kolay iş değildir.”

“Bugünlerde başaracağım ama.” Göz kırparak tezgâhtan uzaklaştı ve buzdolabına gidip bira aldı. “Eee, Sasha,” dedi kapağını açarken. “Neler yaptın, anlat bakalım.”

Tekrar mutfak adasına gelişini izledim, bacaklarını açıp yanımdaki tabureye oturunca kalbim hafiften sıkıştı. Bana doğru eğilerek aramızda azıcık bir mesafe bıraktı. Cole eskiden de böyleydi. Her zaman yakındı. Fiziksel yakınlığı ve teması severdi.

Bunun hâlâ hoşuma gittiğini fark ettim.

“Pek heyecan verici şeyler yapmadım.” Şarabımı yudumladım. “Sıkıcı işler.”

“Öyle olduğunu zannetmiyorum.” Birasından içti. “Seninle ilgili hiçbir şey sıkıcı değildir.”

Hafifçe güldüm. “Fikrin değişebilir.”

“Bir sen, bir ben oynamaya ne dersin?” Kaşlarını kaldırdı. “Sen bana bir şey söyle, ben sana bir şey söyleyeyim.”

Göz göze geldik. “Bunu daha önce de yapmıştık.”

“İlk buluşmamızda,” dedi, bir kolunu tezgâhın üstüne koyarak.

“Evet,” diye fısıldadım. İlk buluşmamız öğle arasında olmuştu, küçük bir kafeye gitmiştik. Saatlerce oturmuş öğleden sonraki dersleri kaçırmıştık.”

Geçirdiğim en iyi günlerden biriydi.

“Yine yapabiliriz,” dedi. Şişeyi dudaklarına götürürken açık renk gözleri derin ve dikkatli bakıyordu. “Yapamaz mıyız?”

“Yapabiliriz.” Yutkunurken âdemelmasının hareket edişine baktım. “Florida State’e gittim ve işletmeden mezun oldum.”

“Shepherd’a gittim, Ceza Yargılaması bölümünden mezun oldum.”

Parmağımı şarap kadehinin üzerinde gezdirirken gülümsedim. “Florida’da yaşarken kesinlikle orada kalamayacağımı fark ettim çünkü deli gibi sıcaktı. Yılın yalnızca üç ayı falan kendini cehennemde gibi hissetmiyorsun o kadar. Tallahassee’de bile dört mevsim oluyor.”

“Hiç gitmedim,” dedi başını geriye atarak. “Ben ne yaptım? Ben burada kaldım. Başka yerde yaşamak gibi bir planım yok.”

“Oradan sonra yönetici asistanı olarak çalıştığım Atlanta’ya taşındım,” dedim içkimden içerek. “Çok seyahat ettim, tüm ülke içinde. Bir kere İngiltere’ye gittim, bir kere de Japonya’ya. Patronun programından sorumluydum ve çok yoğun bir takvimi vardı.” Gözlerimi bardağıma indirdim, sonra da ona çevirdim ve beni izlediğini görünce kızardım. “İşimi seviyordum ama...” Gözümü kaçırıp derin bir nefes aldım. “Ama mutlu değildim. Yani güzeldi ama yapmak istediğim şey değildi.”

“Yapmak istediğin iş oteli işletmek,” dedi sessizce. Başımı salladım. Şişesini tezgâha koydu. “Ben üniversitedeyken şerif yardımcısı olarak çalışmaya devam ettim, iki yıl daha devriyede kaldım, ardından da FBI’a başvurdum. Altı ay sonra onlarla çalışmaya başladım, o zamandan beri de Şiddet Suçları Birimi’ndeyim.”

“Vay canına. Etkileyiciymiş. Bu civarda böyle bir departman olduğunu bilmiyordum.”

“Yok zaten.” Fırının alarmı çalınca durup sandalyeden indi. “Baltimore’da çalışıyorum.”

“Yardım edeyim mi?” dedim, tabureden inerek.

“Olur.” Bana tabaklarla, çatal kaşıkların yerini gösterdi. Onları çıkarmaya gittim. “Çalışma saatlerim karman çorman. Bir dava varsa nadiren evde oluyorum ama sokaklarda değilim.”

“Orada mı yiyeceğiz?” diye sordum, Fransız tarzı kapıların arkasındaki yemek salonunu fark ederek. “Yoksa burada mı?”

“O masada yemek yemedim daha,” dedi, fırın eldivenini takarken. “Bu akşam başlamayı da düşünmüyorum.”

Güldüm. “Bana uyar.” Tabakları tezgâhın üstüne koy-

dum. "Sokaklarda çalışmıyorum derken ne demek istedin?"

"Gizli çalışmıyorum, departmanım sadece çete olaylarına bakmıyor." Durup bana doğru sırtıttı. "Daha fazlasını söyledim ama senin sıran."

Üzerinde buharlar tüten tencereyi tezgâha koyarken midem guruldadı. "Peki. Eh benim hayatım seninkine kıyasla son derece sıkıcı. Hmm, Atlanta'dayken bir hobi bulayım dedim. Resim dersleri aldım. Ama o kadar kötüydüm ki şutlandım."

Elinde gümüş servis çatalıyla kalakaldı. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim." İç geçirdim. "Öğretmen yeterince çabalamadığımı ve boşuna yer işgal ettiğimi düşünüyordu." Cole eti ve sebzeleri tabaklara koyarken kıkırdadım. "Öğretmen gelip bunu söyleyene kadar, normalde ev olması gereken bir resme bakıp durduğumu hatırlıyorum."

"Neye benziyordu peki?"

"Hmm... Pencereleli olan bir ayakkabı kutusuna."

Cole bir kahkaha patlattı ve midem kıpır kıpır oldu. Gülüşü derinden ve seksiydi. "Yaptığın resimleri görmek için çok para verirdim."

"Ha ha..." Yerlerimize geçtik ve bıçağı elime aldım. Etten bir parça kesip ağzıma attığım an tat alma duyularım patladı. Baharat karışımı şahaneydi ve yumuşaklığı muhteşemdi. "Vay. Çok iyi olmuş."

"Şüpheli mi vardı?" diye dalga geçti, bana yan yan bakarken.

Başımı iki yana salladım. "Kariyerini değiştirmeyi düşünmez miydin? Seni kişisel aşçım olarak işe alabilirdim."

"Ne zaman istersen yemek yaparım bebek. Emrine amadeyim."

Bir yandan kızarmıştım ama bir yandan da söyledikleri hoşuma gitmişti. Bir lokma daha alıp ardından patatesleri denedim. Mükemmeldi. "Peki sizin departmanda ne yapıyorsunuz?"

"Büyük hırsızlıklara ve farklı türden şiddet suçlarına bakıyoruz," diye açıkladı. "Genelde eyalet tarafından ya da yerel yetkililerce çağırıyoruz."

Biraz daha et keserken işiyle ilgili çıkarımlar yapmaya çalışıyordum. "Şiddet suçları derken burada olanlar gibi olayları mı kastediyordun?" dedim yutkunarak ve tabağıma odaklandım. "Bu türden suçlar mı?"

"Bazen ama çok nadir. FBI bünyesinde, bağlantılı olduğu düşünülen olaylarla ilgilenen daha özel birimler var."

"O ajanları hatırlıyorum." Etimi kesmeye devam ettim. "Hastanedeyken ve hastane sonrasında gelmişlerdi. Kaçınıcı? Üçüncü ya da dördüncü ölümden sonraydı. Gerçi hastaneye gelene dek kim olduklarını bizzat görmemiştim. İlk başta o kadar çok soru sormalarının ne kadar aptalca olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum." Bıçağı ve çatalı tabağa koydum. "Damat ölmüştü. Daha ne diye o kadar çok şey bilmeleri gerekiyordu ki? O ajanların bilgi topladıklarını çok daha sonra anladım. Ben..." Sesim gitgide kısılmınca titrek bir sesle güldüm. "Of. Sohbeti mahvettim. Neyse..."

Çenemin altına iki parmak dokundu ve gözlerimi onun gözlerine kaldırdı. Cole'un bakışları benimkilere kilitlenince nefesim kesildi. O mavi gözlerinde tam oturtamadığım bir şeyler vardı. Katıksız ve dizginsiz bir duygu. "Bir şeyi mahvetmedin Sasha. Kesinlikle. O ajanlardan konuşmak istiyorsan konuşalım. Başka bir şeyden bahsetmek istiyor-

san ondan konuşalım. Ama yeter ki konuşalım, olur mu?”

Birkaç saniye gözlerine baktım sonra da başımı salladım. “Annen nasıl? Hâlâ merkezde mi çalışıyor?”

Cole hemen cevap vermediği gibi elini de indirmemişti. Birkaç saniye sonra, düşüncelerimi dağıtan bir ürperti vererek başparmağını çenemdeki çukurdan çekti. Elini indirdi. “Annem beş yıl önce emekli oldu. Babamla beraber ikinci baharlarını yaşıyorlar.”

“Ne güzel.” Midem ekşise de dikkatimi yeniden tabağıma verdim, bu leziz yemeğin çöpe gitmesine izin vermem resmen suç olurdu. “Ben de annem için aynısını istiyorum. O sorun gibi görmese de ölene kadar çalışmasını istemiyorum.”

“Annen her zaman çok çalışan biri olmuştur,” dedi.

Yemeği bitirip bir sen, bir ben oyunumuzu yavaş yavaş sona erdirirken, daha önceki belirsizlik yumrularım da geri dönmüştü; üstelik, gece yarısından sonra beslenen Gremlinler misali çoğalıyorlardı. Ne demeye Damat’tan söz açmıştım ki? Ne derse desin, eminim onun da en son konuşmak istediği konu bu olurdu. İstediğim son şeydi. Ve şimdi etrafı toplamasına yardım edip, bunu nasıl yaptığımı merak ederken, gözlerinde gördüklerimi inkâr edemedim. Kafamda yüzlerce soru fink atıyordu.

Nasıl olup da aramıza on yıl girmemiş gibi sohbet edip yemek yiyebilmiştik? Sanki onu terk etmemişim gibi. Ne amacı vardı bunun? O, olanlardan sonra benim duygusal olarak iyi olduğumu görsün, ben de bunca yıl sonra onun iyi olduğunu göreyim diye mi?

Yemekten kalanları Tupperware görünümlü kaplara yerleştirmesine yardım ederken sessizdim. İşler bitince

Cole buzdolabının kapısını açarken, ben de yeniden hızla çarpmaya başlayan kalbimle mutfağın ortasında dikiliyordum. “Şarap ister misin?” diye sordu.

Evet isterdim. Oyunumuza geri dönmeyi de istiyordum. Damat’ı ve buradan kaçarken arkamda bıraktıklarımı düşünmediğim, o güzel, mutlu anlara dönmek istiyordum. Ama dönememiştin ve Cole’un nasıl dönmüş gibi davranabildiğini anlamıyordum.

Başımı kaldırıp ona baktım, Cole’u göremiyordum. Gerçekte değil tabii ki. On yıl önceki Cole’u görüyordum, son gördüğüm Cole’u. Bir grup arkadaşıyla ders çalışmak için benimle gelememiş, ama dışarı kadar benimle yürümüştü, öpüşmüştük. Tanrım kimse Cole gibi öpüşemiyordu. Her bir öpüşü bir öncekinden daha iyiydi, her öpüşü mükemmeldi.

Nasıl bunların hiçbiri olmamış gibi burada durabiliyorduk?

“Ne yapıyoruz biz?” diye bir soru çıktı ağızımdan.

Cole, bir eli buzdolabı kapısında, diğer eli boşta yavaşça döndü. “Bir şeyler daha içip biraz daha konuşuruz diye umuyordum.”

“Onu kastetmedim.” Kollarımı göğsümde kavuştururken kalbim biraz durulsa çok iyi olurdu. “Nasıl bu kadar rahatsin? Hiçbir aramana cevap vermedim. Beni görmene izin vermedim. Sana tek kelime etmeden kasabayı terk ettim. Nasıl oluyor da beni hâlâ görmek isteyebiliyorsun?”

Bir an bana bakıp dolabın kapağını kapattı. “Güzel soru.”

Oflayarak nefesimi verdim. “Bu, doğru düzgün bir cevap değil.”

Cole olduğum yere doğru yürüyüp bir adım önümde durdu.

Ne kadar uzun olduğunu unutmuşum, gözlerine bakmak için başımı kaldırmak zorunda kaldım. “Cevabı duymak ister misin bilmiyorum.”

O anda kafama dank etti, enine boyuna düşünmediğim bir konuydu ama şimdi taşlar yerine oturmuştu. Bu, neden şehre döndüğümü duyar duymaz çıkıp geldiğini açıklıyordu. Bakışlarında gördüklerimi açıklıyordu. Midem buruldu. “Sen... Sen bana acıyorsun değil mi? Bu akşam bu yüzden mi gerçekleşti? Benim için üzüldüğünden mi?”

İçim bir anda dehşet ve utançla kabardı. Neden ilk gece geldiğinde anlamamıştım ki? Geriye doğru bir adım atınca tezgâha çarptım. Bir zamanlar harika, neredeyse büyüleyiciyken şimdi aramıza yıllar, *yüzlerce böyle olabilirdi*’ler, acımlar, pişmanlıklar girmişti. Böyle olmuştu işte.

Boynumdan başlayan pembe alevler yanaklarıma yayıldı. O güzel gözlerine yine aynı bakış oturdu. Daha önce gördüğüm bakış. Bununla baş edemezdim. Tezgâhtan uzaklaştım, sonra tezgâhın etrafından hızla dolaşıp çantamı aldım. “Yemek için teşekkürler,” dedim gözlerine bakmadan. “Harikaydı...”

“Ne?” diye güldü Cole. “Sana acıdığım için istemedim bu yemeği. Senin bu akşam için düşündüğün bu mu?” Eli ni dağınık saçlarından geçirdi. “Cidden mi?”

“Ve seninle geçen zamanı telafi ettiğimize de sevindim,” diye devam ettim, aniden genzimde oluşan yumruyu yutkunurken.

“Neden seni yemeğe çağırmamı bu şekilde anladın bilmiyorum ama...”

“Mantıklı değil mi? Olanları biliyorsun. Tanrım, her-
kesten daha iyi biliyorsun hem de,” dedim çantamı sıkı-
rak. “Aramıza on yıl girmemiş gibi davranıp, öylece otu-
rup yemek yiyemeyiz.”

Bir anda gözleri parladı. “Ben öyle davranmıyordum.”

“Yapamayız...” Göğsüm yanarken keskin bir nefes al-
dım. Bir yanım üstüne çok gittiğimi biliyordu ama kendimi
tutamıyordum. “Hiçbir şey olmamış gibi davranamayız.”

“Olanları gayet iyi biliyorum ve başına gelenler olma-
mış gibi davranmadığımdan adım gibi eminim,” dedi, du-
dakları ince birer çizgi hâlini alırken. “Lanet olsun Sasha.
Yıllardır tek düşündüğüm bu. Yıllardır. Ama seni karşım-
da gördüğümde düşündüğüm şey bu değil. Bu...”

Elimi kaldırarak “Yapma,” dedim titreyen sesimle.

Cevabını beklemeden dönüp kapıya doğru yürümeye
başladım. Arkamdan seslendi ama durmadım.

Eve gidip de bu konuyu birkaç dakika düşününce boğa-
zımı sıkamak isteyecektim, biliyordum ama şu an kaçmak
baskın geliyordu.

Kapıyı arkamdan kapatıp verandaya çıktığımda beni
gece karşıladı. Yolu yarılamışken kapı yeniden açıldı.
“Sasha.”

Koşar adım yürümeye devam ettim. Umurumda değil-
di. Bundan daha utanç verici bir duruma düşecek değil-
dim artık. Yalnızca buradan gitmek zorundaydım.

“Sasha dur lütfen.” Sadece birkaç adım arkamdaydı.
“Lanet olsun bir kere daha kaçma benden.”

Bir kere daha kaçma benden.

Of, bu sözü canımı acıtmıştı çünkü doğruydı. Yaptı-
ğım şey buydu ve kendime engel olamıyordum. Kamyone-

tin kapısının kolunu tutup kapıyı açtım. Aracın iç ışığı yandı ve bir anda bir şey hissettim. Çantamı düşürerek arabadan uzaklaştım. O koku. Anında midem bulandı. Çiğ ve metalik bir kokuydu. Çürümüş. Vızıldama sesi geliyordu. Sinekler. Arkamı dönmeden önce üzeri kırmızıya bulanmış kahverengi, beyaz tüyleri gördüm.

Cole yanıma gelip durdu. “Bu ne böy?..”

Eğilip ellerimi dizlerime koyarak kusmamaya çalıştım ama imkânı yoktu. Midem kalkmıştı bile.

Cole arkamdan dolanıp açık kapıdan içeri baktı. “Siktir,” diye homurdandı ve hızla arkasına döndü. Daha bir saniye geçmeden kolumu yakaladığı gibi beni ayağa kaldırdı. “Bence eve girsen iyi olur.”

Gözlerimi irice açtım, dizlerim tutmuyordu. “Kamyonetteki ne öyle?”

Cole’un çenesi kenetlenmiş, taş kesilmişti. “Ben sana yardım...”

“Oradaki ne?” diye sordum.

“Bilmek isteme...”

Onu şaşırtarak sağa doğru atılıp elinden kurtuldum. Beni yakalayarak kolunu belime sardı ve beni göğsüne çekti. Ama yeterince hızlı davranamadı. Görmüştüm. Boğazımdan bir çığlık yükseldi ama şokun etkisi beni sessizleştirdi.

Annemin kamyonetinde ne olduğunu görmüştüm.

9. Bölüm

Ellerimi yüzüme bastırarak, Cole'un ahşap döşemelerine kusmamak için içimden saymaya başladım. Ne yaptığının ya da dikkatimi neye verdiğimin bir önemi yoktu, gördüğüm şey en korkunç ayrıntılarıyla zihnimde dönüp duruyordu.

Bana, Damat'ın yanındayken karanlıkta olmadığım tek anı hatırlatmıştı. Yine o ruh hâllerinden biriydi ve bu adamın pek çok farklı ruh hâli vardı, iki farklı kişiydi sanki. Her ne kadar tiksindirici de olsa bir an geliyor neredeyse nazik ve kibar davranıyordu. Diğer zamanlarda gaddar ve dengesiz oluyor, nefes almak bile onu çileden çıkarabiliyordu. İşte o anlardan biriydi; yumruklarıyla kavru lan yüzüm ve midem için beni çeke çeke lavaboya götürdükten sonra gözlerim açık olarak odaya iteklemişti. O anda, dizlerim yere çarparken, ışıkların dışarıdan kontrol edildiğini fark etmiştim.

Işıkları yakmıştı. Gözlerimin aydınlığa alışması birkaç saniye sürdü. Görmeye başladığımdaysa, o ana dek

korkuyu tanıyıp öğrendiğimi sandığımı anlamıştım. Artık o anki hâlimden daha fazla korkamayacağımı düşünmüştüm.

Çok yanıliyormuşum.

Her şeyi şimşek hızıyla gördüm, görüntülerin biri gitti biri geldi, sanki beynim hepsini bir anda işlemekte zorlanıyordu.

Ahşap döşemelerin her bir yanına sıçramış kan lekeri paslı paslı görünüyordu, büyük ihtimalle döşemelerin arasından da sızmıştı. Yerde kesikler, o anda anlamadığım çentikler vardı.

Yatağın üstündeki kan -benim kanım- daha tazeydi. Ve duvarlar, ah Tanrım, o duvarlar hâlâ gözümün önünden gitmiyordu. Yatağın üst kısmında yay şeklinde, kurumuş kan izleri vardı -orada birinin can verdiğini anlamıştım- ve normalde zincirlendiğim yatağın duvarında boydan boya asılı bir şeyler duruyordu.

Kanlı gelinlikler.

Altı tane.

Yanlarındaysa ince bir kabloyla bir şey sarkıyordu. Aklimın bir türlü algılamaya başlayamadığı bir şey.

Her elbiseden bir parmak sarkıyordu.

O anda ben de, diğerleri gibi o odada öleceğimi anladım. Çığlık atmıştım, ta ki sesim kısılana kadar çığlık atmıştım, ta ki...

“İç bunu.”

Ellerimi indirirken Cole'un kanepenin yanındaki sehpa-ya bir bardak fışkırdayan su bıraktığını gördüm. Bir süre koridorda gözden kayboldu sonra elinde kupayla geri döndü. Soğuk bardağı alırken elim titriyordu. “Teşekkürler.”

Birkaç saniye ayakta durdu. "Onu araçtan çıkarmamız gerek."

Ürpererek Alka-Seltzer'dan bir yudum aldım, sonra lıkır lıkır içtim. Ön kapı açılınca başımı kaldırıp baktım. Pencerede mavi kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. Cole polis çağırmıştı. Polisin bu durumda ne yapabileceğinden emin değildim ama eyalet polisleri yirmi dakika kadar önce gelmişti.

Polis kolalı ve ütülü, yeşil üniformasıyla oturma odasına girdi. Kamyonetimde bulunandan çok daha tuhaf şeyler görmüşe benzeyen yaşlı bir adamdı.

Konuşmadan önce Cole'a baktı. "Birkaç sorum olacaktı."

Elimde boş bardakla başımı salladım.

"Cole bana kamyonetin annenize ait olduğunu söyledi, Anne Keeton'a." Bir kere daha başımı sallayınca "Kendisi dışında onun aracını kullanacağınızı kim biliyordu?" diye sordu.

"Arkadaşım Miranda. Angela. Otelde oda servisinde çalışan genç bir kadın." Durdum. "Bir de Jason. Öğle yemeğine uğramıştı. Ama onların hiçbiri böyle bir şey yapmaz."

"Jason mı?" Cole başını yana doğru eğdi.

"Evet. Hatırladın mı? Hani ekonomi sınıfındaydı. Şimdi..."

"Sigortacı," diye tamamladı. Yüz ifademi görünce, "Route 9'da, büyük bir tabelada resmi var. Yıllardır görmedim gerçi."

"Tanıyorum onu," dedi polis. "İyi adamdır. Her sabah Grind'den kahve alır."

Cole'la göz göze geldim. "Bunu kim, neden yapar bilmiyorum."

"Cole, cuma günü, Scarlet Wench'in orada arabanıza saldırıda bulunulduğunu söylemişti. Son zamanlarda herhangi biriyle sorun yaşadınız mı?"

Kanepede kıpırdanırken içimi bir huzursuzluk kapladı. "Hayır. Kasabaya geleli birileriyle bozuşacak kadar uzun zaman olmadı. Anlayamıyorum."

Polis sonrasında çok fazla soru sormadı. Bu akşam hangi kanun çiğnenmişti? Şüpheli biri ya da böyle bir şeyi kimin yapabileceğine dair bir ipucu olmadan, bu vaka saldırı mı, taciz mi, yoksa daha kötü bir şey olarak mı adlandırılırdı bilemiyordum. O sırada eyaletler arası yolda meydana gelen bir kaza çağrısı geldi, burada olanlardan daha önemli görünüyordu.

"Seninle kısacık konuşabilir miyiz?" dedi polis, Cole'a.

Cole önce bana baktı sonra "Tabii," dedi.

Ayağa kalktım, boş bardağı lavaboya götürüp yıkarken onlar da dışarı çıktı. Sonra, boşluğa bakarak orada öylece dikilirken, az önce olanları idrak etmeye çalıştım. Lavabonun kenarını sıkarken derin bir nefes aldım, aklımı kaçırmak üzereydim. Bu olaydan önce, mutfakta utançla yaşadığım türden bir aklını kaçırmaydı.

Şu an evde, kanepemde oturup koca bir kutu dondurma yerken içten içe kendimi tekmeliyor olmalıydım. Bunu tercih edeceğimi kim tahmin ederdi?

Orada ayakta, o şekilde ne kadar kaldım bilmiyordum ama ön kapının yeniden açıldığını duydum. Dönünce Cole'un içeri girdiğini, ışıkları yanıp sönen polis arabalarının gittiğini gördüm.

“Rapor yazacak,” dedi telefonuna bakıp, sonra da telefonu cebine koydu. “Şu an yapabilecekleri en iyi şey bu.”

Başımı sallarken lavaboya yaslanıp kollarımı önümde bağladım. “Onları neden aradın ki zaten?”

Mutfak adasının kenarında durup kaşlarını kaldırdı. “Biri, koca bir tırla girdiği mücadeleyi kaybetmiş gibi görünen bir geyiği alıp kamyonetinin içine koymuş.”

Midem kalkarken irkildim. Evet. Aynen böyle görünüyordu. Zavallı geyik ölüydü. Epey bir süredir.

“Bunun da raporunun tutulması gerekir,” diyerek sözünü tamamladı.

Ağzımın kenarları tuhaf bir tatla kaplandı. “Ben... Ben ne diyeceğimi bile bilmiyorum.”

Cole mutfağa gelirken cevap vermedi. Yanımdan geçip buzdolabına gitti. İki şişe su çıkardı. Bana dönerek birini uzattı. “İyi misin?”

Başımı evet dercesine salladım.

“Sesli söylemeni istiyorum,” dedi, nazik ama kendinden emin bir ses tonuyla.

Ağzımı açtım ama sonra başımı hafifçe iki yana salladım. İyi değildim. Tüylerim ürperdi. Hepten allak bullak olmuştum. “O, annemin kamyoneti. Ne halt diyeceğim ona şimdi? Deliye dönecek.”

Bir yudum su içti. “Kasabada detaylı araba temizliği yapan bir arkadaşım var. Dışarıdayken onu aradım, olanları anlattım. Geyik çıkartıldı, o da yarın sabah gelip temizleyecek. Öğleden sonraya yeni gibi yapar. Bir şey olmamış gibi.”

İyi bari diye sevindim ama büyük ihtimalle o arabaya bir daha binemeyecektim. Kısa bir an ona bakıp sertçe bir

nefes verdim. “Bunu yapmak zorunda değildin.”

“Ama yaptım.”

İçimde bir anda oluşan ona doğru koşup yüzümü göğsüne gömme isteğine direnerek, başımı kaldırıp tavana baktım. “Teşekkür ederim. Ne kadar tuttuğunu söylersin, ben hallederim.”

“Bana teşekkür etmene gerek yok.”

“Ama ettim,” dedim, onu taklit ederek.

Dudaklarının bir kenarı birkaç saniyeliğine hafifçe yukarıya kıvrıldı.

Derin bir nefes alıp, elimdeki şişeyi plastik çatırdayana dek sıktım. “Anneme söylemeyeceğim.”

Cole susup sessiz, keskin gözlerle bakmaya başladı.

“O da benim gibi düşünecek. Bir daha asla o arabaya binemeyecek. Gidip yeni bir araba alamayacağından değil,” diye açıkladım, şişeyi kenara koyarken. “Endişelen-sin istemiyorum.”

Cole’un çenesi kasıldı. “Belki de endişelenmesi gereki-yordur.”

Kalbim sıkışır gibi oldu. “Ne... Neden böyle dedin şimdi?”

“Seni korkutmaya çalışmıyorum. Umarım farkında-sındır ama bu iş pek normal görünmüyor. Bence sen de biliyorsun bunu.” Cole suyu bitirip şişeyi çöpe attı. Bana dönerken o göz alıcı yüzünde öfke belirdi. “Kasabaya dön-düğün ilk gece arabana saldırıldı, şimdi de biri belli bir niyetle arabaya geyik koydu. Bu, pek de canı sıkkın çocuk-ların işine benzemiyor.”

“Canı sıkkın bir çocuğun yaptığı bir şeyse birilerinin gidip çocuk psikoloğunu görmesi gerek.”

Dudaklarını alaycı bir ifadeyle büzdü. “Katılıyorum.”

Ona gülümsedim ama midem bulanıyordu. Saf ya da aptal değildim, Cole dışarıdaki işleri hallederken koltuğa oturduğum andan itibaren yapılanların kasti olduğunu biliyordum. Sadece sebebini anlamıyordum. “Yine de annemin bilmesini istemiyorum.”

“Bak Sasha, bilirse dikkatli olur.”

“Neye karşı dikkatli olur? Posta kutusuna konacak ölü rakuna karşı mı? Verandaya bırakılacak arabayla çiğnenmiş kediye karşı mı?” Tezgâhtan uzaklaştım, saçlarımı iki yandan tutup sırtıma attım. “Bak, ne demek istediğini anlıyorum ama annem çok fazla şey yaşadı Cole. Çok fazla.”

“Sen de öyle,” diye hatırlattı bana, nazik bir ses tonuyla.

“Evet ama ben uzaklaşabildim. Olan bitenden, bu kasabadan kaçıp saklandım. O kaçamadı. Zorunda kalmadıkça onu bu işe sokmak istemiyorum.”

Yüz hatları yumuşadı. “Sasha...”

“Bana öyle bakma,” diye uyardım iç geçirerek. Bana normal baktığında bile zor idare ediyordum, bir de böyle bakınca... Yakışıklı yüzü yumuşayıp sert bakışları sıcacık olunca... Fazla geliyordu.

“Nasıl bakmayayım?”

Sanki o da şu an benim daha önce istediğimi istiyordu. Aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarını bana sarmayı. Ben de şu an ona koşmak istiyordum ama yapamazdım.

Gözlerimi kapatarak art arda birkaç derin nefes alıp gözlerimi yeniden açtım. “Burada neler döndüğünü anlayana kadar onu strese sokmak istemiyorum. Bu olayın onunla hiçbir ilgisi yok. Kimse onu rahatsız etmedi. Bu benimle alakalı.”

Cole tartışmaya devam etmek ister gibi duruyordu ama

güçlü bir nefes aldı. “Karar senin kararın. Sadece katılmadığımı belirtmek isterim.”

“Dikkate alınmıştır.”

“Polisin bu akşam annenin kamyonetine bineceğini kimlerin bildiğini sorduğunu biliyorum ama benim de bir sorum olacak.”

“Sor bakalım.”

“Seni özellikle kızdırmak isteyen biri var mı?”

Konuyu nereye getirmek istediğini anlamıştım. “Arabama saldırıp kamyonete ölü geyik bırakacak kadar sinirlendirmek isteyen biri mi? Hayır. Bunu yapmak isteyecek birini tanımıyorum.”

Elini kaldırıp ensesine götürdü. Kalbim ufacık, şapşal bir takla attı; bu, onun geçmişten hatırladığım bir alışkanlığıydı. O zamanlar bu hareketi karşısında büyülenirdim. İşin aslı hâlâ büyüleniyordum. “Belki bir erkek arkadaş...”

“Sana kimseyle görüşmediğimi söylemiştim,” diye hatırlattım yanaklarım pembeleşerek.

“Eski erkek arkadaş,” diye düzeltti elini indirirken.

Bu soruya cevap vermek istemiyordum ama vermem gerekiyordu sanki. “Hiçbir ilişkim birinin beni bu şekilde üzeceği kadar ciddi olmadı.”

Gözlerinin kenarı gerginleşti. “Pek inandırıcı gelmiyor.”

“Neden? Aslında cevap verme. Geçmişimdeki hiçbir adam çıkıp buraya gelecek kadar kızgın değil.”

Cole kaşının birini kaldırdı. “Patronun?..”

Başımı iki yana salladım. “Beni kaybettiği için biraz hayal kırıklığına uğradı tabii ama yerime geçmesi için mülakat yaptığım yirmi beşlik kızılı görünce beş dakikada toparladı kendini.”

Cole kısacık bir an gülümsedi. “Bu konuyu bir düşünmeni istiyorum Sasha. Üç yıl önce markette sinirlendirdiğin bir adam bile olabilir, umurumda değil. Sana öfkelenmiş olabilecek kim varsa ciddi ciddi düşünmeni istiyorum. Şu an cevap vermek zorunda değilsin. Bir iki gün düşün.”

Bir iki güne ihtiyacım yoktu. Florida ve Georgia’da yaşarken genelde kendi hâlimdeydim. İşe gittim. Arada iş arkadaşlarımla içmeye çıktık. Arada bir de, birkaç güzel geceden ötesini aramayan birileriyle buluştum.

Şimdi düşünüyorum da ben bu son on yıldır ne halt etmişim? Hiçbir şey. Hüsrarla taburede duran çantamın yanına gidip telefonumu çıkardım.

“Belki şöyle... Ne yapıyorsun?”

Başımı telefondan kaldırdım. “Miranda’yı arayacağım. Eve gitmem gerek.”

“Ben bırakırım.”

Elbette bırakırdı. Bana yemek de yapmıştı çünkü... Off, artık nedenini bilmiyordum. Az önce kafayı sıyırdığım anlar saatler önceymiş gibi geliyordu. Artık benim için daha fazla bir şey yapmasını istemiyordum. “Gerek yok.”

“Sasha,” dedi sert bir sesle. “Seni eve ben bırakırım.”

Bir an gözümü dikip suratına baktım sonra da başımı salladım, bu kadar manasız bir konuda tartışmak yorucu gelmişti. “Tamam.”

Park yerine gidip onun kamyonetine binerken konuşmadık. Geyik artık orada olmasa da annemin kamyonetine doğru gidemedim.

Kafamda bir dolu soru dönüp duruyordu ama en çok da neden biri bu kadar iğrenç bir şey yapsın ki diye düşü-

nüyordum. Neden biri arabamın camını kırsındı? Cevap yüzümdeydi. Geçmişim yüzünden olmalıydı ama hiç mantıklı gelmiyordu.

Nereden tutsan ürkütücüydü. Tümüyle. Arabanın camları hadi neyse ama bu... Bu, işleri bambaşka bir seviyeye çıkarmıştı. Sanki... Uyarı gibi geliyordu. Mantıksız olduğunu biliyordum. Ama on yıl önce olanlardan sonra, daha öncesinde bazı işaretler var mıydı diye düşünüp durarak pek çok uykusuz gece geçirmiştım, geçirmeye de devam ediyordum. Başıma gelenlerle ilgili göz ardı ettiğim uyarılar var mıydı diye.

İşte şimdi yeni baştan böyle hissediyordum.

Yolu yarılamişken, yan gözle şöyle bir Cole'a baktığım sırada aklıma bir şey geldi. Yüz ifadesi yandan bakınca katı görünüyordu, sert hatlı çenesi ve çelik gibi gözleriyle yola odaklanmıştı. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette," dedi, bir an bile tereddüt etmeden.

"İşinle ilgili," diye netleştirdim, kucağımdaki çantamı biraz daha sıkı tutarak.

"Cevap verebileceğim bir şeyse veririm." Bana kısa bir an baktı. "Ne bilmek istiyorsun?"

Cevabı bilmek istediğimden emin olamayarak derin bir nefes aldım. "Şeyin, eski su kulesinin yanında bulunan kayıp kadın vakasıyla ilgileniyor musun?"

"O olay için henüz FBI çağrılmadı," diye cevapladı, biraz bekledikten sonra. Direksiyondaki eli gerildi. "Ama departman şefinin hem Maryland hem de Batı Virginia Eyalet Polisi'yle görüşüğünü biliyorum."

Pencereye dönerek, hızla geçip giden koyu renk ağaçları seyre koyuldum. "Sen..."

Durdum. "Ben ne Sasha?"

Sertçe yutkundum. "Sence de o kadar yer arasında o kadının cesedinin orada bulunması tuhaf değil mi?"

Cole hemen yanıtlamadı. Anca yeniden ona döndüğümde "Evet, bence de tuhaf," dedi.

"Seninle kapıya kadar geleceğim," dedi Cole, motoru sustururken.

Ona gerekli değil diyene kadar arabadan inmişti bile. İç çekerek kapıyı açıp indim. Benimle verandaya doğru yürüdü ve tam ön kapıya yönelmişti ki, "Oradan girmiyorum," dedim.

Durup bana döndü. "Arka kapıdan mı giriyorsun?"

Başımı salladım. "Arkada dairelere giden özel bir giriş var." Ön kapıdan da girerdim ama beni eve neden Cole'un bıraktığına dair iyi bir bahanem yoktu ve annemle karşılaşma riskine girmek istemiyordum. "Gelmene gerek yok. Evdeyim artık."

"Geleceğim." Evin yan tarafına doğru yürümeye başlayınca iç geçirdim. "Gece kapıları kilitliyor musunuz?"

Kaşlarımı çatarak başımı sallarken verandadan indim. "Genelde tüm konukların döndüğünden emin oluyoruz."

"Peki gelmezlerse ne yapıyorsunuz?"

"Kapılar ne olursa olsun akşam onda kapanır. Geç saatte gelmek isteyenler resepsiyondan aldıkları anahtarları kullanırlar," diye açıkladım.

Cole önümden gidiyordu. Hareket sensörü çalışınca yol aydınlandı. Binanın arkasına dönerken, onun önüne geçip uzun meşe ağacının arkasında saklı merdivenlere yöneldim. Elbette Cole da hemen arkamdaydı. Kapımın önüne

geldiğimizde anahtarım zaten elimdeydi.

Kapıyı açarken “Akşam yemeği ve kamyonet olayında yardımcı olduğun için teşekkür ederim,” dedim, annem dairesindedir diye alçak sesle konuşuyordum. “Aracı alabileceğim zaman bana mesaj atarsan sevinirim...”

“Benden o kadar kolay kurtulamazsın.”

Durup ona dönünce yüz yüze geldik. Balkon ışığında elmacık kemiklerinin gölgeleri görünüyordu. “Ne?”

Cole beni kenara çekilmeye zorlayarak daireme girdi. “Burada kalacağım.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım, yanlış duymuştum herhâlde. “Ne?”

Beni içeri çekiştirerek kapıyı arkamızdan kapattı. Mutfağın yanında ayakta dikilirken ağzım muhtemelen olabilecek en itici şekilde açık duruyordu. “Burada kalacağım.”

İşitmemde bir takım teknik sıkıntılar olmalıydı. “Neden?”

“Birkaç nedeni var.” Durup gözlerini kısarak şöyle bir daireme baktı. Kanepenin yanındaki ışığı açık bırakmıştım, oda büyük olmadığından aşağı yukarı her yer aydınlıktı.

Ayak diredim. “Madem öyle şu nedenleri anlat bakalım.”

Gayet sevimli olduğunu düşündüğüm dairemi incelemekle meşguldü, onun evinin yanından bile geçemezdi tabii. Etrafımda birkaç adım atınca ben de şaşkın şaşkın ona doğru döndüm. “Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?” diye sordum, çantamı kapının yanındaki küçük sehpaye koyarken.

Dudağının tek kenarını yukarı kıvrırarak bana döndü; yüzündeki ifadenin bana daha önce baktığı zamankiyle alakası yoktu. Şimdi daha muzip ve alaycıydı. Karnım taklalar attı. “Bu epey içi dolu bir soru Sasha.” Anahtarlarını mutfak tezgâhına bıraktı. “Bana yardımcı olabileceğin pek çok şey var.”

Bakışlarımız buluşunca kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Benimle flört mü ediyordu? Keskin bir nefes aldım, Cole’un ne yapıp edip daireme girmiş olmasına odaklanmam gerekiyordu. “Benimle kalman gerektiğini düşündüren nedir?”

“Bence gayet açık.” Dönüp kanepeye doğru yürüdü, ben dumura uğramış vaziyette dikilmiş dururken gidip kanepenin ortasına oturdu. “Biri seninle uğraşıyor.”

Kanepeye doğru yürürken sözleriyle ürperdim. “Konu bu olabilir ama neden burada kalman gerektiğini açıklamıyor.”

Çenesini kaldırıp öne eğilerek gözlerini bana dikti. “Biri sana bunları yaparken burada yalnız olman hoşuma gitmiyor.”

Ağzımı açtım ama tek kelime çıkmadı çünkü, yani tamam, yaptığı çok hoştu. Aslında çok çok hoştu ama burada kalamazdı. “Burada olman gerekmiyor.”

“Nasıl gerekmiyor?” diye karşı çıktı ve tişörtünün eteğini tutarak kaldırdı. Ne yapıyordu? Üstünü mü çıkarıyordu? Ona durmasını mı söylesem, yoksa devam etmesine izin mi versem bilemiyordum. Kalp atışlarım tavan yapmıştı ki kalçasının sağ tarafındaki silahı fark ettim. O silah bunca zamandır orada mıydı? Daha dikkatli gözlem yapmam gerekiyordu.

“Çünkü yalnız değilim,” dedim, fısıltıyla bağırarak!
“Yani gayet ortada. Bir otelin üst katında yaşıyorum ve annem bir iki oda ileride kalıyor.”

Gülümseyince kalbim yeniden zıpladı. Belki de paren-
de atmıştı çünkü lanetler olsun ki bu adam inanılmaz de-
recede seksiydi ve tam karşımda oturmuş nefes alıyordu,
gülümsediğinde de çok güzel oluyordu. “Sana birkaç so-
rum olacak.”

Kollarımı kavuşturup bekledim.

“Tüm konuklarınız şu an otelde mi?”

Kaşlarım çatıldı. “Bilmiyorum. Burada değildim.”

“Doğru. Demek ki sen yokken birinin ötele gelmesi ve
herkes uyuyana kadar saklanması, sonra da otelde elini
kolunu sallayarak dolaşması son derece mümkün.”

Midem burulurken kalakaldım. “Ne diyorsun, yoksa?..”

“Böyle olduğunu sanmıyorum ama ihtimal.”

Ağzım bir karış açık ona bakıyordum.

“Diğer sorum, alarm sisteminiz var mı?”

“Bir tane var...”

“Otel için olanı biliyorum ya daireleriniz için?” diye dü-
zeltti, silah kılıfını çıkarırken.

Başımı iki yana salladım. “Yok ama...”

“Aması buraya derhal bir alarm taktırmanız gerekiyor.
Alarm sistemleri kuran ve bana borcu olan bir arkadaşım
var. Yarın onu arayacağım.”

Ağzım öylece açık dururken büyük ihtimalle yüzüm taş
kesilmişti. Üst kata alarm taktırmak mantıklıydı. Otelde-
ki kabloluymdu, ona ek yapmaktansa ayrı bir tane kurmak
daha ucuz olurdu. Üst kata yeni bir sistem gerekiyordu,
kablosuz. “Sana ne diyeceğimi bile bilemiyorum.”

“Teşekkür ederim?”

İçimden şaşkın bir kahkaha yükseldi. “Şu an aklımdan geçen kelimeler bunlar değildi.”

Kuru bir sesle “O kelimelerin ne olduğunu tahmin edebiliyorum,” dedi, silahını sehpanın üzerine koyarken.

Şu an bunlar gerçekten oluyor muydu?

Bir yanım onu kolundan tutup dışarı sürüklemek istiyordu ama bunun başarılı bir girişim olmasının imkânı yoktu. Diğer bir yanımsa bütün bunların olduğuna inanmıyordu. Çok çok küçük, aptal ve tamamen mantıksız bir yanım da Cole’un burada olmasına, koltuğumda oturmasına içten içe seviniyordu.

Ayrıca başka bir yanım da korkuyordu çünkü bu ısrarı benim de annemin de güvende olmadığımızı hissettiriyordu. Açık olmam gerekirse bunu zaten biliyordum ama nedenini aklım almadığından fazla gerçeküstü geliyordu.

Ağırlığımı diğer ayağıma verdim. “Bu konuda... Bunlardan endişe etmeli miyim?”

Cole’un gözleri benimkileri buldu ve aniden, inanılmaz bir hızla kalkıp karşıma dikildi. Sonra bana dokundu, elleri nazıkçe yanaklarımı okşarken kalbim artık kesinlikle parendeler atıyordu. “Mesele bu konuda endişe edip etmemen gerektiği değil. Zaten endişe ediyorsun.”

Onun kristal gözlerine bakarken, dilimin ucuna yalanlar geldi ama ağzımdan fısıltıyla gerçekler çıktı. “Ödüm patlıyor.”

“Kim olsa bu durumda olur,” dedi. Onun da sesi benimki kadar alçaktı. “Senin... Senin yaşadıklarını yaşamasa-lar bile.”

Ürperdim, başparmağını sağ yanağımda gezdirirken göz-

lerimi kapatarak bu tepkimi savuşturdum. “Bazen daha önce bir şeyler kaçırdım mı diye merak ediyorum. Hani, Damat’ın peşimdeyken bıraktığı işaretler var mı, onları gözden kaçırdım mı diye.” Bunu niye itiraf ettiğimi bilmiyordum.

“İşaretler olsa bile olacakları bilemezdin.” Sesi de dokunuşu kadar nazikti. “Şimdi olanların işaret olduğunu söylemiyorum ama pişman olmaktansa tedbirli olmakta fayda var.”

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak gözlerimi açtım. “Eğer böyle bir geçmişim olmasaydı, şu an yaptıklarında yine ısrarcı olur muydun?”

Çenesinde bir kas seğirdi. “Sasha...”

Geri çekilerek kolundan kurtuldum ve aramıza mesafe koydum. İçim, tıpkı evde olduğu gibi hayal kırıklığıyla dolmuştu. Geçmişimin onun hareketlerini şekillendirmesini istemiyordum, böyle bir olasılığı düşünmem bile bas-bayağı aptallıktı.

Boğazımdaki düğüm iyice büyüdü. “Bana acıdığın için bunu yapmak zorunda değilsin Cole.”

Cole, başını yana eğerken kaşları yay gibi gerildi. “Sana acımıyorum.”

Neredeyse kahkaha atacaktım. “Olanlardan ötürü bir tür zorunluluk hissettiğin için de bunu yapmak zorunda değilsin.”

Yüzünde, durumu anladığını gösteren anlık bir ifade belirdi. “Hâlâ konuşmamız gereken bazı konular var. İlk konu, evimden kaçıp gitmeden önce mutfağında olan saçmalıklar.”

Omurgam taş kesildi. “Bu konuda konuşmamıza gerek yok. Yapman gereken...”

“Hayır canım, konuşacağız ama biraz bekleyecek. Tabii sen bu arada sinirlenip bana mantıksız davrandığımı söyleyebilirsin ya da ne bileyim bunu neden yaptığım ile ilgili dilediğin kadar çılgınca nedenler öne sürebilirsin ama ben bir yere gitmiyorum. Seni bir daha bırakıp gitmemin,” dedi Cole gözleri ateşler saçarak, “hiçbir şekilde imkânı yok.”

10. Bölüm

Cole gitmedi.

Ben de Cole'un evi kadar muhteşem olmayan sevimli dairemin oturma odasında ayakta dikilip onunla tartışmadım. Bir hışımla yatak odasına girdim, derken banyonun yatak odası dışında olduğunu hatırladım.

Odayı birkaç dakika adımladıktan sonra, Cole'un beni muhtemelen var olmayan, görünmez bir tehditten korumak istemesi fikri rahatsız edince yatak odamın kapısını açıp ufak koridora çıktım. Cole'u görmedim ama belli ki televizyonun uzaktan kumandasını bulmuştu.

Adam resmen oturma odamda televizyon seyrediyordu. İnanamıyordum.

Bir çırpıda gece rutinimi tamamladıktan sonra, yine fırtına gibi yatak odama döndüm ve kapıyı arkamdan çarpmamak için kendimi zor tuttum. Miranda'yla konuşmam gerekiyordu.

Çantamı mutfak tezgâhında unutmasaymışım iyi olurmuş tabii.

Tekrar çıkmak istemedim.

Üstümü çıkarıp çekmecedan elime gelen ilk şeyi alarak kafamdan geçirdim. Yatak odamın kilidi yoktu ve istediğim son şey, olur da Cole bir sebeple odama girerse ortalıkta yarı çıplak dolaşmak olurdu.

Yine de kendimi yatağa attım. Saat geç değildi, normalde bu saatlerde yatağın etrafında bile olmazdım ama kapana kısılmıştım.

Tamam. Yani kapana kısılmış değildim. Kendi tercihimle odamda saklanıyordum. Yine saklanıyordum. Ve ben burada uzanmış yatarken, o orada, doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordu. Güvende olduğumdan emin olmak istiyordu ve bu canımı fena hâlde sıkırsa da müteşekkir olabilirdim. Ben korunması gereken bir küçük hanım değildim. Tehlikede olsam Cole'un yapabileceklerini bilmediğimden değildi. Aptal değildim. Silahı vardı. Benim yoktu ama kendimi kendi başımın çaresine bakamayacak gibi hissetmiyordum. On yıldır bunu yapıyordum zaten. Korkuyu geri püskürtmüştüm, gayet de iyi becermiştim.

Ama Cole, bana daha önce olanlar yüzünden buradaydı. Daha önce yanımda olamadığından ötürü böyle hissettiğini anlamak için psikoloji doktoram olması gerekmiyordu. Bir şekilde, zamanında başarısız olduğunu düşündüğü bir konuyu telafi etmeye çalışıyordu.

Ya da belki de sırf baş edemediğim için daha onunla konuşmadan doğru olduğuna karar verdiğim bir dolu sebep uyduruyordum.

Bu son düşüncenin doğru olması çok daha mantıklı geliyordu.

"Felaket bir durumdayım," dedim tavana doğru.

Gel gör ki tavan cevap vermedi.

Aklım, Cole'un evinden ayrılmaya çalışırken olanlara kaydı ve battaniye altında titrerken aklıma gelen ölüm ve çürük kokusu beni bir lokmada yutacak gibi oldu.

Yana dönüp ellerimi çenemin altında kıvırdım ve yat-tığım yerden karşıdaki küçük pencereye baktım. Gözleri-mi kapattım. Ne arabamı ne geyiği düşünmek istiyordum. Hiçbir şey düşünmek istemiyordum ama sonraki birkaç saat düşünerek geçti. Odamın dışında ne zaman bir hare-ket duysam kaskatı kesilip nefesimi tuttum, onun ne yap-tığını anlamaya çalışırken kulaklarım karıncalanıyordu. Buraya gelir miydi?

Gelmesi için bir neden yoktu. Sabah hâlâ evde mi olur-du, yoksa güneş doğmadan gider miydi? İşe gitmesi gere-kiyor mu onu bile bilmiyordum ama kanepenin onun kadar uzun biri için yeterince büyük olmadığından emindim.

Bu şekilde ne kadar yattım emin değildim, uykuya dal-ma aşamasındayken ay ışığının odanın zemininde ilerle-yişini takip etmeyi bıraktım. O uyku anını hissettiğimde boşlukta süzülüyordum. Çıplak omzuma kuş tüyü hafifli-ğinde bir dokunuş oldu.

Kalbim çarpmaya başladı. Cole mü gelmişti? Parmak-ları tenimde dolanıp tüm tüylerimi diken diken ederken nefesimi tuttum. Sonra parmakları geceliğimin askısını tuttu ve usulca kolumdan aşağı indirdi.

Onu durdurmam gerekiyordu. Hay ben bu işe... Odama gizlice girip bana dokunduğu için ona kızmam gerekiyor-du ama hoşuma gidiyordu. Of hem de cidden hoşuma gi-diyordu, orada öylece yatıp uyuyormuş gibi yapabilirdim.

Elleri omzumdan kürek kemiğime, oradan da omur-

gama kaydı. Titrek bir nefes verdim. Sonra belime doğru indi, dokunuşu ağır ve...

“Sasha...”

Elinin yarattığı baskı göğsümü sıkıştırdı. Sırtımdaki eli... Çok ağırdı, çok sertti. Fazla tanıdıktı. Fazla soğuk.

Sırtüstü döndüm. Yüzünü göremeyeceğimi bilerek gözlerimi karanlıkta kocaman açtım. Onun yüzünü hiç görmemiştim ama biliyordum, of Tanrım, onun Cole olmadığını biliyordum. Kulaklarım, boğazımdan kopan çığlığın sesiyle cınladı. İşte tam o anda duydum, o yüksek, tiz kahkahayı duydum. Acının geleceğini işaret eden kahkahayı. Çünkü bana böyle dokunduğunda, böyle güldüğünde artık Damat olmaktan çıkıyor, canavarın bile ötesine geçiyordu.

“Sasha!” Kolumdaki baskı artınca çığlım da şiddetlendi. “Sasha! Dur. Sorun yok. Güvendesin. Dur.”

Güvendesin.

Damat'ın asla kurmayacağı bir cümle.

İki büklüm doğrulmuş, elim havada sağa sola savruluyordum ve sola doğru yuvarlanırken yataktan düşmeme ramak kalmıştı ama yere çarpmadım.

Cole hızlı davranmış, kolunu belime sarıp beni yatağa çekmişti, kendisine doğru. Göğüs göğse. Tenim nereye değmişti, onunkine mi? Ben ağır ağır her şeyin farkına varırken, gördüğüm kâbus tüten bir duman gibi uçup gitti. Cole beni tutuyor, nefesi yanağımı ılık ılık okşuyordu. Demek ki bir ara gömleğini çıkarmıştı, artık kalbim başka bir sebeple çarpıyordu.

“Benimle misin?” diye sordu.

Hem de çok fena onunlaydım.

Oda karanlıktı, hiçbir şey göremiyordum, sadece onu

hissedebiliyordum, ve tam o anda yatmadan önce ne giydiğimin farkına vardım: Göğüs kısmı kalp şeklinde olan ip askılı geceliğimi. Diz üstüne gelen yumuşak, pamuklu geceliklerdendi ve muhtemelen parlak ışıktaki içi görünüyordu. Çok ince bir gecelikti, hâliyle vücutlarımızın arasında hiçbir şey yokmuş gibi hissettiriyordu.

Göğsü sıcacıktı, hatta benimkine dokunurken bayağı bir sıcak geliyordu. Kotunun sert kumaşını bacaklarımın iç kısmında hissediyordum. O anda farkına vardığım diğer bir şeyse kucağında durduğumdu, resmen bacaklarım iki yanda açılmış, kucağında oturuyordum. Bunun nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama ellerimin altındaki omuzları yumuşak ve yapılıydı.

“Sasha.” Bir elini boynumun arkasına koyup saçımı toplarken sesi boğuktu. “Burada mısın?”

Kupkuru bir boğazla nefes nefese “Evet,” dedim.

“Güzel.” Beni bırakmadı, hatta elleri ve kollarını daha da sıktı. “Bu sık sık oluyor mu?”

“Ne sık sık oluyor mu? Bu mu?”

Buğulu bir sesle güldü. “Kâbuslar Sasha. Sık sık oluyor mu?”

Ha! Başımı hafifçe iki yana sallarken gözlerimi kapattım. “Çok sık değil.”

“Acaba neden o kadar da dürüst değilmişsin gibi geliyor bana?” Nefesi alnımı okşadı.

“Bilmem.” Ellerimi çekmem gerekirdi ama onun tenine kurşun gibi çöküp kalmışlardı sanki.

“Unuttuğun bir konu var yalnız.” Bir anda hareket edince nefesim kesilerek ona doğru kaydım. Bacaklarım daha da açıldı, artık karnım onun benimkinden daha sert

karnına değiyordu. "Seni tanıyorum. Yabancınn teki değilim ben."

"Sen artık..."

"Ben artık ne?" Sesi iyice fısıltıya dönüştü.

Belki karanlıktandı. Belki kâbustan ve onun beni bu şekilde neredeyse gerçeküstü bir şekilde tutmasındandı. Sebebini bilemiyordum ama sorusunu cevapladım. "Beni artık tanıımıyorsun."

Ellerimin altındaki kasları gerildi. "Seni hâlâ tanıyorum Sasha."

Başımı sallarken ellerimi göğsüne indirdim. "Hayır. On yıl geçti Cole. Beni artık tanıımıyorsun."

"Tanıdığım Sasha hâlâ burada. Yemek yerken ondan parçalar gördüm. Sen hâlâ osun," diye belirtti. Sesi sert ve kendinden emindi. "Seni hâlâ tanıyorum."

"Sen..."

"Kâbuslar konusunda bana gerçeği söylemediğini biliyorum," diye devam etti. "Sık sık görüyorsun, değil mi? Belki her gece değil ama seni uykundan edecek sıklıkta."

Nefesim kesildi. Tam üstüne basmıştı.

"Haklıyım, değil mi?"

Haklıydı ama bunu bilmesine gerek yoktu. Bana daha da acımasına neden olacak herhangi bir şeyi bilmesine gerek yoktu. Sesimin doğru düzgün çıkması için uğraştım. "Sadece bir kâbustu. O kadar da önemli değil." Kucağından inmeye çalıştım ama beni olduğum yere oturttu. "İyiyim artık. Bırakabilirsin."

"Ben iyi değilim."

Yüz ifadesini görmeyi umarak başımı yana eğip ona baktım. "Neden iyi değilsin? Kâbus mu gördün?"

“Hayır. Ama öyle çılgılık attığını duymak kâbus görmek gibiydi.” Ses tonu son derece ciddiye. “Beni derin uykumdan uyandırdı. Ben...”

Kolları arasında kasıldım. Ne düşündüğünü bilmiyordum fakat gayet iyi bir fikrim vardı. “Ben iyiyim. Gidip uyuyabilirsin. Gerçekten, git sen. Ben...”

“Neden kendinden uzaklaştırıyorsun beni?”

Sorusu beni sarstı. “Uzaklaş...”

“Evet uzaklaştırıyorsun.”

Gecenin bir yarısı, karanlık odamda, yatağımda, üzerimde neredeyse hiçbir şey yokken ve göğsüne yaslanmış onun kucağında otururken bunu tartışmak istemiyordum.

Cole yerinden kımıldamadı.

“Bırak gideyim,” dedim.

“Bırakacağım.” Bırakmadı. “Ama önce bir şey söylemem gerek.”

Avuçlarımın altında duran, çelik üstüne gerilmiş ipeğe benzeyen o muhteşem pürüzsüzlükteki sert tenini yok saymaya çalışarak onu yeniden ittim. “Ne söyleyeceksen beni tutmadan da söyleyebilirsin.”

“Olmaz.”

“Cole,” dedim patlayarak.

Ensemde duran eli yukarı kaydı, parmakları kafatasımın altına doğru aralandı. Omuzlarımdan göğsüme doğru bir ürperti yayıldı ama iyi türden bir ürpertiydi. Göğüs uçlarımdın dikleştiğini hissettim ve bir kez daha karanlıkta olduğumuza şükrettim.

“Duvarların var. Anlıyorum. Neden kendine duvarlar ördüğünü de anlayabiliyorum, on yıldır bir tane bile ciddi ilişkin olmamasının sebebinin bu olduğuna eminim. Bunu

da anlayabiliyorum. İnan anlıyorum.” Başımı kendisine doğru çevirdi ve nefesini dudaklarımda hissettiğim noktada durdu. “Ama ben öyle rastgele tanıştığın bir erkek değilim. Sana ulaşabilmek, o duvarları kırabilmek için çabalamaya degeceğini bilmeyen biri değilim.”

Aman Tanrım.

“İnsanların genelde ikinci bir şansları olmaz Sasha ama bizim oldu ve bu şansın elimizden kayıp gitmesine izin vermeyeceğim.”

“İkinci şans mı?” diye tekrar ettim, şapşal şapşal. “İkimiz için mi?”

“Evet, böyle düşünüyorum.”

Bir an şaşkınlıkla nutkum tutuldu. “Peki ya ben ikinci bir şans istemiyorsam ne olacak?”

Cole güldü. “Ah sen de ikinci bir şans istiyorsun.”

Çenem pat diye düştü. “Peki sana bunu düşündüren nedir Bay Her Şeyi Bilen?”

Dudakları nefesimi keserek yanağıma doğru yaklaştı. “İşte tam burası bana ikinci bir şans istediğini söylüyor, ayrıca bugün bana nasıl baktığını gördüm ama asıl ne var biliyor musun?” dedi ve durdu. “Göğsüme degen bu dikleşmiş göğüs uçları bana ikinci bir şans istediğini söylüyor.”

Aman Tanrım.

“Ve kıramayacağım duvar yok. İster teflondan olsun ister dikenli telden, hiçbiri bana engel olamaz.”

Tek yapabildiğim, karanlıkta gözümü dikip ona bakmak oldu, o anda nefes aldığımdan bile şüpheliydim.

“Daha önce söylediklerimde ciddi dim Sasha.” Cole’un dudakları yanağıma hafifçe dokunarak tüylerimi ürpertti. “Seni bırakmayacağım. Bir daha olmaz.”

11. Bölüm

“Pekâlâ. Çok seksiymiş.”

Miranda’ya doğru gözlerimi kısıp baktım. Ertesi gün öğleden sonra mutfakta oturuyorduk. Öğle arasındaydık, yürüme mesafesinde olan okula dönmesine aşağı yukarı on dakika vardı. Her zamanki gibi muhteşem görünüyordu; koyu renk tenine mükemmel giden koyu mor bir kazak giymişti. Ben böyle bir şey giysem, şu insan yiyen mor yaratığa benzerdim. İçinde bolca İtalyan sosu varmış gibi kokan salatasını tıkınıyordu. “Dediği gibi bırakmadı da,” diye hatırlattım ona.

Üzerinde yeşil yapraklar olan çatalını bana doğrulttu. “Güvende olduğundan emin olmak istemiş.”

“Neye karşı?”

Miranda öne eğilerek “Annenin kamyonetine yolda ezilmiş hayvan leşi bırakan deli insanlara karşı.”

Ona ters ters bakıp, iç geçirerek başımı eğdim. “Bu konuda hakkın var.” Miranda’ya her şeyi anlatmıştım. Sertleşen göğüs uçlarımdan bahsetmemiştim tabii, böyle bir

şeyi duymak isteyeceğinden şüpheliydim. Geyik konusunda çılgına döndüğünü söylemeye bile gerek yok herhâlde. Kim dönmezdi ki? Diğer konularda ise, Cole'un yaptıklarına hak vermiş ve son derece seksi olduğunu söylemişti.

"Annene ne dedin?" diye sordu, açık mutfak kapısına göz atarak.

"Dün gece şarabı fazla kaçırdığımı, beni eve Cole'un bıraktığını söyledim." Kutu diyet kolamın kapağıyla oynuyordum. "O da pek sorgulamadı. Muhtemelen iyi zaman geçirdiğimi düşünerek mutlu olmuştur, şimdiden torun isimleri düşünmeye başlamıştır kesin."

Miranda başını geriye atıp sırtlan gibi kıkır kıkır güldü.

"Komik değil."

"Ah komik," dedi sırtarak. "Diğer konular değil ama bu komik. Anneni o şekilde hayal edebiliyorum. Muhtemelen hem kıza hem erkeğe olacak cinsten bir tulum örmeye başlamıştır."

Homurdandım, ben de annemi bunu yaparken hayal edebiliyordum.

"Peki kamyonete ne olacak?" dedi, çöp tenekesinin önünde durup.

Arkama yaslandım. "Cole bir saat kadar önce mesaj attı." Niyeyse kalbim hoplayıverdi. Onun adını ne zaman söylesem böyle oluyordu, göğsümdeki bu ufak ama saçma hareketi görmezden gelip duruyordum. Hoş, belli ki pek başarılı olamıyordum. "Öğleden sonra araba hazır olurmuş."

Miranda salatasından kalanı ve plastik çatalını çöpe attı. "Annen, onun gece kaldığını biliyor mu?"

Başımı iki yana salladım. "Sanmıyorum. Biliyorsa bile bir şey söylemedi."

Öğle yemeği kabını alıp kapağını kapattı. “Cole’un dün gece sana söylediklerini konuşmak istiyorum ama şu ge-yik olayı...”

“Biliyorum.” Yemek kabını da çöpe atışını seyrettim. “Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Cole’un söylediği konuyu düşündün mü? Çantasını alıp omzuna astı. “Sana kızgın olabilecek insanların lis-tesini.”

Sırtımın üst kısımlarındaki gerginliği azaltmak için kollarımı kaldırıp esnettim. Kâbustan ve Cole’un söyle-diklerinden sonra bir daha uyuyamamıştım. Cole yatak odasından çıkıp uyumak üzere kanepeye dönmüştü. Sa-nıyorum vücudum uykusuzluktan anormal biçimde ka-sılmıştı. O zamanı değerlendirip bana kızgın olabilecek insanları düşünmüştüm. Zaten normalde de çok iyi uyu-yamıyordum, üstüne bir de bütün geceyi bana kızgın ola-bilecek insanları düşünmekle geçirmek pek de harika bir yatak etkinliği olmamıştı.

Kollarımı indirip, parmak arası terliklerimin topukla-rı üzerinde ileri geri sallandım. “Düşündüm. Ama...” Ayak sesleri duyunca durdum.

Annem gelip kaşlarını çatarak mutfaka bakındı. “Angela’yı gördün mü?”

Tek kaşımı kaldırdım. “Hayır.” Kollarımı önümde ka-vuşturdum. “Herhâlde üst katı temizliyordur.”

“Ne geldi ne aradı,” dedi annem, büzdüğü dudakları-nın kenarı gerilmişti. “Hiç onun yapacağı iş değil.”

“Hastadır belki,” dedi Miranda yemek salonuna doğ-ru yürümeye başlarken. Biz de peşinden gidiyorduk. “Bu-günlerde fena bir virüs salgını var. Onuncu sınıfların

tarikh 6ğretmeni Bayan Chase geçen hafta kapmış, bütün gece uyuyamamış, yerine birinin bakması için okulu zor aramış.”

“Aa! Çok yazık, olmadı ona bir kâse çorba götüreyim,” dedi annem, lobiden geçerken.

Kaçırdığım mesaj var mı diye resepsiyon masasında-ki telefona bir göz attım ama yoktu. Neyse ki tek bir oda tutulmuştu, yarın iki oda daha dolacaktı. “Ben st kata çıkıp Mattersons’ların odasıyla ilgileneyim. Kalan yerleri toparlayayım.”

“Sonra ararsın beni,” dedi Miranda, n kapıyı açarken. “Biliyorsun daha konuşacak... Ay! Pardon.” Gülerek kenara çekildi. “Neredeyse arpıyordum.”

Dönünce, kapının eşiğinde duran, tanımadığım bir adam gördüm. Orta yaşlı biriydi, saçları açık kahverengiye kaçıyordu. zerinde koyu kahve, n düğmeli bir hırka; altında da bir milim bile kırışıklık kalmayacak şekilde ütülenmiş bej rengi bir pantolon vardı.

Adam Miranda’ya gülümsedikten sonra bana döndü. “Bayan Keeton?”

Midem huzursuzca kasıldı. “Evet?”

Adamın gülümsemesi büyüyerek aşırı beyaz, aşırı düzgün, parlak dişlerini ortaya çıkardı. “Merhaba, adım David Striker ama çoğu insan bana Striker der. Serbest gazeteciyim ve...”

“Of hayır.” Miranda başını yana eğerken benim midem olduğu gibi yeri boylamıştı. “Her ne istiyorsanız ilgilenmiyor kendisi,” dedi.

Striker’ın gülümsemesi solmaya başladı. “Ama daha ne istediğimi bile bilmiyorsunuz.”

İyice gerildim.

“Dediğim gibi, her ne istiyor olursanız olun, ilgilenmiyor.” Miranda adama baktı. “Hecelemem mi lazım acaba?”

Adamın yüzündeki gülümseme tamamen yok oldu. “Hayır.” Koyu kahverengi gözleri kısıldı. “Bayan Keeton, sadece birkaç dakikanızı alacağım.”

Miranda tam ağzını açmışken öne doğru bir adım attım. “Sen işine dön,” dedim ona “Ben hallederim.”

“Hallederim derken ne sorarsanız sorun cevaplayacak demek oluyor,” dedi annem, o kendine has otoriter anne sesiyle. “Şimdi lütfen...” Annem konuşarak yanımıza doğru yürüdü, açık kapıyı kapatmaya çalıştı.

Striker’ın eli araya girerek onu engelledi. “Frederick’te kaybolan kadının cesedinin Damat’ın kurbanlarını bıraktığı yerde bulunduğunu biliyorsunuzdur. Biliyorsunuz, değil mi?”

Korku ve dehşet tıpkı birer saçma gibi tüm vücuduma dağıldı. Annem yeniden kapıyı kapatmaya çalıştı ama Striker’ın bir yere gideceği yoktu. Miranda’nın da öyle. Midem altüst olurken fırlayıp üst kata kaçmak istedim ama Miranda’nın başını belaya sokmak istemiyordum. Bu benim sorunumdu, onun değil. Annemin de değil.

“Miranda sen git lütfen. Ben hallederim,” dedim, onun öfkeli bakışlarıyla karşılaşarak. Güven verircesine gülümsedim. “Sorun yok. Bunlar olacaktı zaten. Sen git.”

Birbirine bastırdığı dudaklarından ağzını zar zor kapalı tuttuğunu görebiliyordum ama hafifçe başını sallayıp dudaklarını kayıtsızca büzerek Striker’ın yanından geçti.

Verandaya çıkışını izledim, köşeyi dönüp de gözden kaybolunca dikkatimi Striker’a verdim.

Adam, sorularını cevaplamaktan memnun olmayacağımızı ifade etmemişiz gibi devam etti. “Belediye Başkanı Hughes bu sabah cesedin bulunmasıyla ilgili bir basın toplantısı yaptı ve dediklerine göre...”

“Bakın, işinizi yaptığınızı biliyorum; sırf bu sebeple, size söyleyecek bir şeyim olmadığını kibarca belirtiyorum.”

“O yüzden sizin gitmeniz benim de kapıyı kapatmam gerek çünkü tüm sıcak hava dışarı kaçıyor,” diye devam etti annem, kapıyı bir kez daha kapatmaya yeltenerek. “Sizden kibarca rica ediyorum.”

Stirker bu defa elinin yanı sıra ayağını da araya koydu. “Bunun hassas bir konu olduğunun farkındayım, bu konuda isteksiz olmanızı da anlıyorum ama cesedin aynı yerde bulunması çok manidar.”

Ellerimi yumruk yaptım. “Aynen öyle ve benim bu konuyla hiçbir ilgim yok.”

“İyi de sizi endişelendirmiyor mu?”

Soruya az kalsın cevap verecektim. Tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. “Neden endişelenecekmişim? Bunun olanlarla ne... Ne ilgisi var?”

Adam dudaklarını ısırdı. “Bakın, ben sadece...”

Gitgide kabaran rahatsızlığım öfkeye dönüşünce “Ne istediğiniz umurumda değil,” diye bağırdım. “Başıma gelen, pazar gazetelerinde insanları eğlendirmek için basılacak bir hikâye değil. Bu, benim hayatım. O zavallı kadına olanlarla bir ilgisi yok, onun başına gelenleri bu şekilde sansasyonel hâle getirmeye çalışmak çok iğrenç bir hareket.”

Striker bedenini iyice içeri soktu, suratındaki değişen

ifadeden, bir anda dikleşen çenesinden bir yere gitmeyi düşünmediğini anlamıştım. İyice üsteleyecekti. “Damat sizi öldürmeyi planlarken kaçtığınız doğru mu? Tam öldürecekken kaçtığınız?”

Aman Tanrım.

Kan beynime öyle hızlı hücum etmişti ki başım dönüyordu. Geri adım atınca masaya çarptım. Biliyordu. Nereden biliyordu? Bir tür kayıt falan mı vardı? Duruşması olmamıştı. Gerek olmamıştı. Damat ölmüştü, basına birçok bilgi sızsa da bu sızmamıştı.

Nefesi kesildi. “Nereden... Nereden biliyorsunuz?”

“Ben gazeteciyim Bayan Keeton. Bilmek benim işim.”

“Yeter bu kadar,” dedi annem, Striker’ın cevap vermesine fırsat tanımadan. Kapıyı yeniden itti. “Özel mülkümünden çıkmanız için on saniye veriyorum, yoksa polis çağıracağım.”

“Gerek yok,” dedi kalın, tok bir ses ve kalbim yerinden fırladı. Striker’ın omuzlarının üstünden Cole’un girdiğini gördüm, kızgın görünüyordu. Elini Striker’ın omzuna koyup adamı döndürdü ve kapıdan uzaklaştırdı. “Kendisi gidiyor zaten.”

Striker yana doğru tökezlerken Cole ile yüz yüze gelince gözleri irice açıldı. Şaşkına dönmüştü. “Kim olduğunu biliyorum.”

Cole alaycı bir ifadeyle gülümsedi. “O zaman bu yerden defolup gitmenin hayrına olacağını da biliyorsundur.”

“Kanun falan çiğnediğim yok,” diye directti adam. “Özellikle de federal bir kanun.”

“Aslına bakarsan bir kanunu çiğniyorsun. Burası özel bir mülk ve senden gitmen isteniyor.” Cole adamı geri çe-

kilmeye zorlayarak üzerine yürüdü. "Gitmemen, kanunu çiğnemen demek oluyor."

Striker'ın yanakları kıpkırmızı kesildi. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını araladı ama sonra bir anda kapattı. Bana bir bakış attı sonra da dönüp hızla verandadan indi. Cole da ardından kapıyı kapattı.

"Teşekkürler Cole," dedi annem abartılı bir hayranlıkla, bense hâlâ resepsiyon masasının önünde serseme dönmüş hâlde öylece dikiliyordum. "Şu abajuru elime alıp adamın kafasına geçirmek üzereydim artık."

Cole'un dudakları gülümsemesiyle mücadele ettiğini belli ederek yukarıya kıvrıldı. Ben de yavaşça anneme döndüm. "Çok yazık olurdu tabii. Ben o lambayı, mükemmel bir lamba bulabilmek için aylarca arandıktan sonra Wayfair'den almıştım," diye ekledi.

Sorgular gözlerle bir anda lambaya dönüp kaşlarımı çattım. Hiçbir özelliği yoktu. Gri ayaklı, beyaz başlıklı bir abajurdu.

"O zaman abajuru kurtardığıma sevindim." Cole cebine uzanıp bir anahtarlık çıkardı. "Kamyonentiniz dışarıda."

Kamyoneti ve diğer konuları hatırlayınca bir anda kendime geldim. "Çok teşekkürler. Getirmene gerek yoktu."

Cole'un gözleri bana döndü. "Ama getirdim."

Yine aynı cümle. Aklımdan bir türlü çıkmıyordu. O gözler de aynı şekilde. Cole bu sabah ben daha odamdayken gitmiş, çıkarken de benim için hazır olsun diye kahve makinasını çalıştırmayı ihmal etmemişti.

Kahrolası düşünceli herif.

Bir an göz göze gelince titrek bir nefes aldım. Birkaç

adım ötemde duruyordu ama dibimde dikiliyormuş gibi geliyordu. Yemin ederim vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Düşünmem gereken tonlarca şey varken o anda aklımdan sadece Cole'un dün gece söylediği ikinci bir şans ve duvarları yıkmakla ilgili sözler geçiyordu.

Dizginleri ele almam gerekiyordu.

Dikkatimi anneme yönelterek "Çok üzgünüm," dedim.

Alnı kırıştı. "Sen ne diye özür diliyorsun tatlım? Senin hatan değildi ki."

"Biliyorum ama ya konuklarımızdan biri duysaydı?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Otele pek de hoş katkılar olmazdı."

"Yine de senin hatan değildi bebek," dedi Cole.

Bebek mi?

"Adamın ilk gelişi mi?"

"Evet," dedi annem, eliyle bol kazağının ucunu düzeltirken. "Olayların hemen ardından gelen giden çok olmuştu ama bu adam ilk kez geldi."

"Yine gelirse bana haber verin," dedi Cole, kollarını bağlayarak.

Siyah, Henley yaka bir tişört giymişti ve bu defa, tişörtünün hemen altındaki, beline takılı silah kılıfını fark etmiştim. "Gerekli mesajı almasını sağlarım."

"Bu sorunun devam etmeyeceğini umuyorum." Annem gerçek olduğunu düşünmediğim bir gülümseme kondurdu yüzüne. "Bence gafil avlandı."

Annemle Cole'u dinlerken gazetecinin dediği bir şey aklıma takıldı. Dudaklarımı birbirine bastırarak Striker'ın dediklerini tekrar düşündüm. Ve bir anda kafama dank etti.

“Belediye başkanı,” diye fısıldadım.

Annem dönüp “Ne dedin tatlım?” diye sordu.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptıştırırken Cole’un bakışları keskinleşti. “Yok bir şey. Sadece sesli düşünüyordum.”

Cole, başını yana eğip eliyle ensesini kavradığı her zamanki hareketini yaparken gözlerini bana dikti.

Annemin gözleri ikimizin arasında mekik dokuyordu. Sonra durdu. “Ben Matterson’ların odasını hazırlamaya gidiyorum.”

Gövdemi ona çevirirken “Ben yaparım demiştim,” dedim ona.

“Sorun değil.” Çoktan merdivenlere adım atmıştı bile. “Siz Cole’la sohbetinize devam edin.” Cole’a, uçan arabaları o keşfetmişçesine ıslıl ıslıl gözlerle baktı. “Kızımın dün gece sorumlu davranmasını sağladığın için yeniden teşekkür ederim,” dedi. Gözlerimi devirmemek için zor tuttum kendimi. “Arabamı geri getirdiğin için de.”

“Rica ederim Bayan Keeton.” Cole’un dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Kızınızın sorumlu davranacağından her daim emin olacağım.”

Alçak sesle homurdanarak somurttum. Fazla hanım hanımcık bir tavır olmuştu ama elimde değildi.

“Bir şey mi dedin bebek?” diye sordu Cole.

Kaşımın birini kaldırarak ona baktım. “Bir şey dedim.” Sonra durup “Bir daha bana bebek deme,” diye ekledim.

“Şirin,” dedi annem, bir elini tırabzanlara koyarak. “Çok şirin.”

Gözlerimi kısarak annemin merdivenlerden çıkışını seyrettim. Ağır ağır adım atıyordu; ağrısı olduğu için miy-

di, yoksa Cole’la konuşmalarımızı duymayı umut ederek oyalanıyor muydu bilemiyordum.

Muhtemelen oyalanıyordu.

Annem gözden kaybolana dek bekleyip Cole’a döndüm. Ben daha bir şey söylemeden aramızdaki mesafeyi kapatıp masaya yaslandı ve bana doğru eğildi. Yüzüne bakabilmek için kafamı kaldırmak zorunda kaldım.

“Söylediğimde ciddi dim. O pislik bir daha gelirse bana haber ver,” dedi alçak sesle. “Olayı iyice kavramasını sağ-larım.”

Tam gerek yok diyecekken, bu kapıdan ilk kez girdiğinden beri aynı lafı ona onlarca defa söylediğimi hatırladım. O anda, onun yanındayken, ona dokunacak kadar yakın dururken aynı şeyi tekrar etmek istemediğimi fark ettim.

Önerdiği şey gerekliydi.

Onu buraya getirip tüm bunları yapmaya itenin acıma duygusu ve zorunluluk hissi olduğunu bilmeme rağmen, şu an, bunun ardında yatan tüm sebepleri göz ardı etmek istiyordum, burada olmasını istiyordum. Göğsüme yayılan sıcaklık Cole’un burada olmasına sevindiğimi gösteriyordu. “Teşekkür ederim,” dedim, başımı yere eğerek. “Anne-min kamyonu ve gazeteciyi yolladığın için.”

“Teşekkür etmene gerek yok.” Kollarımı tutup çözerek ona bakmamı sağladı. Kollarımı tutunca göğsümün ortasında bir yer pır pır etti. “O gazetecinin canını sıktığını biliyorum.”

İnkâr etmenin âlemi yoktu. “Beni araştırmış Cole. Biliyordu...” Hafifçe öksürüp boğazımı temizledim. “Damat beni öldürecekken kaçtığımı biliyordu.”

Cole’un çenesinde bir kas seğirdi. “Hay sıçayım...”

“Nasıl bilebiliyor böyle bir şeyi?” diye fısıldadım. “İnsanların erişebileceği kayıtlar mı var?”

“Öyle kolay değil o iş.” Ellerini, insanı sakinleştiren bir tavırla kollarımın üstünde yukarı aşağı birkaç defa kaydırды. “Ama adam gazeteci bebeğim. Polis, dedektif arkadaşları vardır. Karşılıklı iyiliklerin bedeli; sen benim işimi gör, ben de seninkini tarzı şeyler işte.”

“İşe bak,” diye mırıldandım. Benimle ilgili fil kadar bir dosya olduğunu biliyordum. Polisle, federal ajanlarla konuşmuş, her şeyi anlatmak zorunda kalmıştım. Cole’un bile ne kadarını bildiğinden emin değildim ama o zamanlar şerif yardımcısı olduğuna göre yeterince şey biliyordur diye düşünüyordum. Şimdi durum farklıydı; başka birinin, bunları okumaması gereken yabancı birinin dosyaya ulaşabildiğini bilmek midemi bulandırıyordu.

Ellerini yeniden yukarıdan aşağıya kaydırarak kollarımı ovuşturdu. “Keşke bu durumu değiştirebilecek bir şey söyleyebilseydim.”

Belli belirsiz gülümsedim. “Böyle şeylerin olacağı beliydi. Muhtemelen yine olacak. Alışmam gerekiyor.”

“Hayır, gerekmiyor.”

Başımı kaldırıp ona baktım ve yavaşça nefes aldım. Elleri kollarımın üzerinde hareket etmeye devam ederken gözleri gözlerimi buldu. Burada böylece durup birkaç güzel saniye boyunca her şeyi unutmak çok kolaydı ama ona söylemem gereken bir şeyi hatırlamıştım.

Dudağımı ısırarak merdivenlere baktım. Annem bir süre daha meşgul olurdu herhâlde. “Acaba biraz daha kalabilir misin?”

Gözleri bir anda ışıldayıverdi. “Elbette.”

Aldığım bir sonraki nefes epey titrek çıkmıştı, geri çekilerek kollarından sıyrıldım ve onu oturma alanına doğru yönlendirdim. Şöminenin yanına geçtim, o da hemen yanıma oturdu. Annem gelebilir ya da Matterson'lar oda ya girebilir diye alçak sesle konuştum.

"Bana eve dönmem konusunda öfkeli biri olabilir mi diye düşün demiştin, denedim ama aklıma bir şey gelmemişti," dedim ona. Cole gövdesini bana doğru çevirip elini koltuğun kolçağına koydu. "Ama Striker'ın, şu gazetecinin söylediği bir şey bana birini düşündürdü."

"Tamam." Cole'un vücudu alarma geçmişti. "Güzel. En azından o pislik herif bir halta yaramış."

Sohbetin konusuna rağmen sııttım. "Belediye Başkanı Hughes."

Cole'un kaşları havaya kalktı. "Kim dedin kim?"

"Kulağa delice geldiğini biliyorum, zaten bunların hepsi delice. Nereden tutsan öyle." Ellerimi dizime koydum. "Miranda ve Jason'la pazartesi akşam yemeğe gitmiştik. Başkan Hughes da oradaydı, yanıma geldi. Öyle hepten kaba değildi ama döndüğüme pek de sevinmiş görünmüyordu. Basına konuşma ihtimalimle ilgili bir imada bulundu, geçmişte olanları yeninden canlandıracağım konusunda endişeliymiş."

"Başka bir şey söyledi mi?"

Başımı iki yana salladım. "Eve döndüğümü bildiğini söyledi bir de. Ticaret odasında bir toplantıya gittiğinde annem bahsetmiş sanırım."

Cole ensesini ovuşturdu. "Bu da annen başkana döndüğünü söylerken başka birinin de duyabileceği anlamına geliyor."

“Doğru.” Ellerim kasılıp kaldı. “Ya da bizim bu olaylardan fazla anlam çıkarmaya başladığımız anlamına da geliyor olabilir. İkisi de gayet olası.”

Cole elini indirdi. “Buna cidden inanıyor musun Sasha?”

Off, inanmayı istiyordum, hem de çok istiyordum ama sezgilerim farklı bir hikâye anlatıyordu. “Ben...”

Cole birden elini kaldırıp oturduğu yerde otelin girişine doğru döndü. Baktığı yere baktım ve bir saniye sonra Cole’un süpersonik bir duyma yeteneği olduğu kanıtlandı.

İçeri genç bir adam girdi, elinde bir beyzbol şapkası çeviriyordu. Üstü kırışık, kahverengi saçları darmadağınktı, sanki ellerini başına atıp saatlerce saçlarında dolandırmıştı. “Affedersiniz,” dedi kahverengi gözlerini oda da gezdirerek. “Bayan Keeton’a bakmıştım.”

“Kendisi şu an müsait değil.” Ayağa kalktım, Cole’un da aynısını yaptığını fark ettim. “Ben kıızıyım. Nasıl yardımcı olabilirim?”

Adamın elleri kasılıp kaldı, parmaklarının boğumları en az yüzü kadar beyazdı. “Adım Ethan... Ethan Reed. Kız arkadaşım burada çalışıyor.”

İsmi tanıdık geldi. “Angela mı?”

Başını sallayarak onayladı. “Bugün geldi mi acaba?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, gelmedi. Hasta olduğunu düşünüyorduk.”

Ethan’ın parmakları yeniden kımıldayarak şapkanın sert siperliğiyle oynamaya başladı. “Hasta değil. Yani, en azından ben hasta olduğunu düşünmüyorum. Dün gece okuldan sonra eve gelmedi,” dedi bir çırpıda. “Hiç gelmedi. Angela kayıp.”

12. Bölüm

Angela kayıp.

Bu iki kelime, bir insanın duyabileceği en kötü cümleyi oluşturuyor. Anında harekete geçmek, tüm eyaleti dip köşe aramaya başlamak, tüm arka sokaklara bakıp tüm kapıları kırmak istiyorsun ama olayın büyüklüğü midene yumruk gibi inip seni çaresizlikle baş başa bırakıyor.

Bunu ilk defa, şahsen tanıdığım biri için duymuştum ama işin öteki yanının nasıl olduğunu biliyordum.

Kayıp olmanın.

Odada dört dönüp, elindeki şapkanın siperliğini durmaksızın çevirip duran Ethan'ın yüzündeki karmaşayı görebiliyordum, sevdiğin birinin başına neler geldiğini bilmemenin kolay olmadığını biliyordum.

Tek yapmam gereken annemle konuşmak ya da bunu Cole'a doğrulatmaktı.

“Ne eve ne de işe gitmemezlik ederdi.” Ethan konuşurken irkildi. “Onu defalarca aradım, belki yirmi defa. Cevap vermedi.”

Cole hemen durumun kontrolünü eline alarak "Polisi aradın mı?" diye sordu.

Ethan başını iki yana salladı. "Kaybolalı daha yirmi dört saat olmadı ve..."

"Biri kaybolduğunda ve elinde kaybolduğuna dair mantıklı gerekçelerin varsa böyle bir bekleme süresi yoktur. Bu salakça yanlış anlaşılma için doğru düzgün araştırma yapılmamış filmlere teşekkür edebilirsin," diye cevap verdi Cole, cebine uzanıp telefonunu çıkarırken. "Ben arıyorum şimdi. Yerel polis geldiğinde çokça soru soracaktır, o yüzden hazırlıklı ol. Elinde bir fotoğrafı varsa iyi olur."

"Cüzdanımda olacaktı," diye yanıt verdi, şapkasını kafasına geçirip arka cebine uzanarak. "Geçen yıl çekilmişti. Doğum gününde çekilen aptal bir selfie. Çok güzeldi, ben de bastırdım ve..." Sesi gitgide kısılırken elindeki küçük fotoğrafa dikti gözlerini.

Onu dinlerken kalbim sızladı. Keşke elimden daha fazlası gelseydi diye düşünerek "Gel şöyle otur, ben sana içecek bir şey getireyim," dedim.

Boşluğa dalan gözleri bana döndü ve başını belli belirsiz sallayıp koltuğa çöktü. Cole telefonda alçak sesle konuşuyordu. Gözleri benimkilerle buluştu, sonra da elini ensesine götürerek arkasını döndü.

Mutfağa gittiğimde karşımda James'i görüp irkildim. "Burada olduğunu bilmiyordum."

Tezgâha büyük bir tencere koyarken başını kaldırıp bana baktı. "Geleli oldu biraz."

"Angela kayıp," deyiverdim.

Derin çizgilerle dolu yaşlanan yüzü birkaç ton solmuştu sanki. Koyu renk gözleri bana doğru kocaman açılırken

tencerenin kulplarındaki elleri donup kaldı.

“Erkek arkadaşı burada,” diye açıkladım, kendimi hareket etmeye zorlayarak. Buzdolabının yanına gittim.

“Lanet olsun,” dedi homurdanarak. “O kız bir gün bile işe gelmemezlik etmedi. Geçen yılki o lanet grip salgınında bile.”

Taze yapılmış buzlu çayı alırken, Angela’nın işe gelmediğini anladığımızda, yaşadığımız onca şeye rağmen ne annemin ne de benim en kötü ihtimali düşünmediğimizi fark ettim. Bu iyi mi, kötü mü, bilemiyordum.

“Kahretsin,” diye mırıldandı James, ben bardağa buzlu çay koyarken. “Kötü haberler dolanıyordu.”

“Evet,” diye fısıldadım, ona bakarak.

Tencereyi eviyeye koydu. “Buna benzer haberler.”

“Evet,” dedim yine.

Mutfaktan çıkarken son olayı düşünmeden edemedim. Döndüğümde annem Ethan’ın önünde diz çökmüştü. Bardağı ufak sehpanın üzerine bırakırken endişeli gözleri benimkilerle buluştu. Cole odada değildi, otelin önünde telefonda konuştuğunu duydum.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı bardağı alırken. “Ne bir şey yedim ne de uyudum. Kahveyle ayakta duruyorum.” Bir yudum alıp anneme baktı. “Sizce...” Sesi ıstırap doluydu. “Sizce iyi midir?”

“Elbette tatlım.” Annem onun dizlerini okşadı. “Elbette.”

Gözleri benim olduğum yere döndü. Bir şey demedi, demesine de gerek yoktu. Gözlerine işlemiş acı, korkuya bulanmıştı.

“İyi olacak,” dedim, kendim de buna inanmak isteyerek. Çünkü aksini düşünemiyordum. Angela’yı neşeli ve

şen şakrak hâllerinden başka şekilde hayal edemiyordum.

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” diye sordu ve bu sorusu yüreğime oturdu.

Ağzım dilim kurudu. Bu soruyla neyi kastettiğini biliyordum. Birileri kaybolduğunda işin mutlu sonla bitmediğini, on yıl önce bu kasabada yaşayan herkes gibi o da biliyordu.

Ethan birkaç yudum daha aldı, elindeki bardak titriyordu. “Okula baktım, belki arabası oradadır diye. Yok... Yoktu. Derse giderse diye hocasına mesaj bile bıraktım.”

“Dün buradaydı,” diye açıkladı annem, yavaşça kalkarken. “Normal vardiyasını yaptı.”

Daha dün mutfakta hopleya zıplaya dolaşıp Jason’ın getirdiği kurabiyeleri yiyişini hatırlayarak başımı salladım.

O sırada Cole döndü, baştan aşağı tetikte görünüyordu. İsteyken de böyle olduğunu tahmin ediyordum. Telefonunu kapattı. “Araban var mı Ethan?”

Oğlan bardağı kenara bırakarak başını salladı. “Evet.”

“Tamam. Şimdi beraber karakola gideceğiz,” dedi yanımıza gelirken. “Rapor doldurmak için geleceğini biliyorlar.”

“Yapabileceğimiz başka bir şey var mı?” diye sordum.

“Ne olursa,” dedi annem.

“Var aslında.” Cole önümde durup ben daha kımıldayamadan ağzını kulağıma yanaştırdı ve “Lütfen bu akşam dışarı çıkmayın. Benim için yapabileceğiniz bir şey varsa o da budur,” dedi.

Kendimi başımı sallayıp onaylarken buldum.

Geri çekilip gözlerime baktı. “Konuşuruz sonra.”

Ve beni bir kez daha şaşırtarak, çenesini eğip yanı-
ğımdan öptü. Sonra Ethan'ın yanına gidip elini çocuğun
omzuna koydu ve onu dışarı yönlendirdi.

Ethan ile Cole'un gidişlerini izledikten sonra anneme
döndüm, bana sabitlenmiş bakışları şaşırtmadı. Cole'un
az önce yaptığı hareket konusunda yorumda bulunmamış-
tı, ki beni asıl şaşırtan kısım buydu. Sonra yanıma gelip
kolunu belime doladı. Ne diyeceğimi bilemiyordum, o da
bunu her zamanki gibi anlamış görünüyordu.

Belimi sıktı. "Biliyorum."

Öğleden sonra sigorta denetçisi arabama bakmaya gel-
di. Gittikten bir süre sonra da bir çekici gelip aracı yolun
on dakika aşağısındaki bir tamirhaneye götürdü. Garaj-
daki adamlardan biriyle konuştum. Arabamı salı günü
bitirebileceklerini söyledi.

Cole'un istediğini yaptım. Otelde kaldım, gerçi daha
çok, dışarı çıkmak için bir nedenim olmadığındandı. Gü-
nün kalanını, Angela ile ilgili güzel bir haber almak, ne-
rede olduğuna dair bir bilgi edinmek ümidiyle, normalde
onun yapacağı işleri yaparak geçirdim.

Kasaba o kadar küçük olmasa da Angela'nın or-
tadan kaybolmasıyla ilgili haberler çabuk yayılmıştı.
Matterson'lar akşam yemeği servisinin ardından odaları-
na çekildiğinde önce Miranda, onu takiben de Jason geldi.
Annemle bana mutfakta eşlik ettiler.

Miranda mutfak adasına oturmuş, bacaklarını sallan-
dırıyordu. Neyse ki James gitmişti yoksa onu tezgâhın
üzerinde görse kışına tekme basardı.

Annemle Jason, Miranda'nın arka tarafına denk gel-

mesini önemsemeden masada oturmuşlardı. Ben de Miranda'nın yanında ayakta duruyordum. Dördümüzün elinde de birer kupa kahve vardı. Angela'dan bir haber olmaması üzücüydü. Ama Striker gibi birinin, bunu sabaha kadar her yere yetiştireceğini tahmin ediyordum. En azından zamanını daha faydalı bir şeye harcamış olacaktı.

"Olanlara inanamıyorum," dedi Miranda. Muhtemelen bunu dördüncü söyleyişi falandı. Tıpkı daha önce olduğu gibi, sesi cümle sonuna doğru kısıldı ve hepimizin aklından geçeni dile getirmeden yok oldu.

Herkes söylemekten kaçınıyordu çünkü ben vardım, o yüzden devam edip o cümleyi ben dile getirdim. "Bunların yeniden yaşandığına inanamıyorum."

Miranda keskin bir nefes alırken, annem dudaklarını birbirine bastırarak pencereden dışarı, karanlık verandaya doğru baktı.

"Herkes bunu düşünüyordu, değil mi?" dedim, kupamı Miranda'nın arkasına, tezgâha koyarken. "Önce Frederick'teki kadın kayboldu ve cesedini buldular, şimdi de bu oldu."

"Bu, iki olayın birbiriyle bağlantılı olduğu anlamına gelmez," diye karşı çıktı Jason. Öne doğru eğilip kollarını bacaklarına yasladı. "Polislerin köşe bucak Frederick'teki kadının kocasını aradıklarını duydum."

"Daha önce de böyle yapmışlardı," diye araya girdi Miranda. "İlk kadın kaybolduğunda kocasının yaptığına yemin etmişlerdi. Sonra da onu tutuklamışlardı, değil mi?"

Annem evet dercesine başını salladı, konuşurken sesi biraz soğuk çıkmıştı. "Tutukladılar. Becky Fisher'ın eşiydi. Adamı birkaç gün tuttular sonra ellerinde hiçbir kanıt olmayınca bıraktılar."

“Çünkü o sırada Jessica Rae kaybolmuştu,” dedim, ellerimle kollarımı ovuşturarak. Ürpermişim. “Bu, insanların başka bir kadının daha kaybolduğunu ve diğerinin öldüğünü fark etmelerinden önceydi. Bunun sonrasında herkes olayı çabucak kavramıştı.”

Annem bana dönerek, “Sasha,” dedi.

Dudağımı ısırdım. “Bu, sadece fazla...”

“Tasadüf,” diye lafımı böldü Jason, ben de başımı ona doğru çevirdim. “Bak, demek istediğim, en kötüsünü düşünerek aceleci davranıyor olabiliriz. Kimsenin kimseyi suçladığı yok ama şayet Angela gerçekten kayıpsa ve bir şekilde Frederick’teki kadının olayıyla bağlantı kurulursa, o zaman...” Derin bir nefes aldı. “O zaman başka bir seri katilimiz var demektir ve bu bölgenin iki seri katili olması ne kadar olasıdır acaba?”

Sarsıldım, ciddi anlamda sinirlerim bozulmuştu. Jason yüzünden değil, Jason’ın söyledikleri yüzündendi. İki seri katil. Tezgâhtan uzaklaşırken bardağımı alıp lavaboya götürdüm.

“Muhtemelen olaylar bağlantılı değildir ve Angela yarın çıkıp gelecektir.” Miranda gülümsedi ama o gülümseme gözlerine dek ulaşmadı. Dediğine o da inanmıyordu.

Kimsenin inandığını sanmıyordum.

Sonra konu nasıl olduysa Miranda’nın okulda fark ettiği bir olaya geldi. Ayrıntıları bilmiyordu ama okuldan sonra kapalı kapılar ardında görüşmeler falan oluyormuş. Saat ilerleyince Miranda ile Jason gitmek üzere ayaklandılar.

“Görüşmek üzere.” Jason yaklaşıp, tek koluyla sıkıca sarılarak beni güldürdü; sarılma işinde epey kötüydü. “Beraber çıkalım mı?” dedi Miranda’ya.

“Normalde gerek yok derdim, sonuçta yaklaşanı fena benzetirim,” dedi Miranda, tezgâhtan atlayarak. “Ama şu an resmen aklım çıkmış durumda, o yüzden evet, beraber çıkabiliriz.”

“Dikkatli olun,” dedim. “İkiniz de.”

Miranda abartılı bir şekilde eğilerek selam verdi. “Emredersiniz hanımefendi.”

“Bazen gizli gizli içiyor musun merak ediyorum,” diye mırıldandı Jason.

“Gayet ayan beyan içiyorum,” diye karşılık verdi Miranda. Jason onu mutfaktan çıkarırken sadece başını sağa sola salladı ve elini onun beline koydu. Kaşlarım havaya kalktı. Bunların arasında bir şey mi vardı? Eğer öyleyse Miranda bana söylerdi herhâlde. Neden söylemesindi, değil mi?

Bir süre daha orada öylece dikildim. “Matterson’lar da burada olduğuna göre ben gidip kapıyı kitleyeyim.”

“Tamam tatlım.” Annem masadan kalktı. “Ama lütfen geri gel. Seninle konuşmak istiyorum.”

Başımı sallayarak odadan çıktım ve ön kapıya gittim, ellerimi soğuk ahşaba yasladım.

İki seri katil.

Nefesim kesilir gibi oldu ve kapıyı açıp ön bahçeye baktım. Verandaya vuran ışık yumuşak bir parlaklık yaydığından gölgeleri seçmek kolay olmuyordu. Tüm vücudum bir anda ürperirken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Geri adım attım ve dışarıda hızla yaklaşan eli baltalı bir katil varmışçasına kapıyı kapattım.

Döndüğümde annem yeniden masaya oturmuştu; tüm kupalar sudan geçirilmiş, makinaya yerleştirilmişti. Eliyle masaya hafifçe vurunca gidip karşısına oturdum. “Na-

sıl gidiyor bakalım?” diye sordu.

Dudaklarımı kemirerek başımı iki yana salladım. “Yarın eve döneli bir hafta olacak ve...” Elimini beceriksiz bir tavırla kaldırdım sonra da yeninden masaya koydum. Bir kadının ölmüş ve Angela da kayıpken nasıl olduğum hakkında konuşmak doğru gelmiyordu. “Bu, benimle ilgili değil. Endişelenmene gerek yok.”

“Biliyorum tatlım.” Masanın üzerinden uzanarak elini elimin üstüne sardı. “Ama endişeleniyorum.”

“İyiyim ben.” Huzursuzdum. Çıldıracak gibiydim. Şu geyik olayı ve arabam yüzünden kaygılıydım. Ama “Sence Angela dönecek mi?” diye sormam çaresiz bir hava yaratırsa da iyiydim.

“Bilmiyorum. Öyle olmasını ümit ediyorum, onun için dua ediyorum. Angela biraz hoppa bir kız olabilirdi ama asla işe gelmemezlik etmezdi. Öylece kaçıp gitmez.” Elim sıkıldı. “Ama benim seninle konuşmak istediğim konu başka.”

Ne olduğunu anlamak için kafayı yormaya çok gerek yoktu. “Cole mu?”

Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. “Bu sabah evden çıktığımda arabası dışarıdaydı.”

Eyvah. Annem uyanmadan gitmeyi becermiştir diye umuyordum.

“Şimdi kalkıp ayrıntılara girecek değilim ama bugünkü davranışına bakarsak aranızda iyi bir şeyler olmuşa benziyor.”

Daha dün gece mi olmuştu bunlar? Üstünden koca bir ömür geçmiş gibiydi. “Beni eve bıraktı, sonra da gece kaldı... Kanepede,” dedim. “Geç olmuştu.”

Annem başını yana eğdi. “Seninle gurur mu duysam, yoksa kocaman bir yatağın olmasına rağmen yakışıklı adamı kanepede yatırdığın için hayal kırıklığına mı uğrasam bilemiyorum.”

Şaşkınlıktan nefesim kesilirken ağzım bir karış açıldı. “Anne.”

“Ne var?” diye güldü. “O yaşları biraz geçirmiş olabilirim ama hâlâ yakışıklı bir adamın değerini bilecek durumdayım.” Arkasına yaslandı. “Hele de bir zamanlar kızıma değer vermiş, hâlâ da veriyor gibi görünen bir adamın. Senin de ona bir zamanlar içinin gittiğini biliyorum. Sadece onu hâlâ önemsiyor musun, bunu bilmek istiyorum.”

Başımı geriye atıp, parıltı retinamı yakana dek tavan-daki ışıklara baktım. “Bu... Nasıl hissettiğimi bilemiyorum.”

“İnandığımı söyleyemeyeceğim.”

İç geçirerek çenemi indirdim ve yanma hissi gidene dek gözlerimi ovuşturdum. Annem bazı zamanlar beni fazla iyi tanıyordu. “Durum biraz karışık.”

“Şu hayatta bir halta değen, eğlenceli, mutlu ne varsa her zaman karışık olmuştur diye düşünürüm,” dedi. “Kolay olsaydı muhtemelen değmezdi zaten.”

“Doğru ama bence...”

“Dökül bakalım tatlım.”

“Tamam ya,” diye homurdandım. “Cole’un benim için üzüldüğünü, buraya kendini kötü ve mecbur hissettiği için geldiğini düşünüyorum.”

Annemin kaşları alnında bir iki santim yükseldi, bir süre öyle kaldıktan sonra konuştu. “Peki sana bunu dü-

şündüren nedir? Onun yaptığını sandığın şeyden bahsetmiyorum, gerçekte ne yaptı?”

Ağzımı açıp, döndüğümünden bu yana bir araya geldiğimiz zamanlara dayanarak inandığım sebepleri sıralamaya hazırlandım. Ama bir türlü, onun yaptıklarını kendimce yorumlamak dışında somut bir şey bulamadım. Ağzımı yeniden kapattım.

“Her zaman olduğu gibi sana karşı dürüst olacağım tatlım.”

Annemin dürüstlük ve doğruları söyleme yöntemi şahane olabileceği gibi insanı alaşağı da edebiliyordu. Şu an hangisinden ilerleyeceğine dair bir fikrim yoktu.

“Hiçbir kadının yaşamaması gereken şeyler yaşadın. Kimsenin karşı karşıya gelmemesi gereken olaylardan canını kurtardın. Güçlüsün. Asıl önemli olan güce sahipsin,” dedi, elini önce başına sonra göğsüne koydu. “Hayatını toparlayıp yoluna koydun. Seninle gurur duyuyorum tatlım, hem de çok.”

Onu dinlerken gözlerim yanmaya başladı.

“Ama bu, her şeyi doğru düzgün görebildiğin anlamına gelmiyor. İnsanlar senin için üzülüyor. Ben de senin için üzülüyorum. İnsan doğası başkalarına karşı böyle işliyor, eminim Cole da aynı şekilde hissediyordur,” diye açıkladı nazikçe. “Ama böyle hissetmesi hareketlerine de bu şekilde yön verdiği anlamına gelmiyor. Seni yemeğe çıkarması, eve getirmesi, kanepende yatması sana acıdığı ya da öyle yapması gerektiği için yaptığı anlamına gelmiyor.”

Ona bakakaldım.

“Demek istediğim, belki de senden ricam, onu yaptıklarına göre değerlendirmen,” diye tamamladı lafını. “Yaptı-

ğını düşündüğün şeylere göre değil, tamam mı?”

“Tamam anne,” diye fısıldadım.

Gülümsemesi yorgun gözlerine ulaştı. “Güzel, sevindim,” diyerek kalktı. “Şimdi yatmaya gidiyorum. Angela’yla ilgili bir şey duyarsan haber ver bana.”

“Tamam, veririm.”

Annem otelin içindeki merdivenlerden üst kata çıktı, ben de kapıları bir kez daha kontrol ettim. Bunu yaparken aklıma bir şey geldi. Mutfğa gidip eski odaya girdim ve ışığı açtım. Mantar panoya yürüdüm, annemin daha önce bahsettiği anahtarları aradım.

Angela’nın evinin anahtarları.

Onunki aşağıda, annemin kamyonetinin yedek anahtarlarının yanında asılıydı. Şu pembe başlıklı anahtarlardandı, üzerinde siyah kalemle AR yazılmıştı. Angela’nın bu anahtarı yeniden kullanmasını ümit ederek uzanıp parmaklarımı anahtarın üzerinde gezdirdim.

İç geçirerek döndüm, ışığı kapatıp merdivenlere yönelerek daireme gittim. Saat ona geldiğinden yüzümü yıkayıp saçımı topladım. Sonra da seksilik konusunda dün giydiğim geceliğin yanından geçmeyen pazen pijama altını giydim.

Üstüme de mavi bir askılı tişört geçirirken gözlerim yatağa takıldı. Annemin benden istediği şey zihnimde dönüp duruyordu.

Cole’u düşündüklerime göre değil yaptıklarına göre değerlendirmek.

Gayet basit bir fikirdi ama kendimi onun hakkında düşündüklerimi düşünmeye kaptırınca o kadar kolay olmuyordu.

Yatağın üstündeki geceliğimi katladım ve çekmeceye koydum. Dünkü akşam yemeği yıllar önceymiş gibi geliyordu ve kendime karşı dürüst olmam gerekirse Damat'tan konuşmaya başlayınca Cole'u korkutmuştum.

Kendime büyük gelen bir hırka alıp sırtıma geçirerek oturma odasına gittim. Tam elime uzaktan kumandayı almıştım ki kapı vuruldu.

Bir anda döndüm, kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibiydi. Gecenin bu saatinde, bu girişi kullanacak tek bir kişi tanıyordum. Hırkamı önüme çekerek arka kapıya gittim, perdeyi aralamadan önce girişin ışığını yaktım.

Oydu.

Perdeyi bırakırken kalbim taklalar atarak hızla çarpmaya başladı. Titreyen elimle kilidi çevirip kapıyı açtım.

Cole kapının önünde duruyordu. Göz göze geldik. Ne o bir şey söyledi ne de ben. Onu yaptıklarına göre değerlendirdim. Şu an birini değerlendirebilecek bir kafada olduğumu sanmıyordum ama anneme, daha önce bilmediğimi söylediğim bir konuda cevap verebilirdim.

Cole'u hâlâ önemsiyordum.

Onu önemsemekten vazgeçtiğimi de hiç sanmıyordum. Delice geliyordu, biliyordum çünkü üstünden on yıl geçmişti. Ama bazen, birine bu kadar değer verince, ne olursa olsun bu duygudan vazgeçilmediğine inanıyordum.

Bu ufak düşünceyle kenara geçip Cole'un girmesine müsaade ettim.

13. Bölüm

Cole tepemdeki dağınık topuzumdan çıplak ayak parmaklarıma dek beni süzdü ve gözleri nihayet gözlerime döndüğünde, dudaklarının bir kenarı o tanıdık çarpık gülümseyişiyle yukarı kıvrıldı.

“Hoş,” diye mırıldandı ve elini atıp belindeki tabanca kılıfını çıkardı. Kılıfla silahını tezgâhın üstünde koydu.

Elimi saçıma götürdüm. “Hoş olan ne?”

“Hepsi.” Kapıyı kapattı, kilidin dönmesi beni tuhaf biçimde gerdi. “Gerçi dün gece giydiğin de hoşuma gitmişti. O da çok hoştu.”

Yanaklarıma ateş basıp damarlarıma kan hücum ederken elimi indirdim. “Bence bu konuyu geçelim.”

Anahtarlarını tezgâha bırakırken dudaklarının diğer yanı da kıvrıldı. “O hissedip de göremediğim dantelin konusunu açmamaya çalışacağım ama söz veremem.”

Hissettiği tek şey dantel değildi yalnız. Hırkanın iki yanını çekiştirirken içimden keşke düğmeleri olsa diye geçirdim çünkü askılı tişörtümün altında sütyenim yoktu ve

ben sütyensiz idare edebilen kadınlardan değildim. “Bir şey içmek ister misin?”

“Şikâyet ettiğimden değil tabii ama neden buraya geldiğimi sorup, gitmemi istemeyecek misin?” dedi, gözleri ışıldayarak.

“Daha değil,” diye cevap verdim, çenemi kaldırarak. “Ama söz veremem.”

Cole’un kıkırdaması tok ve seksiydi.

O sıcaklık şimdi karnıma hücum etmişti. “Neden geldin?”

“Ne çabuk unuttun? Sana bu kapıya ve tabii annenin-kine de alarm takılana dek buradan çıkmayacağımı söylemiştim. Bugün arkadaşşımla konuşma fırsatım olmadı ama yarın halledeceğim.”

Tam kanlı canlı, nefes alan bir güvenlik sistemine ihtiyacım olmadığını söyleyecekken kendimi tuttum, burada olmasını istiyordum. Ayrıca alarm takılana dek her gece geleceğini de sanmıyordum.

“Ee, içecek neyin var?”

“Pek yok.” Çıplak topuklarımla üstünde dönerek buzdolabına yürüdüm. “Annemin buzlu çayından var, birkaç şişe su, diyet kola. Alkollü bir şey yok. Kusura bakma. Markete gidecek fırsatım olmadı.”

“Buzlu çay olur.” Dar mutfağa doğru peşimden geldi. “Sabah işe gitmem gerekiyor zaten.”

“O zaman çok geçe kalmamalısın,” dedim, çayı alırken. Arkamı döndüğümde dibimde olduğunu görünce sakın bir nefes aldım. Mutfak küçüktü ama o kadar da küçük değildi yani. Yakınlığı yine garip bir şekilde gerilmeme neden oldu. Ama kötü bir şekilde değil. Nahoş bir şekilde değil.

Onun varlığının aşırı derece bilincinde olmamı sağlayan bir şekilde. Kaldı ki kendisi de bu kadar yakın olmaması gerektiğini içten içe gayet iyi biliyordu. Yanımdaydı çünkü yanımda olmak istiyordu.

Hafifçe öksürdüm. "Demek istediğim, uzun yol gideceksin."

"İşe başlamam gereken belli bir saat yok," dedi ve öyle bir açıyla durdu ki botları çıplak ayaklarımın dibindeydi. "Başımın çaresine bakabilirim. Büyüdüm artık."

Büyümüştü.

Cole ufak çay sürahisini elimden aldı. "Bardaklar nerede?"

"Lavabonun üzerindeki dolapta."

"Sen de istiyor musun?"

"Olur," diye fısıldadım. Ne ara evimde servis yapan kişiye dönüşmüştü bilemiyordum. İki bardak alıp buzlu çay doldururken ben de tişörtünün altında hareket eden kaslarımı seyretmekle meşguldüm. Dönüp bardağımı uzatırken başka yere baktım ama anladığını belli eden gülümsemesini görmüştüm. "Ee..." dedim oturma odasına giderken. "Angela'dan haber var mı?"

Cole sürtünerek yanımdan geçerek odaya girdi ve kanepeye oturdu. "Pek yok."

Ben de peşinden gidip yanına oturdum. Kanepe o kadar büyük değildi, o yüzden aramızda az bir mesafe vardı. "Ama bir şeyler var."

"Yerel dedektiflerden Tyron Conrad, Ethan'la ben karakoldayken Angela'nın çarşamba akşamki dersinin hocasıyla görüşmeyi başardı. Dersteymiş. Profesör normal görüldüğünü söylemiş, dersten sonra kampüsten çıktığı-

nı düşünüyor.” Durup çayından bir yudum aldı. “Ethan, Hagerstown’daki kampüse baktığını ve arabasını göremediğini söyledi. Tyron, Maryland’deki eyalet polisleriyle görüştü. Angela’nın araç bilgisi onlarda. Bildiğim kadarıyla aracın orada olmadığından emin olmak için bir kere daha kontrol edeceklerdi.”

Çayımı yudumlarken gelişmeleri düşündüm. “Şayet arabası orada değilse, eve dönerken ya da eve vardığında bir şeyler olduğu anlamına geliyor.”

“Ya da dersten sonra çıktı ve kimseye söylemedi. Biliyorum, pek olası gelmiyor ama bu noktada her şey mümkün.” Öne eğilerek bardağı sehpaye bıraktı. “Yalnız şimdi söyleyeceklerimin aramızda kalması gerekiyor,” dedi bana doğru dönerek. “Tamam mı?”

“Tamam. Elbette.”

Birkaç saniye bana baktı. “Ethan, Angela derse giderken kavga ettiklerini söyledi. Kavganın konusu hakkında pek açık konuşmadı ama tartışmışlar.”

“Bu iyi bir şey de olabilir kötü bir şey de. Yani belki de biraz uzaklaşıp aklını toparlamaya ihtiyacı olmuştur. Sorumsuzca ama en azından diğer seçeneklerden daha iyi.” Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Diğer yandan bu durum Ethan’ı olası bir şüpheli yapıyor, değil mi?”

“Bu, öyle kişisel bir durum değil. Biri kaybolduğunda ilk şüpheliler onu tanıyanlar olur, özellikle de bir tartışma söz konusuysa,” diye açıkladı. “Şu an kayıp raporu hazırlandı, civardaki tüm birimlerde onun ve aracının eşkâli var. Bir şeyler çıkar umarım.”

“Umarım,” diye mırıldandım, bardağımı ağzıma götürürken. Kolumdan bir titreme geçti. “Sence böyle mi oldu?”

“Dürüstçe mi söyleyeyim?” Uzanıp bardağımı elimden aldı. Bardağı yanındaki sehpa koyarken gözlerimi kısıtım. Doğrularak “Tüm hayatım boyu burada yaşadım, birden fazla kadının kaybolduğu tek zaman, bir seri katil olduğu zamandı,” dedi.

Dedikleri yüzünden midem altüst olurken bu kadar yakınımda durduğu için de nabzım hızlanmıştı. “Sence başka bir seri katil mi var?”

“Ben öyle söylemedim. Birbirinden tamamen alakasız olaylar olabilir ama her şey mümkün.”

“Her şey...” Dizlerini büküp ellerini kollarıma dolarken nefesim kesildi. “Ne yapıyorsun?”

“Konuşuyorum,” diye cevapladı.

“Bu, konuşmak değil...” Beni kaldırırken havanın tenimi okşayarak üzerimden geçtiğini hissettim. Yumuşak bir hareketle, ben de kucağındayken arkasına yaslandı. Bedenimin yan tarafı onun göğsüne dokunuyordu, bacaklarım da kanepeye uzanmıştı. Şaşkınlıktan dilimi yutmuş bir hâlde, manken gibi donup kalmış, ona bakıyordum. Beni biraz aşağı çekene dek yüz yüze duruyorduk, şimdi ise gözlerim boynuna denk geliyordu. “Böyle konuşulmaz.”

Sırıttı. “Evet, konuşulur. Sadece birbirimize yakın durarak konuşuyoruz hepsi bu.”

Ağzım hareket etti ama birkaç saniye tek kelime çıkmadı. Cole tarafından sarmalanmıştım, onun sıcaklığıyla, tıraş sonrası sürdüğü losyonunun ya da kolonyasının limonsu kokusuyla. Kolonya diye tahmin ediyordum çünkü ona yaklaştıkça en az iki gündür tıraş olmadığını fark etmiştim. “Bu hiç de...”

“Bu son derece gerekli,” diye lafımı kesti, aklımdan ge-

çeni okuyarak. Bir kolunu belime doladı. “Ve ne var biliyor musun?”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Ne?”

“Kaçmaya bile çalışmadın.”

Hay ben bu işe. Haklıydı. Kucağında rahat rahat oturuyordum. Burnumu buruşturdum. “Belki de bunun nafi-
le bir girişim olacağını bildiğimdendir.”

“Hı hı tabii.” Kocaman sırttı, kucağında değilken de güzeldi ama şimdi büyüleyici geliyordu bu gülüşü. “Konuştuğumuz konuya dönecek olursak... Her şey mümkün. Bunu ikimiz de biliyoruz ama kendime aynı yerde iki seri katil olmasının pek olası olmadığını söyleyip duruyorum.”

Alt dudağımı büzerek bakışlarımı boğazına indirdim. Jason da aynı şeyi söylemişti, olmayacak bir şey gibi görünüyordu ama imkânsız da değildi sonuçta. Ne olduğunun bir önemi yoktu, Angela çıkıp gelse bile bir kadın ölmüştü ve bu korkutucuydu.

“Hey.” Bacağımın üst kısmını sıkınca başımı kaldırdım ve beni izlediğini gördüm. “Ne düşünüyorsun?”

Düşüncem ağızımdan pat diye çıktı. “Ben... Bunların çok tanıdık olduğunu düşünüyordum. Geçen sefer olduğu gibi boş boş oturup birinin çıkıp gelmesini ve iyi olmasını umuyoruz.”

Elini bacağımdan çekip sırtıma koydu. Rahatlatıcı bir hareketti.

“Öyle,” diye mırıldandı. “Tanıdık...”

Birkaç saniye sonra, zorlamama gerek olmadan bednim gevşemişti. Kaskatı oturmak yerine ona yaslandım. Kenetlenmiş duran ellerim yavaş yavaş çözüldü. İkimiz de uzunca bir süre konuşmadık ve sessizlik hiç de rahatsız

edici değildi. İşin aslı huzur verici bir yanı vardı. Başımı onun omzuna yasladığımda duyacağım mutluluğu hayal ettim.

Sonra Cole sessizliği birden çok şekilde paramparça ederek bozdu. "Başına gelenlerden dolayı gerçekten kötü hissediyorum." Başımı hızla ona çevirdim. "Ne?" Kalkmaya yeltendim.

Cole'un belimdeki eli gevşedi, diğer elini kalçama indirdi. "İzin ver açıklayayım, tamam mı?"

İstemsizce elinden kurtulmayı düşündüm ama sonra annemin dediklerini hatırladım. Cole'un söyleyeceklerini dinlemeyeceksem onu ne diye eve almıştım.

Neden kucağında oturuyordum?

Kesik bir nefes aldım. "Pekâlâ."

Gözleri gözlerimi aradı. "Ben... Ben gerçekten kötü hissediyorum. Başına gelenlerin hepsini bilmiyorum." Ben gerilince elini sırtımın ortasına götürdü. "Sadece diğer vakalardan, senin söylediklerinden öğrendiklerimle edindiğim şüpheleri biliyorum. Sana yapılanların ne kadar korkunç olduğunu bilmek için her ayrıntıyı bilmeme gerek de yok."

Gözlerimi kapattım.

"O geceden sonra uzun bir süre suçluluk hissiyle mücadele ettim, hâlâ da ediyorum," dedi sessizce. Gözlerimi açtım. Ben bir şey diyemeden sözüne devam etti. "Aynı zamanda çok da öfkeliydim. Ortadan kaybolduğunda seni Damat'ın kaçırdığını hemen anlamıştık Sasha ve kendimi hiç öylesine öfkeden kudurmuş ve eli kolu bağlı hissetmemiştim."

Boğazımda bir yumru oluştu: hem boğuyor hem acı bir tat veriyordu. "Cole..."

“O herifi öldürmek istedim,” dedi, bıçak gibi keskin bir sesle. “Yemin ediyorum elime geçirebilseydim öldürürdüm de. O orospu çocuğunun derisini kemiğinden sıyrır onu paramparça ederdim.” Kalçamdaki elini yanağıma koydu. “Senden alıp götürdükleri için.”

Ah Tanrım ne başımı çevirebiliyordum ne söylediklerine engel olabiliyordum.

“Benden alıp götürdükleri için,” diye devam etti. Soğuk mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. “Hâliyle evet, kötü hissediyorum, hâlâ zaman zaman kendimi suçlu hissediyorum ve hâlâ o ölü orospu çocuğunu öldürmek istediğime dibine kadar eminim. Ama bu akşam kollarımda seninle burada oturma sebepim o geceyle ya da sana olanlarla ilgili hislerim değil. Kasabaya döndüğünü duyar duymaz kışımı kaldırdığım gibi buraya gelme sebepim o değil.”

Boğazımdaki yumru büyüyor, beni yukarı doğru tırmanmakla tehdit ediyordu.

Cole’un başparmağı ise çenemi okşuyordu. “Seni yemeğe çağırmamın sebebi bunlar değil. Yeri gelmişken sana küçük bir sır vereyim, burada korumasız olmandan endişe ederken bu durumu bir yandan da kendim için kullanıyorum. Benimle zaman geçirmeni sağlamak için harika bir bahane.”

Dudaklarım aldığım hafif bir nefesle aralanırken ona bakakaldım. Dediklerini duymuş, anlamıştım ama bir türlü inanamıyordum. Ne bileyim belki de inanmaya hazır değildim. “Neden?”

Kaşları kalktı. “Neden mi?” diye tekrar etti başını hafifçe iki yana sallayarak. “Yani, seninle işleri ağırdan alacaktım. Ta ki yeniden kendimizi birlikte rahat hissedene

kadar, ne kadar sürerse sürsün. Bakarsın banhha bir randevu daha verirsın.”

Randevu mu? O akşam yemeği bir randevu muydu yani?

Herkes haklı çıkmıştı.

Her zamanki gibi.

“İşleri ağırdan almam gerektiğini biliyorum,” diye devam etti. Mavi gözleri gür kirpiklerinin arkasında ısıldıyordu. Bir kez daha bana baktı ve “Siktir et,” dedi.

Elini daldırdığı saçlarımı parmaklarıyla kavrayıp başımı arkaya eğdi. Sadece bir an sonra dudakları dudaklarımdaydı.

14. Bölüm

Cole beni öpüyordu.

Birkaç saniye boyunca şok olmuş biçimde kaldım, tamamen hazırlıksız yakalanmıştım ama bu şaşkınlık çabucak geçip gitti. Kısa bir an boyunca ondan ve şu yaşadıklarımızdan başka hiçbir şey düşünemedim.

Varlığımın her zerresiyle sırtımdaki koluna, saçlarımdaki eline, dudaklarımdaki dudaklarına odaklandım. Tüm duyularım onun yumuşak ama bir o kadar sert dudaklarını hissediyordu. Öpüşü tatlı ve çok kısıydı.

Dudaklarını sadece konuşmaya yetecek kadar çekti, hâlâ dudaklarıma dokunuyordu. “Bu öpücük sana acıyormuşum gibi geldi mi?”

“Hayır,” dedim fısıldayarak, gözlerim kapalıydı. Bir ürperti başlayıp, kontrolden çıkarak tüm bedenime yayıldı.

“Güzel.” Sesi hırıltılı çıkmıştı. “Çünkü şu an aklımdan geçen son şey bu olur.”

Nabzım resmen tüm vücudumda atıyordu, bazı noktalarda daha hızlı ve yoğun. Ellerim hâlâ kucağımdaydı

ama ona dokunmak için kıvranıyordu. Belki çok erkendi, çok hızlı olmuştu ama birini en son öptüğüm zamanı hatırlayabiliyordum. Sekiz ay önce miydi ne? Adamın adı Greg'di. Bay Berg'in ev sahipliği yaptığı bir yardım etkinliğinde tanışmıştık. Greg'in beni öptüğünü hatırlıyordum ama onun dışında tek bir ayrıntı yoktu aklımda. Ama bu! Cole'un dudaklarının yumuşak dokunuşu asla unutmayacağımı bildiğim bir şeydi, daha fazlasını istediğim bir şey.

Daha fazlasını istiyordum.

İçimdeki duygu dalgasına teslim olarak, kenetli duran kollarımı çözüp ellerimi onun göğsüne koydum ve eğilip dudaklarımızın arasındaki o ufacık mesafeyi kapattım.

Ben de Cole'u öptüm.

Beni sert göğsüne ve karnına doğru sıkıca çekti. Bu defaki öpüşmemiz ne kısıydı ne de yumuşak.

Cole'un tadı harikaydı, vücutlarımızın dokunduğu her nokta yanıyor, alevler tüm kaslarıma ve damarlarıma hücum ediyordu. Cole'un genzinden yükselen tok, hırıltılı ses göğsümde muhteşem bir his yarattı. Göğüs uçlarım karıncalanırken öpüşmemiz daha da derinleşti. Dudaklarım aralandı ve Cole beni, beni bir daha öpmeyi hiç beklemiyormuş gibi öptü. Bunu hayal etmiş, böyle bir şeyin fantezisini kurmuş olabilirdim ama gerçekleşeceğini hiç beklemiyordum.

Sırtımdaki eli aşağıya kayıp kalçamı sıkıca kavradı. Ona daha da yaklaşmak isteyerek hareket ettim, o da aynısını düşünmüş olacak ki kımıldanmamla birlikte iki elini de kalçama indirdi. Beni kaldırıncaya dizlerimi onun iki yanına attım. Bunu yaparken öpüşmemize ara vermemiştik. Ellerimi kaydırarak ipeksi saçlarının arasından geçirdim.

Kasıklarımız aynı hizaya gelince boğazımdan bir inleme yükseldi. Vay canına. Onu hissedebiliyordum ve bunun merhametle hiç mi hiç alakası yoktu. Baştan aşağı arzuydu. Kalbim deli gibi atıyordu, kollarında eriyip öpüşüne karıştım.

“Siktir,” diye homurdandı Cole, ağzıma doğru. Soluk almak üzere çekildiğinde ikimiz de nefes nefeseydik. “Unutmuşum bunu.”

Gözlerimi açarken düşüncelerim beynimde çalkalanıyordu. “Neyi?”

“Bunun nasıl hissettirdiğini.” Eli boynumdan enseme doğru kayarken kasıkları altımda kımıldandı. “Senin nasıl hissettirdiğini.”

Aman Tanrım.

Alnını benimkine dayadı. “Tek bir öpücüğün, hiçbir kızın yanına yaklaşılamayan on altı yaşında bir oğlan gibi hissettirdiğini.”

Ulu Tanrım.

“Ya sen?” diye sordu sonra. “Sen unutmuş musun?”

Gözlerimi kapattım. “Hayır,” diye itiraf ettim. “Hiç unutmadım.”

Eli enseme olduğu gibi kavradı. “Bunu duyduğuma sevindiğimi söylemek beni hödüğün teki mi yapar acaba?”

Kıkırdadım. “Yapmaz bence.”

Başını hafifçe eğip dudağımın kenarını öptü. “Sana karşı açık olacağım, tamam mı?”

Beni öpmesi yeterince açık olduğunu gösteriyordu zaten ama yine de başımı salladım.

“Sana, Derek burada olduğunu söylediğinde bir kere bile durup düşünmediğimi söylemiştim. Seni görmem gere-

kiyordu. Açıkçası buraya gelirken ne düşündüğümü hatırlamıyorum.” Başını diğer yöne çevirip dudağımın diğer kenarını öptü. “Dudağının diğer tarafı kıskansın istemedim.”

Kendimi tüy gibi hafif hissederek kahkaha attım.

Cole’un dudakları da yukarıya kıvrıldı. “Otele gelip de seni gördüğümde... Nasıl desem, hayatımdaki bazı şeyler bir anda anlamlı gelmeye başladı.”

Ama bu söylediği bana hiç anlamlı gelmemiştir.

Cole elini sırtımın tam ortasına koyunca ürperdim. Sonra biraz çekilip ellerini yeniden kalçama götürdü. Ben sırtüstü yattım, o da bir elini belime, diğer kolunun dirseğini de başımın yanındaki yastığa dayayarak üzerime uzandı.

Gücü karşısında şaşkınlığa uğrayarak ellerimi göğsüne koydum. İtmedim. “Ne... Ne anlamlı gelmeye başladı?”

Cevap vermek yerine başını indirdi, dudaklarını dudaklarımın üstüne koyup usul usul öptü. Dili dilime dokununca öpüşmemiz derinleşti. Ben sırtüstü yatıp o da üzerimde olunca farklı hissetmiştim. Kısmen ağırlığını kısmen de *onu* hissedene kadar vücudunu ağır ağır aşağıya indirdi.

Öpüşüne karşılık verdim ama çok daha fazlasını istiyordum. Parmaklarımı gömleğinin içine daldırarak onu aşağıya çekmeye çalıştım ama direndi ve kendini tamamen bırakmadı. “Cole,” diye fısıldadım, kendimi içten dışa doğru, olabilecek en tatlı şekilde alev almış gibi hissederken. Böyle hissetmeyeli çok zaman olmuştu. Çok.

“Üstünde konuşacak on yılımız var,” dedi, ağzımın üzerindeyken. “Birbirimize söyleyeceğimiz daha pek çok şey var.”

“Biliyorum.” Onu daha yakınımnda istiyordum, o yüzden bacaklarımı ona doladım. Dudağımı dişlerimin arasına alırken kalçamı hafifçe kaldırarak onunkine bastırdım. Yine o sesi çıkararak başını boynuma koydu.

Beni tam oradan öptü, şahdamarımdan. “Hâlâ ağırdan almaya çalışıyorum bebeğim. En akıllıcası bu olur.”

Tedirgin bir şekilde ellerimi omuzlarına koydum. “Ben... Bunu yapabilirim.”

Cole birkaç saniye sonra başını kaldırdı. Yumuşacık bakan mavi gözleri gözlerimle buluştu. Yanaklarıma kan hücum etti. “O zaman... O zamandan bu yana seks yaptım,” dedim ona. Damat hayatıma girdiğinde bakireydim. Sonrasındaysa değildim. Onca terapi ve bir dolu başarısız randevu sonucunda vücudumla barışmak, birine böyle bir konuda güvenmek yıllarımı almıştı ama başarmıştım. “Seksten korkmuyorum.”

“Bebeğim,” diye mırıldandı, beni nazikçe öperek. “Hayatına bu şekilde devam edebilmene çok sevindim ama yine de çok aceleye getirmek istemiyorum.”

“Teşekkür ederim ama...”

O büyüleyici gözleri dudaklarıma odaklanmıştı, hoşuma gitti. Hem de çok. Damarlarım alev alev zonklarken ben işleri aceleye getirmek istiyordum çünkü her zaman bir başka şans olmazdı. Yarının garantisi yoktu ve biz, şu an yapmak istediğimiz şeyi isteyen iki yetişkindik.

Konuşmak yerine yanaklarını avuçlarıma alıp ağzını kendime doğru çektim. Bu defa önce ben onu öptüm. İstedğim her şeyi bu öpücükle aktardım ve bacaklarımı yeniden ona dolayıp kalçamı kaldırdım. Ah işte, o da beni en az benim kadar çok istiyordu. Cole yine inlediğinde işler

çok güzel bir şekilde kontrolden çıkıverdi.

Elini boğazıma, oradan omzuma doğru kaydırıp hırkamı sıyırdığında varlığının bilincine gitgide daha kuvvetli bir şekilde varmaya başladım. Ağzının içinde nefesim kesilirken Cole elini göğsümün üzerinde gezdirdi. Kumaş öyle inceydi ki aramızda hiçbir şey yokmuş gibiydi. Göğüs uçlarım sertleşince Cole inledi. Boğazım karıncalanırken vücudumdaki tüm hücreler beklemeye koyuldu. Cole da beni yüz üstü bırakmadı.

Elini tişörtümün altına sokmasıyla irkildim. Parmakları karnımın kenarına doğru inince içimdeki ateş çok azıcık da olsa söndü ve gözlerim bir anda açıldı. Yanında... Yaranın yanındaydı. İyileşeli uzun süre olmuştu ama hâlâ kabarık, sert ve tuhaf biçimde hassastı. Ama dokunmadı. Ah olamaz, öpüşü farklı bir sertlik alıp daha da talepkâr olurken parmak uçları sızlayan göğsümü bulmuştu. Alt dudağımı yakalayınca hafiften kesilen nefesimle inledim. Baştan ayağa her şeyiyle beni ele geçiriyordu; tadıyla, kokusuyla, bende yarattığı hislerle. İçimde dolanan sıvı ateş göz ardı edilemeyecek kadar kuvvetliydi, derin ve tok sesiyle konuşmaya başlayınca ürperdim.

“Ne istiyorsun Sasha?”

Onu. Her şeyi. “Dokun... Dokun bana.”

İnledi. “Bunu yapabilirim bebeğim. Dokunabilirim.”

Yaptı da.

Eli göğsümden ayrılıp ustaca bir hareketle pijama altımın ve iç çamaşırlarımın beline gitti. Ağırlığını sol koluna vererek hafifçe kalktı. Gözleri alev alev yanıyordu. “Bacaklarını aç benim için.”

İstediğini yapıp nefesimi tutarken parmakları bacak-

larımın arasına doğru ilerledi. Başını eğip kıyafetlerimin altındaki elini izlerken kalbim resmen boğazımda atıyordu. Bir parmağı *oraya* belli belirsiz dokununca tüm bedenim istekle irkildi.

“Lanet olsun,” dedi nazikçe keşifler yaparken, bense oteldeki tüm merdivenleri koşmuşçasına nefes nefeseydim. “Seni görmek istiyorum, her yerini görmek istiyorum ama buna zamanımız yok.”

“Yok mu?” diye fısıldadım, kalçamı oynatarak.

“Olamaz.” Başparmağını ufak sinir demetine bastırıp beni hafifçe inletirken kalın kirpiklerini kaldırdı. “Çoktan hazırsın.”

Sonra kasıklarım elinin altında hareket etmeye başlayınca baskısını artırdı. İçimden, gitgide hararetlelenerek öyle hiddetli bir sıcaklık yükseldi ki kanepede alev alacağım diye korktum. Parmağının birini o ıslaklıkta gezdirdi. Kendimi eline bastırınca parmağı içeriye kayd.

“Tanrım.” Parmaklarım gömleğini sıkıca kavrayarak kumaşı top hâline getirdi. “Cole...”

“Lanet olsun,” dedi yeniden. “Adımı söyleyişine bayılıyorum.”

Belli bir ritim tutturmuştu ve mükemmeldi; bir yandan fazla geliyor, bir yandan yetmiyordu. Kasıklarımı eline doğru bastırırken vücudum keskin zevk ataklarıyla kıvrılıyordu. Derken bir parmak daha içeri girince çılgılık attım ve tüm vücudumu bir titreme sardı.

Onu hissetmek istiyordum, göğsünün ve karnının sertliğini hissetmek istiyordum ama tek yapabildiğim, artık bir yalvarışa dönen adını söyleyerek ona sıkıca yapışmak oldu. Parmakları girip çıkarken içimde nabız gibi atan

gerilim her yerime yayıldı. Cole inleyerek penisini kasımın kenarına bastırıp başparmağını en doğru şekilde, en doğru yere koydu. Orgazmın insanı alıp götüren gücü beni sertçe ezip geçti. Bağırırken sırtım yay gibi gerildi. Tüm bedenim, sonsuza dek devam edecekmiş gibi gelen kasılmalarla sarsılıyordu.

“Çok güzeldi,” diye mırıldandı Cole, ağzımın üzerindeki elini gevşetirken.

“Bunun benim cümlem olması gerekiyordu.” Sesim artçı bir şokun ardından çatallı çıkmıştı. İlk kez orgazm olmuyordum ama vay be, hepsini yıkıp geçmişti.

“Hmm.” Beni öptü.

Kalbim yatışmaya başlamıştı ama ben de Cole’a onun bana verdiğini vermek istiyordum. Elimi indirdim. Parmaklarım kemerine dokununca Cole uzandı ve nazıkçe bileğimi tutarak elimi göğsüne götürdü.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi, o düşük göz kapaklı seksi bakışını takınarak.

“Ama istiyorum.”

Bu cümlemler birlikte titredi. “Sasha.”

“Az önce yaptıkların muhteşemdi.” Ağzımdan çıkan en gerçek cümleydi. “Ben de sana aynı şekilde hissettirmek istiyorum.”

Cole hafifçe kımıldandı. “Bebğim parmaklarımla geldiğini seyretmek şimdilik gayet yeterli. Kahretsin.” Dudakları bir kere daha benimkilere dokundu. “Bu işi ciddiye alacaktım.”

“Ben hızımızı sevdim.”

“Evet.” Elini göğsümden yanağıma doğru gezdirdi. “Ben de.”

Göğsümde bir şeyler kabardı, kalbimdi sanırım. Hâlâ derin nefesler alıyordum ama nabzım yavaş yavaş normale dönmeye başlamıştı. Gözlerimi kapatarak onu sıkı sıkıya tuttuğum ellerimi gevşettim. “Bir sen, bir ben oynamak ister misin?”

Tüylerimi ürperten bir şekilde kıkırdadı. “Seni bir daha öpmek istiyorum. O pijamanı çıkarıp bacaklarının arasına elimden fazlasıyla girmek istiyorum,” dedi alçak sesle ve o konuşurken damarlarıma bir ateş hücum etti. “Seni öpmeyi hatırlıyorum. Seni kollarımda tutmayı hatırlıyorum. Sana o tek bir defa dokunduğum zamanı hatırlıyorum.” Alnını alnıma dayadı. “Hatırlıyor musun?”

“Evet,” diye fısıldadım. Nasıl unutabilirdim? Başka bir polis adayı arkadaşıyla paylaştığı evine ilk gidişimdi. Odasında takılmıştık. Film izliyorduk ve olaylar birbirini takip etti. Eli pantolonumun içine doğru yönelmişti, benim elim de onunkine doğru.

En az bu gece kadar harikaydı.

“Seni hiç istediğim gibi hissedemedim.” Başını eğdi, burnu benimkine sürtündü. “Tadını hiç öğrenemedim. Bunu yapmayı gerçekten istiyorum.”

İnlememek için dudaklarımı ısırdım. O an onun tüm bunları keşfetmesi fikri çok hoşuma gitti. Bu düşünce cidden çok hoşuma gitmişti, bu sebeple belki de ağırdan almak daha iyi olacaktı. İkimizin de hissettikleri ortadaydı ve hızlı gitmek, bu işe veya geçmişte paylaştığımız bir şeye balıklama dalmak elimizde patlayabilirdi.

Parmaklarımı göğsünde dolaştırdım. “Ama yapmayacaksın,” dedim gözlerimi açarak. Gözlerine bakıp derin bir nefes aldım ve şu an bulunduğum yere odaklanmaya

çalıştım. Olduğum yer bana ömrümün en güzel manzara-
larından birini sunuyordu. Cole'un yakışıklı yüzü sıcak,
anlayışlı ve ulaşılabilir mesafedeydi. Ona dokunabilirdim
çünkü gerçekten buradaydı, yıllarca kurduğum bir fante-
zi değildi, öyle olunca ben de ona dokundum. Elimi göğ-
sünden çekip parmak uçlarımı yanağında gezdirerek kısa
ve sert sakallarının yarattığı hissi ezberlemeye çalıştım.
"O zaman, biz de sohbet ederiz."

Hafifçe gülümsedi. "Bir sen, bir benin bunun yerine ge-
ceceğini sanmıyorum."

Yanağını çevirip parmak uçlarımı öpünce kalbim pır
pır etti. İşte bu yeni bir şeydi, eskiden yapmadığı bir şey.
"Muhtemelen hayır."

"Saat geç oldu ve yarın erkenden kalkıp Baltimore'a
gitmem gerekiyor." Gür kirpikleri kapanarak gözlerini
örttü. "Yarın akşama kadar dönemem, cumartesi akşam
yemeğine ne dersin?"

Angela kayıpken onunla yemek yemek doğru gelmiyor-
du ama geçmişimden öğrendiğim bir şey varsa, o da ne
kadar korkunç şeyler olursa olsun, hatta ne kadar harika
şeyler olursa olsun hayatın mola vermediği idi. Hayat ara
vermeden devam ediyordu. O yüzden başımı olur diyerek
salladım.

"Süper." Başını eğerek beni öptü sonra da bacakları-
mın arasına oturdu. Ellerimi tutarak beni de doğrulttu.
"Sana yine yemek hazırlamamı mı istersin, yoksa dışarı
mı çıkalım?"

Biraz başım döndü, birkaç saniye düşüncelerimi topar-
lamaya çalıştım. İlk cevabım onun yemek yapması ola-
caktı ama o da saklanmanın başka bir yoluydu. "Dışarı

çıkabiliriz. Ama biraz geç saate kalmak zorunda,” dedim düşüncemi değiştirmeden. “Anneme akşam yemeği servisine yardım ettikten sonra çıkabilirim.”

Cole gülümsedi. “Bana uyar.”

Hırkamı düzelterek ayaklarımı yere basmayı becerdim. Parmaklarımı sızlamaya devam eden dudaklarıma bastırarak ayağa kalktım. Döndüğümde beni seyrettiğini ve hâlâ sırtıttığını gördüm. Yanaklarımı ateş basarken kendimi on yaş daha küçük hissederek elimi indirdim. “Sana getirebileceğim bir şey var mı? Daha kalın bir battaniye ya da...” Neden onu kanepede yatırmaya çalışıyordum ki? Güzel ve rahat bir kanepeydi ama Cole uzun bir adamdı ve dün gece orada uyuması tam deli işiydi. İki gece üst üste yatması gereksizdi.

“Ben iyiyim böyle bebeğim.”

Ona bakarken dilim damağım kurudu. “Benimle uyuyabilirsin.”

Kaşları havaya kalktı. “Ee...”

“Seks değil. Sadece yanımda uyu.” Yüzümden boğazıma doğru basan ateşi umursamamaya çalıştım. “Yatak büyük. Sen de gördün dün gece.”

“Evet.” Sesi içimi bir tuhaf etti. “Evet, görmüştüm.”

Omuzlarım, aldığım derin nefesle kalktı. “Burada kalmakta ısrarcıysan kanepede yatmanı gerektirecek bir neden yok.”

Olduğu yerde kımıldandı. “O yatağa seninle girmemek için sayabileceğim birkaç güzel neden düşünebilirim.”

Boğazım tıkanır gibi oldu, hissettiğim sıcaklık daha da yoğunlaşarak göğsüme kadar ulaştı. Hırkanın iki yakasını önümde birleştirdim. “İkimiz de yetişkin insanla-

rız. Aynı yatakta uyuyup kendimize hâkim olabiliriz.”

“Bize epey bir güveniyormuşsun meğer.”

Gözlerimi kısıtım. “Kayıp da birbirimizin üstüne düşecek falan değiliz.”

Alaycı alaycı gülümsedi. “O durumdan da hiç hoşlanmam.”

Gözlerimi devirdim ama dudaklarım yukarı kıvrıldı. “Bak, sadece seçenek olarak sundum. Bu durumla baş edebilirim. Sen de yeterince iraden olduğuna karar verirsen, kapı açık.”

Cole başını yana eğip bir süre bana baktıktan sonra mırıldanarak iyi geceler dileyip banyoya geçti. Yatak odamın kapısını kapatırken hâlâ oturma odasına dönmemişti.

Yanıma gelmeyecekti.

İçimde hayal kırıklığıyla rahatlama karışımı garip bir duygu baş gösterirken hırkayı çıkarıp yatağa girdim. Gerinirken etajerin üstündeki lambayı tam kapatacakken yatak odasının kapısı açıldı ve Cole içeri girdi. Donup kaldım.

“Bu, muhtemelen kötü bir fikir,” dedi yatağın diğer tarafında dolanırken. “Ya da bakarsın kendimi şaşırtırım.” Beni şöyle bir süzdü. “O geceliği giymediğine göre kendime hâkim olma şansım arttı demektir.”

Nefes almayı bırakmış olabilirdim.

Cole silahını diğer etajerin üstüne koyduktan sonra botlarını çıkardı. “Ama hakkın var. Kanepede uyumak çok fena ve bu yatak mükemmel görünüyor.”

“Öyledir,” diye mırıldandım.

“Gerçi daha çok içinde sen olduğun için,” diye ekledi,

bir elini ensesine götürürken. Tişörtünü başından çekip çıkardı. Yatağın önündeki pufun üstüne attı.

O sırada gerçekten bir süre nefes almamış olabilirdim.

Onu üstsüz görmeyeli çok uzun süre olmuştu, tişörtünün altından tüm o ihtişamı hissedebilsem de aslı gibi olmuyordu. Göğüs kasları da en az karın kasları kadar belirgindi. Aşırı kaslı değildi. Bir koşucu vücudunun biçim ve inceliğine sahipti.

Elleri kotunun düğmesine uzandı. Gözle görülür bir kabarıklık yoktu. Şu daha önce hissettiğim türden bir kabarıklık. “Bana böyle bakmaya devam edersen, içimdeki her türlü iyi niyet uçup gidecek haberin olsun.”

Yanaklarım kızararak diğer yana döndüm ve gözlerimi sıkıca kapattım. Pantolonu yere düştü. Bir saniye kadar sonra da yatak çukurlaştı ve yatak örtüsü çekildi. Ardından dönüp bana uzanınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Ne yapıyorsun?”

“Işığ ı kapatıyorum,” diye cevapladı ve kapattı. Oda bir anda karanlığa gömüldü. Ama Cole geri çekilmedi. Galiba dirseğine dayanmış duruyordu. Eli battaniyenin altından kalçamı buldu. “Her yer kilitli.”

Kalbim deli gibi çarpıyordu. “Teşekkür ederim.”

“Muhtemelen sen kalkmadan gitmiş olurum.”

“Ee... Ondan şüpheliyim,” dedim, başımı çevirip omzumun üstünden bakarak. Sadece yüzünün genel hatlarını seçebiliyordum. “Pek iyi uyuyamıyorum.”

Kalçamdaki eli biraz oynadı. “Biliyorum.”

Dün geceki kâbusu hatırlamıştı belli ki. Öyle olmasa bile durumun gayet farkındaydı. “Belki bu gece farklı olur.”

Normalden farklı sebepler dolayısıyla bundan o kadar emin değildim ama Cole arkamda olunca bir şey demedim. Resmen dibimdeydi. Kalçamdaki eli karnıma doğru kaydı ve beni göğsüne çekti.

Eyvah eyvah.

Bunu daha önce yapmamıştık. Daha önce kimseyle yapmamıştım. Yakınlaştığım adamlar asla geceleri kalmazlardı. Asla. Yepyeni bir durumdu bu. Birisi beni kucaklıyordu. Arkamdan sarılıyordu mu demeliydim yoksa? Bacakları bana doğru uzandı. Kasıklarının arkama bastırdı. Yok artık. Hâlâ uyarılmış vaziyetteydi. Ben de öyle.

“Ben...”

“Ne oldu bebeğim?” diye mırıldandı.

Alt dudağımı ıslattım. “Bunu daha önce hiç yapmadım. Yani görüştüğüm kimseyle yapmadım.”

Cole uzunca bir süre cevap vermedi, bir müddet sonra saçlarımı omzumdan çektiğini hissettim. Dudaklarını çıplak omzuma bastırdı.

“Güzelmış,” diye itiraf ettim. Belki de karanlık olduğundan ve birbirimizi görmediğimizden öyle söylebilmişim.

Kolunu daha da sıktı. “Evet. Evet, güzel.”

Titrek bir nefes verdim. “Dün akşam yemeğinde o kadar üstüne geldiğim için özür dilerim.”

“Özür dilemene gerek yok.” Bacağını bacaklarımın arasına soktu.

“Var. Ben... Ne yaptığımın farkında bile değildim.” Durdum. “Yemeği mahvettim.”

“Bebeğim...”

“Öyle ama,” diye fısıldadım.

Dudaklarını yeniden omzuma bastırdı. “Yemeği sen

mahvetmedin. Kamyonetteki ölü geyik mahvetti.”

Dudaklarımın kenarı yukarı kıvrıldı. “İyi noktaya parmak bastın.”

“Her zaman.” Sesi biraz daha boğuklaştı. “Yani çok uzun zaman ayrı kaldık biliyorum ama bu özelliğimi nasıl unutabilirsin?”

Gözlerimi devirdim. “Aman şu an seninle uğraşamam.”

Kıkırdadı. “Yakında hatırlamaya başlarsın.”

Karanlıkta gülümsememek için uğraşmaya gerek duymadım. Gülümsemem tüm yüzüme yayıldı. Birkaç saniye sonra “Cole,” diye seslendim.

“Hmm?”

Uykusu gelmişti. “Yok bir şey.”

“Ne var?” Belimdeki kolunu sıktı. “Ne oldu Sasha?”

“Bu sabah uyandığımda bunun olabileceğini hiç düşünmemiştim,” dedim. “Ama şu an çok mutluyum.”

Yeniden belimi sıktı. “Ben de öyle.”

Sonrasında bir daha konuşmadım, gövdesinin sırtımdaki sıcaklığı çok tuhaf geliyordu. Çok klişeydi, bir o kadar da inanılmazdı ama ilk kez Cole’un kollarında uykuya dalacaktım.

Cole, ben uyanmadan önce kalkıp gitmişti, ki bu da bugünün farklı olacağı konusunda haklı çıktığını kanıtlamıştı. Bugün gerçekten farklı hissediyordum. Bulutlarda gezindiğimden ya da olan biteni unuttuğumdan değildi. Ancak bu cuma öğleden sonrası itibariyle farkına vardığım üzere, söz konusu farkı yaratan, Cole’un içeri girmesine izin vermemdi. Mesele aslında Cole’dan ziyade bu hareketimin kendisiydi.

Gitgide açılıyordum.

Bu da yaşadığım anlamına geliyordu.

Angela'nın da bir yerlerde aynısını yaptığını ümit ettim.

Otele giriş yapan yeni konuklarımız vardı. İlki, Scarlet Wench ve civarının tarihine büyük ilgileri olduğunu gördüğüm genç bir çiftti. Çok tatlılardı, sevimli bir entellikleri vardı. Bavullarını üst kata taşımalarına yardımcı olurken onlara yakınlardaki savaş alanına nasıl gideceklerini tarif ettim. Süit odalardan birini tutmuşlardı.

“Oda harikaymış.” Bayan Ritchie çantasını dört direkli çift kişilik yatağa bıraktı. Etrafına bakındı. “Geçmişe yolculuk yapmak gibi.”

Sen onu bir de bana sor, diye düşündüm kotumun cebine uzanırken. “Ah, size yedek anahtarı getirmeyi unuttum,” dedim. Giriş yaparlarken iki tane istemişlerdi. “Gidip hemen getireyim.”

“Resepsiyona bırakabilir misiniz?” dedi Bay Ritchie, gözlerini karısından ayırmadan. “Biz bir süre biraz meşgul olacağız.”

Yok artık.

Karısı kıkırdadı.

Tekrar kapıya doğru giderken gülümsedim. “Resepsiyona bırakırım o zaman,” dedim, koridora çıkıp kapıyı arkamdan kapatırken. “İyi eğlenceler.”

Bayan Ritchie'nin kıkırdaması neşeli bir ciyaklamaya dönüşürken ben de personel koridoruna gitmek üzere otele arkasındaki koridorun ucuna doğru yürümeye başladım. Anahtarı orada bırakamayacağımdan, bilgisayarımı alıp resepsiyonda çalışmak zorundaydım.

Kapıyı açıp dar ve nispeten daha soğuk olan merdivenlere adım attım. Burası, ne kadar oda spreyi sıkarsam sıkayım naftalin gibi kokuyordu ve tüylerimi ürpertiyordu. Kokunun sebebi merdivenlerin mahzene kadar devam etmesiydi. Ellerimi ahşap tırabzana koyarak hızlı hızlı inmeye koyuldum. İkinci kata geldiğimde ikişer ikişer inmeye başladım ve tam kapıya ulaştığımda kapı hızla açıldı.

Yeterince hızlı hareket edemedim.

Pirinç kapı kolu mideme girerek beni geri savurdu. Şaşkınlıkla çığlığı basarken kollarım havada savruldu. Tek görebildiğim, üzerinde bir yerlerden tanıdık gelen logo -gri bir şey- olan beyaz bir tişört ve aynı amblemlili siyah beyzbol şapkasıydı.

Parmaklarım ahşabın üstünde kayarken, tırabzanlara tutunup mahzene yuvarlanmadan kendimi kurtardım.

Adam “Kahretsin,” dediği sırada, dar koridorda yüksek sesli bir çatırtı duyuldu. Korkunç bir an boyunca, tırabzanın ağırlığımla kırıldığını fark ettim.

Sonrasında boşlukta geriye doğru düşmeye başladım.



15. Bölüm

Düşüşüm göz açıp kapayıncaya kadar ve sert oldu. Bir saniye önce arkamda hiçbir şey yokken şimdi sert, yamru yumru zemine çarpmıştım. Ciğerlerimdeki tüm hava boşalırken yaşadığım acı patlamasıyla keskin bir çığlık attım.

Başımın yanında başlayan şiddetli acı, omzuma doğru yayılarak, yaklaşan ayak seslerini duyulmaz hâle getirmişti. Zihnim bulandı. Doğrulamaya çalıştım, kalkmam gerektiğini biliyordum ama midem çok fena bulandı. Kollarım! Kollarımı hissetmiyordum. İki yanımda işe yaramaz şekilde duruyorlardı.

Birden, üzerime eğilen bir adamın bulanık görüntüsünü gördüm; yine o beyzbol şapkası... Gözlerimi kısıtım çünkü iki şapka görüyordum. İki adam mı vardı?

Yardım istemek için konuşmaya çabaladım.

“Kahretsin,” diye homurdandı adam. Eski menteşelerden bir gıcırtı geldi ve etrafımı yoğun, topraksı bir koku sardı.

Sonrası yoktu.

Vücudum ıslak ve üşüyor, dizlerim soğuk, sert zeminin üstünde. O da hemen arkamda, yatağın kenarına oturmuş ıslak saçlarımı tarıyor. Kusmak istiyorum ama midem bomboş ve karnımın yan tarafları çok fena sızlıyor. Bana dokunmasını istemiyorum. Burada olmak isteyen benmişim gibi, onun konuşmasını dinlemek istemiyorum.

Tarak duruyor, ondaki değişimi hissediyorum. Kaskatı kesiliyor. Parmaklarım içe doğru kıvrılırken, körleşmiş tırnaklarım avucuma batıyor.

"Kımıldama," diyor, kalkıp etrafımdan dolaşırken. Odadan çıkıyor, kapının kilitlendiğini işitiyorum.

Kımıldamıyorum.

Dizlerimin üstünde kalıyorum, bir yandan titrerken bir yandan bir şeyler duyabilmek için kulak kesiliyorum ama ineklerin boğuk seslerinden başka bir şey yok. Belki biraz daha zorlarsam bir at sesi.

Bir yerlerde bir kapı çarpıyor.

Göğsüm sızlıyor ve titremem şiddetleniyor ama hareket etmiyorum. Kımıldamaya cesaret edemiyorum. Sert ayak sesleri gürlüyor. Bir şeyler kırılıyor. Yine o ruh hâlinde. Ah Tanrım yine o ruh hâline girdi, öleceğim... Hayır.

Hayır, bu artık gerçek değil. Bu bir kâbus. Uyan. Uyan!

Uyandım.

"O tırabzanları çok uzun zaman önce tamir ettirmeliydim." Annem ufak pencerenin önünde, gergin bir kuş gibi bir ileri bir geri yürürken söyleniyordu. "Kafanı yarabilirdin."

Donuk gözlerimi asma tavana çevirdim sonra da başımı sola döndürdüm. Başıma hafiften bir acı saplandı. "Kafam bunun için fazla kalın."

Yatağın ucunda duran aşırı genç doktor dosyama göz atarken gülümsedi. "Aslında epey şanslısınız."

"Bu, eve gidebilirim demek mi oluyor?"

"Hayır." Kadın dosyayı yeniden yatağın ucuna takıp kalemmini önlüğünün cebine geçirdi. "Bu gece buradasınız."

İçimi hayal kırıklığı kapladı. "Ama..."

"Bilincinizi kaybettiniz, şu an ciddi bir travma emaresi göstermeseniz de her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için sizi yirmi dört saat daha gözlem altında tutacağız."

Çok gereksiz olduğunu düşündüğüm serumun bağlı olduğu askılığa doğru yürüdü. "Sabaha her şey iyi olursa eve gidebilirsiniz."

"Özür dileriz." Annem yatağın ucuna ilişip bacaklarını örten battaniyeyle oynamaya başladı. "Sasha'nın hastanelerle arası iyi değildir."

"Çoğu kişinin değildir." Soğuk parmaklarıyla serumu kontrol ederken gülümsemesi silindi. "Hemşireler yarım saatte bir gelip kontrol edecekler. Bir şeye ihtiyacınız olursa düşmanın nerede olduğunu biliyorsunuz." Doktor tam arkasını dönmüştü ki perde aralandı. "Harika zamanlama."

Gözlerim omuzlarının üstüne yöneldi, deniz yeşili perdeyi açanın kim olduğunu görünce yatağa gömülmek istedim.

Polis memuru Derek Bradshaw idi elbette. Koca dünyada polis olarak bir o çalışıyordu herhâlde.

Doktorun yanından geçerken kaşlarını havaya kaldırdı. "Dünya küçük," diye mırıldandı ve yatağa yaklaştı. "Cole biliyor mu?"

Gözlerimi kısa bir an sıkıca kapattım. "Aslında ona

haber verecek vaktim olmadı,” dedim. “İşe gitti. Rahatsız etmek...”

“Hastanedesin. Neler olduğunu öğrenmek isteyecektir, bu onu rahatsız etmez. Hiçbir zaman.” Anneme doğru baktı. “Ne oldu?”

“Adamın biri onu personel merdivenlerinden itmiş,” diye cevapladı. “Neredeyse mahzenin kapısına kadar yuvarlanmış! Kim bilir zavallı yaşlı Daphne’miz onu bulana kadar orada ne kadar kaldı. Kadıncağız az kalsın kalp krizi geçiyordu. Bir an iki ambulans birden çağırmam gerekecek sandım.”

Derek’in bakışları keskinleşti.

“Tam olarak öyle olmadı.” Dirseklerimin üstünde doğruldum ama şakaklarım hafif bir ağrıya zonklamaya başlayınca sırtüstü yatmanın sorun olmayacağına karar verdim. “Yani, kapı hızla açıldı, çekilemedim. Hâliyle beni merdivenlerden düşüren bu oldu.”

Omzundaki telsiz cızırdayınca Memur Bradshaw kaşlarını çattı. “Bu konuya biraz daha açıklık getirmek gerek. Biri mi itti, kaza mı oldu?”

“Olayı önemsizmiş gibi gösterme,” diye uyardı annem, yatağın yanındaki aşırı rahatsız sandalyeye çökerken. “Bu, ciddi bir durum.”

“Annen haklı Sasha.” Memur Bradshaw biraz daha yaklaştı. “Tam olarak neler olduğunu bilmem gerek.”

Dudağımı kemirerek kaygılı bir şekilde iç geçirdim. “Ritchie’lere yedek anahtar almak üzere aşağı iniyordum, zemin kata geldiğimde eski mutfığa giden kapı hızla açıldı ve çekilme fırsatı bulamadım. Kapının kolu karnıma çarptı.” Serum bağlı elimi karnıma götürdüm. “Geriye

doğru düşerken kaydım. Tırabzanlara tutundum ama onlar da kırıldı. Bu şekilde düştüm işte.”

“O tırabzanları sağlamlaştırmam gerekiyordu,” diye mırıldandı annem.

“Anne,” diye iç geçirdim.

“İtilmedin yani?”

Başımı iki yana sallayarak suratımı buruşturdum. “Hayır. Bence kazayla oldu. Adam iki kere küfretti, şaşır-mış gibi ama...”

Annem dilini şaklattı. “Ama cidden bir kaza olsaydı yanında kalır, yardım ederdi. Seni orada öylece bırakıp gitmiş.”

Evet, bu da vardı.

“Ayrıca adamın kim olduğunu da bilmiyoruz,” diye devam etti annem. “James değildi. Mutfağın eski kısmında işi olan tek adam o.”

Bu da doğrudu. “Kim olduğunu bilemiyorum,” diye açıkladım. “Adamı tam olarak görmedim. Dediğim gibi çok hızlı oldu, tek görebildiğim beyaz bir tişört ve siyah beyzbol şapkasıydı. Üzerlerinde de bir şey vardı. Gri renkli logo gibi bir şey.” Kaşlarımı çattım. “Adam beyazdı sanıyorum, hayır beyaz olduğuna eminim. Tek görebildiğim de bu oldu zaten.”

Derek yine not defterini çıkarıp yazmaya koyuldu. “Oteldeki konuklardan biri olma ihtimali yok mu?”

“Tek erkek konuğumuz Bay Ritchie’ydi,” dedim ve yutkunarak elimi kaldırıp dikkatle başımın kenarına dokundum. Güzelinden ufak bir şişlik vardı. “Aşağı kata gelmesinin imkânı yoktu.”

“Otelde olabilecek başka biri var mı?” diye sordu.

Annem, “Yok,” diye cevapladı.

Yere çarptıktan sonraki puslu anları yeniden düşünürken hafifçe kımıldandım. “Sanki... Emin değilim ama adam ben bayılmadan önce üstümden geçip gitti sanıyorum. Arkamdan bir kapının açıldığını duydum, mahzenin kapısının.”

“Sence mahzene girdi ve geri dönmedi mi?” diye sordu Derek, anneme bakarak. “Mahzenin başka bir çıkışı var mı?”

Annem burnunu buruşturarak tavana baktı. “Eski aile mezarlığına giden bir tünel vardı eskiden, arazinin bittiği yer oluyor.”

O eski, ürkütücü mezarlık, babam ben ortaokuldayken temizleyene kadar azman otlarla kaplıydı. Bahçeyle ilgilenen ekip mezarlığa da el atmıştı.

“Bu bina bir zamanlar yeraltı tren yolunun parçasıyken o tüneller insanların girip çıkması için kullanılıyor-muş,” diye açıkladı annem. “Ama eşim o girişleri yıllar önce kapatmıştı.”

“Emin misiniz?” diye sordu Derek Bradshaw.

“Yani, tabii...” Annem yine burnunu buruşturdu. “Uzun zamandır o mezarlığa gitmedim ama tünelin kapılarının açıldığını düşünemiyorum.”

O tanıdık gözler bana döndü. “Ben bir gidip kontrol etmek istiyorum. Girişi nasıl bulacağım?”

“Mezarlıktaki en korkutucu şeyi bul, görürsün,” dediğimde sıırttı. “Mozolenin içinde. Mahzen kapısına benziyor ama babam tuğla ile örmüştü, değil mi anne?”

Annem başını sallayarak onayladı. “Otelin tam arkasına git, dar sokaktan yürümeye devam et, mezarlığı göreceksin.”

“Otelde olmaması gerektiği hâlde orada olabilecek biri geliyor mu aklınıza?”

Anneme döndüm. Kaşlarını çatmıştı. “Hırsızlık yapmak için girecek biri dışında kimse gelmiyor.”

Derek gözlerini bana çevirdi. Bir şey söylemedi ama midem bir tuhaf oldu. “Anne, sence bir şeyler içebilir miyim? Soda falan gibi bir şey?”

“Elbette tatlım.” Ayağa kalkmıştı bile. Eğilip alnımdan öptü. “Birkaç dakikaya gelirim. Daphne’yi de kontrol edeceğim. İşleri halleder halletmesine ama stres olsun istemem.”

“Tamam.” Gülümsedim. Annem perdeyi arkasından çekerek gidince başımı Derek’e çevirdim. “Cole’la konuştun mu?”

“Cole’la çok sık konuşurum.” Arkasına bakıp mevcut tek sandalyeyi alıp çekti ve ucuna oturdu. “Seninle zaman geçirdiğini biliyorum. Kamyonet olayını da biliyorum.”

Yarım yamalak bir nefes aldım. “Neden? Birinin neden otele girdiğini bilmiyorum. Arabamın başına gelenler ya da geyik olayı neden oldu bilmiyorum.” Derin bir nefes daha aldım. “Angela’yla ilgili bir gelişme var mı?”

Derek biraz durduktan sonra başını iki yana salladı. “Gidip tüneli kontrol edeceğim, kapalı olduğundan emin olayım. O merdivendeki her kimse normal yoldan da çıkmış olabilir. Hemen gidip bakacağım.”

“Tamam,” diye fısıldadım, başımı mat tavana çevirirken.

Derek uzanıp elimi tuttu. “Telefonun yanında mı?”

“Yok sanırım.” Daphne çığlık attığında pek kendimde değildim, eski mutfığa giden merdivenleri kusmadan güç

bela çıkmıştım. O andan ambulans beni buraya getirene kadarki kısım korku tüneli kıvamındaydı. Annem çantamı, telefonumu aldı mı hiç bilmiyordum.

“Cole’u ben ararım.” Ağzımı açtığımda elimi nazikçe sıktı. “Başka birisinden duymadan önce hastanede ve iyi olduğunu bilmesi gerek.”

“Eh tamam,” diye mırıldandım. “Lütfen fazla endişelenmediğinden emin ol. İyiyim sonuçta, endişelenmesini istemem.”

Derek ayağa kalktı. “Merdivenlerden düştün. Kaza ya da değil, ciddi şekilde yaralanabilirdin. Kısmen yaralandın da. Hayatta olmak her zaman iyi olduğun anlamına gelmiyor.”

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum o yüzden bir şey demedim. Sonrasında Derek gitti. Annem de henüz dönmemişti. Gözlerimi kapatıp olanları yeniden düşünmeye çalıştım.

Muhtemelen, biri para ya da başka bir şey çalmak üzere ön kapıdan veya arka kapıdan içeri girmişti. Bu ülkede büyük bir uyuşturucu sorunu vardı sonuçta, gerçi bu civarlarda şimdiye dek hiç böyle bir olay ya da uyuşturucu sorunu yaşanmamıştı, olağan hırsızlıklarsa yeni değildi.

Ama ben yeniydim.

Ve eve döneli daha bir hafta olmuştu.

16. Bölüm

Gözlerimi kırıştırtarak açtığımda, beynimin gördüklerini algılaması birkaç saniye almıştı. Hastane tavanına bakıyordum ve ağzım kupkuru olmuştu. Bu hastanelerde insanın boğazını Sahra Çölü'ne çevirecek ne vardı böyle? Hastanede bundan önceki ve ilk kalışımda da her defasında böyle uyanmıştım. Tuhaf.

Nefes alırken, burnumda hastanenin temizlik malzemeleri ve hastalık karışımı o acımsı, garip kokusunu duymayı bekledim. Ama onun yerine hiç de buraya ait olmayan temiz, limonsu bir koku çektim içime. Kalbim teklerken başımı sola çevirdim.

Ve âşık oldum.

Hemen, orada, o anda.

Âşık oldum.

Çılgınca gelebilirdi, Derek gittikten sonra verilen ağrı kesici ilaçlar yüzünden olduğu da söylenebilirdi ama aşırı şişirilmiş bir balon gibi kabaran göğsüm, bunun hemşirenin seruma kattığı ilaçlardan olmadığını söylüyordu.

Miranda ve Jason'ın ziyaretlerinden sonra çok uyuduğum için de değildi. Gözlerim Cole'u görür görmez hissettiklerimin gerçek olduğunu biliyordum ve kabaran göğsümün yoğunluğu genzimde yaşların birikmesine neden olmuştu.

İşin doğrusu ona on yıl önce âşık olmuşum, o gün bugündür de âşıktım.

Cole daracık, rahatsız hastane sandalyesinde oturuyordu. Ayaklarını yatağımın kenarına uzatmıştı. Yine o siyah pantolonunu giymişti. İşe giydiği pantolonuydu herhâlde. Üstünde de siyah deri ceket ile siyah bir gömlek vardı. Bir kolu karnına, diğer kolunun dirseği sandalyeye, çenesi de avucuna yaslanmıştı. Rahatsız bir pozisyondu ve ne kadar zamandır oradaydı hiç bilmiyordum. Küçük pencereden görüldüğü kadarıyla hava kararmıştı ve bazı biplemeler dışında hastane sessiz sayılırdı. Cole'un saçları, ellerini defalarca saçlarından geçirmiş gibi darma-dağınıktı. Uzun bacaklarını yatağa uzatmasına rağmen sandalyede sıkışıp kalmıştı.

Ve hayatta gördüğüm en güzel şeydi.

Burada olmasına gerek yoktu. Derek onu aradığından şaşırmamıştım ama bunu yapmasına gerek yoktu. İşte o anda jeton gerçekten düşmüştü. Annemle konuştuktan sonra daha anlamlı gelmeye başlamıştı. Fakat onun bütün bunları kendini zorunda hissettiği için yapmadığını gerçek anlamda şimdi fark etmiştim. İsteddiği için yapmıştı her şeyi.

Görünüşe bakılırsa olayları net görmek için merdivenlerden düşmek gerekiyormuş.

Kesik bir nefes alınca Cole'un gözleri aralandı. Göz göze geldik ve hemen sonrasında Cole bacaklarını yatak-

tan çekip doğruldu. Ayakları pat diye yere çarptı.

“Selam,” dedi uyuklu sesiyle öne doğru ilerleyerek.

“Selam,” diye fısıldadım.

Yarım yamalak gülümsedi. “Nasılsın?”

“Harika.”

Saçımdan bir tutamı alıp kulağımın arkasına atarken gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Kafanı çarpıp hastaneye geldin. Nasıl harika olabiliyorsun acaba?”

“Buradasın,” diye itiraf ettim, aynı fısıltılı sesle.

Kaşları havaya kalktı ama sonra yüzündeki tüm hatlar yumuşadı. Elini yanağıma koydu, başparmağıyla çenemi okşadı. “Bu, ilaçların etkisinde konuşan Sasha’ysa çok hoşuma gitti.”

Bir anda yayılan acıyı önemsemeden güldüm. “O kadar da çok ilaç verilmedi.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

Gözleri, allak bullak olan yüzümde dolaştı. “Bir şey içmek ister misin? Biraz su getirmişlerdi.”

“Evet,” dedim. O plastik bardağa su doldururken ben de suyu dökmek için yatağı oturur pozisyona getirmekle uğraştım. Suyu uzattı, soğuk sıvı kuruyan boğazımı yumuşatırken lıkır lıkır içmeye başladım ama Cole bileği mi tutup beni yavaşlattı.

“Yavaş iç biraz istersen,” dedi.

Muhtemelen haklıydı. Bardağı kucağıma indirdim.

“Saat kaç?”

Saatine göz atıp “On ikiyi biraz geçiyor,” dedi.

Gözlerim irice açıldı. “Nasıl oluyor da burada olabiliyorsun o zaman?”

Kaşının birini kaldırarak bana baktı. “FBI rozetinin faydaları. Tabii büyüleyici gülümsememin de katkıları yok değil.” Kıkırdadı. “Hiçbir şey beni odaya girmekten alıkoyamazdı.”

Kalbim kendi çapında step dansı yapmaya başladı.

Cole yanıma gelip başını eğerek dudaklarını alnıma dokundurdu. Bu tatlı hareketi karşısında gözlerimi yumdum. “Çok korktum.”

Alnımı buruşturdum. “Ne?”

“Derek beni arayıp da hastanede olduğunu söyleyince aklım çıktı,” dedi, yüzünü görebileceğim kadar geri çekilerek. “İyi olduğunu söylemesine rağmen, olanları anlatmasına rağmen çok korktum. Hemen kalkıp geldim.”

“Cole...”

“İyi olduğunu gelip kendim görmem gerekiyordu.” Bu defa alt dudağımı okşayan başparmağı, beni omurgamdan aşağıya ürpertti. “Seni burada görmek hoşuma gitmiyor.”

“Benim de hoşuma gitmiyor,” diye itiraf ettim suyumu bitirirken.

Gözleri gözlerimle buluşurken elimdeki boş bardağı alıp yatağın yanında duran ufak tepsiye koydu. “Geçen sefer seni burada görmemem iyi olmuş sanırım.”

Buraya en son geldiğimde darmaduman bir durumdaydım: Simsiyah gözaltları, dağılmış bir çene, morarabileceğini bile tahmin etmediğim yerlerde morluklar. Karnımda, göğsümde sargı bezleri.

Cole elimi tutup parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi. Hastane etiketi sallandı. “Derek bana olanları anlattı.”

İçim bir anda buz kesti. “Bir şey bulmuş mu?”

Gözlerini indirip bir süre durdu. “Bunları yarın konuşsak? Saat geç oldu. Hem dinlenmen...”

“Bir şey buldu değil mi?” Parmaklarım onunkileri sıkıca kavradı. “Bilmek istiyorum.”

Cole’un çenesinde bir kas seğirdi ve bir an için cevaplamayacak sandım. “Otel iki kere kontrol etmiş. Bir şeyin çalınmadığından emin olmak için annen döndüğünde yine gitmiş. Annen kayıp bir şey bulamamış.”

Kimsenin bulabileceğini sanmıyordum zaten.

“Oraya ilk gittiğinde,” diye devam etti, “tünele açılan eski girişe bakmış. Oradaki tuğlalar yıkılmış.”

Nefesim kesildi. “Ciddi misin?”

Başını salladı. “Ama tuğlaların kendiliğinden kırılıp kırılmadığını bilmiyor. Onları baban yapmıştı değil mi?”

“Evet. Uzun zaman önceydi.”

“Zamanla kendiliğinden de yıkılmış olabilir, biri de yapmış olabilir. Kimse ne kadar zamandır o durumda olduğunu bilmiyor. Annen en son yıllar önce mozoleye birinin girdiğini söyledi.” Elimi çevirip başparmağını avucumda gezdirmeye başladı.

Olayın devamı olduğuna dair bir his vardı içimde. “Ama?..”

Kalın kirpiklerini kaldırıp gözlerime baktı. “Ama mahzenin içinden o girişe açılan kapı açıktı.”

“Olamaz!” Başımı çevirdim, kafamda düşünceler dönüp duruyordu. “Yani aşağıdaki kapı bir süredir açık olabilir... Hadi, biri o tünelden otele girip çıkıyordu diyelim. İyi de neden böyle bir zahmete katlansındı ki? Ön kapı zaten çoğu zaman açık.”

Başparmağıyla elimi okşamaya devam ediyordu. “Çün-

kü görünmek istemiyordur. Birisi görünme riskini göze alamadığında böyle zahmetlere girer.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Otelin tarihini biliyorsan tüneli de biliyorsun demektir.” Aklıma belediye başkanı geldi; dönüşümden memnun olmayan kişilerin yer aldığı çok da işe yaramayan listemdeki adam. İyi de niye otele girsindi?

Kim, neden otele girerdi ki?

Cole’un yüzüne baktığımda pür dikkat beni seyrettiğini gördüm. Ve korkunç bir şekilde, Damat ile geçirdiğim zamanlar aklıma geldi. Cole’u engellemeseydim, on yıl önce, şu an oturduğu yerde olacağını biliyordum. O anda hiç olmayacak bir şey oldu. Hayatımda ilk defa olanlar hakkında konuşmak istedim. Cole bana bakmaya devam ediyordu ve nasıl olduysa kelimeler ağzımdan dökülmeye başladı.

“Hayatta kalabileceğimi sanmıyordum, o penceresiz odada ölecektim,” diye fısıldadım ve Cole’un gözleri anlayışla yumuşadı. “Birçok defa ölmek istedim, kulağa güçsüzlükmüş gibi geldiğini biliyorum ama onun yaptığı şeyleri kaldıramıyordum.” Gözlerimi kapatarak başımı tavana çevirdim. “Gelinlerinden onunla birlikte olmasını, bundan keyif almalarını istiyordu. Bunları zaten biliyordur sanırım. Bazı ayrıntıların gazetelerde verildiğini duymuştum. O, iki farklı kişi gibiydi. Bir an geliyor çok ki-bar oluyordu. Hastaydı, kafası gidip geliyordu, aşırı dengsizdi. O hâllerden birine girdiğinde farklı bir adam olup çıkıyordu, başkalarının canını yakıp acı vermekte ustalaşıveriyordu, ki o anlar en fenası oluyordu.”

Cole bir şey demiyordu ama her hücresiyle bana yoğun-

laşmıştı. Başparmağı durmuştu fakat yine de elimi sıkıca tutuyordu. Sessizlik olunca konuşmaya devam ettim.

“Bana bir keresinde... Onu... Onu mutlu ettikten sonraki bir seferde,” dedim titreyerek, “neden diğer gelinlerden hoşlanmadığını anlattı. Hepsi onunla mücadele etmiş. Ben de ediyordum. Sebebi bu değildi. Onları eğittiğini, beni de itaatkâr olmam için eğitebileceğini söyledi.” Son sözcükleri tükürür gibi söylemiştim. “Onlardan hoşlanmama sebepleri son derece normal şeylerdi. Gelinlerden biri gerçek sarışın değilmiş. Saçını boyuyormuş, o yüzden de yeterince mükemmel değilmiş. Bir diğeri ona çocuğu olamayacağını söylemiş. Doğru mu değil mi bilmiyorum bile ama onun hayatını bu yüzden sonlandırmış. Bir diğeri onun için fazla cılızmış. Fazla cılızmış çünkü yemeğini yemiyormuş.” Devam etmeden önce yutkundum. “Birini çok ağladığı için öldürmüş, ağlama sebebi kendisi değilmiş gibi.” Midem tiksintiyle bulandı. “Benden öncekini ansızın çok yaşlı olduğuna karar verdiği için öldürmüş. Yaşını önceden biliyor olması gerekirdi, bizi takip ediyordu. Kimi seçerse seçsin, hiç kimse yeterince iyi olmayacaktı. Hep bir kusur bulacaktı. Herhangi bir şey. Böyle sürüp gidecekti.”

Aldığım sonraki nefes o kadar derin olmadı ama tüm ruhumu yakıp geçti. “Söylediğim şeyi ona söyleyen ilk kişi ben olmayabilirdim, biliyordum. Ama nihayetinde, artık onun gelini olamayacağıma sebep olarak bunu göstermişti. Bunu söylemesinin ne anlama geldiğini biliyordum. Onun gözünde artık yeterince iyi değildim.”

Gözlerimi açtım ama tavanı gördüğüm falan yoktu. “Bana o gelinliği giydirip, gözümü bağlayarak dışarı çıkar-

dığında biliyordum, beni öldüreceğini biliyordum. O anları daha saniyeler önce olmuş gibi hatırlayabiliyorum. Elbise çok inceydi, dantelden başka bir şey yoktu, ılık esintiyi tenimde hissedebiliyordum. Temiz havanın tadını alabiliyordum, yeni yağmış yağmurun kokusunu, hafiften gelen tezek kokusunu duyabiliyordum. Dışarıda olduğumu biliyordum. Buraya kadardı işte. Ölecektim.” Vücudumu bir titreme alınca Cole elimi sıktı. “Ağladı, Cole. Dışarıda yanımda yürürken ağlıyordu. Hıçkırıyordu... Ben de... Ona yalvardım, yakardım. Ah, aklıma gelen ne varsa söyledim, ne varsa. Öleceğimi biliyordum ve ölmek istemiyordum.”

Boğazım düğümlendi, konuşmaya devam ederken boğulacak gibi oldum. “Ağlamayı kesti ve beni bıraktı. Nerede olduğunu bilmiyordum ama koşmaya çalıştım. Daha çok uzaklaşmamıştım ki bana vurdu ve beni yere düşürdü. Sırt üstü çevirdi, karnımda o korkunç acıyı hissettim, sanki ikiye yarılıyordu. Beni bıçaklamıştı.”

Cole sessizdi ama gerginliği ve haklı öfkesi üçüncü bir kişi; ağır bir varlık gibi kendini odada hissettiriyordu.

“Ellerimi bağlamamıştı. Benimle başa çıkabileceği konusunda kendine güveniyordu. Sonra... Sonra tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim onunla dövüştüğüm. Ardından yine o ateş gibi yakan acı geldi,” dedim elimi göğsüme sürterek. “Yerde debeleniyorduk, bir ara bıçağını düşürdü. Elleri boğazıma yapıştı, beni boğmaya başladı. Yerde bir taşa yapıştım. Şans işte,” diye fısıldadım. “İşte hayatımı bu kurtardı, şans. Kafasına vurunca beni bıraktı. Fırlayıp koştuğumu ve gözümdeki bağı çıkardığımı hatırlıyorum. Sadece koştum, ta ki o çiftliğe varana dek...”

At seslerini duyduğum çiftlikti. Aynı şans beni o çiftliğe yönlendirmişti, çiftliğin eski sahibi Bayan Mockerson'ın orada olup çitleri tamir etmesi çok büyük şanstı.

Başımı Cole'a çevirip derin bir nefes aldım. "Beni öldürseydi yüzük parmağımı kesecekti. O gelinliği üzerimden çıkarıp yenisini giydirecekti ve o gelinlikle parmağım, odada diğerlerinin yanına asılacaktı." Ağır ağır gözlerimi kırptım. "Bütün bunları sana neden anlattım bilmiyorum."

Cole'un çenesinde bir kas kasıldı. "Anlattığın için mutluym."

On yıllık gerginliğin bir kısmı kaslarımdan akıp gitmişti. Terapistim olanları anlatmanın iyileştirici faydalarından bahsetmişti ama ona pek inanmamıştım. Yanılmışım çünkü aldığım bir sonraki nefes çok ferahtı.

"Söylemek istediğim birkaç şey var. Öncelikle bu hiçbir şekilde bir zayıflık değil," dedi alçak sesle. "Zayıf hiçbir yönün yok. Cehennemden canlı kurtuldun, bu da öylesine bir şans değildi. Mücadele ettin ve hayatta kaldın. Sağ kaldın. Bunu hak ederek kazandın bebeğim. Senindir."

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme oluştu. "Hak ederek kazanmak. Sevdim." Durdum. "Ne var biliyor musun, onun yüzünü olayın sonrasına kadar hiç görmedim. Yüzünü hep saklamıştı. Ya kapkaranlık bir odada olurdum ya gözüm bağlı olurdu. Bunu neden yapardı bilmiyorum ama sonunda onun resmini gördüğümde şoka uğramıştım. Kafamı allak bullak etmişti, çok... Çok normal görünüyordu. Üniversitede öğretmen olabilirmiş gibi bir havası vardı. Market kuyruğunda arkandaki kişi, ya da yolda görüp selam verdiğin biri olabilirdi."

“Genelde öyle görünüyorlar,” dedi. Elimi tuttuğu elini kaldırıp parmaklarımın boğumlarını tek tek öptü. “Seri katiller kapı komşun gibi görünürler, tekinsiz olduklarını görünüşlerine bakarak anlayabileceğin kişiler değildir.”

“Herkes şaşırmıştı, değil mi?” diye sordum.

Başını sallayarak onayladı. “Vernon Joan’ı tanıyan tek bir kişi bile onun Damat olduğundan şüphelenmemişti.” Adamın adını duyunca irkildim. “Ne bir komşusu ne fabrikadaki iş arkadaşları... Civarlarda oturan ailesi ya da akrabası da yoktu. Hayatta olan kimsesi olduğunu düşünmüyorum.”

Vernon Joan.

Damat.

En az altı kadının tecavüzcüsü ve katili. Bazı insanlar sayının bundan çok daha fazla olduğuna inanıyordu ama kimse bugüne dek hiçbir şey bulamadı. Kaçmam yakalanmasını sağlamıştı. Her ne kadar berbat bir durumda olsam da, hastaneye giderken ölmek üzere olsam da onlara bildiklerimi anlatmayı başarmıştım ve bu da Appalachian Dağları’nın eteklerindeki evinin yetkililerce bulmasına yetmişti. Tutuklanmaktansa, beni ve diğer kadınları tuttuğu odada, benim üzerimde kullandığı bıçakla kendi boğazını kesmişti.

Bu konuda nasıl hissettiğimi bilmiyordum, sanırım hiçbir zaman da bilemeyecektim. Bir yanım onun yargılanmasını, çaldığı canlar için ailelere ve o insanların sevenlerine hesap vermesini istiyordu. Diğer yanım ise ölüp gittiğine seviniyordu.

Yeniden Cole’a baktım. Cole’la paylaşmadığım bir şey daha vardı. “Ona başka birine âşık olduğumu söylemiştim.”

Dudakları gerildi. "Ne?"

"Ona böyle söyledim, Damat'a," diye açıklık getirdim. Gerçek adını kullanmadım, kullanmayı da düşünmüyordum. Bunu ona vermeyecektim. "Ona başkasına âşık olduğumu söyledim."

Cole birkaç saniye boyunca öylece bakakaldı. O soluk, donuk gözler birazcık yumuşamıştı. Damat'a yalvarmış ve beni sevenleri, özleyenleri olan bir insan olarak görmesini sağlamaya çalışmışım, sevdiklerini özleyen bir kişi olarak. Dolambaçlı yoldan da olsa işe yaramış, kaçmamı sağlamıştı ama söylediklerim yalan değildi. O zamanlar Cole'a âşık oluyordum, hatta belki de âşıktım.

Tıpkı şimdi olduğum gibi.

Cole gözlerini kapatıp alnını kenetlenmiş ellerimize indirdi. Konuşmadı. Yattığımın yerden onu izlerken ne düşündüğünü bilmiyordum. Ama uyandığımda onu orada gördüğüm zaman hissettiklerimin doğru olduğunu biliyordum. Onun ne hissettiği bunu değiştirmezdi.

Cole Landis'e âşıktım.

Cole geceyi hastane odasına geçirdi, rozeti ve çekici gülümseyişi hemşirelerde cidden işe yaramıştı herhâlde. Sabah taburcu edildim, Cole da beni eve bıraktı.

Ona önceki gece anlattıklarımın konusunu açmadı, paylaştıklarım aramızda sürüncemede kaldığından değildi. Zaten oradaydı, şimdi sadece ortaya çıkmıştı ve beni değiştirmişti, onun yanındayken takındığım tavırları değiştirmişti. Gözle görülebilir olduğunu düşünmüyordum, sonuçta boynuma paylaşmak güzeldir tabelası falan asmış değildim ama içimde bir şeyler değişmişti. İyi hissediyordum.

Pişman değildim.

Annem Cole'a kahvaltı hazırlamakta ısrar edip, tabağına kızarmış pastırma ve sosis koyarken onu pohpohlayıp durdu. Cole'un bu ilgiden hoşlandığı sırtışımdan belli oluyordu, benim de onun bu ilgi karşısındaki hâlini izlemek hoşuma gidiyordu. Kahvaltıdan sonra kapıya kadar ona eşlik ettim.

"Dönmem çok uzun sürmez," dedi elini kalçama koyarken. Vücudunu bana doğru eğdi. "Birkaç şey halletmem gerekiyor. Önce bir duş almam gerek, sonra da çanta hazırlayacağım."

"Çanta mı?"

Çarpık çarpık gülümsedi. "Hafta sonu yanında kalacağım."

"Sahiden mi?"

"Aynen. Yemek planımız olduğunu biliyorum ama onu bir süreliğine erteleyelim. Sen de ortalarda dolanmamış olursun," dedi. Ben daha lafa girmeden de "İyi olduğunu biliyorum ama çok zorlamayalım," diye ekledi.

Kaşımın birini kaldırdım.

"Çok sürmeyecek." Diğer elini yanağıma koydu. "Kendini zorlamayacağına söz ver."

"Söz," diye mırıldandım, mavi gözlerinde kaybolurken.

Dudaklarını anlayışla büzerek eğildi ve beni hafifçe, kısacık öptü. Gitmesini istemedim, ki bu benim için çok yeni ve tuhaf bir duyguydu; mutfağa giderken düşünüp taşınmaya başladığım bir duygu. Mutfak hâlâ kızarmış pastırma kokuyordu.

Annem etrafı çoktan toplamıştı, işleri ağırdan alacağıma söz versem de bu, bütün gün oturacağım anlamına

gelmiyordu. Başımda ve şakaklarımda ağrı kesici bile almadan idare edebileceğim, inceden bir ağrı vardı o kadar. Ayrıca görmek istediğim bir şey vardı.

Arka odadan bir fener aldım ve kollarımı denizci tarzı ceketime geçirirken arka kapıdan çıktım. Verandada yürürken, soğuk kış havasını derin derin soluyarak ceketin fermuarını çektim. Hava kar kokuyordu. Çoğu insan kar yağmadan önce bir koku olmadığını düşünür ama temiz ve ferah bir hava benim için kar yağacağının işaretidir.

Boş bitki çitlerinin yanından geçerken donmuş çimenler çizmelerimin altında çatırdıyordu. Yüksek olmayan bir taş duvar belirdi. Ev yapıldığından beri oradaydı, zamanında mülkün asıl sınırlarını gösteriyordu sanırım. Açıklık alandan geçip, artık kullanılmayan dar geçide girerek kuru çimenlerin üzerinde ilerledim. Biraz ötede bir taş duvar daha vardı, bu defaki bel hizasındaydı. Ortasında da bir tane mozole duruyordu.

Eski mezarlığa yaklaşırken midem kasıldı. Çocukken burası et yiyen zombilerle dolu diye korkardım, en son ne zaman geldim hatırlamıyordum bile.

Kalbim küt küt atarken ufak mezarlığa girdim. Sadece beş mezar vardı. Betonları dökülmüş, uzun zaman geçtiğinden mezar taşları okunmaz hâle gelmişti.

Uzaklardan bir korna çalınca olduğum yerde sıçradım. Koskoca kadın olmuştum ama bu mezarlık hâlâ ödümü koparıyordu. Kasabanın orta yerindeydik, mezarlığın etrafında bir dolu ev vardı ama mozolenin açık kapısına doğru yürürken medeniyetten yüzlerce kilometre uzaktaymışım gibi hissettim kendimi.

Mozolenin girişi karanlık ve derindi. Bir zamanlar bu-

rada bir kapı varmış ama ben kendimi bildim bileli orada değildi. Derin bir nefes alıp içeri adım atarken el fenerini açtım.

Buranın en ürkütücü yanı içerde hiç lahit olmamasıydı. Eskiden varmış ama büyükanne Libby bina ile birlikte araziye de almadan önce ortadan kaybolmuşlar. Kimse nereye gitmişler, neden gitmişler bilmiyor, bu da ödümü koparıyor işte.

Feneri zeminde sağa sola tutarak derhal eski mahzen odalarını buldum. Bir yanı kapalıydı, girişin yanındaki kısım sa yıkılmıştı. Tuğlaların yarısı yerle bir olup tünelin karanlığına karışmıştı.

Duvarın kenarında kızılı beyazlı ufak bir tuğla yığını var. Olay yeri inceleme uzmanı falan olmadığım gibi yapı inşaat konusunda da bir bilgim olmadığından, bu tuğlalar kendiliğinden mi yıkılmış, biri mi yıkmış bilemiyordum.

Kahvaltı sırasında annem çoktan birini aradığını, haftaya ilk iş geleceğini söylemişti, Cole'un arkadaşı da alarm takmak için o sıralarda gelecekti.

Biri içeri girmişti, eve girmişti. Bana milyonlar verseler hayatta girmezdim oraya. Bütün o örümcekler rüyama girerdi.

Ama Derek haklıydı. Duvar çökmüştü ve döndüğümde yapacağım ilk iş tahta, çivi ve çekiç bulup mahzenin kapısına o tahtaları çakmak olacaktı.

Tam mozoleden çıkacakken arkamda bir çatırtı duyunca zıncı diye durdum. Ensem den aşağısı buz keserken tüylerim diken diken oldu. Feneri sıkı sıkıya kavrayarak hızla arkama döndüm. Karşımda birini bulmayı bekliyordum ama kimse yoktu.

Ses solumdan gelince oraya döndüm ama yerlere dek uzanan dallar dışında bir şey görmedim. Tüm mezarlığa, duvarın öte kısımlarına, bahçeye, yakındaki evlere tek tek bakındım. Hareket eden hiçbir şey yoktu ama tüm tüylerim ayaktaydı.

Herhangi biri olabilirdi.

Herhangi biri.

Feneri kapatıp büyük bir korkuyla tırıs tırıs mezarlıktan çıktım. Eve girer girmez kapıyı kapatıp kilitledim.

Feneri tezgâha koyup ceketimi çıkarırken gözüm mantar panoya takıldı. Ceketini asıp tekrar öyle bir döndüm ki beynim zonkladı.

Acı macı dinlemeden mantar panoya gidip yakından baktım. Düzgünce etiketlenmiş yedek oda anahtarları vardı. Otel kapılarının yedek anahtarları. Garajın anahtarları. Annemin kamyonetinin anahtarı. Fakat bir sonraki yer boştu.

Boş olmaması gereken bir yer.

Angela'nın evinin anahtarları yoktu.

Kız bana, sırrıma öyle çok yaklaşmıştı ki neredeyse uzanıp ona dokunuvverecektim.

Neler olduğuna dair zerre kadar fikri yoktu.

Gölmek istedim.

Ellerimi boynuna sarıp hayatın gözlerinden akıp gidişini seyretmek istedim.

Şimdi bile orada olduğumu, kapıyı işe yarayacakmış gibi arkasından kilitleyişini seyrettiğimi bilmiyordu. Dudaklarım kenarlarından yukarıya kıvrıldı. Yanına ne zaman istesem gidebilirdim. Ne zaman istesem. İster tünel kapansın ister kapı-

lar kilitlensin. Her şekilde içeri girebilirdim.

Ben zaten hep oradaydım.

O, kapının yanındaki mantar panoya yürürken dudağımlı ısırdım. Panoyu incelerken kaşlarını çatı. Onu hemen orada alıp götürebilirdim.

Ona ne olduğunu kimsecikler öğrenemezdi.

Tıpkı ilkinde olduğu gibi olmalıydı.

Onu bayılttım mı kolaylıkla götürebilirdim ama fazla kolay olacağı gibi çok da çabuk olurdu.

Oysa buna henüz hazır değildim.

Oyunumu sürdürmek istiyordum.

17. Bölüm

Tezgâhın üzerinde şarj olan telefonumu kaptığım gibi Cole'u aradım.

Şansıma üçüncü çalışta açtı. "Hey bebek, burada çıplığım ve üzerimden sular damlıyor. Beni bu kadar çabuk mu özledin?" dedi takılarak.

Çıplaktı öyle mi? Hem de üzerinden sular damlıyordu.

"Sasha!.."

Birkaç saniyeliğine çok fena dağıldım. Tamam, kendine gel. Gözlerimi kırıştıtararak Cole'un hayalini gözümün önünden uzaklaştırdım. "Angela'nın anahtarları yok."

"Ne?" Sesindeki o keyif silinip gitti.

"Evinin anahtarı kayıp." Sürgülü kapıya gidip yemek salonu boş mu diye bir göz attım. "Evinin yedek anahtarını hep burada tutardı ve dün sabah merdiven olayından önce gördüğüme eminim."

"Siktir. Emin misin?"

"Eminim," dedim geri dönerken. "Anahtar oradaydı, şimdiyse yok. Anneme sormadım ama o niye alsın ki?"

“Bence de,” diye cevap verdi. “Bir saate oradayım. Bana bir iyilik yap ve şu andan itibaren o odadaki hiçbir şeye dokunma, tamam mı? Kimsenin de dokunmasına izin verme.”

“Tamam.”

“Ben birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Biri, Angela’nın vakasıyla ilgilenen bir dedektif. Benden önce gelebilir. Tamam mı?”

“Tamam, tabii.” Birkaç perçemimi kulağımın arkasına attım.

“Harika.” Durdu, hâlâ çıplak mıydı merak ettim. Şimdi düşünecek şey değildi ama ne yapayım elimde değildi. “Fark etmen iyi olmuş.”

Gülümsedim. “Sağ ol.”

“Hemen geleceğim.”

Telefonu kapatıp masaya bırakarak annemi bulmaya gittim. Üst katta, çamaşır odasıındaydı. Ona olanları anlatınca artık iyiden iyiye korkmuştu ama Cole’un birini göndereceğini duyunca içi rahatlardı. Onun gözünde, Cole çoktan tüm olaya el koymuştu.

“Acaba Angela’nın anahtarını gördüğün adam mı aldı?” Ben cesaret edememiştim ama o söylemişti. “Ethan olmadığına emin misin?”

“O olmadığına gayet eminim, sence o olsa beni orada o hâlde bırakır mıydı?”

Başını iki yana sallarken masanın üstüne bir çarşaf yerleştirdi. “O çocuğu çok da iyi tanımıyorum ama yapmaz gibi geliyor.”

“Ayrıca onun anahtarı vardır herhâlde.”

“Doğru diyorsun.” Çarşafın bir ucunu katladı.

Cole’un dediklerini düşündüm, Ethan ve Angela’nın o

gün kavga ettiklerini söylemişti. "Angela'yla Ethan'ın ilişkileri nasıldı?"

Çarşafı katlamaya devam ederken alnını buruşturdu. "Gözüme iyi gibi görünüyordu. Çocuktan sık sık bahsederdi. Gerçi Angela her şeyden konuşurdu ya." Gülümsemesi çabuk söndü. "Neden sordun ki?"

Omuzlarımı silktim. "Hiç, merak ettim." Ona içeriden bilgi verme konusunda güvenebileceğimi biliyordum. "Cole, Angela'nın kaybolduğu gün ikisinin kavga ettiğini öğrenmiş de."

"Eyvah eyvah." Gözlerini sıkıca kapatırken elleri olduğu yerde kalakaldı. "Ne düşüneceğimi bilemedim inan. Çocuk iyi birine benziyor da insanların iç yüzünü bilemiyorsun işte."

"Öyle," diye mırıldandım Damat'ı gerçek hayatta tanıyıp bilen insanları düşünerek. Cole da dün gece demişti, kimse onun böyle vahşice suçlar işleyeceğinden şüphelenmemiştii bile.

Annem gözünü çarşaftan alıp bana çevirirken iç geçirdi. "Sen nasılsın peki?"

"İyiyim."

Ben eğilip katlanmış çarşafları kucağıma alınca "Canım, sen gidip resepsiyonda çalışsana," dedi annem.

Yüzümü ekşittim. "Yardım ediyorum işte."

"Ben hallederim, hem biraz solgun görünüyorsun. Zaten bir dolu şey oldu, bir de senin için endişelenmeyeyim." Çarşafları alıp masaya koydu. "Anne sözü dinle."

Doktorun sıklıkla görüldüğünü söylediği şekilde gözlerimin arkasında hafiften bir ağrı başladığı için artık tartışmak istemedim. Yanından geçerken onu yanağından

öpüp aşağı indim. Yemek salonunun önünden geçerken resepsiyondaki zilin çaldığını duydum. Adımlarımı hızlandırıp girişe vardım.

Resepsiyonda duran kişiyi görünce baştan ayağa kasılıp kaldım.

Belediye Başkanı Hughes.

Bugün daha rahat giyinmişti; altında mavi bir kot, üstünde yosun yeşili bir gömlek. Gülümsemesi de tıpkı aklımda kaldığı gibi gergin ve yapmacıktı.

“Merhaba,” dedim ellerimi kenetleyerek. “Nasıl yardımcı olabilirim Bay Hughes?”

“Son birkaç gündür pek meşgulumüşsünüz, öyle duydum.” Masaya yaslanıp kolunu dayayarak beyaz orkidele-
rin bulunduğu vazoyu sarstı. “Bir gelip bakayım dedim.”

Ne demeye gelip bakacaktı ki? Şaşırsam da kayıtsız bir ifade takındım, tüm omurgam kaskatı kesilmişti. “Ne demek istediğinizi anlayamadım.”

Gülümsemesi biraz daha genişledi ama yine de gözlerine ulaşmadı. “Bayan Keeton, ben her türlü dedikoduyu duyabileceğim küçük bir kasabanın başkanıyım. Bayan Dawson’la genç komşuları Roger ailesinin arasında devam eden bir mülk sorunu var mesela. Roger’ların ergenlik çağında bir oğulları var, siz de bilirsiniz ki ergen oğlu olan her aile gibi onların da bahçelerinde bir basketbol potası var, gelin görün ki bu bahçeyi Bayan Dawson’la ortak kullanıyorlar. Hâliyle Bayan Dawson bu durumdan pek memnun değil. Görünüşe bakılırsa yere çarpıp duran top onu rahatsız ediyor.”

Bunu bana neden anlatıyordu şimdi?

“Anlayacağınız, sizin gibi biri kasabaya dönüp de arabası üst üste iki kere saldırıya uğradığında, düşüp de

hastaneye kaldırıldığında duyuyorum.” Adam sustu, susmasıyla birlikte gülümsemesi de yok oldu. “Sonra bir de otelinizde çalışan Bayan Reidy’nin durumu var.”

Dudaklarım kımıldadı ama ses çıkmadı. İlk başta ne diyeceğimi bilemedim ama sonra kısmen konuya odaklandım. “Annemin kamyonetten haberi yok. Ona henüz söylemedim,” dedim alçak sesle. “Ben söyleyene dek ona söylemezseniz iyi olur.”

Başını yana eğdi. “Ona neden söylemediniz?”

“Gereksiz yere endişelensin istemedim çünkü.”

“Bence endişelenmesi gerekirmiş,” diye yanıtladı.

Midem huzursuzlukla gerilmeye başladı. “Nedenmiş?”

Siyah kaşlarını kaldırdı. “Anneniz sizden yardım almadan bu oteli on yıldır tek başına çekip çeviriyor. Siz gitiniz. Hakkınızdı tabii. Ama anneniz her fırsatta sizden sık sık söz etti. Sizi özledi, siz de biliyorsunuzdur bunu tabii. Bunların hepsini siz olmadan, herhangi bir vukuat olmadan yaptı ama şimdi geri geldiniz.”

“Vukuat bunun neresinde peki?”

“Ben öyle söylemedim.”

“Ama onu demeye getirdiniz,” dedim sesime hâkim olmaya çalışarak. “Ne kendi arabamı ne annemin arabasını o hâle ben getirmedi. Merdivenlerden kasten düşmedim, Angela’nın başına gelenlerinse...”

“Sizinle hiçbir ilgisi yok,” diye tamamladı cümlemi. “Doğru tabii ama bunların hepsi sizin dönmenizde oldu. Belki de evren,” dedi sağ kolunu yukarı doğru sallayarak, “size bir şey anlatmaya çalışıyordur.”

Tepem atmak üzereydi, kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bu adamın derdi neydi böyle? Cidden anlamıyor-

dum. “Ne demeye çalışıyormuş peki?”

“Belki de buraya geri dönmemeliydiniz.”

Masadan ayrılırken gözlerimi ona diktim. İçimdeki öfke birden parladı. “Sizin benimle derdiniz ne?”

“Sizinle bir derdim yok. Kişisel hiçbir sıkıntım yok,” diye çıkıştı Başkan Hughes. “Konu tamamen işle ilgili.”

“O nasıl oluyor acaba?” diye sordum cidden merak ederek. Hâlâ sinirden kuduruyordum, çok fena kuduruyordum.

“Kasabama dönüyorsunuz, döndüğünüz gibi de bir kadın ölüyor, diğeri kayboluyor. Size de çok tanıdık gelmiyor mu?”

Ağzım bir karış açık kalakaldım.

“Durum şu ki bu iki korkunç olayın da sizinle hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum ama insanlar bu olayları görünce akıllarına daha önce olanlar geliyor. Geçmiş hortluyor ve bu, kasabanın ihtiyacı olan son şey Bayan Keeton. Şimdi gitmem gerekiyor, dediklerimi bir düşünün.”

Tam olarak neyi düşünmem gerekiyordu? Kapı Başkan'ın arkasından kapanır kapanmaz, öfkeli ve allak bullak bir hâlde sırtımı döndüm. Damat'la ilgili röportaj vermemi istememesini anlayabiliyordum. Kasaba küçüktü, basın kötüydü ama bu neydi yahu? Her yerden ayrı bir darbe gelirken ne yapmam gerekiyordu? Başka bir olay olmalıydı, bu adamın dönmenden bu kadar rahatsız olmasının arkasında başka bir şey olmalıydı.

Oturma alanına giderken kapının yeniden açıldığını duydum. Başım artık iyice zonklamaya başlamıştı, arkamı dönünce içeri giren uzun bir adam gördüm. Sanki baş ağrımı azaltır gibi olan uzun mu uzun, yakışıklı bir adamdı.

Belediye başkanıyla baş edebileyim diye gökten inmişti herhâlde.

Adam mükemmel elmacık kemikleri olan yarı beyaz, yarı Afrikalı bir Amerikalıydı. Keskin ve göz alıcı yüz hatları, kısacık kesilmiş saçları, koyu renk takım elbise-siyle erkek dergilerinden fırlamış gibi görünüyordu.

Seksi polis takviminden fırlamış da olabilirdi tabii.

Bana doğru yürürken kemerindeki rozeti parladı. Koyu gözlerini üzerime dikti. "Bayan Keeton?"

"Evet, benim."

"Ben Dedektif Tyron Conrad," dedi durup elini uzata-rak. Sonra da sertçe elimi sıktı. "Cole bu sabah beni aradı."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Elimi bıraktı. "Ne demek."

Gözlerimi dikip adama bakmamak için kenara çekil-dim. "Sakıncası yoksa mutfağa geçebilir miyiz? Konukla-rımızın bizi duymasını istemem."

"Elbette, önden buyurun." Yüzü, insanın kalbini dur-duracak cinsten bir gülümsemeyle aydınlandı.

Ah güzel Tanrım.

"Bir şey soracağım Bayan Keeton," dedi, onu mutfağa yönlendirirken. "Az önce belediye başkanı buraya mı uğ-radı?"

Sürgülü kapıyı açarken bir yerleri yumruklamamak için zor tuttum kendimi. "Sasha deyin lütfen. Evet. Ee... Otele bir bakmaya gelmiş," dedim doğru kelimeleri seç-meye çalışarak. Dedektifin, pek de pohpohlayıcı olmayan sıfatları tükürürcesine dile getirmemi hoş karşılayaca-ğından şüpheliydim.

"İlginç."

“Bir şey içmek ister miydiniz?” diye sordum konuyu değiştirerek.

“Böyle iyiyim, teşekkürler,” diye karşılık verdi, mutfığa şöyle bir bakarken. “Cole, Angela Reidy’ye ait olabilecek bir şeyin kaybolduğunu fark ettiğini söyledi.”

“Cole ayrıntıları vermedi mi?” Tezgâha yaslandım.

“Verdi ama ben senden duymak istiyorum.”

“Hmm.” Derin bir nefes alarak saçlarımı omzumun arkasına attım. “Angela burada hep bir anahtarını tutardı. Annemden öğrendiğime göre sürekli kapıda kalırmış. Anahtar dün sabah buradaydı. Gördüğümü hatırlıyorum. Hatta dokundum bile,” dedim tezgâhın kenarını kavrayarak. “Neden yaptım bilmiyorum gerçi. Anahtarı gördüm ve Angela’yı düşündüm, sonrasında da merdivenlerden düştüm.”

“O konuyu da biliyorum.” Cebine uzanıp aynı Derek’teki gibi ufak bir not defteri çıkardı. “Biraz anlatabilir misin?”

Ona çabucak dün sabah olan bitenleri, sonra da kaybolan anahtarı anlattım. Mezarlığa gittiğimi söylerken gözleri kısıldı. Bakışlarını görmezden gelmeye çalıştım. “İşte o sırada anahtarın kaybolduğunu fark ettim. Annem almamıştı, buraya gelen tek kişi de Daphne ve onun da o anahtarı almak için hiçbir sebebi yok.”

“Peki bana o odayı gösterebilir misin?”

“Elbette.” Onu odaya götürüp kapıyı açtım, soğuk odaya girerken ürperdim. “Burası eskiden hizmetçilere ait olan mutfağın bir parçası. Kapısı dışarıya açılıyor.” Dairelerin balkonuna çıkan merdivenlerin altındaki çıkışı gösterdim. “Kilitli miydi bilmiyorum ama normalde kilitli

tutuyoruz. Çalışanların kendi anahtarları var. Diğer kapı da personel merdivenine çıkıyor, dün düştüğüm merdivenler.”

“Oradan mahzene geçilebiliyor mu?” Başımı sallayarak onaylayınca “Bana birkaç dakika müsaade edebilir misin?” diye sordu.

“Tabii. Ben mutfaktayım.”

Gülümseyerek başını salladı. “Teşekkürler Sasha.”

Mantar panoya doğru yürürken arkasının da en az önü kadar çekici olduğunu gördüm. Vay be! Mutfığa dönünce bir demlik kahve yaptım. Tam kendime bir bardak kahve koyarken kapı açıldı. Dedektif Conrad dönmüştü, elleri boştu. “Kahve ister misin?” Tekrar sorsam iyi olur gibi geldi.

“Kafeinden uzak durmaya çalışıyorum,” diye karşılık verdi.

“Günahmış gibi söyledin.”

Adam sıırttı. “İtiraf edeyim o kadar da kolay olmuyor.” Mutfak adasının önünde durdu, “Buraya olay yeri inceleme ekibinden birini göndereceğim. Tek bir kişi olacak, parmak izleri alıp fotoğraf çekecek. İsterseniz arka kapıdan da gelebilir, konuklar burada olduğunu bile anlamaz.”

“Çok iyi olur.” Kahvemden bir yudum aldım. “Konuklar bu olaylardan haberdar olsun istemem.”

“Haklı olarak.” Arkasına yaslanarak dirseklerini tezgâha koydu. “Kendisi bir saate burada olur. Göz kulak olun da insanların saçlarından uzak dursun.” Durdu. “Ayrıca dikkatli olduğun için de teşekkür etmek isterim.”

“Öyle olmayı öğrendim,” diye itiraf ettim, elimdeki kupaı iki elimle sararak. “Anahtarın Angela’nın kaybolmasıyla ilgisi var mı sence?”

“Emin değilim ama bir şeyler bulana kadar her yola başvurmamız gerek.”

Demek ki şu ana dek başvurdukları yollardan bir şey çıkmamıştı, satır aralarından bunu anlıyordum. Huzursuzlanarak kahveden bir yudum daha aldım. “Bir insan nasıl hiçbir iz bırakmadan kaybolabilir?”

“İnsanların fark ettiğinden daha sık olan bir durum,” dedi gözlerime bakarak. “Sen de biliyorsun.”

“Bilmez miyim?” diye mırıldandım bardağı indirirken. “Gayet iyi biliyorum. Herkesten daha iyi hem de, ama bazen unutuyorum işte.”

“İnsan doğası böyledir.” Birkaç saniyelik sessizlikten sonra “Cole ile aynı akademideydik,” diyerek beni resmen dumura uğrattı.

“Pa-pardon?”

“Burada emniyet teşkilatı yoktu. O olaylar olduğunda ben Morgantown'daydım. O zamanlar onunla aranızda bir şeyler olduğunu fark etmemiştim. Şehirdeki bir göreve atandığımda öğrendim. Damat olayından bir yıl sonra kadar.”

“Ya,” diye mırıldandım, kupamı kaldırırken. “Bil... Bilmiyordum.”

“Bildiğini düşünmemiştim zaten. Cole o zamanlar senden çok bahsederdi. Ona seni arayıp bulmasını kaç defa söyledim bilmiyorum.” Dedektif Conrad son derece çekici bir ifadeyle gülümsedi. “Hatta Irene ile evlenmesinin de hata olduğunu söylemiştim. Her ne kadar istese de onu sevmiyordu.”

Dudaklarım aralanırken aniden çektiğim elime kahve döküldü. Sıcak sıvıyı hissetmiyordum bile. Adam ne demişti böyle?

“Sanırım sana biraz zaman tanıyarak saygı göstermeye çalışıyordu ama tarih tekerrür ediyor işte. Hayat bazen çok tuhaf oluyor cidden.” Adam, âdeta yere yapışan çenemden bihaber biçimde doğruldu. “Neyse, ben yeniden arayacağım...”

“Cole’un evli olması konusunda ne demiştin?” diye sordum. Sordum çünkü kesin yanlış duymuştum. Cole evli olsaydı bana söylerdi. Söylemesi lâzımdı.

Dedektif Conrad’ın burun delikleri genişlerken kaşlarının arası kırıştı. “Hay ağzıma,” diye mırıldandı.

Ona bakakalmıştım.

“Cole evliydi.”

18. Bölüm

Cole evliydi.

Bu cümle, aşırı çekici dedektifin parmak izi almak üzere Olay Yeri İnceleme'den birini göndermesi gibi onca stresli şeye rağmen kafamda dönüp duruyordu.

Kalbim göğsümde gürleyerek atarken annem mutfağa girdi. Onu beynim uyuşmuş bir hâlde dedektifle tanıştı-
rıp sonra da müsaade istedim. Az önce duyduklarımı sin-
direbilmek için biraz yalnız kalmam gerekiyordu.

Avuçlarımla göğüs kafesimi ovuştura ovuştura yemek odasına gittim. Ne düşüneceğimi, nasıl hissetmem gerektiğini biliyordum. Birbirimizi on yıldır görmemiştik, ben de başkalarıyla birlikte olmuştum. Cole'un aziz ya da bekâr olduğunu, sabırla dönmemi beklediğini falan zannediyor değildim. Onun da ilişkileri olduğunu tahmin ediyordum. Hatta uzunca bir süre, onun evli barklı olduğuna ve parçası olmak için ölüp bittiğim bir şekilde mutlu mesut yaşadığına inandırmıştım kendimi. Ama o bana evli olduğunu belli edecek tek kelime etmemişti.

Böyle bir şeyi nasıl söylemezdi? Birine ikinci şanslardan, teflondan, duvarları yıkmaktan bahsediyorsan evli olmak son derece önemli bir ayrıntıydı bence.

Kaldı ki birbirimizin hayatlarına gireli daha bir hafta olmuştu.

Sadece bir hafta.

Çok hızlı davrandığımızı, daha doğrusu çok hızlı davrandığımı fark ederek resepsiyonun arkasındaki sandalyeye çöküp kaldım. Cole ile öyle çok fazla enine boyuna konuşmamıştık ama evli olmak gayet mühim bir konuydu. İnsanın dakikasında dile getireceği türden olduğunu düşündüğüm bir konuydu hem de.

Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapattım. Şakaklarımdaki zonklama ağır ağır azalıyordu. Mutfaktan annemin kahkahası geldi, kayıp bir kadınla ilgili olası delilleri araştıran bir dedektif birini bu kadar güldürecek ne söyleyebilirdi acaba? Ama bunun dışında otel sakindi. Konuklar dışarıdaydı, o anda hissettiklerimin o kadar büyük bir hayal kırıklığı ya da şaşkınlık olmadığını fark ettim.

Can yakıcıydı, aynı zamanda aptalcaydı da, çünkü Cole'un hayatına devam edip evlendiğini duyunca üzülme hakkımın olmayacağına inanıyordum. Bu kasabayı terk etmiştim. Onu terk etmiştim. Sırf ben hayatıma devam edemedim diye Cole'dan da aynısını bekleyemezdim.

O anda kafama dank etti, Cole'u sevdiğimi dün gece uyanıp onu orada gördüğüm anda fark etmiştim, oysa ben onu sevmekten hiç vazgeçmemiştim. Cole, yolunu ince ince yapmış, kalbimde kendine ait bir yer kazıp açmıştı ve geçen bunca yıla rağmen hâlâ oradaydı.

Onun, benim için hayal gibi olan bir yabancıyla evlen-

diğini duymak bu yüzden canımı yakmıştı. Bu yüzden söz konusu o olunca ne halt ettiğimi sorgulayıp duruyordum.

Başlarım şimdi olayları yalnız başına didikleme saçmalığına diyerek Miranda'yı aramak ve öğrendiklerimi ona anlatmak istedim.

İçinde olduğu çekmeceyi açıp telefonu elime aldım. Telefonu çaldı ama sesli mesaja düştü. Onun sesli mesajlardan hoşlanmadığını bildiğimden kapattım.

Ayağa kalkıp telefonu kotumun cebine koymuştum ki otelin kapısı açıldı. Başımı kaldırıp Cole'un girdiğini görünce kalbim darmadağın oluverdi.

Kar yağmaya başlamıştı; omuzlarında ve saçlarında kar taneleri vardı. Sırıtarak parmaklarını saçlarından geçirip karları temizledi. "Selam bebek."

"Selam," diye fısıldadım ve o anda aklımda hiç olmayacak bir görüntü belirdi. Cole takım elbisesiyle mihrapta duruyor ve yüzü görünmeyen ama büyük ihtimalle çok güzel olan bir kadın beyazlar içinde ona yaklaşıyor.

Cole kaşlarını çattı. "İyi misin?"

"Hey Landis." O sırada Dedektif Conrad girişe geldi. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Tabii." Cole gözlerini benden ayırmadı. "Sen iyi misin Sasha?"

Bir anda tüm bu evlilik olayını ortaya dökesim geldi ama şu an hiç de zamanı değildi, ben de başımı sallayıp gülümsemekle yetindim. "Evet."

Beni az daha inceledikten sonra dedektifin yanına gitti. Dedektif Conrad bir elini onun omzuna koydu, annemin yanından geçerek birlikte yemek odasına doğru gittiler.

Annemin saçları, ensesinde bir topuzla toplanmış ama

yüzüne birkaç perçem düşmüştü. Ellerini masaya koyup eğilerek “Ne kadar çekici bir adam, değil mi?” diye fısıldadı.

Dudaklarımı büzdüm. “Evet, öyle.”

“Küçücük kasaba ama,” dedi omzunun üstünden göz atarak, “bu adamı hiç görmedim. Görsem kesin hatırlardım.”

Bu lafı beni güldürdü. “Akademiye Cole’la beraber gitmişler.”

Bakışları tekrar bana döndü. “Demek öyle.”

Başımı sallarken anneme Cole’un bir zamanlar evli olduğundan bahsetmek istedim ama daha ağzımı açamadan otelin kapısı yeniden açıldı. Bu defa gelen yeni konuklardı.

Girişlerini yapıp onları üst kata götürürken James de mutfakta harala gürele akşam yemeğini hazırlıyordu. Derken karakoldan, daha yaşlıca bir polis çıkageldi. Adamı şöyle bir süzdüm, neyse ki olay yeri incelemenden geldiğini gösteren bir kıyafet falan giymemişti. Cole ile Dedektif Conrad bu uzmanla birlikte eski mutfakta zihnimi meşgul edecek şeyler arıyorlardı. O sırada, bugün postayı kontrol etmediğimiz geldi aklıma.

Ön kapıyı açtığımda bedenimi sarıp sarmalayan buz gibi rüzgârla hırkamın içinde büzüşüverdim. Hafif hafif yağan kar araç yolunu ince bir tabaka hâlinde kaplamıştı. Allah-tan bu defa ayaklarımda parmak arası terlik yerine botlarım vardı. Ama yine de buzlu zemin üzerinde temkinli yürüyordum. Garaj yolunun sonuna varıp taş duvarın dışına çıktım ve posta kutusuna yürüdüm. Keşke eldivenlerimi alsaydım diyerek posta kutusunun kapağını açtım, içinde ne var ne yok hızlıca aldım. Birkaç fatura vardı. Olmasa şaşardım. Triple A’dan bir şey gelmişti, bir de ince uzun, ufakça bir kutu vardı.

Otele geri dönerken paketin arkasını çevirdim. Çevirmemle birlikte şaşıp kaldım. Küçük, kahverengi paket bana gelmişti. Kimden olabileceğini bilmediğimden gözlerim gönderici adresi kısmına kaydı.

“Ceketin nerede senin?”

Cole’un sesini duyunca başımı kaldırıp baktım. Dudaklarını büzmüş, verandada duruyordu.

“Arka odada.”

Etrafı kolaçan ede ede merdivene doğru yürüdü. “Bilmem farkında mısın ama kar yağıyor.”

“Olay yeri uzmanını rahatsız etmek istemedim.” Ayrıca bir yandan da ondan kaçıyordum. Basamakları çıktım. “Altı üstü iki dakikalığına çıktım.”

“Kar yağıyor,” diye tekrar etti.

“Ben de giriyorum işte içeri.” Yanından geçip giderken dirseğimi yakaladı. “Ne olu?..”

Dudakları kelimelerimi yarıda keserken diğer eli de boynumu kavradı. Öpüşü beni gafil avlamıştı, az kalsın kutuyu elimden düşürüyordum. Ama birkaç saniye sonra dudaklarının yarattığı his haricinde hiçbir şeyi düşünmüyordum, ne elimdeki kutuyu ne başka bir şeyi. Öpüşü... Of lanet olsun, her defasında bir daha öpemeyecekmiş gibi öpüyordu.

Aklımı başımdan alıyordu.

Dudaklarını çektiğinde hafifçe boynumu sıktı. “Konuşmamız gerek.”

Bence yine öpüşmemiz gerekiyordu. Ama gözlerimi açtım. Bir anda sertçe esen rüzgâr verandadaki karı uçuşturdu. Ancak birkaç saniye sonra kendime gelince hatırladım. Gözlerimi bir anda gözlerine çevirdim.

“Tyron’ın sana söylediklerini biliyorum.”

Nefesim kesildi. "Cole..."

Masmavi gözleri üzerimdeydi. "Bu şekilde öğrenmeni istemezdim."

"Nasıl öğrenmemi isterdin peki?" Çekilip aramıza biraz mesafe koydum. Orada durup beni bu şekilde tutarken tarafsız olmak biraz zordu.

"Benim ağzımdan duy isterdim," diye yanıtladı. "Gel, içeride konuşalım."

Kalhim küt küt çarpıyordu, biraz da öpüşmemizden ötürüydü gerçi. "Akşam yemeği servisi için her şey yolunda mı diye bakmam gerek."

Kapıyı açarken kaşının birini kaldırdı. "Annen mutfakta, James'in yanında, birlikte üstesinden geleceklerine şüphem yok."

Kapı arkamızdan kapanırken içerideki sıcak havayla karşılandık. "Dedektifle olay yeri inceleme uzmanı ne olacak?" diye sordum, sesimi alçaltarak. "Onların yanında olman gerekmiyor mu?"

Başını yana eğdi. "Şu an tam olmam gereken yerdeyim. Beni atlatmaya çalışma."

Gözlerimi kıstım. "Seni atlattığım falan yok."

Bana doğru eğilerek "Evli olduğumu benden duyman gerekirken başka birinden öğrendin," dedi alçak sesle. "Bu konuyu konuşmamız gerek ama sen geçiştirmek için bahaneler uyduruyorsun. Bu da beni atlatmak demek oluyor."

Gelen kutuyu resepsiyon masasının arkasına koyarken hakkı var diye düşündüm. Salona doğru baktım. Konuklardan biri şömine başında oturuyordu.

"Tamam. Gel eve çıkalım."

Yukarı çıkarken konuşmadık. Ana merdivenlerden çı-

kıp üçüncü kata gelince personel merdivenlerine geçtik. Eve girer girmez kapıyı kapatıp sırtımı kapıya yasladım. Cole ise odanın ortasında ayakta duruyordu. Ağzını açmıştı ki önce ben lafa girdim. “Neden bana söylemedin?”

“Söyleyecektim. Biliyorum böyle söyleyince anlamsız oluyor ama gerçekten söyleyecektim. Akşam yemeğinde, konuşmamız gereken konular olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun?”

Zihnim doğruca yemeği düşünmeye başladı, hatırlamıştım. “Evet. Yemekte işler karıştı ama ondan sonra her gün görüştük. Bu da hiç bahsedilmeyecek türden bir konu değil.”

“Haklısın.” Öne doğru bir adım attı. “Ama araya bir dolu olay girdi. Tam işte doğru bir an derken başka bir şey oldu. Senden bilerek saklamak için bir gerekçem yok.”

“Bil... Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Niye itiraf ederken başımı kapıya yasladım ve derince iç geçirdim. “Bunca zaman bekâr olduğunu düşündüğümde değil. Hatta bir yanım evli olduğunu kabullenmişti bile. Ben hep mutlu olmanı ve birini sevmeni istedim. Gerçekten.”

“Biliyorum.” Bir adım daha yaklaştı. “Ama evlendiğimi bilmek hoşuna gitmemiş gibi geliyor bana.”

Böyle söylediğini duyunca olduğum yere sinetim gelmişti. “Gerçekten nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Yani ciddi hazırlıksız yakalandım.”

Cole şimdi hemen önümde duruyordu, ellerimi tutup beni kapıdan çekince karşı koymadım. “Belki olanları sana ben anlatırsam nasıl hissedeceğini görürsün.”

Beni kanepeye doğru götürdü, oturdu ve beni de yanına çekti. “Adı Irene’di. Sen gittikten iki yıl sonra tanıştık. Buralı değildi.”

Ellerimi kucağıma koyup dinlemeye koyuldum, ne diyecektim ki zaten?

“London County’de öğretmen,” dedi. “Spor salonunda tanışmıştık.”

Herhâlde spora giden biri olacaktı, benim gibi, spor aletlerinin neye benzediğinden bihaber olacak değildi ya.

Cole bir parmağıyla kaşının üzerini ovalarken arkasına yaslandı. “Arkadaş olarak başladık, gerçi ta en baştan beri onun arkadaşlığın ötesini düşündüğünü biliyordum. Hatta ilk o bana çıkma teklif etti. Bir buçuk yıl kadar çıktıktan sonra ona evlenme teklif ettim.”

İçim nereden tutsan anlamsız, korkunç bir şekilde bulurken göğsüme bir ağırlık çöktü. Onu bırakan bendim diye hatırlattım kendime. Şimdi kalkıp kızmaya ya da birine evlenme teklif etti diye kıskanmaya hakkım yoktu.

“Altı ay sonra da evlendik. Küçük bir tören oldu,” diye devam ederken, rahat bir tavır takınmaya çalıştım. “Irene harika biridir. Hâlâ iletişim hâlindeyiz. Çok sık olmasa da görüşüyoruz. Bu evlilikte yanlış hiçbir şey yapmadı.”

Böyle söyleyince içimi bir merak sardı. “Ne oldu o zaman?”

Dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. “Ben çok çalışıyordum, eve çok uğrayamıyordum. Buna alışmaya çalışıyordu, cidden çabalıyordu. Ben de tüm gün çalışmamın sebebini FBI’da yeni olmama bağlıyordum. Tüm zamanımı vermem gerekiyordu. Derken Irene aileyi genişletmek istedi ama ben hiç istemiyordum. Tanrı biliyor ya, beni karşısına oturtup bebek istediğini söylediğinde böyle bir şeyi gözümün önüne bile getiremedim. Böyle bir şey olmayacağını söyledim. Kendimi öküz gibi hissetmişim, yaptığım

da öküzlüktü zaten. O ise tamam dedi, ben de hakikaten sorun etmediğini düşündüm. Gel gör ki durum öyle değildi, doğru olanı yapıp evliliği orada bitirmem gerekirdi.”

Cole öne doğru eğilip kollarını bacaklarına koydu. “İki yıl önce beni mi, işi mi daha çok seviyorsun dediğinde ayrıldık, sonra da boşandık. İş batırmıştım. Cidden elime yüzüme bulaştırmıştım. Mükemmel biri değilim Sasha. Kendime karşı da ona karşı da dürüst olmam gerekirdi. Şimdi bunu söylemek çok iğrenç ama onunla hiç evlenmemeliydim. Hiç olmak istemediğim bir adam olup çıktım.”

Hafifçe nefes aldım.

“Daha sonra o, hayatına devam etti. Biriyle tanıştı. Bir doktorla. Herhâlde seneye falan evlenecekler.”

Pekâlâ. Bunu duyduğuma sevinmişim, ne biçim bir insandım ben böyle? “Şey...” Üzüldüm diyecek oldum, yani insanlar birinin boşandığını duyunca genelde böyle söylerlerdi ama beni bir kez doruklara ulaştırmışken ve onun için hissettiklerim ortadayken hiç de samimi bir hareket olmazdı. Hâliyle ben de dürüst davranmakta karar kıldım. “Ne desem bilemiyorum Cole. Üzgünüm demek isterdim ama değilim.” Yüzümü yalayıp geçen sıcaklığa aldırmadan kafamı kaldırıp ona baktım. “Hâlâ onunla olsaydın şu an burada oturuyor olmazdık.”

Bakışları yumuşadı. “Bebeğim...”

“Fakat... Çok mu hızlı gidiyoruz diye düşünmeden edemiyorum,” dedim, nabzım yine tavan yaparken. “İşler çığırından çıkmış durumda. Birbirimizin hayatına yeniden gireli daha bir hafta oldu ve...”

“Sana daha her şeyi anlatmadım,” dedi.

Daha bana anlatacağı bir dolu şey olduğunu düşününce kaskatı kesildim.

Cole gülümsedi. "Uzun bir süre, onunla aramıza girenin iş olduğuna ikna ettim kendimi, bana çocuk sahibi olmayı bile düşündürtmeyen işim."

Kaşlarımı çattım. "Değil miydi?"

"Hayır bebeğim. Mesele iş değildi. İşimi sevmesine seviyorum ama hiçbir zaman hayatımı ele geçirmesini istemedim. Yalnızca ele geçirmesine müsaade ettim. Irene ile aramıza giren FBI değildi. Sendin."

"Ne?" diye çekildim birden geriye.

"Doğru duydun." Elimi tutup avuçlarının arasına aldı. "Sendin. Her zaman sendin."

Tanrım.

Aman Tanrım.

Nabzım şimdi bambaşka nedenlerle kendini kaybetmişti. "Ben..."

O anda evin kapısı art arda gök yarılıyormuş gibi vuruldu. "Cole! Sasha! Orada mısınız?"

"Tyron bu." Cole kaşlarını çatarak hızla koltuktan fırladı. Ben de peşinden. Kapıyı açtı. Cole'un omzunun üzerinden, dedektifin arkasında beti benzi atmış bir hâlde duran annemi gördüm. "Ne oldu?" diye sordu Cole.

Midem düğüm düğüm oldu.

"Böldüm kusura bakmayın ama bekleyemezdi." Dedektif elinde şeffaf bir torba tutuyordu, içinde de bana gelen paket vardı. "Bu, resepsiyon masasında duruyordu. Sen mi aldın Sasha?"

"Evet," dedim Cole'un yanına geçerek. "Ne oldu ki?"

"Tam çıkıyordum, annen masadan bu paketi alıp baktı."

“İçinden bir şey sızıyordu,” dedi annem.

“Sızıyor muydu?” diye fısıldadım. “Ne sızıyordu?”

“Açmadın mı?” diye sordu Cole.

Dedektif Conrad başını iki yana salladı. “Önce bir izin alayım dedim.”

“Ne demek tabii,” dedim ona, göz ucuyla anneme bakarken. Olay yeri incelemeden gelen adamın da orada olduğunu fark ettim.

Dedektif Conrad paketi adama uzattı. İşte o esnada paketin köşesinin koyu kahverengi olduğunu görüp Cole’un kolunu tuttum.

Adam eldivenli eliyle aldığı paketi ufak bir bıçak kullanarak kenarlarından dikkatle açarken annem kollarını kavuşturdu. “Nereden geldiğine bakmış mıydın?” diye sordu bana. “Kim göndermiş?”

Başımı iki yana salladım. “Şöyle bir göz attım ama dikkatli bakmadım. O sırada başka bir şeyle dikkatim dağılınca oraya bıraktım...”

Annem “Sasha,” diye fısıldayınca midemdeki düğümler tüm bedenime yayılıverdi.

Adam paketten siyah bir kutu çıkardı. Sade bir hediye paketine benziyordu. Kutu açılırken nefesimi tuttum.

“Ah Tanrım!” Annem ellerini ağzına götürüp yana döndü.

“Yok artık,” dedi adam, Dedektif Conrad’a dönerek. “Bunu görmek isteyeceksiniz.”

“Ne o?” diye öne atıldım ama Cole önüme geçti. “Anne?..”

Dedektif ellerini kalçasına koyarken Cole küfretti. O anda içimi zehirli bir sarmaşık gibi kaplaya korkunç bir hisle, boğulurcasına koridora çıktım.

Cole, olay yeri inceleme memurunun elinde tuttuğu

şeyi saklamaya çalışarak kenara kaydı ama ikisinin arasına geçmeyi başardım. Geriye sıçrayıp duvara çarparken ağzım bir karış açık kalakaldım. İnanamıyordum.

“Olamaz,” diye fısıldadım. “Hayır, imkânı yok.”

Cole yüzünde bin bir farklı duyguyla yüzüme baktı. Önüme geçip elimi tuttu. Olduğum yere sığamıyordum, kutudaki şey akıl alır gibi değildi.

Bir parmaktı.

Bir kadın parmağı.

19. Bölüm

Kemiklerime, iliklerime kadar her yanıma uyuşmuştu. Kutuda bir parmak gönderilmişti. Bana. Kadın parmağı. Şeker pembe ojeyle bakarak bunu gayet rahatlıkla söyleyebilirdik.

“Tatlım.” Annem kolumu okşadı. “Gidip otur istersen sen.”

Başımı iki yana sallayarak duvara yaslandım. Ne bir yere oturmak ne olduğum yerden kımıldamak istiyordum. Gözlerim o üç adama kilitlenip kalmıştı. Dedektif Conrad telefondaydı. Cole hafifçe eğilmiş, olay yeri inceleme memurunun tuttuğu paketi inceliyordu.

İçime biraz hava çektim ama aldığım hava girecek yol bulamamıştı galiba. Koca bir yanıma gördüklerine inanamıyordu. Beynimin ufak bir kısmı ise şalterleri kapatmış inkârlara yelken açmıştı.

Böyle bir şey olmuyordu.

Boğazım kurudu. “O kutuda parmak vardı,” diye fısıldadım.

Cole hızla başını çevirip “İyi misin?” dedi hemen. Ba-

şımı sallayınca anneme döndü. “Bana bir iyilik yapabilir misiniz?”

“Tabii,” dedi annem.

“Miranda’yı arayın, buraya gelsin,” dedi Cole, alçak sesle. “Ona olanları anlatın ama ağzını sıkı tutmasını tembihleyin.”

Duvardan sıyrılıp doğruldum. “Gelmesine gerek yok. Birkaç dakika vererseniz kendime...”

“Olmaz öyle. Bu, gayet ciddi bir durum Sasha. Bana iyi olduğunu söylüyorsun. Belki şu an iyisin ama daha sonra olmayabilirsin, öyle bir durumda da tek başına olmandansa yanında seni önemseyen insanlar olsun istiyorum.”

“Cole haklı tatlım.” Annem kolumu sıktı. “Ben Miranda’yı arayayım.”

Tam karşı çıkmak üzereyken durdum. Başımı salladım. Birkaç dakika durup beklemek normal insanlara göreymi, benim için o dakikalar yıllar sürebilirdi.

Annem koridorda koşar adım giderken Cole da elimden tutup beni eve soktu. Kapıyı aralık bırakarak beni kendine çekti.

İlk tepkim karşı koymak olsa da yanına gittim. Kollarını bana dolayıp bir elini sırtıma diğerini boynumun arkasına koydu, sonra da elini omurgamın üzerinde yukarı aşağı hareket ettirmeye başladı.

Gözlerimi kapatıp göğsüne gömülerek kendimi onun dokunuşlarına ve sıcaklığına bıraktım. Kesik bir nefes alırken “Kutuda parmak vardı,” dedim yeniden.

“Evet bebeğim.” Sesi kasvetli geliyordu. “Tyron seninle yeniden konuşacaktır.”

Parmaklarımla gömleğini sıktım. “Kadın parmağıydı.”

Buna cevap vermedi, vermesine de gerek yoktu zaten, ben ne düşünüyorsam o da aynılarını düşünüyordu. Damat tüm kurbanlarının yüzük parmağını kesiyordu. Hep öyle olmuştu. Çünkü...

Paketle ilgili bilmediğim bir şey olduğunu fark edince geri çekildim. “Adres neydi?”

Cole’un göğsü, aldığı derin nefesle kalktı ama tam cevap verecekken kapı vuruldu. “Evet?”

“Benim,” dedi Dedektif Conrad. “Gelebilir miyim?”

“Evet.” Dedektif girerken ben geri çekildim. Cole da tek kolunu indirdi ama diğerini belime sardı.

“Dedektif Conrad...”

“Tyron de.”

“Tamam,” dedim yeniden başlarken. “Paketin üstündeki adres neydi? Kimden geldiği yazıyor mu?”

Birkaç saniye gözünü ayırmadan bana baktı, sonra başını daha üstümde bir yere çevirdi. Ardından omuzlarının üstünden “Chris, kutuyu buraya getirebilir misin?” diye seslendi.

Adam içeri girerken midem yeniden ağzıma geldi ama paketin kapalı olduğunu ve bir torbaya konduğunu görünce sakinleştim.

“Ona adresi göster,” dedi Tyron.

Cole arkamda gerilerek elini sırtımın ortasına kaydırdı ama adam torbayı kaldırıp da bana çevirirken onu durdurmaya kalkmadı.

İlk başta kelimeler bulanıklaştı, belki de ismi ve adresi görür görmez tanıdığım için beynim kabul etmek istememişti.

Çünkü öyle bir adres yoktu artık.

İsmi ise sadece ilk harfi yazılmıştı. V. Joan.

Vernon Joan.

Midem keskin bir panikle kasılırken göğsüm sıkıştı. “İmkânsız.” Tyron ve Cole’a baktım. “İmkânı yok. O ev yıkıldı ve o herif...”

“Damat öldü,” diye tamamlandı Tyron, benim yerime. “Fakat belli ki biri bu paketle bir şey söylemeye çalışıyor.”

“Ne söylemeye çalışıyor olabilirler?” Chris’in elindeki torbaya bakınca zihnim olabilecek en kötü yere gidiverdi. Bu adres bilgisiyle gelen böyle bir paket anca kâbuslarda olabilirdi.

“Of.” Elimi boğazıma götürdüm. “Neler oluyor böyle?”

Kimseden cevap yoktu.

Ya da hiçbirimiz duymak istememiştik.

Arabamın kırılan camları ve annemin pikabına konan geyikten sonra Derek ve Cole ne sorduysa Tyron da aynı soruları sordu, ardından da olay yeri inceleme memuruyla birlikte gitti.

Cole arabasına gidip çantasını aldıktan sonra yanımda kaldı. Çantayı kanepeye koyup bana döndü. “Eh artık anene kamyonete olanları anlatsan iyi olur.”

İç çekerek gözlerimi kapattım. Birkaç saniye öyle durdum. “Aklım almıyor.”

“Biliyorum. Seni korkutmayacak şeyler söylemek istedim ama... Durum pek iyi görünmüyor.”

Kanepenin kolçağına otururken bir bardak şarap olsa hiç fena olmazdı diye düşündüm, hatta ne bardağı koca bir şişe. Gözlerimi ona doğrulttum. “Sence neler oluyor? Bana karşı dürüst ol, bir şey saklamaya çalışma.”

“Aklıma ilk gelenler...” Cole kollarını göğsünde kavuşturdu. “Biri kafayı geçmişte olanlara takmış. O paket bas bas bunu bağırlıyor ama öyle aptal birinin, zararsız bir takıntısından bahsetmiyorum. Ortada bir insan parmağı var.”

“Tabii o parmak onu gönderene ait değilse ve kendi isteğiyle kesmediyse olsa olsa...” Sesim kısılırken dudaklarımı kemirmeye başladım. Kafamda bir anda olabilecek en kötü düşünce belirdi. Angela kayıptı. Ya o parmak Angela’ya aitse?

Cole yanıma gelip elini bacaklarıma koydu. Gözlerime baktı. “Bak bunu söylemekten nefret ediyorum ve seni korkutmak istemiyorum ama bütün bu olaylar gelip sana bağlanıyor.”

Bunun inkâr edilecek yanı yoktu zaten. Ürperdim. Nedenini sormak istiyordum fakat Damat’la ilgili olduğunu da biliyordum. Ama yine de nedenini tam olarak anlayamıyordum.

“Sence Angela’nın başına gelenler de benimle mi ilgili?” diye sordum, sormaya korkarak.

Başını iki yana salladı. “Orasını bilemiyorum. İlgili olabilir de olmayabilir de.”

“Tanrım,” diye fısıldadım, aldığım nefesi sertçe vererek. “Keşke dün o adamın yüzünü görebilseydim.”

Cole pür dikkat yüzüme baktı. “Yalnız şöyle bir gerçek var, o adam gerçekten Angela’nın anahtarını alan kişiye ve bunun diğer olaylarla bir ilgisi varsa daha önce de buraya gelmiş demektir. Oraya nasıl girebileceğini biliyormuş.”

“Bir sürü insan o tüneli biliyor olabilir Cole. Tüm tarihi kayıtlarda geçiyor yahu.” Birden bugünkü ziyaretçimi

hatırlayınca az kalsın koltuktan düşüyordum. “Belediye başkanı geldi bugün bak. Tamamen çıkmış aklımdan.”

Cole kaşlarını çattı. “Ne istiyormuş?”

“Dün olanları duymuş ama öyle hâlimi hatırlamıyordum sormaya gelmedi tabii. Özet olarak bana buraya dönmemeliydin dedi işte.”

“Ne?” Cole’un omuzları gerildi. “Tam olarak ne dedi?”

Hatırladığım kadarıyla anlattım. “Garip değil mi? Yani tamam, medyaya gitmeme olayını bir yere kadar anlıyorum, geçmişini canlandırır vesaire ama neden bu kadar mesele hâline getiriyor yani? Arkasında başka bir şey olmalı.”

“Bence de.” Gözlerini kıstı. “Sen söyleyene kadar onu tamamen kafamdan çıkarmıştım doğrusu. Bu saldırılarla ilgisi olduğunu pek düşünmüyordum.”

Şaşırmamıştım. “Peki ya şimdi?”

“Hâlâ emin değilim. Ne gibi bir gerekçesi olabilir ki? Mantıklı bir şey bulamıyorum.”

“Al benden de o kadar,” diye mırıldandım. “Bunun arkasında kim var bilemiyorum ama olanlar, yani kutudaki şey olayı bambaşka bir seviyeye çıkardı. Boş boş dolanıp dalga geçen birinin işi değil. Çok... Çok korkutucu,” dedim, Cole’un da daha önce söylediği gibi.

Aslında bir yönüyle öncekinden daha korkutucu geliyordu çünkü o zamanlar Damat’ın geldiğinden habersizdim ama bu kez biliyordum. Bihaber davranmak gibi bir durum olmadığı gibi kaçacak bir yol da yoktu.

“Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim,” dedi Cole, dizlerimi sıkarak. “Senin güvende olmanı sağlayacağım.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Ben kendimi korurum.”

Bunca zaman yapmıştım. Öyle zora gelince ayılıp bayılan bir çıtkırıldım değildim. Olabilecek en kötü şeyi yaşamıştım, kendimi de korurdum. Ancak bir koruma olanağı karşısında da aptalca davranmaktan vazgeçmem gerekiyordu. “Ama yardım etmene de izin vereceğim.”

Cole’un dudağının tek kenarı yukarı kıvrıldı. “İşte benim hatunum.”

Ellerimi ellerinin üstüne koyup titrek bir nefes verdim. Korkunun elleri boğazıma yapıştı. “Korkuyorum Cole.”

Cole ellerimi tutup beni kaldırarak bir kez daha göğsüne yasladı. Sıkıca, tüm gücüyle sarıldı. Başını eğip dudaklarını alnıma koydu. “Ne haltlar döndüğünü öğreneceğiz.” Sonra geri çekilip “Ben birkaç görüşme yapacağım. Burada konuşsam olur mu?” dedi.

“Kimi arayacaksın?”

“Patronumu. Durumu ona da bildirmek istiyorum. Bizim ofisten birinin işe karışması Tyron’ın canını sıkacaktır ama böyle bir şey olurken ve işin içinde sen varken yetki sınırlarıyla uğraşamayacağım.”

Federaller de işe bulaşacaktı anlaşılan. “Kendini evinde bil. Ben annemle konuşmaya gidiyorum.”

Yanından geçip kapıya giderken, Cole belime sarılıp beni kendine çekti. Daha nefes alamadan beni hararetle öptü. Nabzım bir anda delice atmaya başladı. Beni bıraktığında başım hafiften dönüyordu. Başımı kaldırdığımda göz göze geldik. Elimde olmadan düşüncelerim Irene’e kaydı. Kapının vurulmasıyla hepsi bir anda arka plana atılmıştı ama şimdi Cole’un evlendiğini bilmek, aslında içten içe her zaman benim olduğunu söylemesi hâlâ aklımın bir köşesinde duruyordu.

“Ben de birazdan gelirim.”

“Tamam.”

Odadan çıkıp annemi bulduğumda kalp atışlarım ancak durulmuştu. Akşam yemeği servisi başlamak üzereydi, o yüzden onu eski mutfığa götürdüm. Bu arada, Angela'nın anahtarını alan kişinin merdivende gördüğüm kişi olabileceğini düşünmemeye çalıştım.

Pikabının başına gelenleri öğrenince annem şok olmuştu ama ona söylemediğim için fırça çekmeyi de ihmal etmemişti.

“Bunu bir daha yapayım deme,” dedi üstüme yürüyerek. Kollarımı yakaladı. “Neden yaptığını anlıyorum ama olayları benden gizleyemezsin. Bir şey olursa bana söyleyeceksin. Koskoca kadını şurada, baş ederiz herhâlde.”

“Biliyorum, çok özür dilerim.”

Annem mutfığın kapalı kapısına bakarken dudakları incecik bir şerit hâlini aldı. “Bir yanım keşke eve dönmeseydin diyor.”

“Ne?” dedim nefesim kesilerek.

“Yanlış anlama sakın.” Kaygıyla yüzüme baktı. “Ama böyle zarar görüp korkudan aklını kaçırmандansa seni yılda bir kere görmeyi tercih ederim.”

Karnımda ufak yumrular oluşmaya başladı. “Korkudan aklımı kaçırmış falan değilim...”

Gözlerini dikip ters ters bakarak beni susturdu. “Sen güçlü bir kadınsın tatlım, tanıdığım en güçlü insanlardan birisin ama olanlar çok korkutucu. Kimse korktuğun için seni suçlayamayacağı gibi korkmuyorum demene de bir saniye dahi inanmaz.”

Ah annem işte. Beni iyi tanıyordu.

“Güvende olmanı istiyorum Sasha ve burada güvende olduğunu düşünmüyorum,” dedi gözleri loş ışıktaki parıldarken. Ağlamaya başlarsa benim de yelkenlerim inerdi. “Böyle hissetmek istemezdim ama böyle maalesef.”

“Biliyorum.” Dediklerinde ciddi olduğunu biliyordum. Yoksa eve geleceğimi söylediğimde havalara uçmuştu. Burada olmamdan başka bir şey istemiyordu ama bu şekilde değil işte.

Hiçbir zaman bu şekilde olsun istemezdi.

Yemek servisi biraz hayal meyal geçti, her gülümsemede her kahkahada diken üstündeydim. Yemek esnasında Miranda’yla Jason gelince onları mutfığa götürdüm.

“Tanrım Sasha biri sana parmak gönderdi ne demek ya?” Kapı kapanır kapanmaz Jason kendini tutamamıştı.

“Sessiz ol. James bilmiyor.” Miranda’ya ters ters baktım. “Hani bir şey söylemeyecektin!”

“Onun da burada olması gerekiyordu,” dedi Miranda. “O benim dostum. Senin de öyle. Kimseyi dışlayamazsın.”

Ne yapmıştı, Cole’la mı konuşmuştu bu kız? Diğer yandan Jason onun için arkadaştan öte biri mi diye merak ettim. Bir fırsat bulup Miranda’yla konuşmam gerekiyordu.

James, hafif bir sigara kokusuyla mutfığa girerken Jason kenara çekildi. Lavaboya giderken kaşlarını çatarak ikisinden yana baktı.

“Seni dışlamaya çalıştığım yok,” dedim Jason’a alçak sesle. “Senin de bildiğini umuyorum. Sadece... Yani işler karman çorman işte.

“Biliyorum.” Gözlüklerini düzeltirken gülümsedi. “Kişisel almıyorum, yoksa burada olmazdım.”

“Teşekkür ederim.” Kapıya doğru dönüp baktım. “Ya siz burada takılısanız da...”

“Bir de ayak altından çekilseniz,” diye homurdandı James.

“Ben de şu yemek servisini bitireyim,” diye devam ettim. “Cole da burada. Birazdan o da iner aşağı.”

Onlar otururken ben bir koşu yemek salonuna gittim. Annemle ikimiz Jason’ın da yardımıyla son tabağı topladığımızda başım ağrımaya başlamıştı. Çocuk, üstüne bir de kollarını sıvayıp bulaşıkları makinaya yerleştirmeye bile girişmişti.

Miranda ise muhtemelen kendi doldurduğu şarabıyla masada oturmuş, olaylarla kendi çapında başa çıkmaya çalışıyordu. Cole da aşağı inmiş, ben eviyenin yanına beyaz tabakları dizerken yanıma gelmişti.

“Biraz solgun görünüyorsun.” Dudaklarını endişeyle büzdü. “Başın nasıl?”

“Biraz ağrıyor.”

“Dur ben sana bir şeyler getireyim,” dedi annem, arka odaya koşup birkaç saniye sonra ağrı kesiciyle geldi. “Al bakalım,” diyerek bana uzattı.

“Sağ ol.” Buzdolabına gidip bir şişe su aldım. Hapı içerken bu küçük gruba döndüm. “Geçer şimdi.”

Jason tezgâhın başından dönüp baktı. “Sen biraz otursan da ben Bayan Keeton’a yardım etsem nasıl olur?”

“Yok...”

“Şöyle söyleyeyim,” dedi yanımdan geçerken. “Sen otur, ben hallediyorum.”

Cole sırtıttı. “Sevdim bu herifi.”

“Aman ya sizle uğraşamam,” diye iç geçirerek masaya gittim.

Miranda arkasına yaslandı. “Sen de şu an keşke biraz

şarabım olsa demiyorsan ne olayım.”

“Diyorum.” Gel gör ki geçirdiğim kafa travması küçük de olsa buna engel oluyordu.

James gidene kadar pek konuşmadık. Ben de o sırada masadan kalkıp tezgâha oturmuştum. Annem benim sandalyeme yerleşmişti, Jason’la Cole da ikinci kadeh şarabını götüren Miranda’nın yanında, ayakta duruyorlardı.

Dışarıya son baktığımda kar durulmuştu, sadece ara ara atıştırıyordu.

Herkesin kafası ayrı bir dünyaydı. Miranda şarabından kalanı kafasına dikti. Jason bir ileri bir geri yürüyordu. Cole, oturduğum tezgâha yaslandı.

“Açık olacağım,” diye uyardı Cole ve anlatacağı konuya girdi. “Basın yakında duyacaktır. Her şekilde bir yolunu bulurlar. Siz de biliyorsunuz. Her yerden damlarlar. Tyron’la ben onları uzak tutmaya çalışacağız...”

“Benle Jason da aynı şekilde,” diye atıldı Miranda, kollarını göğsünde kavuşturarak. Gazetecileri yaklaştırmama fikri hoşuna gitmişe benziyordu.

İkisine de şöyle bir baktım.

Jason, Miranda’nın sandalyesinin yanında durup başını salladı. “Elbette. Basın karşıtı korumaların olacağız.”

“Güzel ama o piçler çok amansızdır.” Cole bana suyu mu uzattı. “Hazırlıklı olmanızı istiyorum.”

Miranda, Cole’u hafif bir tebessümle izlerken gözlerini bana çevirdi. Şişeyi alıp kafama dikerken Miranda “Ben hazırım,” dedi.

“Alarm ne zaman takılacak peki?” diye sordu Miranda.

“Yarın,” dedi Cole. “Ayrıca tünel de kapatılacak.”

Dönüp anneme baktım. Sessiz sakın oturmuş, şara-

bını yudumluyordu ama hâlâ arka odada konuştuğumuz zamanki ifadesi vardı yüzünde; sanki bavulumu toplayıp beni Atlanta'ya postalamayı düşünüyordu. Ah eve hiç dönmeyecektim.

Saat gece yarısına yaklaşırken Cole'la beraber daireme döndük. Huzursuz huzursuz yüzümü yıkayıp kremlerimi sürdüm, kafam binlerce farklı yerdeydi.

Lavanta rengi, fırfır kollu geceliğimi giyip üzerine de hırkamı aldım. Yatak odasına giderken dünyanın en seksi kombini olmadığının farkındaydım.

Cole yatağın yanında ayaktaydı. Gömleğini çıkarmıştı, silahı etajerin üstünde duruyordu. Kotunun düğmeleri açıktı, ona bakacağım derken kendimi birkaç saniyeliğine kaybetmişim. Yirmi dokuz yaşına gelmiştim ama hiç böylesine belirgin karın kasları görmemişim. Aslında şöyle bir düşününce gerçek hayatta hiç altılı karın kası görmemişim. Masal olduğuna inanmaya başlamıştım ama şu dakika her şey değişmişti.

Benim kıyafetimi süzerken ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Şirinmiş."

"Ancak sen böyle düşünebilirdin zaten."

"Yanılıyorsun bence." Elleri iki yana düştü. Botlarını önceden çıkarmıştı, kotunun paçalarından ayak parmakları görünüyordu. "Beni bugün buraya davet etmediğini biliyorum ama yatakta yanında olmak istiyorum."

Nefesim kesildi.

"Sana sarılmak istiyorum," diye devam etti. "Bugün, dün, çok zorlu geçti. Çok fazla şey yaşadın. O yüzden kışırma tekmeyle basmayacağını ümit ediyorum."

“Basmam.” Yatağın kenarına gittim. Hırkayı omuzlarımdan indirip pufun üstüne koyarken Cole’un gözlerinin kollarımda ve kalp şekilli yakamda olduğunu hissettim. “Ben de yatakta yanımda olmanı istiyorum.”

“Uzun zamandır duyduğum en harika cümle.” Sesi boğuklaşmıştı.

Dudağımı kemirerek yan gözle ona baktım. “Kabuğuma çekilecektim,” diye itiraf ettim. “Kutudakini gördükten sonra şalterleri kapatmak üzereydim. Böylesi en kolay olurdu ama yapmak istemiyorum.”

Gergin ama anlayışlı bir tavırla çenesini kaldırdı.

“Hissetmek istiyorum.” Yatağımın yanında duruşuna bakarken bir anda karar vermiştim. O denli güçlü, o denli baş döndürücü duruyordu ki... En önemlisi de buydu. Kesik bir nefes alırken yanına yürüyüp ellerimi göğsüne koydum. Teni avuçlarımda yanıyor, aldığı keskin nefesi her hücremle hissettim. Başımı kaldırdım. “Bu akşam yanımda kal,” diye fısıldadım. “Benimle ol.”

20. Bölüm

Cole ellerini iki yanında yumruk yaparken düzensiz bir nefes aldı. “Yanıdayım. Başka yerde değil.”

“Biliyorum.” Ellerimi sert karnına kaydurdım ve tek bir dokunuşumla irkilen vücuduna hayranlık ve şaşkınlıkla baktım. Kalça kemiğinin iki yanındaki o kaslar resmen beni büyülemişti. “Ama benim istediğim...”

Yumruklarını açtı. “Senin istediğin...”

“Sensin.” Bir kere daha başımı kaldırıp gözlerine baktım. “Seni her şeyinle istiyorum.”

“Tanrım,” diye inlerken dudakları aralandı ve ellerini kaldırıp parmak uçlarıyla çıplak omuzlarıma dokundu. “Bu sözleri duymak için ne kadar zaman bekledim bilemezsin. Sonsuzluk gibi geliyordu.”

Ellerimi onun iki yanına koyup uzanarak onu öptüm. Parmak uçları bileklerime inerek ellerimi sardı.

“Bugün çok şey oldu,” dedi gergin bir sesle. “Ben...”

“Ne istediğimi biliyorum.” Çekilip gözlerine baktım. “Ne hissettiğimi biliyorum. Bugünle bir ilgisi yok.” Göğ-

süm sertçe kabardı. “Seni istiyorum.”

Ellerimi göğsüne çekti. “Seninim bebeğim.”

“Göster o zaman.”

Burun delikleri genişlerken olduğu yerde bir milim kımıldamadı. Sadece ellerimi göğsünde tuttu. Beni geri çevireceğini düşünüyordum. Bunu yapmamamız için mantıklı gerekçeler öne sürecek, ben de son çare yollarına başvuracaktım.

Gerçi o yollar neydi hiçbir fikrim yoktu.

Ama sonra hareket etti, ellerini kollarımın arkasına kaydırды. Beni parmak uçlarıma kaldırıp dudaklarımı kendi dudaklarına yaklaştırdı.

Öpüşü, beni geri çevirmeyeceğini söylüyordu.

Beni öpüşüne bayılıyordum, her zerremi tadışına. Bir eli aşağıya inerken nefes alıp verişlerim hızlandı. Kolunu belime dolayıp beni iyice kendine çekti, kendini karnıma bastırışını hissedebiliyordum.

Bu noktadan geri dönüş yoktu, balıklama dalmış gidiyordum. Bir anda içimde kabaran arzuyla kendimi onun kollarında kaybettim, on yıllık bir istekle kavruluyordum. Bunun için o kadar çok beklemiştim ki. İkimiz de çok beklemiştik.

“Acele et,” diye yalvardım.

Dudaklarımın üzerinde inleyerek konuştu. “Beni öldürüyorsun.”

Eli karnımın kenarından geçip sıyırdığı geceliğimin altından usulca kalçama doğru ilerlerken damarlarımda arzu dolu bir sıcaklık akmaya başladı. Dili dilimi buldu ve beni sertçe öptü. Kalçamı tutup sıkınca sıcak ağzının içinde nefesim kesildi.

Sonra beni bıraktı.

Boğazımdan hayal kırıklığı dolu bir haykırış yükseldi, alev alev yanan gözleri gözlerimle buluştuğundaysa sesim rüzgârda savrulan duman gibi dağılıp gitti. Mavi gözlerindeki o deli bakışlar tüm nefesimi kesip beni baştan ayağa ürpertti.

Cole'un elleri fermuarına indi. O ufacık ses tüm odada yankılandı. Parmaklarını pantolonuna ve siyah, dar slip külotuna geçirip bir çırpıda indirdi, artık çırılçıplaktı.

Tuttuğum nefesi verdim, ona bakarken dilim tutulmuştu. Vücudu ne güzeldi. Uzun, ince, biçimli kaslara sahip bir sanat eseriymi. Göğsü hafiften, açık renkli tüylerle kaplıydı ve kalkmış uzun, kalın penisi tam karşımda duruyordu.

Cole'un o kısımlarından yana hiçbir eksiği yoktu, güzel demek yetmezdi ama ben... Ben öyle değildim. Benim vücudum öyle uzun, ince değildi. Göbeğim ve fazlalıklarım vardı. Hatta ve hatta fazlalıklarımın bile kendi göbekleri vardı. Kusursuz olmakla uzaktan yakından alakam yoktu, yaraları saymıyordum bile.

Beni henüz kimse çıplak görmemişti.

Sertçe yutkunup arkamı döndüm ve Cole'un geldiğinde açtığı gece lambasını kapattım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Cole tok, buğulu ve en az beş yüz farklı şekilde seksi gelen sesiyle.

Yanaklarım kızarıırken "Işığı kapatıyordum," dedim.

"Olmaz."

Donup kaldım. "Ne?"

Yavaşça yanıma yaklaşp yanaklarımı avuçlarının arasına aldı. "Seni görmek istiyorum."

"Hayır, istemezsin," diye fısıldadım.

Başını yana eğdi. "Sende görmek istemediğim hiçbir şey olamaz. Beni tahrik etmeyen tek bir yanın bile yok."

Kalp atışlarım hızlanırken başımı iki yana salladım. "Cole, bilmiyorsun. Bak ben..."

"Biliyorum," dedi alçak sesle. "Sana olanları biliyorum. Seni görmek istiyorum. Bunu benden esirgeme lütfen. Bana seni ver."

Bana seni ver.

O son üç kelime tüm savunmamı paramparça ederken kendimi tamam diye fısıldarken buldum. Gözlerini gözlerimden ayırmadan geceliğimi kaldırıp itinayla başımdan çıkardı. O kumaş parçası aradan çıktığında karşısında sadece açık pembe külotumla duruyordum. Öyle seksi olanından da değildi. Pamuklu. Pembe, mavi çiçekleri vardı yanlış hatırlamıyorsam.

Gerçi Cole'un oraya baktığı yoktu.

Gözleri göğüslerimde öyle bir dolaşıyordu ki kıpkırmızı kesilmiştim. Bir yandan örtmek istiyordum bir yandan doyasıya baksın istiyordum. Göğüs uçlarım karıncalanıp sertleşti. Canımı almaya ramak kalan o soluk pembe yara izine baktığını sanmıyordum.

Tüm cesaretimi yitirmeden önce parmaklarımı külotumun kenarına geçirdim ve onu aşağı indirip içinden çıktım. Artık aramızda hiçbir şey yoktu. Gözleri ağır ağır tüm bedenimde dolaştı.

"Tanrım," diye inledi yeniden. Başını yavaşça iki yana salladı. "Çok güzelsin. Her yerin öyle." Parmakları omuzlarıma dokundu, sonra göğüslerime indi. Karnımla göğsüm arasındaki yara izine dokununca irkildim. "Bana çok güzel geliyor, inanılmaz derecede güçlü olduğunu göste-

riyor çünkü. Onları benden saklamak zorunda olduğunu düşüneyim deme sakın." Elleri kalçama kaydı. "Asla," dedi diğer elini penisine götürerek, "bunu baştan ayağa her yerin için düşündüğümü unutma sakın. Bana neler yaptığına dair hiçbir fikrin yok. Olsaydı karşımda durup bana deliymişim gibi bakmazdın ama acayip güzelsin. Beni deliye çeviriyorsun. Bunu sakın aklından çıkarma."

Sözleri kaslarımı pelteye çevirmişti çünkü inanması çok zor gelse de söylediği her kelimedede samimi olduğunu biliyordum.

Bu duyguyla birlikte girdiğim beklenti içimde sıcak bir girdaba dönüştü. "Se... Seviş benimle."

Cole beni kendine çekti. Bacaklarımız birbirine sür-tündü. Bacaklarındaki tüylerle gıdıklanıyordum, sert göğsü ise yumuşak göğsümü okşuyordu. İçim arzuyla kıvr-
ranmaya başladı. "Kondom var mı?"

"Ee, evet. Üst çekmecedeki olacaktı."

"Orada kal."

Şu an odama bir zürafa girip dans etmeye başlasa bile kıpırdamazdım. O, kondomu alırken gözlerim poposunun sert yuvarlaklığına kilitlenmişti. Paketi yatağın kenarına fırlattı. Odada ağır bir gerginlik vardı.

Sonra tüm dikkatini bana verdi. Elim tutarken beni öptü, sonra çevirip yatağa sırtüstü düşene dek geri geri götürdü. Ellerini kollarımın altından geçirip kaldırarak beni yatağın ortasına getirdi.

"Yıllardır bunu bekledim." Üzerime eğildi, vücudu aramızda hiçbir şey olmadan benimkine dokununca resmen alev aldı. "Biliyorsun, değil mi?"

Cole dizleri üzerine kalktı, kondomu alıp açtı ve tak-

mak üzereyken gözlerini bana çevirdi. “Emin misin?”

“Yüzde yüz.” Bunu kanıtlamak için doğruldum, çok hoşuma giden derin iniltisi eşliğinde kondomu geçirmesine yardım ettim.

“Ah,” diye inledi.

Hazır oradayken bronz tenini keşfetmek istedim. Elimi kalçasına atıp o muhteşem kasları üzerinde gezdirdim. Daha aşağılara gidecekken kendimi bir anda sırtüstü yataırken buldum. Dudakları, yüzümü âdeta dağılayan alev alev öpücüklerle gitgide aşağı indi ve ağzı göğüs uçlarıma kapandı.

Zevkle çığlık atarak parmaklarımı kısa saçlarına geçirdim ve göğüslerimi emip yalarken onu sıkı sıkıya tuttum. Kalçalarım kıpırdanarak ona doğru hareket etti, bu yaptığım onu ürpertirken sertleşmiş penisi tam da istediğim yere doğru sokuldu. Hafifçe kalkıp elini bacaklarımla arasına attı. Parmakları usulca içeri kayınca benden bir çığlık daha yükseldi.

O andan itibaren her şey hızlandı.

Açgözlü ellerim her yerini sarıp sarmaladı. Bir yandan titriyor, bir yandan sarsılıyordum. İçime girdiğini hissettiğim ilk anda neredeyse parça parça dağıldım.

“Lanet olsun Sasha sen...” Kalçamı ona doğru kaldırıncaya devamını getiremedi ve kendini iyice iterek içimi tamamen doldurdu. Baskısı ve yarattığı doluluk hissi inanılmazdı. “Mükemmelsin.”

Asıl mükemmel olan buydu işte.

Bacaklarımı beline doladım, odadaki tek ses, nefes alıp verişlerimizin ve birbirimizin bedenleri üzerindeki hareketlerimizin sesiydi. Kalçasını dairesel hareketlerle bana

bastırırken ben de aynısını ona yapıyordum ve çok geçmeden içime çaresiz bir gerilim yayıldı.

Cole'un dirsekleri yatakta, başımın iki yanındaydı, kolunu belime sarıp beni kaldırdı. Bu şekilde her girişi daha derin ve daha kuvvetli hâle gelmişti. Hareketlerimiz hızlandı, ağızlarımız birbirine yapışırken kasıklarımız iç içe geçti. Dili benimkine dolandı ve ardından sıkı sıkıya bağlı olan düğüm çözülüverdi. Orgazm, başımı geriye atmamı sağlayacak, vücudumdaki tüm hücreleri ayağa kaldıracak kadar şiddetli oldu.

Cole da beni sarsan kasılmalarla geldi. Adımı bağıırırken kalçası yavaşladı, ritmini kaybetti. Ellerim tembelce karnının kenarlarında yukarı aşağı kayarken son bir titremeyle sarsıldı.

İkimiz de uzunca bir süre hareket etmedik. Kalp atışlarımız yavaşlayıp nefeslerimiz daha derin ve düzenli hâle geldi.

"Tanrım," dedi başını kaldırarak. Şişmiş dudaklarımı öptü. "Bu..."

"Mükemmeldi. Olağanüstüydü," dedim. "Güzeldi."

"Evet." Alnını alnıma dayadı. "Üçü de son derece doğru."

Gülümserken vücudumda hiç kas kalmamış gibi hissediyordum. "İstersen başka sıfatlar da bulabilirim."

Kıkırdarken kalçasını kaldırıp üzerimden çekildi. "Benim şunu halletmem gerek. Bir şey istiyor musun?"

Başımı iki yana salladım, Cole yataktan çıkıp kapıya doğru yürürken dudaklarımı ısırdım. Tanrım bu adamı böyle çıplakken bütün gün seyredebilirdim.

Yatağın üstünde, oracıkta uyumak üzereydim ama kendimi zorlayarak kalkıp örtülerin altına girdim. Geceli-

ğimi alıp giymeye tenezzül bile etmedim. Örtüyü göğsüme kadar çektim.

Cole döndüğünde o güzel yüzünde memnun bir ifade belirdi. “Genellikle çıplak mı uyursun?”

Başımı hayır dercesine iki yana salladım. “Normalde hayır ama şu an kıyafetlerimi almaya çok üşeniyorum. Seni rahatsız eder mi?”

“Rahatsız olan n’olsun?” Örtüleri çekip içine girdi ve ışığı kapattı. Kapkaranlık oda dışardan gelen ay ışığıyla hafifçe aydınlanıyordu.

Cole bir kolunu dolayıp beni kendine çekti. Sırtım göğsüne dayanmış, kolunu belime sarmıştı. Aramızda bir santim bile yoktu. Popom kasıklarına sokulmuş, bacakları benimkilere yapışmıştı. “Teşekkür ederim.”

Alnımı buruşturdum. “Ne için?”

“Bana kendini verdiği için.”

Göğsüm bir anda öyle büyük bir coşkuyla kabardı ki ağlayacağım sandım. Birkaç saniye sonra dudaklarının omzuma dokunduğunu hissettim. Boğazımda mutlu, minik düğümler oluşurken birkaç derin nefes almaya çalıştım.

Onun kollarında yatarken, zihnim akşamüstüne, bana eski karısından bahsettiği ana döndü. Bana bir şey söylemek üzereydi ama konuşmamız bölünmüştü. Arkamı döndüm. Eli, ardında tenimi dağlarcasına bir iz bırakarak kalçama kaydı. Gümüş renkli ay ışığı burun kemerini aydınlatıyordu. Gözlerini kapatmış, rahatlamış bir yüz ifadesi vardı. “Uyanık mısın?”

“Hı hı.” Başını eğip alnımı öptü.

Elimi onun koluna koyarken gülümsedim. “Şey... Bana evliliğinle ilgili bir şey söylüyordun. Ayrılmaya neden ola-

nın işin olmadığını söyledin. 'Sendin' dedin ama tam anlayamadım."

Elini kalçamdan çekip karnıma doğru indirdi. "Anlayamadın mı yani?"

"Hmm, kaçırdığım ipuçları mı vardı?"

"Evet." Gülerken elini göğüslerimin arasına koydu. "Bir sürü ipucu vardı."

"Bir yardım etsen?"

Cole'un dudakları yanağımın kıvrımını öptü. "İlk başta, bir süre, buradan giden sendin diye düşündüm. Sonra bir gün oturup tek tek parçaları bir araya getirdim ve yanıldığım ortaya çıktı. İstedğim kişi sendin."

Nefes almayı bırakmıştım sanırım.

Parmakları çenemi tuttu. "İstedğim kişi sensin. Bunu fark etmem bir hayli vaktimi aldı. Kendime ha bire, tüm dikkatimi işime verdiğimi, bu yüzden hiçbir zaman Irene'in yanında olamadığımı söyleyip duruyordum. Daha sonra bu evliliği yürütmek için yeterince çaba sarf etmediğimi düşündüm çünkü sorun Irene'de değildi. O, her şeyi doğru yapmıştı. Sorun bendim. Seninle ikimiz."

"Cole," diye fısıldadım."

Başparmağıyla alt dudağımı okşadı. "Gitmene rağmen buradaydın. Lanet bir hayalet gibi her adımında, her düşüncemde peşimdeydin. Hiçbir şekilde hayatıma devam edemedim. Edemeyecektim de. Sen benim bir parçamdın."

Ne diyeceğimi bilemiyordum, o yüzden yan dönüp ona sokuldum ve yüzümü boynuna gömdüm. "Irene ikimizi bilmiyordu. Bir türlü anlatamadım, kendimi rahat hissedemedim. O yüzden sorunun iş olduğunu düşünüyordu ama değildi işte. Aslında büyük bir parçam hâlâ seninleydi."

“Off,” diye mırıldandım omzunu tutarak. Gözüm yaşlarla dolmuştu. “Ben... Benim için de öyleydi. Ben de aynıısını yaşadım.”

Nasıl yaptıysa iki kolunu birden bana sarmayı başarmış, bacaklarımız birbirine dolanmıştı. Cole bana sıkıca sarıldı. Orada öylece, tatmin olmuş ve mutlu bir şekilde yatarken yıllar önce olan bir şey aklıma geldi. Damat’tan bu yana birlikte olduğum hiçbir adamı yanıma yaklaştırmamış, duvarlar örmüştüm ve kimse duvarları aşip geçmeye çalışmadığı gibi kapıyı çalmaya dahi yeltenmemişti. Oysa her zaman açık olduğuma inanmıştım ama olmadığımı biliyordum. Ta ki şimdiye dek. Cole o duvarı görmüş, kapıyı kırılana dek çalmıştı; o duvar çatlayıp da yıkılana dek. Tabii bir de ben vardım işin içinde. Onu içeri almıştım.

Hazırdım.

Hissettiğim bu duygu karmaşası çok güzeldi, dudaklarım ufak bir tebessümle kıvrıldı. Sonunda hazırdım.

Sonrasında uykuya dalmam çok sürmedi ve çok uzun zamandır ilk kez kâbuslar görmeden uyudum.

21. Bölüm

Olanlar düşünüldüğünde pazar günü şaşırtıcı derecede normal bir gündü. Cole erken kalkmış, ben yatak odasından sürünerek çıkarken kahveyi hazır etmişti. Sırf bu yüzden bile bu adamı kaçırmamakta fayda vardı.

Gün içinde bu düşüncem iyice pekişti. Oteldeki işlere yardımcı olmuş, annemin birini tutup yaptıramadığı ufak tefek tamiratla ilgilenmişti.

Çıkıp bizim için getirdiği öğle yemeğinin ardından onu odalardan birindeki banyoda, lavabonun altında buldum, vücudunun yarısı dolabın içindeydi. Bir ayağıyla değişik bir ritim tutturmuştu. Bir yandan da metal sesleri geliyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum, kapıdan uzanarak.

“Boru tamir ediyorum.” Ayağı durdu. “Annen, su açılınca boru damlatıyor diye bu odayı veremediğini söyledi.”

Dudağımı ısırdım ama bu, gülümsememe engel olamadı. “Yapmak zorunda değilsin.”

“Bence bir sakıncası yok,” dedi. “Sadece contayı değış-

tirdim. Öyle büyük bir şey değil.”

“Çok tatlısın,” dedim, uzun bacaklarına bakarak. Dizleri solmuş bir kot giymişti. “Teşekkür ederim.”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Bana sonra teşekkür edersin bebek,” dedi.

Tam nasıl yani diyecek oldum ki bir anda benden nasıl bir teşekkür beklediğini anladım. Tüm bedenimi ateş bastı. Dün geceki anılar gözümde canlandı. “Ee... Evet edebilirim.”

Cole lavabonun altından kıkırdadı. “Ah evet tabii ki edebilirsin bebeğim.”

Günün geri kalanında tüm konsantrasyonumu kaybettiğimi söylememe gerek yok herhâlde.

Akşama doğru Cole’un arkadaşı gelip annem ve benim dairelerimize alarm taktı. İkimize de yeni birer anahtar verdi.

Basından gelen olmadı ama kapı her açıldığında üçkâğıtçı bir gazeteci mi çıkageldi, yoksa Dedektif Conrad mı uğradı diye bakıp bakıp durdum. Tyron başka sorular sormak için uğramamıştı. Gece olduğunda, Cole’a dedektifin gelmesini umduğumu söyledim ama Cole normal olduğunu belirtti. Tyron tüm gereken bilgileri tek seferde almış, bir şey öğrenmeye ihtiyaç duyarsa yeninden gelirmiş.

Yatağa girdiğimizde Cole dedektifle ilgili tüm düşüncelerimi alıp götürmüştü. Önce elleriyle, sonra ağzıyla, daha sonra da geri kalan her yeriyle. Ardından birbirimizin kollarında yatarken de yaptı yapacağını.

“Ailemle tanışmanı istiyorum,” dedi.

Parmaklarımı ellerinin üzerinde dolaştırıp, tek tek her boğumunda gezerken bir anda durdum. “Ne?”

“Onlarla daha önce hiç tanışmadın,” diye devam etti.
“Tanışmanı istiyorum.”

“Ben...” Ne diyeceğimi bilmediğim için cümlenin kalanını da getiremedim.

Uzun bacağına benimkinin üzerine attı. “Yakın zamanda bir yerlere kaçmayı planlamıyorsun, değil mi?”

“Hayır.”

“O zaman gelip ailemle tanışman bence çok güzel bir fikir.”

Birkaç saniye düşünüp taşındıktan sonra kabul ettim. Öyle kesin bir plan yapmadık, posta kutusuna parmaklar gelirken aileyle tanışma fikri garibime gidiyordu. Ama yaşamaya devam etmek mühimdi. Damat’tan sonra olduğu gibi, daha doğrusu son on yıldır olduğu gibi sadece nefes alıp vermek değildi mesele. O yüzden planlar yapıp hayata devam etmeyi kabullenmiştim.

Cole pazartesi sabahı günün ilk ışıkları odanın zeminine vurmadan önce uyandırdı beni; eli bacaklarımın arasında, dudakları göğüslerimdeydi.

Hâliyle hiç şikâyetçi değildim.

Keza beni yüzüstü çevirip, bir kolunu belime dolayarak dizlerimin üstüne kaldırıncı da düşüncem değişmedi, sadece dudaklarım heyecanla aralandı. İçime arkadan girdiğinde aklımdaki son şey şikâyet etmektir.

“Yatak başını tut,” diye emretti sert bir sesle.

Dediğini yaparak pürüzsüz ahşabı tuttum. İçimi dolurduğu aklımı başımdan aldı. Yavaş başladı ama sonra bileklerimi yakaladı. Ağzımdan bir inilti çıkarken, o da hızlanıp sertleşmeye başladı. Kalçalarımı ona doğru ittirdim. Harika hissettiriyordu. Olağanüstü hatta. Bir

elini aşağı uzatıp başparmağını hassas sinirlerin üzerine bastırınca bedenimi saran dalga dalga zevkle dağıldım. İnildyerek kalçalarımı ona bastırırken iyice derinlere ulaştı.

Beni yatağa karın üstü bırakırken ağırlığının yarısı da üstümdeydi. İkimiz sarmaş dolaş bedenlerimizle öylece yatarken; onun ağırlığı, kokusu ve her şeyiyle sarıp sarmalanmış durumdayken hiçbir şey umurumda değildi. Son derece doyuma ulaşmış, yarı uyur yarı uyanık bir vaziyette, mutlu mesut, bulutlarda süzülüyordum. Eli sırtımdan kalçama kaydı. “İyi misin?”

“Öldüm. Ama çok güzel öldüm,” diye mırıldandım.

Cole güldü. “Benim çıkmam gerek. İşe gideceğim. Seni sonra ararım tamam mı?”

“Hı hı.”

Dudakları omzumu okşadı. “Saat falan kurmamı ister misin?”

“İh.”

“Biraz daha mı uyuyacaksın?”

Başımı salladığımı düşünerek cevap verdim.

O seksi kahkahasıyla gülerken üzerime eğilip yanımdan öptü ve yorganı üstüme çekerek sırtımı örttü. Sonra da gitti. Uzun süredir hiç hissetmediğim şekilde; Cole beni yüzüstü pozisyonda, yüzümde bir gülümsemeyle nasıl bıraktıysa öyle uykuya daldım.

Pazartesi sabahı saat on civarında telefonum çaldığında iki saattir muhasebeyle uğraşıyordum. Ekranda Miranda'nın adını görünce molamı sevgiyle kucakladım.

“Ne haber?” diye açtım.

“Oha kızım, Dedektif Tyron’ın bu kadar yakışıklı olduğunu niye söylemedin?”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. “Ne? Onu ne ara gördün?”

“Buraya geldi. Çok vaktim yok bu arada, ders arasındayım şu an,” dedi. “Ama olanlara inanmayacaksın ve bunun kesinlikle Dedektif Conrad’ı gelecekteki bebeklerimin babası olarak görmemle bir ilgisi olduğunu düşünüyorum.”

Sırıtarak mutfak masasından kalkıp gerindim. Belki de Jason mevzusunu yanlış yorumlamıştım. “Seninle, olanlar hakkında konuşmaya mı geldi?”

“Hayır. Bu sabah yanında başka bir dedektifle geldi. Ben de tam o sırada buradaki danışmanlardan biri olan Cindy’yle konuşuyordum, o ikisini Koç Currie ile konuşurken gördüm. Adamı hatırlıyorsun değil mi? Hani ağzımızın suyunu akıtan seksi koç. Sana hâlâ burada çalıştığını söylemiştim.”

Mutfak adasına doğru yürüdüm. “Evet, evet hatırlıyorum.”

“Hah işte, onun okuldaki son sınıfa giden bazı kızlarla uygunsuz ilişkileri olduğuna dair dedikodular nihayet ay-yuka çıktı herhâlde diye düşündüm.”

“Ne?” Kaşlarım bir anda havaya kalktı.

“Ama öyle değilmiş,” diye devam etti, daha şimdi koçun birden fazla kanunu çiğnediğini söyleyen o değilmiş gibi. “Bizim danışmada çalışan ve hiç abartısız, iki oda ötede öten circırböceğini bile duyma kabiliyetine sahip olan Tammy, adamı Angela’yla ilgili olarak sorguladıklarını söyledi.”

Sırtım kasıldı. “Ne?”

“Başka ayrıntı bilmiyorum,” dedi. “Ama belli ki seksi dedektif bir şeylerden şüphelenmiş.”

“Ya?” diye mırıldandım, arka odanın kapısına doğru dönerek.

“Şimdi gitmem lâzım sonra ararım seni.”

Telefonu kapatıp tezgâhın üstüne koydum. Demek Tyron, Koç Currie’yi Angela konusunda sorguluyordu. Kesinlikle hiç beklemiyordum ama bu haberde beni dürten bir şeyler vardı.

Mutfağa doğru yürüyüp yavaşça kapıyı açtım. Soğuk hava bacaklarıma dolanıverdi. Üstümden atlayıp geçen adam ne giyyordu? Personel merdivenine açılan kapıyı itip loş sahanlığa baktım. Üzerinde bir amblem olan şapkasıyla aynı logolu beyaz tişört yok muydu üzerinde? Kaldı ki o amblem hayal meyal de olsa bir yerlerden tanıdık gelmişti.

Gölgede kalan mahzen kapısına bakarken nabzım hızlandı. Kapı kilitliydi, Cole bir de üzerine kilit takmıştı ki bunu çok uzun süre önce yapmamız gerekirdi.

Baştan aşağıya bir titreme geldi.

Koçlar beyzbol şapkası takardı. Eh kadın ve erkeklerin yarısı da takardı sonuçta. Ama gel gör ki Tyron gidip onu sorgulamıştı.

Dudağımı kemirirken kapıyı kapatıp döndüm. Koç Currie’yi görmem gerekiyordu. Onu görmeyeli asırlar olmuştu, yüzünü gözümün önüne getirmeye çalıştığımda anca on altı yaşımdan hatırladığım kadarıyla görebiliyordum, bu da pek güvenilir bir görüntü olmuyordu hâliyle. Ama onu görmek belleğimi tetikleyebilirdi.

Okula gidip onu görmek dışında başka ne yapabilirim

diye düşündüm. Hızla mutfağa gittim. Annem mutfakta tezgâha yaslanmış alışveriş listesi yapıyordu.

“İyi misin?” diye sordu.

Dalgın dalgın başımı sallarken masaya oturup bilgisayarımı uyku modundan çıkardım. Google’ı açıp okulun ve şehrin adını yazdım. İlk çıkan sonuç, şehrin web sayfasıydı. Ben de tıkladım.

“Mezarlık için işçiler geldi.” Annem kalemin ucunu kemiriyordu. “Kar başlamadan girişten tünele kadar olan kısmı kapatmaya çalışacaklar.”

“Kar ne zaman yağacakmış?” dedim, bir yandan da web sayfasının menüsüne bakıyordum, derken sporcular kısmını bulup tıkladım.

“Akşama.” Annemin gözü listesindeydi. “Birkaç saat sonra Daphne’yle birlikte markete gideceğiz. İstedğin bir şey varsa listeye ekle.”

“Tamam,” diye mırıldanırken bölümleri taradım. Currie ne koçluğu yapıyordu? Futbol.

Futbola tıklayıp okulun ödül alan en iyi takımının, yıldız takımlarının ve birinci sınıf takımlarının fotoğraflarına baktım. Arkalarında koçlarıyla tribünde poz veren takım fotoğraflarından birine tıklayıp fotoğrafı büyüttüm ama yüzleri seçmek mümkün değildi. Bırak yüzleri hiçbir şey doğru düzgün seçilmiyordu.

Ama tıpkı merdivendeki adamın taktığı siyah beyzbol şapkasından takıyorlardı.

Currie beden eğitimi dersine girdiğinden öğretmenler sekmesine gidip oraya tıkladım. Adını gördüğümde heyecan bastı, fotoğrafını görebilirim diye umuyordum.

Ama hiçbir şey yoktu.

Adının altı bomboştu.

“Yapma ya,” diye mırıldandım.

Annem yanıma geldi. “Ne yapıyorsun?”

“Hiç,” dedim ama sonra göz ucuyla ona baktım. “Aslında Miranda aradı ve dedektifin bugün okula gidip koçlardan birini sorguladığını söyledi. Söylentiye bakılırsa Angela ile ilgiliymiş.”

“Ciddi misin?” Geçip karşıma oturdu.

“Ben de buraya gelen herifi düşündüm. Hani beyzbol şapkası takıyordu demiştin ya? Adamın fotoğrafını bulabilir miyim diye internete bakayım dedim.” Arkama yaslanıp kollarımı kavuşturdum. “Ama adının altında fotoğraf yok, maç fotoğrafları da bir halta yaramıyor.”

Annem kaşlarını çattı. “Bir dakika, bir dakika. Şapkanın ve gömleğin üstünde bir amblem var demiştin, değil mi?” Başımı sallayınca devam etti. “Buldok amblemi miydi? Onların logosu mu maskotu mu artık ne halt diyorsanız işte, rengi gri.”

İçim bir tuhaf olurken bilgisayar ekranına döndüm; oradaydı işte, sağ üst köşede. Beynimden vurulmuşsa döndüm.

“Bildiğim kadarıyla da koçlar aynı amblemli siyah beyaz tişört giyiyor,” diye devam etti.

Hay lanet, kadıncağыз haklıydı. Şu an buldok kafasına bakıyordum. Şimdi nereden tanıdık geldiği belli olmuştu. Her şey çok hızlı olup bitmişti, merdivenler çok aydınlık değildi ama şimdi maskotu görünce, o anda ne gördüğümü anlamıştım işte.

Koç Currie buralıydı. Büyük ihtimalle de tüneli falan biliyordu. Hem de çok büyük bir ihtimalle. Ya içeri girip anahtarı o aldıysa?

Ama saldırılar ve parmakla bir ilgisi olamazdı. Benim hayatımın o adamla hiçbir ilgisi yoktu. Yani belki de bu iki olay birbirinden bağımsızdı. İyi haber diyebilirdik herhâlde. İçten içe pek öyle gelmiyordu ama...

"Anne," dedim ona bakarak. "Süpersin."

"Diyorsun," dedi, hafif bir tebessümle. "Ne buldun bakalım orada?"

Derin bir nefes aldım. "Merdivenlerdeki adam Koç Currie olabilir."

Şüphelerimi Dedektif Conrad'a söylesem mi bilemeyince Cole'u aradım, o bana adamın zamanını boşa harcayıp harcamayacağını söyleyebilirdi ama cevap vermedi. Arama doğruca sesli mesaja düştü.

Sonra kendimi muhasebeye vereyim dedim ama yirmi dakika sonra telefonumu da alıp eve çıktım ve sehpanın üstünde dedektifin kartını gördüm. Şüphelerim büyük ihtimalle işlerine yarayabilir ya da hiçbir anlama gelmeye bilirdi. Fakat ortada kayıp bir kız vardı. Pişman olmaksızın iyiydi sonuçta.

Numarayı çevirip beklemeye koyuldum. Birkaç kez çalıp sesli mesaja düştü. Hızlıca bir mesaj bırakıp aşağı indim.

Mutfak boştu, girişe yürüyüp huzursuzca bilgisayar başına geçtim. Kuvvetli nefesler alıp verirken oturup rezervasyon defterine bakmaya başladım ama aslında hiçbir şey gördüğüm yoktu. Telefonumu masanın üstüne koydum.

Kafam bu sabaha kaydı, ellerimi masanın pürüzsüz yüzeyinde gezdirirken dudaklarıma ufak bir gülümseme yerleşti. Bu sabah muhteşemden de öteydi. Aslında Cole...

O sırada otelin kapısı açıldı. Gülümsemem sönerken başımı kapıya çevirdim. İçeri birbirine benzeyen, koyu renk birer pantolon ve siyah ceket giymiş iki adam girdi. Orta yaşlarda, ciddi suratlı tiplerdi, bakar bakmaz otele kalmaya gelmedikleri belli oluyordu.

“Sasha Keeton?” dedi kır saçlı adam doğrudan.

Kollarımı kavuşturup bir ona bir diğer adama baktım. “Buyurun benim. Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Ben, Özel Ajan Myers,” diye karşılık vererek ceketine uzandı ve FBI yazılı rozetini çıkardı. “Bu da Özel Ajan Rodriquez. Sizinle Angela Reidy cinayeti ile ilgili konuşmak istiyorduk.”

22. Bölüm

“Angela öldü mü?” Dizlerimin bağı çözülünce resepsiyon masasından destek alarak elimi göğsüme bastırdım. Şok olmuştum, ajanı doğru duymadığıma inanmak istedim. “Nasıl olur?”

Saçları daha koyu olan Ajan Rodriguez, Ajan Myers’a sert bir bakış attı. “Özür dileriz. Normalde böylesi trajik bir haberi bu şekilde pat diye vermiyoruz.”

Ajan Myers kaşının birini mülayim bir biçimde kaldırdı.

Onlara bakakalmıştım ama ikisini de görmüyordum, gözümün önüne gelen tek görüntü Angela’nın mutfakta gülümseyerek kurabiye yiyişiydi. Tek duyabildiğim, onun ne var ne yok her konudan konuşmasıydı.

Artık gülümseyemeyecekti.

Artık etrafta seke seke dolaşamayacaktı.

Ciğerlerim korkuyla doldu. Böyle bir şey olamazdı.

“Tanrım,” diye fısıldadım, sertçe yutkunarak. “Affedersiniz. Hiç beklemiyordum. Canlı bulunacağını ümit ediyordum. Ben...” Cümlenin devamını getiremeyerek başımı iki yana salladım.

“Hepimiz böyle olsun isterdik ama maalesef olmadı,” diye karşılık verdi Rodriguez. “Sizinle bu konuyu özel olarak konuşmamız büyük önem arz ediyor.”

Midem buruldu. “Elbette. İçeri geçe...”

“Burada olmaz,” diye lafımı böldü Myers. “Bizimle gelmeniz gerek.”

Ensemden yayılan ağır bir huzursuzluk çöktü içime. “Nereye?”

Myers rozetini cebine koydu. “Yolun aşağısındaki karakolda konuşabileceğimiz bir oda var.”

“Polis karakolu mu?” diye yükseldi sesim.

Diğer ajan güven verici bir ifadeyle gülümsemeye çalıştı ama pek de becerememişti. “Sadece formalite, ayrıca güvenli bir yer.”

Eh mantıklıydı. Öyleydi yani herhâlde. “Şu an otelde sadece ben duruyorum...”

Myers “Sizinle acilen konuşmamız gerekiyor,” diye yine lafımı böldü. “Arayabileceğiniz birileri yok mu?”

Dudaklarımı kenetleyerek masadaki telefonuma baktım. Annem Daphne’yle birlikte alışverişteydi, telefonunu da kesin arabada bırakmıştı. Ne zaman çıksa böyle yapıyordu. Ona mesaj atıp olanları anlatabilirdim ama işi bitene kadar görmezdi. Miranda okuldaydı.

“Bir saniye...” dedim. James’i arayabilirdim ama aşçımız pek de insancıl bir tip değildi. Burada çalışmaya başladığından beri mutfaktan dışarı adımını attığını görmemiştim. Geriye bir tek Jason kalıyordu. “Bir arkadaşımı arayacağım.”

Ben telefonu alıp onu ararken ajanlar beklemeye koyuldu. Masadan uzaklaşarak etrafı adımlamaya başladım.

Jason üçüncü çalışta açtı. "Selam Sasha, ne haber?"

"Ee şey, senden büyük bir isteğim olacaktı," dedim. Kendi sesim kulaklarıma bir garip gelmişti.

"Tamam, tabii. Söyle bakalım."

"Böyle bir şeyi sormak hiç hoşuma gitmiyor ama acaba annem dönene dek otele göz kulak olabilir misin?"

"Elbette." Hiç tereddüt etmemişti bile. Bir bana bak bir de onun arkadaşlığına. "Her şey yolunda mı?"

Omzumun üzerinden bakıp hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. Ona Angela'dan bahsedemezdim. Ajanlar dibimde dururken olmazdı herhâlde. Nasıl olsa yakında öğrenecekti. "Evet, evet. Eee, federal ajanlar geldi de. Benimle konuşmaları gerekiyormuş."

"Hadi ya, kahretsin. Seninle gelebilecek biri yok mu? Cole nerede?"

"Yok ama sorun değil." Elim titremeye başladı. "Sen gelebileceğine emin misin?"

"Tabii ki," dedi Jason. "On dakikaya kalmaz oradayım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Sana borçlandım."

"Hiç önemli değil. Birazdan oradayım."

Ajanlara döndüm. "Bir arkadaşım birazdan buraya gelecek."

Rodriguez başını salladı. "Rahatsızlık verdik, kusura bakmayın."

"Sorun değil." İliklerime kadar ürperdim. "Biri... Biri ölmüşken ne rahatsızlığı?"

Karakoldaki oda televizyondakilere benziyordu. Küçük, beyaz duvarlarının göz hizasındaki bölümlerinde parmak lekeleri bulunan bir yerdı. Ortada yuvarlak bir

masa ve bilhassa rahatsız görünen dört tane metal, katlanır sandalye vardı.

Oysa beni buraya getirdikleri devasa SUV'un koltukları ne rahattı. Isıtması da öyle. Ne diye koltuklara takmıştım şimdi bilmiyordum ama düşünmesi daha güvenli bir konu olduğundandı muhtemelen.

Jason'a da hakikaten borçlanmıştım. Ne yapacağına dair hiçbir fikri olmadan resepsiyonda öylece oturuyordu muhtemelen çocuk ama neyse ki annem dönecekti. Ona da buraya gelirken mesaj atmıştım. Angela'dan bahsetmemiştim, böyle bir haberi mesajla vermeme imkân yoktu.

Tüm tenim ürperdi.

Cole bu ajanları tanıyor muydu acaba? Sonuçta o da federal ajandı. Tanımaz mıydı? Salakça bir düşünceydi. FBI koca bir arı kovani değildi herhalde.

Bacaklarımın arasına sokmama rağmen ellerim üşüyordu. Ajanlar eşliğinde karakolun arka kapısından girip dar koridordan geçerek, elime verilen küçük bir şişe suyla bu odaya getirilmiştim.

Kapı açılınca olduğum yerde sıçradım. Çenemi kaldırdım. İki ajan beraber içeri girdiler. Yalnız da değillerdi. Dedektif Tyron Conrad'ı görünce içim rahatladı.

"Selam," dedi Tyron, yanımdaki sandalyeye otururken. "Kusura bakma. Ajanların seni getireceğini bilmiyordum." Çenesi kasıldı. "Bilseydim seni buraya getirmelerinin gerekli olmadığını söylerdim."

"Son derece gerekliydi," diye çıkıştı Myers.

Tyron arkasına yaslanırken burnundan güldü ve ayak bileğini dizine koyarak bacak bacak üstüne attı. "Landis'in hiç hoşuna gitmeyecek."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Myers da kaskatı kesildi. "Bunun Ajan Landis'le bir ilgisi yok." Otururken gözlerinin kenarı kırıştı. "Bayan Keeton, olanlar konusunda bir hayli açık olacağız."

"Aksini beklemezdim zaten," dedim, derin bir nefes alarak. "Ama neden burada Angela hakkında konuşacağım?"

Tyron ağzını açtı ama Myers cevapladı. "Cumartesi günü size postayla bir parmak gönderildi. O parmağın Bayan Reidy'ye ait olduğuna son derece eminiz."

Midem yanmaya başladı. Ağzımı açtım ama konuşmadım.

Tyron elini koluma koydu. "Angela'nın cesedi bu sabah bulundu. Yüzük parmağı da yoktu."

Göğsüme bir ağırlık çökerek içimi bir vida gibi sıkıştırdı. Konuşmaya başladığımdaysa sesim uzaklardan geliyor gibiydi. "Nere... Cesedi nerede bulundu?"

"Bence bunun cevabını biliyorsunuz," dedi Myers.

Adama ters ters baktım.

"Route 11'deki eski su kulesinin orada," dedi Rodriguez, daha nazik bir sesle.

"Ah olamaz," diye fısıldadım, sertçe iç çekerken.

Rodriguez bir kolunu masaya koydu. "Damat'ın kurbanlarının bulunduğu yerde, ayrıca..."

"Frederick'teki kadının da bulunduğu yer." Avucumu alnıma bastırdım. Üzüntüyle karışık bir panik yaşarken boğazım ve göğsüm daha da sıkıştı. "Anlayamıyorum."

"Bence anlıyorsunuz," diye karşılık verdi Myers.

Tyron ayağını pat diye yere indirip öne eğildi. "Ne halt demeye çalışıyorsun Myers?"

Elimi indirerek ajana baktım. Sırtını geriye yaslamış,

kollarını göğsünde birleştirmişti. “Bayan Keeton’ın akıllı bir kadın olduğunu düşündüğümü söylüyorum. Olayları pekâlâ birleştirebilir. Karşımızda ya bir taklitçi ya da öyle bir izlenim vermeye çalışan biri var.”

İçimde yükselen öfke korkuyu bastırdı. “Evet, iki olayı birleştirebiliyorum ama beni neden ısrarla polis karakoluna getirip bunu söylediğinizi anlamıyorum.”

“Çünkü şayet bu bir kopya cinayetse soruşturmamıza yardımcı olabilirsiniz,” diye açıkladı Rodriguez. “Yani Damat’ın elinden canlı kurtulan tek kişisiniz...”

“Biliyorum.” Ellerim o kadar titriyordu ki yeniden dizlemin arasına sokuşturdum. “Kurtulan tek kişi olduğumu biliyorum.” Oda üstüme geliyormuş gibi hissediyordum, göz ucuyla kapıya baktım. Buradan çıkmak istiyordum. Tyron’a baktım. “Angela’ya ne oldu?”

Alçak sesle, “Deliller boğulduğunu gösteriyor.”

“Tanrım,” diye fısıldadım ve gözlerimi kapattım ama kapatır kapatmaz bunu yaptığımı pişman oldum. Gözümün önüne boğazında korkunç morluklarla Angela geldi. İnsanın hayatına son veren cinsten morluklar. “Acaba o... Onun bir yerde tutulup tutulmadığını biliyor musunuz?”

“Tutsak tutulduğuna dair kanıtlar var,” diye açıkladı. O daha söylemeden neyi kastettiğini biliyordum. Damat’ın kurbanlarını esir tuttuğu şekilde tutulduysa el ve ayak bileklerinde bağlandığına dair izler olurdu.

“Peki, o tecavüze uğramış mı?”

“Henüz bilmiyoruz,” diye yanıtladı Tyron.

Midemdekiler altüst olurken dirseklerimi masaya, alınımı da avucuma koydum. “Erkek arkadaşı biliyor mu?”

“O ve Angela’nın ailesi bilgilendirildi.”

Gözlerim çok fena yanıyordu. Şu an o insanların yaşadıklarını düşünemiyordum bile.

“Size sormamız gereken bazı sorular var,” dedi Myers, adamın sesiyle birlikte sabrımın sınırına gelmiştim. “Bize yardımcı olabilir misiniz?”

Tek istediğim bu odadan çıkıp eve gitmek, huzur içinde nefes alabilmek ve bana söylenenleri sindirebilmektir. Ama yapamazdım. Ben artık o insan olamazdım. Herhangi bir şekilde Angela cinayetinin çözümüne yardımcı olamazsam bu yaptığım sadece korkakça olmakla kalmaz bencilce de olurdu. O yüzden başımı salladım.

“Güzel,” diye mırıldandı Rodriguez ve kâğıt hışırtıları duydum. “Cumartesi günü dışında, döndüğünüzden bu yana olanları da biliyoruz. Bize ayrıntılı bir şekilde anlatabilir misiniz?”

Bunu daha önce kaç kere yapmıştım ama ara ara suyum yudumlarırken yine de onlara hatırladığım ne varsa anlattım. Angela’nın anahtarının kaybolduğunu nasıl fark ettiğimi anlatırken aklıma önceki şüphelerim geldi.

“Bir ihtimal Angela’nın anahtarını kimin aldığını çözmüş olabilirim. Belki de yanıliyorumdur...”

“O kısmını bize bırakın,” dedi Myers.

Göz ucumla adamlara baktım. “Koç Currie olabilir diye düşünüyorum. O yüzden seni daha önce aramıştım,” dedim Tyron’a. “Derek’e, yani Memur Bradshaw’a bahsettiğim amblemi hatırlıyor musun? Sanırım buldoku, lisenin maskotu olan buldok. Biliyorum, o şapka ve tişörtü binlerce insan giyip takabilir ama onun bu sabah sorgulandığını duydum ve o anda şapkadaki amblemin hayal meyal tanıdık geldiğini hatırladım.”

Tyron kaşının birini kaldırdı ama neyse ki Currie'nin sorgulandığını nereden bildiğimi sormadı. "Koç Donnie Currie ile bir bağınız var mı?"

"Hayır. Yani ben okula giderken de orada koçluk yapıyordu hepsi bu."

"Damat zamanında şehirdeydi," dedi Rodriguez. "Ama otelde karşılaştığınızı düşünmeniz dışında döndüğünüzden beri görüşmediniz?.."

"Hiç görmedim. Zaten dışarıya da sadece bir kez çıktım, onda da arkadaşlarımla sokağın aşağısındaki restorana gittik."

"Hangi restorana?" diye sordu Rodriguez.

"Birkaç sokak aşağıdaki biftekçi," diye açıkladım adını vererek. "Geçen haftaydı."

Myers koltuğunda kıpırdandı. "Konuştuğunuz başka kimse oldu mu? Tyron bize Cole Landis'le görüştüğünüzü söyledi."

Başımı bir kez salladım. "Evet. Biz... Ee... Ben buradan ayrılmadan önce çıkıyorduk, şimdi de yeniden bir araya geldik."

"Gittiğinizden bu yana iletişim hâlinde değil miydiniz?"

Myers'a bakarak başımı iki yana salladım. "Hayır. Sadece annem ve arkadaşım Miranda'yla haberleşiyordum."

"Ama ikiniz şimdi bir araya geldiniz... Pat diye."

Kulaklarımın uçları karıncalandı. "Kasabaya döndüğümü duyunca beni görmeye geldi sonra da..." Sonrası onu ilgilendirmezdi. "Bir araya geldik işte."

"Hmm," diye mırıldandı. "Böyle bir anda yani? Çok ilginç."

Tyron gözlerini kıstı.

Benimse nefesim daralır gibi oldu. "Evet, öyle bir anda. Ne ima etmeye çalışıyorsunuz?"

Myers, "Hiçbir şey ima ettiğim yok hanımefendi," diyerek sözlerine devam etti. "Tuhaf davrandığını düşündüğünüz kimse oldu mu?"

Aklıma tek bir kişi geliyordu ama muhtemelen şu an bu konuyu dile getirmek çok garip kaçacaktı. "Aklıma biri geliyor ama kulağa biraz delice gelecektir. Yemeğe gittiğimizde belediye başkanıyla karşılaştım."

"Başka Hughes ile mi?" dedi Tyron.

"Evet." Onlara başkanın tuhaf davranışlarını ve ikinci gelişini anlattım. "Geçmiş gündeme getirmemden endişelendiğini anlıyorum ama bu yaptığı, yani bilemiyorum arkası boş değil gibi geliyor."

İki ajan bakıştıktan sonra Rodriguez kâğıda bir şeyler yazdı. "Başka biri?"

Başımı iki yana salladım. "Başka kimse yok. Bu konuyu bir hayli düşündüm. Bildiğim başka biri yok."

Myers bir anda konuyu değiştirerek "Angela Reidy ile ne kadar yakındınız?" diye sorup beni afallattı.

"O kadar yakın değildik," dedim doğruyu söyleyerek. "Onunla daha geçen hafta tanıştım ama bir süredir otelde çalıştığını biliyordum."

Kapı gıcırdayarak açıldı ve genç bir polis kafasını içeri uzattı. "Conrad, bir saniyen var mı? Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

Tyron başını sallayıp ayağa kalktı. "Bayan Reidy'nin ailesi geldi galiba. Hemen döneceğim."

"Tamam," diye fısıldadım, şu an Angela'nın ailesi çok

daha zor durumdaydı. Gidişini seyrettikten sonra yüzümü iki ajana çevirdim.

Myers'ın koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. "Siz ikiniz hiç tartıştınız mı?"

"Ne?" Şaşkına dönerken kaslarım gerildi.

"Gayet normal bir soru işte," diye cevap verdi adam.

Yan gözle Rodriguez'e baktım. Son derece kayıtsızca bakıyordu. "Angela'yı tartışacak kadar iyi tanıımıyordum. Ama tanıdığım kadarıyla cidden hoş bir insan, hoş bir insandı," diye düzelttim yüzümü buruşturarak. "Gerçekten çok tatlı biriydi. Şen şakrak, konuşkan diyebileceğimiz türden biri."

Myers başını yana eğdi. "Yani onu pek iyi tanıımıyordunuz ama kız öldü ve parmağı da..."

Kapı aniden büyük bir hızla açıldı ve Cole fırtına gibi içeri girdi. Gözleri masmavi bir buza benziyordu. Bir anda içim rahatladı.

"Ne bu böyle?" diye sordu Cole, masaya gelirken.

Rodriguez kalemını bırakarak arkasına yaslanırken Myers ayağa kalktı. "Burası senin departmanın değil Landis. Bu görüşmeye girme hakkın yok."

"Benimle ilgisi yok demek." Tyron'ın boş sandalyesinin önünde durup yumruklarını masaya koydu. "Benim kadını alıp daha yeni öğrendiği bir cinayet için lanet kara-kola sorgulamaya getirmeyi biliyorsun ama."

Myers'ın yüzü öfkeyle kıpkırmızı kesildi. "Protokol bu şekilde, sen de gayet iyi biliyorsun."

"Protokolün ne olup olmadığı bir tarafımda değil, sende numaram var, arasaydın beni," diye çıkıştı Cole doğrularak. "Senin nasıl çalıştığını biliyorum Myers. Bu pisliği burada yapmana göz yummayacağım."

“Ah öyle mi? Nasıl çalışıyormuşum?” dedi Myers, küçümseyici bir kahkahayla. “Peki sen...”

“O cümleyi bitir de bakalım o ağzını ne hâle getiriyorum,” diye uyardı Cole.

“Tamam, tamam. Sakin olun millet.” Tyron kapının eşiğinde duruyordu. Omuzları üzerinden birkaç tane mavi üniformalı gördüm. “Bir de sizinle uğraşmayalım.”

Cole derin bir nefes alarak arkadaşına baktı. “Bu iş bu şekilde olmaz. Sen de biliyorsun.”

“O yüzden onunla konuşmaya gittiklerini öğrenir öğrenmez seni aradım ya,” dedi Tyron.

“Aman ne harika!” diye mırıldandı Myers, yerine otururken.

Şaşkınlıkla Cole’a baktım ama duvara yapıştırmak istiyormuşçasına gözlerini ona dikmişti. Geçmişte ikisinin arasında hiç de dostça olmayan mevzular geçtiği kesindi. Yoksa Cole, Baltimore’dan buraya deli gibi sürmezdi.

Rodriguez başını kaldırdı. “Onunla konuşmamız gerektiğini biliyorsun.”

“Siz de onun neler yaşadığını biliyorsunuz,” dedi Cole. “Onu kahrolası bir şüpheliymiş gibi buraya sürükleyemezsiniz.”

Myers burnunun kemerini sıktı. “Kendisi bu olayla bağlantılı biri. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum.”

Midem karnımda kıvranıyordu, bana kopan parmağın Angela’ya ait olduğunu söyledikleri an anlasam da henüz durumu tam manasıyla kavrayacak vaktim olmamıştı.

“Bağlantının nasıl olduğunu çözmemiz gerekiyor,” dedi Rodriguez, daha temkinli bir ses tonuyla. “Bu sebeple de onunla konuşuyoruz.”

“Bu şekilde yapamazsınız,” diye karşılık verdi Cole. Bana dönüp elini enseme koydu. Göz göze geldik, odaya daldığından bu yana bana ilk bakışıydı. “İyi misin?”

“Evet,” diye fısıldadım. Nitekim o anda bundan başka bir şey söylemek pek de akıllıca olmazdı herhâlde.

Kısa bir süre beni inceledikten sonra Rodriguez’e döndü. “Öğrenmek istediğiniz başka bir şey kaldı mı?”

Adam başını iki yana salladı. “Neredeyse her şeyi öğrendik.”

“Ama tam değil,” diye atıldı Myers.

Cole, çenesindeki bir kas seğirirken, cevap vermek üzere ağzını açtı ama ben önce davranmıştım. “Yardımcı olabileceğim bir şey olursa, olurum. Size bildiğim her şeyi anlattım, yeterli gelmediyse üzgünüm.”

Cole elini omzuma kaydırırken “Başka bir şey var mıydı?” diye sordu sert bir sesle. Adamlardan cevap gelmeyince “Haydi seni çıkaralım buradan o zaman,” dedi.

Ajanlara bakarken yerden çantamı alıp kalktım. Tyron kenara çekilirken Cole beni yanına çekti. Beraberce odadan dar koridora çıktık.

Arka kapıya yürürken Cole kolunu sıkıca omzuma sardı. Güneş batmak üzereydi, Tyron da peşimizden dışarı geldi.

“Bir saniye bekleyin,” dedi. Önce Cole’a sonra bana döndü. “Seni buraya getirdikleri için üzgünüm. O konuşmanın otelde yapılması gerekirdi.”

Kollarımı karnımda birleştirdim. “Artık neyse ne, bitti işte sonuçta ama... Biri cidden Damat’ı taklit ediyor, değil mi? Burada dönen olay bu.”

Tyron ellerini kalçasına koydu. Esen rüzgâr giydiği ta-

kımı uçuşturdu. “Yüzde yüz emin değiliz.”

Cole alçak sesle kalayı basarken başını gökyüzüne çevirdi. “Başka ne olabilir ki? Biri o orospu çocuğunun izinden gidiyor işte. İkimiz de bundan sonra ne olacağını biliyoruz.”

Tyron cevap vermedi ama biliyordu. Ben de öyle. Biri-si Damat’ı taklit ediyorsa... Artık bir sonraki kurban için çok geç demektir.

Çünkü bu kişi Damat’ı iyi tanıyor ve kafa yapısını biliyorsa bir sonraki kurbanı çoktan kaçırmıştı.

Kadının neden kendisinin seçildiğine dair, neden toprak ve ölüm kokan bu soğuk yerde olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Angela biliyordu. O güzel gözlerini açtığı an nerede olduğunu biliyordu.

Angela ağlamıştı.

Yalvarmıştı.

Tıpkı diğerleri gibi, bunda bir sıkıntı yoktu. Kendi canları için yalvarmayacaklarsa kimin için yalvaracaklardı ki?

Angela kimi suçlayacağını biliyordu. Parmağı kökünden kesilirken bütün bunların kimin suçu olduğunu biliyordu. Hırıltılı son nefesini alırken, o dönmeseydi hâlâ hayatta olacağını biliyordu.

Ama düz beyaz bluzlu, siyah bol pantolonlu kadının bir bok bildiği yoktu. Mükemmeldi, sahiden. Angela kötü olabildi ama bu... Ah bu kadın tam anlamıyla bir mükâfat olmuştu. Sadece, yolu onunla kesişmiş şanssız biriydi.

Bu kadın, kimsenin güvende olmadığını gösterecekti.

23. Bölüm

Gökyüzünden benek benek kar yağıyor, yeri bir battaniye gibi örtüyordu. Oturma odamda durduğum yerden dışarı bakıyordum, kim bilir ne kadar zamandır burada diki-liyordum. Kar ne ara durmuştu bilmiyordum ama yeni yağmış kardan daha güzel bir şey yoktu. Güneyde yaşarken en çok özlediğim şeylerden biriydi.

Cole'la birlikte eve döndüğümüzde annem de gelmişti. Jason'la ikisine olanları anlattım.

Korkunçtu.

Çünkü Angela'yla ilgili haberi, zavallı kıza olanları ve bunun ne anlama geldiğini hazmetmeye çalışırken annemin yüzündeki bakışı tanımıştım. Bana keşke eve dönmeseydin dediği zamanki gibi bakıyordu. Gerçi şu an pek de keşke diyormuş gibi gelmiyordu.

İfadesi çok kesindi.

Jason mutfak masasında oturup kalmış, uzaklara dalmıştı. Bir saat içinde ağzından çıkan tek cümle "Daha geçen gün kurabiye yiyordu," olmuştu.

Bir vardı, bir yoktu işte, hem de olabilecek en kötü şekilde.

Akşama Miranda geldi, o esnada akşam haberlerinde Angela'ya olanlar vardı, tüm kanallar bundan bahsediyordu. Öylece, çıt çıkarmadan oturup kalmıştık, daha sonra konuyu değiştirmeye çalıştık. Miranda, Koç Currie ve onun hakkındaki söylentilerden bahsetti.

Ardından yine sessizliğe büründüğümüzde kafamdaki kapkara, sıkıntılı düşüncelerden kurtulmak isteğiyle bir anda bambaşka bir konuya atladım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Miranda'nın kaşları kalktı. "Ee, tabii."

"Jason'la aranda bir şey var mı?"

"Ne?" Başını bana doğru öyle hızlı çevirdi ki nasıl bir tarafını incitmedi şaşırdım. "Ne diye böyle bir şey sordun şimdi?"

"Bilmem, ikiniz çok yakın görünüyorsunuz." Kolunu hafiften ittirdim. "Bu kadar zamandır arkadaş olmanız çok güzel ama..."

"Ama ne?"

"Ama bir şeyler var gibi işte," dedim sırtarak. O da uzunca bir iç geçirdi. "Yani sadece tam adlandıramıyorum fakat..."

"Yattık," diye lafımı böldü. Gözlerim fal taşı gibi açılırken o da elleriyle yüzünü pataklarcasına tokatladı. "Birkaç ay önce oldu. Dışarı çıkmıştık. İkimiz de içkiliydik. Öyle körkütük sarhoş değildik ama olaylar birbirini takip etti ve yattık işte."

Gövdemi iyice ona doğru çevirdim. "Vay canına! Vay be! Bir şeylerden şüpheleniyordum ama emin değildim."

Ellerini indirdi. “Bu konuyu çok konuşmadık. Sonuçta ayrılrsa da teknik olarak hâlâ evli ama... Yani öyle garip bir şey olmadı işte. Cameron’a döneceğini de sanmıyorum.”

Durup bu öğrendiklerimi bir düşündüm. “Peki, ondan, şu körkütük sarhoş olup gelişigüzel takılmanızın ötesinde hoşlanıyor musun?”

“Bilemiyorum,” dedi, ki normalde bu kadar kararsız olmazdı. “Yani ondan hoşlanıyorum. Gerçekten. Çok uzun zamandır arkadaşsınız, nasıl desem onun o antisosyal hâlleri sevimli geliyor. Tabii o gömleğin ve pantolonun altındaki vücudu da hesaba katalım.”

Ellerimi kenetleyip bu bilgiyi zihnimden defetmek istedim. “Şu an hiç de Jason’ın vücudunu falan düşünmek istemiyorum, olayı garipleştirmeyelim.”

Miranda güldü.

“Neden onunla konuşup işlerin nasıl gideceğini görmek istediğini söylemiyorsun?”

Dudaklarının bir kenarı kıvrılırken örgülerinden birini kulağının arkasına attı. “Konuşabilirim ama arkadaşlığımızı mahvetmek istemiyorum. Kaldıramam çünkü.”

“Evet.” Dudaklarımı kenetledim. “Yine de bir düşün derim. Sana ilgisi varmış gibi duruyor, eh sen de ondan arkadaştan öte hoşlanıyorsun.”

Ağır ağır başını salladı ama henüz Jason’la bu konuşmayı yapmaya hazır değilmiş gibi geliyordu. Onu suçlayamazdım.

Miranda çok geç kalmadan gitti. Eve gittiğinde mesaj atmasını istedim. Bu konuda bir gram ayak diremedi; evine varıp da soktum kıcımlı yatağa diye mesaj atınca rahatladım.

Ağır hırkamı önümde birleştirirken ağırlığımı diğer ayağıma verdim. Saat geç olmuştu, ikiyi geçiyordu, uyu-maya çalışmaktan vazgeçeli çok olmuştu. Huzurlu gece-lerim çok sürmemiştii, Cole yanımda yatıyor olsa da uyu-yamıyordum. Onu rahatsız etmemeye çalışarak yataktan çıkıp oturma odasına gitmiştim. Karın yağışını seyreder-ken, geçmişin insanın içini kemiren anıları, şu an olanla-rın dehşeti zihnime hücum ediyordu.

Angela ve ailesi aklımdan çıkmıyordu. Bu, onun başı-na gelmemeliydi. Kimsenin başına gelmemeliydi ama ol-muştu işte, içten içe Frederick'li zavallı kadının başına gelenin de bu olduğunu biliyordum.

Tesadüflere inanmamak gerektiğini bilmem gerekirdi.

Geçmişin kâbusu dönmüştü ve tüm bunların olduğuna inanmak zorundaydım. Dışarıda bir yerlerde biri vardı ve bir, belki iki kadını öldürmüştü ve bu kişi Damat'ın yolun-dan gidiyorsa şimdi elinde biri daha vardı.

Midem çalkalanırken gözlerimi kapattım. Herhangi biri olabilirdi. On yıl önce burada yaşayan biri olmasına gerek yoktu. Haklarında ünlü insanlarmış gibi söz edilen, seri katillere ithaf edilmiş web sayfaları da dahil olmak üzere internette her şeyi bulmak mümkündü. Hastalıklı tutkuları ve her cinayeti en ince ayrıntısına kadar yeni-den planlayabileceğiniz bilgiler tartışılıyordu. Dünyadaki herhangi bir insan Damat'ın dünyasına girip ikinci raun-du başlatmaya pekâlâ karar verebilirdi.

Ama neden? Neden daha çok cinayet işlemiş, daha çok bilinen bir seri katil değil de Damat seçilmişti? Neden her şey ben döndüğümde başlamıştı? Aslında ben dönmeden önce, Frederick'li kadınla başlamıştı. Acaba...

Düşüncelerim bir an donup kaldı, arkamdan iki güçlü kolun beni sardığını hissedince nefesim kesildi.

“Sasha,” dedi Cole, kulağımın dibinde boğuk sesiyle. “Ne zamandır buradasın?”

Kolları arasında gevşedim. “Çok olmadı. Seni uyandırmak istemedim.”

“Bebek.” Çenesini boynumun yanına koydu. “Uyuyamadığında beni kaldır. Uyumana yardımcı olabilirim. Bana kafandan geçen, seni uyutmayan konuları anlat, kâr etmezse de yaratıcılığımı kullanırım artık.”

Bu son kısmı beni güldürdü.

Başını kaldırıp çenesini başıma yasladı. “Kafandan neler geçiyor bakalım?”

“Bir dolu şey.”

“Anlat.”

İç geçirdim. “Cole, geç oldu. Sabah işe gitmen gerekiyor. O yüzden de uyuman gerekiyor.”

“Evet, işe gitmem gerekiyor. Ama benim hatunum, geçen bir yarısı, pencerenin önünde aklı korkunç düşüncelerle kaynarken karı seyrediyor,” dedi. “Bu uykumdan daha önemli.”

Hatunum. Bu kelime hoşuma gitmişti. Bana ayrıca Ajan Myers’in dediklerini de düşündürmüştü. “Acaba sence de garip mi bizim...”

“Bizim ne?”

“Şu an burada olmamız. Yani aradan on yıl geçmesine karşın birkaç günde yakınlaşmamız?”

Hemen cevap vermedi. “Alışlageldik değil. Ama bu garip olduğu anlamına da gelmez. Ne anlama gelir biliyor musun?”

Başımı göğsüne yasladım. “Ne?”

“Daha önce de söylemiştim. Biz şanslıyız.”

Böylesi, garip olmasından iyiydi. “Şu an o kadar şanslı olduğumuzdan şüpheliyim.”

“Olacağız.” Başını eğip yanağımdan öptü. “Atlatacağınız bunları.”

Bunu öylesine kendinden emin söylemişti ki ona inanacak gibi oldum. Tek mesele şuydu ki hayat kendine ne kadar güvendiğini ya da bir şeylere ne kadar çok inanmak istediğini umursamıyordu.

“Biri sana böyle bir soru sorduracak bir laf mı etti?” diye sordu Cole.

Zihin okuma yeteneği mi var diye merak ederek kaşımın birini kaldırdım. “O ajan, Ajan Myers buna benzer bir şey söyledi.”

Cole mırıldanarak küfretti. “Aşağılığın tekidir o herif, ne konuştuğunu bilmez.”

“Aranız pek iyi değil galiba?”

“Pek değil.” Beni saran kolları önce kasıldı sonra da gevşeyerek kalçalarımın doğru indi. Beni kendine çevirdi, artık yüzünü görebiliyordum. “Eskiden aynı departmanda çalışırdık. Benim acemilik zamanlarımdı. Bir suçlunun, çetelerle bağlantılı olduğu için bize gelen bir vakası vardı. Daha on altısında çocuktuk ama sokaklara çok fena buluşmuş vaziyetteydi,” dedi. “Fakat işlediği suçun çetelerle veya uyuşturucuyla bir ilgisi yoktu. Babasını vurmuştu.”

“Tanrım,” diye fısıldadım.

“Çünkü babası olacak şerefsiz onu ve annesini öldürseye dövüyordu,” diye devam etti, ki bu daha da fenaydı. “Myers bunun çaresizce bir hareket olduğunu umursama-

dı bile. Yanlış anlama, şiddete şiddetle karşılık vermeyi savunmuyorum ama böyle bir olayda, birinin önünde sonunda nasıl patladığını anlayabiliyorsun. Myers'ın gözünde her şey ya siyah ya beyazdır. Oysa dünya böyle dönmüyor. Nitekim o davada fikirlerimiz uyuşmadı.”

Başımı yana eğdim. “Çocuğa ne oldu peki?”

“Hapse girdi.” Cole elimi tuttu. “Müebbet aldı.”

Kaşlarımı çattım. “Ama sen bunu hak etmediğini düşünüyorsun.”

Omzunun birini kaldırıp indirdi. “O çocuk, insanı sömüren boktan bir ev ve sokak hayatının ürünüydü. Şiddetin şiddetle karşılık bulduğu bir çevrede büyümüştü. Sonunda, sokağın birinde göğsüne yiyeceğin bir kurşunla hayatın sonlandığı bir yerde. Çocuğun hayatta tek bildiği şey bu dünyaydı. Bazen insanlar yanlış yapar ve cezalandırılmaları gerekir ama bazen de onları yaptıkları hareketlere itenin ne olduğunu anlamak gerekir.”

“Doğru söylüyorsun,” diye mırıldandım. “Eh, sen de siyah ya da beyaz olmayan bir dolu olay görüyorsun.”

“Zaman zaman.” Cole beni kanepeye doğru götürdü, kendi oturup beni de kucağına yanlamasına çekiverdi. “Ama genellikle siyah ve beyaz oluyor.” Durup bekledi. “Myers yüzünden mi öyle düşüncelere dalıp uyuyamadın?”

Evet dersem sonu iyi olmayacak gibi geliyordu, zaten sadece Myers yüzünden de değildi. “Sence eve dönmem hata mıydı?”

“Elbette hayır,” dedi, bir an bile tereddüt etmeden.

Gülümseyerek ellerimi onun göğsüne yasladım. “Annem lafı buna getiren bir şey söyledi. İyi niyetle söyledi tabii, endişelendiği için. Benim için çok korkuyor.”

“Sasha...”

Kanım buz keserken içim korkuyla karıncalandı. “Ya tüm bunlara eve dönmem sebep olduysa?”

“Bebğim.” Yanaklarımı avuçları arasına alırken gözleri gözlerimi buldu. “Senin yaptığın hiçbir şey bunlara sebep olmadı. Olanlardan sen sorumlu değilsin.”

Omuzlarını tuttum. “Dediğini anlıyorum ama dolaylı yoldan bakarsak...”

“İster dolaylı ister dolaysız olsun sorumlusu sen değilsin.” Elleriyle yüzümdeki saçları çekti. “Sen o piç kurusuna zaten on yılını heba ettin.”

“Ben...”

“Öyle yaptığını biliyorsun,” dedi baskın bir ses tonuyla, haklıydı da. “İsimsiz, şekilsiz bir canavar için hayatını daha fazla harcayamazsın. Olmaz.”

Ah, söyledikleri öyle doğrudu ki...

“Benim... Aynı olayları bir daha yaşamak üzereymişiz gibi hissediyorum, elimde değil,” diye fısıldayarak içimde büyüyen korkuyu dile getirdim. “Her şey yeni baştan oluyor.”

“Olmuyor,” dedi hemen. “Tarih tekerrür etmeyecek. Bunun olmasına hayatta izin vermem.”

Nasıl engelleyeceğini sormak istedim ama bir cevabı olmayacaktı. Olamazdı da zaten.

“Sen evine aitsin,” dedi, başımı kendisine çevirerek. “Buraya aitsin, bana. Bunca zaman da böyle olması gerekiyordu.”

Göğsümdeki baskı bir nebze olsun hafiflemişti. “Evet,” diye fısıldadım parmaklarımı ensesindeki kısa ve yumuşak saçlarından geçirerek.

“Uykun geldi mi şimdi?” diye sordu.

“Hayır.” Başımı kaldırıp gözlerine baktım. “Şu bahsettiğin yaratıcılığını düşünüyordum. Çok ilgimi çekti doğrusu.”

Gözlerini kısıp anlamlı anlamlı baktı. “Benim her daim ilgimi çekiyor.”

Alnımı alnına dayadım. “Peki bu yaratıcılık tam olarak neleri kapsıyor?”

“Sana söyledim aslında.” Ellerini kalçalarımın götü-
rüp beni bir anda havaya kaldırdı. Ayağa kalkarken ister istemez bacaklarımı beline doladım. “Gelgelelim göstermeyi yeğlerim.”

Ona sıkıca tutunarak güldüm. “Sevdim bu fikri galiba.”

“Güzel çünkü şimdi hepsini göreceksin.”

Yatak odasına giderken Cole’un dudakları benimkilerin üzerindeydi, bir kolu beni sıkıca tutarken diğeri başımın arkasındaydı. İnanılmaz kuvvetliydi, temasımızı hiç kesmeden beni yatağa yatırdı. Kesinlikle ufak tefek bir kadın değildim, beni düşürmemesine şaşırdım.

Ağzı ve elleri dört bir yanımda dolaşmaya başlayınca düşündüklerimin hepsi aklımdan uçup gitmişti. Çabucak hırkamı çıkarttı, geceliğimin askılarını indirdiğinde serin hava göğüslerimi okşadı. Göğüs uçlarım önce sıcak nefesi, sonra dudaklarıyla sertleşti. Geceliğimin eteği yukarı sıyrılırken onun pamuklu eşofmanı aşağı indi ve ben dizlerimi onun iki yanına koyarken o da bacaklarımın arasına yerleşti.

Kalçalarını hareket ettirip içime girişi, her defasında şaşırtıcı bir hassasiyetle doğru yeri bulması, beni uyutmayan ve gün boyu peşimi bırakmayan ne var ne yoksa

hepsinden kurtarıp uzaklara götürdü.

Kaslarım olabilecek en keyifli şekilde kasılmaya başlarken, Cole tek kolunu yatağa koyup dudaklarını benimkilerin üzerinde yumuşacık, tatlı öpücüklerle gezindirirken dağıldım.

Onun adını haykırırken o da hemen arkamdan geldi. Güçlü bedeni sarsılarak üzerime yığıldı. Ağırdı ama umurumda değildi. Orada olmasını istiyordum.

Çıplak göğsünü öperken elimi sırtında dolaştırdım, nabzım gitgide düzene giriyordu. "Ne var biliyor musun?"

"Hmm?" Başını boynuma gömdü.

"Bu harika bir uyku ilacı oldu," dedim. "Her gece bir tane istiyorum."

Cole boğazından boğuk boğuk kıkırdadı. "Daha fazlasını da verebilirim."

Arabam nihayet salı günü hazırды. Cole, Baltimore'a gitmek zorunda olduğundan ve birinin de otelde kalması gerektiğinden, beni tamirciye öğle yemeğinde Jason götürdü.

"Çok teşekkürler," dedim giderken.

Jason gözlüklerini düzelterek gülümsedi. "Ne demek. Sonuçta kendi şirketimin sahibiyim, istediğim zaman girip çıkabiliyorum."

"Ne olursa olsun harikasin." Karla kaplı bahçelerden geçiyorduk. "Hele dün."

"Açık konuşayım, beni bir daha böyle bir sebeple otele bakmam için aramazsın umarım."

Göz ucuyla ona baktım. "Ben de öyle umuyorum."

Jason kırmızı ışığa yaklaşırken yavaşladı. "Bu sabah gazetelere baktın mı?"

Başımı iki yana sallarken “Bakmak isteyeceğim bir şey mi var ki?”

Jason dudaklarını büzdü. “Hayır.”

İç geçirdim. “Ne diyor?”

Jason’ın direksiyondaki eli kasıldı. “Angela’yla ilgili... Yani onun hakkında ufak bir yazı var. Gerisi Damat’la ve yeni bir seri katil olabilir mi sorusuyla ilgili.”

“Hmm.” Başımı geriye yasladım. “Şaşırmadım.”

“Bu sabah Miranda aradı beni. Tüm gazeteleri alıp yakmak istiyormuş.”

Dudaklarım yukarıya kıvrıldı. “Evet, bunu yaparken onu gözümün önüne getirebiliyorum.”

Parmaklarını trampet çalar gibi direksiyona vurmaya başladı. “Annen nasıl?”

“İyi ama onun da canının çok sıkıldığını biliyorum. Ciddi anlamda endişelenip korkuyor sanırım... Sanmıyorum aslında, biliyorum öyle.” Bacaklarımı uzatıp esnetirken iç çektim. “Onun tüm bunları yeniden yaşamasından nefret ediyorum.”

“E sen de,” dedi. “Sen de tüm bunları yeniden yaşıyorsun.”

Dudağımı kemirirken bir şey demedim. Anneme ve kendim dışındaki kişilere odaklanmak daha kolaydı çünkü ne zaman bu konuyu düşünmeye başlasam içimi delicesine bir korku sarıyordu.

“Annen yanında olduğu için şanslısın,” dedi Jason sola dönerken. “Annemi çok özlüyorum.”

Annesini ve üvey babasını nasıl kaybettiğini düşündüm. Çok fena, trajik bir kazaydı. “Babanı hâlâ arıyormusun?”

Parmakları donup kaldı. "Artık aramıyorum."

"Affedersin."

Tamirciye yaklaşıırken yavaşladı ve ardından kenara çekti. Tekerleklerin altından küçük çakılların çıtırtısı geldi. "Olan oldu. Artık kabullenmem gerek."

Bazen insanın başka seçeneği kalmıyordu.

Arabamın anahtarlarını almam on beş dakika sürdü, dışarı çıktığımda Jason hâlâ oradaydı; elleri yün ceketinin cebinde, arabaya yaslanmış duruyordu.

"Burada mısın hâlâ?" dedim yanına giderek.

Başını yana eğdi. "Arabayı aldığından ve doğru düzgün çalıştığından emin olayım dedim."

"Diğer bir deyişle şövalyelik oynuyorsun yani?"

Jason kıkırdadı. "Eh sayılır."

"Çok tatlısın." Uzanıp yanağından öptüm. "Otele kadar peşimden gelmene gerek yok."

"Doğruca otele mi gideceksin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Tekrar çok teşekkür ederim." Tam arabasına binerken, ben de dönüp gidecekken durdum. "Şu sıralar eşinle konuştun mu hiç?"

Jason şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Biraz tuhaf bir soru oldu."

Elimdeki anahtarlarla oynarken yüzüm kızardı. "Farkındayım ama sana pek ikiniz hakkında soru sormadığımı fark ettim. Konuyu bilmiyordum bile malum, öyle boş beleş arkadaş olmamaya çalışıyorum işte ama..."

"Sorun değil." Jason kahkaha attı. "Onunla birkaç gün önce konuştum. Eve, ziyarete gelebilirmiş."

"Güzel haber, değil mi?"

"Evet." Burnunu buruşturdu. "Öyle sanırım."

“Güzel.” Şöyle bir anahtarlarıma baktım. “Neyse ben gideyim.”

Sırıtarak başını salladı. “Bir ihtiyacın olursa ara beni. Ciddiyim.”

“Aradım, aramadım mı?”

Jason gülerken sedan tipi arabasına bindi, ben de dönüp zavallı arabama doğru yürümeye başladım. Pencere-leri yeniden yerinde görmek ne güzeldi, kapıyı açıp araca bindim. Koltuğun buz gibi soğuğu pantolonumun içine işlerken burnuma bir kimyasal kokusu geldi, yeni araba kokusu gibiydi hafiften.

Kazasız belasız otele vardım, kendi arabamın direksiyonunda olmak harika hissettirmişti.

Bir daha dışarı park edecek değildim herhâlde.

Otele girerken kapıda UPS kamyonetini gördüm. Arabayı, motorunu durdurmadan garajın önünde bırakıp garajın ambar kapısını andıran büyük kapılarını açtım. Gıdım gıdım, anca açıldı.

Bunları otomatik garaj kapısıyla değiştirmek gerek diye düşünüyordum ama muhtemelen tarih vakfı bu isteği geri çevirirdi. Arabayı annemin pikabının yanına park ettim.

Motoru susturunca direksiyona elimle pat pat vurdum ve çantamı alıp çıktım. Kapıyı kapattıktan sonra anahtarın düğmesine basıp arabayı kilitledim ve arkamı döndüm. Dönmemle beraber nefesim kesildi, garajın kapısında biri duruyordu. Parlayan güneş yüz hatlarını gölgede bıraktığından tam seçemiyordum.

Ensemdeki tüyler diken diken olurken irkilerek geri adım attım. Korku bir anda tüm damarlarıma hücum etmişti, şaşkına dönmüştüm.

Anahtarlarıma sıkı sıkıya yapışıp, kupkuru olan dilim damağımla, “Merhaba?” dedim.

Bir erkek sureti, soğuk ocak ayı güneşinin ısıltısından çıkıp loş garaja doğru adım attı. İçimdeki huzursuzluk katlandı, gelenin kim olduğunu gördüğümde olduğum yere mihlanıp kaldım.

Koç Currie tam karşımda duruyordu. “Konuşmamız gerek.”

24. Bölüm

Sezgilerim ayaklandı. Bir anda bir dolu şey düşünürken kalbim göğüs kafesimde çılgıncasına atıyordu. Koç Currie buraya geldiyse polisleri söylediklerimi biliyor olabilirdi, ki bu hiç de hoş olmazdı. Ayrıca şu an garajda onunla yapayalnız olduğumuzu da fark etmiştim ve adamın niyetinin ne olduğunun ya da bu olayın ne kadar içinde olduğunun bir önemi yoktu, onunla burada yalnız olamazdım.

Adamın arkasında bir noktaya doğru baktım. "Kusura bakmayın ama benim..."

"Sizi merdivenlerden itmek istememiştim. Kazayla oldu," dedi yaklaşarak. "Öyle olsun istemedim. Bana inanmak zorundasınız."

"Pekâlâ," dedim, onun suyuna gitmenin şu an sergilenecek en iyi tavır olduğuna kanaat getirerek. "Size inanıyorum ama şu an bunu konuşamam. Gitmem gerekiyor. Belki bir ara..."

"Kalıp yardım etmek isterdim ama çok korkmuştum." Dışarıdaki kamyonet çalıştı, motorun sesi gürültüyle yan-

kılandı. “Ama kasten yapmadım. Yemin ederim.”

“Tamam, sorun değil. Ben iyiyim.” Ağırılığımı diğer bacağıma verirken sesime hâkim olmaya gayret ettim. İki arabanın arasında sıkışmış durumdaydım, ancak kapıdan uzaklaşıp geriye doğru kaçabilirdim. Adam gitgide yaklaşıyordu, fazla yaklaşıyordu. “Bakın, gerçekten konuşacak...”

Currie bir anda öne doğru atılıp kollarımı yakalayınca geri çekilemedim. Parmaklarını etime geçirince nefesim kesildi. “Bekleyecek konu değil bu.”

Kalbim resmen boğazımda atıyordu. Çantam elimden kayıp yere düşerken içim korkuyla doldu. “Lütfen, bırak gideyim.”

“Angela’ya olanlarla bir ilgim yok. Tanrım hayatta böyle bir şey yapmam.” Kahverengi gözleri irice açıldı. “Onunla arada takılıyorduk ve ceketimi evinde bırakmıştım. Sadece bu durum ortaya çıksın istemiyordum. Karım beni terk ederdi, tüm lanet kasaba duyardı. Kapıda kalır diye burada bir anahtar bıraktığınızı biliyordum. Kimseye görünmeden girip alabileceğimi düşündüm. O yüzden de tüneli kullandım.”

“Bırak beni.” Kurtulmaya çalıştım ama daha sıkı tutmaya başladı. Kafamdan yüz farklı senaryo geçiyordu, bunların çoğunda adamın bacaklarının arasını tekmeliyordum. “Beni bırakman gerekiyor.”

“Ama onun başına gelenlerle bir ilgim yok ne de...” Koç Currie’nin elleri bir anda gevşerken gövdesi öne doğru eğildi. Kenara çekilip annemin arabasına çarptım. Koç Currie, gözleri yuvalarında kayarken öne doğru düşüp yere çarptı.

Başımı kaldırdığımda anneminkiyle benim arabamın arasında Jason'ın durduğunu gördüm. Elinde bir İngiliz anahtarı vardı. Currie'ye bakarken gözleri kocaman açılmıştı. "Dün eldivenlerimi burada, resepsiyonda bıraktığımı hatırladım. Onu almaya gelmiştim ki kapının açık olduğunu gördüm."

Rahatlamıştım. Neredeyse kahkaha atmak üzereydim. "Ah Tanrım."

"O muymuş? Bütün bunların sorumlusu o muymuş?"

"Bi... Bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Sen iyi misin?" diye sordu, koçun yüzükoyun yatan bedeninin etrafından dolaşarak. "Seni bırakmamı söylediğini duydum ve öylece, düşünmeden tepki verdim. Raf-taki İngiliz anahtarını kapıverdim "

"İyiyim." Uzanıp elimi koluna koyarken koça baktım. "Polis çağırsak iyi olur."

Jason güçlkle yutkunarak İngiliz anahtarını yere bıraktı. "Bir de ambulans."

"Doğrusunu yapmışsın." Lobinin girişinde Derek ile Tyron yan yana duruyordu. Neyse ki konuklarımız dışarıdaydı, umarım polis onlar gelmeden giderdi.

Jason gözlüklerini çıkarıp eline aldı. Oturduğu yerde kollarını ovuşturuyordu. "Koç iyi mi?"

"Gelen sağlık görevlisi iyi olduğunu söyledi." Tyron kollarını önünde kavuşturdu. "Başın belada değil yani."

Neyse ki...

"Ben hastaneye gidiyorum," dedi Derek, dedektife dönerek. "Siz de geliyor musunuz?"

"Birazdan."

Derek veda edip gitti, muhtemelen ikide bir buraya gelmekten usanmıştı. Dikkatimi dedektife verdim. İfademi vermiştim zaten, Koç Currie'yi de ambulans götürmüştü.

"Ben hastaneye gitmeden önce sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Annem benim oturduğum sandalyenin arkasında, elleri omzumda ayakta duruyordu. "Olanların sorumlusu o adam mı?"

"Bunu henüz bilmiyoruz Bayan Keeton," diye cevap verdi. "Ama uyandığında bir şeyler öğreneceğimizi umuyoruz."

Şömine camının arkasında dalgalanan alevlere bakıyordum. Bir yanım Angela'yı onun öldürdüğüne ve parmağı gönderenin o olduğuna inanmıyordu. Tabii dışarıda söyledikleri yalandan ibaret değilse. Ama dediklerini akla yatkın buluyordum, bu konuda neden yalan söylediklerini ki?

"Odur mutlaka," dedi Jason. "Sasha'yı tutmuş Angela'yla takıldığını itiraf ediyordu. Belki de bu parmak olayını insanları başından savmak için ayarlamıştır."

Bu da mantıklı bir teoriydi.

Annem bir şeyler mırıldana mırıldana arkamdan ayrılp şömineye en yakın koltuğa oturdu. "Sizce bu mümkün mü Dedektif Conrad?"

"Her şey mümkün." Telefonu çalınca ceketinin cebinden çıkarıp baktı. "Gitmem gerekiyor. Başka bir şey var mıydı?"

Başımı iki yana salladım.

"Bir yerlerden duymadan Cole'u arasan iyi olur," dedi çıkarken.

İç geçirdim. "Ben de onu planlıyordum!"

Jason sandalyesinde öne doğru eğildi. "Eh... Bugün hiç de planlandığı gibi gitmedi."

"Şu sıralar hangi gün planlandığı gibi gidiyor ki?" dedi annem.

Kuru kuru gülerken sandalyenin ucuna geldim. "Doğru söze ne denir."

Jason dudaklarını bükerek güldü. "Ben gideyim artık."

Kendimi itip ayağa kalktım. "Her şey için çok teşekkürler."

"Bana teşekkür edip durma. Komplekse gireceğim bak." Her ne kadar sırtımı sıvazlarken tavrı garipleşse de ona sarılmama izin verdi. "Başını beladan uzak tut tamam mı? En azından günün kalanında."

"Uğraşacağım," diye söz verdim, sonra da vedalaştık. Anneme el sallayıp çıktı.

"Demek Angela, Donnie Currie'yle yatıyormuş..." Annem başını sağa sola sallayarak tavana baktı. "Aklım almıyor. Ethan'a deli gibi âşık."

Angela'yla ilk sohbetimizi hatırlıyordum da, ağzından Ethan dışında bir laf çıkmamıştı. "Galiba birini tanımak cidden zor."

Annem iç geçirdi. "İnsanlar sana sadece görmeni istedikleri yüzlerini gösteriyorlar. Ama o adamın sana bunları söylemesi çok şüphe uyandırıcı. Her neyse, Cole'u arasan iyi edersin," dedi annem. Başımı ona çevirdiğimde elini göğsüne koyduğunu gördüm. "Onu endişelendirmek istemezsin."

"Anne!" Endişeleniyordum ama Cole için değildi. "Sen iyi misin?"

"Ne? Ha," dedi kendine bakarak. Elini indirdi. "Evet.

Midem. Mide hapımı almayı unuttum.”

Yanına gidip çömeldim. “Sebebin o olduğuna emin misin? Doktoru arasak? Eminim ki...”

“Tatlım,” diye kahkaha attı. “Alt tarafı midem yanıyor. Ben iyiyim. Şu an bir de benim için endişelenmene hiç gerek yok.”

“Ama endişeleniyorum,” dedim. “Kısa zamanda tonla manyakça olay oldu. Stres verici sonuçta.”

“Tatlım, iyiyim ben.”

Gözlerimi dikip ona baktım, kaşlarının arasını eskiden de kırışır mıydı, ben mi fark etmemiştim merak ediyordum. “Ben... Sana bir şey olursa ne yap...” Cümlemini tamamlayamadım bile.

Gülümseyerek, eğilip dizimi okşadı. “Daha uzun bir süre bir yerlere gitmiyorum. Bana kaldın canım.”

Öyle umuyor, hayır öyle olsun diye dua ediyordum.

“Haydi, ara şu Cole’u,” dedi koltuğun kolçaklarını tutarak. Annem ayaklanırken kalkmasına müsaade ettim. “Umalım da bugün olanlar son olsun. Bunu söylediğim için kendimi berbat hissediyorum ama suçlu eğer o adamsa her şey bitti demektir.”

Annem yanağını öperek yanımdan geçti, gövdeyi çevirip mutfığa gidişini seyrettim. Bitmiş miydi cidden? Bunları yapan Koç Currie miydi? Lisedeyken Miranda’yla ikimizin salyalarını akıtan adam. Görünüşe göre, hepimizin erkek arkadaşı Ethan’a deli gibi âşık olduğunu ve nişanlanmayı umduğunu düşündüğümüz Angela’yla yatan adam. Annem haklıydı. Akla yatmayan bir şeyler vardı. Tüm hikâyeyi tam anlamıyla bildiğimizi sanmıyordum, bu işin bittiğini sanmıyordum.

* * *

Cole'a bu durumu telefonda söylemek pek iyi olmamıştı. Sanki özel korumamış da işini iyi yapamamış gibi, burada olmadığı için deliye dönmüştü. Neyse ki Jason burada olduğu için içi biraz rahatlamıştı. İşten çıkar çıkmaz geleceğini söyledi ve konuşmamızı bitirdik.

Sonrasında ufak tefek oda işleriyle uğraştım. Süitlerden birine daha fazla havlu gerekiyordu, onları halledip günün kalanında muhasebeyle uğraşmayı planlıyordum. Şu an, tüm dikkatimi sonuna kadar verebileceğim tek iş buydu muhtemelen. Buna ciddi ihtiyacım vardı.

Ana merdivenlerden aşağı indim. Kata geldiğimde alçak sesle küfrettim. Bugün ne boktan bir gündü böyle.

Striker adlı gazeteci resepsiyon masasına dayanmış bekliyordu. Kahverengi saçları dağınıktı ama giydiği kıyafetler tıpkı daha önceki gibi itinayla ütülenmişti. Başını kaldırıp beni görünce hafifçe gülümsedi.

Tırabzanı kavradım. "Bugün buna hiç mi hiç tahammülüm yok. Gidin lütfen."

Adam masadan ayrılıp ellerini kaldırdı. "Biliyorum, şu an muhtemelen konuşmak isteyeceğiniz son insan benim."

"Aynen öyle," dedim, basamaklardan inerken. "Yoksa sizi çıkarması için polisleri arayacağım. Ayrıca uzaklaştırma kararı için..."

"Donnie Currie'nin buraya geldiğini, keskin olmayan bir cisimle kafasına darbe alması nedeniyle hastaneye götürüldüğünü biliyorum."

Merdivenler bittiğinde, vazoyu kapıp adamın kafasına geçirmemek için kendimle boğuşuyordum. "Bunları bilme hakkınız falan var mı acaba sizin?"

Adam yorumuma kulak asmadı. “Donnie Currie eşini aldatan ve kendinden küçük kızlara göz diken herifin tekidir. Hatta bundan fazlası da vardır ama parmak kesip, onu bir seri katilin elinden kurtulan tek kişiye gönderecek tipte biri değildir.”

Ağzımı açtım ama bir şey diyemedim.

“Evet, o konuyu da biliyorum.”

“Hayret ilk sayfaya haber yapmamışsınız?” diye karşılık verdim.

Adam alaycı alaycı gülümsedi. “Eh ne yaparsın, ben de daha yeni duydum.”

İçimi sıkıntı basmıştı. “Ha, o zaman yarın manşet olacak desenize.”

“Benim de sınırlarım var,” dedi. “Bu pek de kullanmak istediğim bir haber değil.”

İnansam mı inanmasam mı bilemiyordum.

“Belediye başkanı, zavallı Angela Reidy’yi öldüren kötü adamın Donnie Currie olduğuna ikna olmuş durumda ama insanların bunu destekleyen bir kanıt olmadığını bilmesi gerek.”

“Ortada kanıt yoksa başkanın ne dediğinin ya da düşündüğünün bir önemi olmaması gerekir.”

“Kamuoyunun gücü sağduyuya ağır basmasa doğru olabilirdi tabii, ama insanlar elimizde muhtemelen taklitçi bir seri katil olduğunu bilseler çok daha hazırlıklı olurlardı.”

Kahkahayı basacak oldum. “Ah çok fedakârca gerekçelerim var diyorsunuz yani?”

“Pek sayılmaz,” diye itiraf etti, yine gülümseyerek.

“Bu... Bütün bunlar sizi eğlendiriyor değil mi?” İçimi bir tiksinti duygusu kapladı.

Adam gözlerini devirdi. “Eğlendiriyor demeyelim de heveslendiriyor diyebiliriz. Evet. İşim bu. Olayların altını deşmeyi, sır perdelerini kaldırmayı seviyorum. İşim, gerçeği ortaya çıkarıp bazen de yayınlanmak.”

“Size Damat hakkında hiçbir bilgi vermeyeceğimi biliyorsunuz. Ne demeye geldiniz madem buraya?”

Striker kısa bir an sessiz kaldı. “Korkmuyor musunuz?” diye sordu sakince. “Bir insanın ne denli bir dehşet yaşayabileceğini biliyorsunuz ve postayla bir parmak aldınız. Bunun arkasında kim varsa sizin burada olduğunuzu biliyor. O parmak da bir tür mesajdı.”

Gözlerimi kıstım. “Evet. Korkuyorum. Kim korkmaz ki? Ama yine söylüyorum, bunun sizinle bir ilgisi yok.”

“Bakın, kötü bir başlangıç yaptık biliyorum ama buraya sizin başınıza gelenleri yazmaya gelmedim. İlk başta da onun için gelmemiştim. Sadece tek bir soruya cevap vermenizi umuyorum.”

Hiçbir şey demedim, kısmen ona inanmadığım için, kısmen de soruyu merak ettiğim için.

“Oturabilir miyiz?” Lobideki sandalyeleri gösterdi.

Gözlerimi kıstım ve başımı salladım. Oraya yürüyüp oturdum, beni takiben de o oturdu. Yana dönüp cebine uzandı ve ufak bir kayıt cihazı çıkardı. Kaskatı kesildim.

“Açık değil. Size o yüzden göstermek istedim.” Ayrıca cebinden cep telefonunu çıkarıp ana ekranını gösterdi. “Buradan da kaydetmiyorum. Bu konuşma tamamen kayıt dışı.”

Alay edercesine gülümsedim. “Buna hakikaten inanmamı mı bekliyorsunuz?”

“Sizi buna inandıramam ama insanlar sizin hayatta kalma hikâyenizi duymak isterken ben onu yazmıyorum.”

Striker öne eğilerek dirseklerini dizlerine koydu. “Damat bu kasabaya geldiğinde ben gazetecilikten daha yeni mezun olmuştum. O haberi alamamıştım tabii. Eski kurtlardan birine gitmişti ama çok yakından takip ediyordum. Siz kaçtıktan ve o öldükten sonra bile ne varsa okudum. Bir nevi onun ve diğer seri katillerin üzerine ihtisas yaptım denebilir.”

Dudaklarımı büzdüm. “Gurur duyulacak bir şey olsa gerek.”

Adam gülümsedi. “Doğruyla yanlış ayırt edebilen ama doğru düzgün bir sosyal bağ kuramayan, herhangi bir ahlâk anlayışı olmayan biri için son derece büyüleyici bir şey.”

“Daha ziyade korkutucu diyelim,” dedim.

“Öyle.” Başını yana eğdi. “Her neyse, Vernon Joan hakkında yazılan çizilen ne varsa okudum. Diğer kurbanlarına ne yaptığını biliyorum. O evden çıktığınızda size ne yapmayı planladığını da. Her şeyi biliyorum, tek bir şey dışında. O yüzden buradayım.”

Derin bir nefes alırken aklıma bir fikir geldi. “Siz benim bir sorumu cevaplarsanız ben de sizinkini cevaplama-yı düşünebilirim.”

Striker gerildi. “Ne bilmek istiyorsunuz?”

“Bu civardaki herkes hakkında aşağı yukarı bir şeyler biliyor gibisiniz,” dedim, kelimelerimi doğru seçmeye çalışarak. “Belediye başkanını ne kadar iyi tanıyorsunuz?”

Adamın gözleri ilgiyle ışıldadı. “Muhtemelen ortalama bir vatandaştan çok daha iyi. Neden?”

Bu çok büyük bir hata olabilirdi. Yarın sabah kalkıp belediye başkanından şüphelendiğimi yazabilirdi ama öyle ya da böyle bu riski almak istiyordum. “Başkan, sizin

gibi biriyle konuşup her şeyi hortlatırım diye çok endişeli.”

“Siz de, onun böyle bir konuda neden bu kadar tedirgin olduğunu merak ediyorsunuz, doğru mudur?” diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım. “Kim olursa olsun, bir basın mensubunun iyi biri olacağına inanmayan türde biri belli ki...”

“Ah aynen öyle. O kötü basın ona bir yerlerden bağlanacak diyedir.”

Kaşlarımı çattım. “Bu tam olarak ne anlama geliyor acaba?”

Striker kısa bir an beni inceledi. “Bilmiyor musunuz?”

“Neyi?”

“Hah! Galiba bir sürü insan bilmiyor bunu. Sonuçta zengin insanların olayları duyurmamayı sağlayacak yöntemleri var.”

“Biraz daha ayrıntılı anlatsanız...”

Dudaklarının bir yanı yukarı kıvrıldı. “Başkan Mark Hughes, seksenlerde inşaat şirketlerine pek çok arsa satan Bobby Hughes’un torunudur. Adam bu şekilde ailesini çok, çok ama çok zengin etmiş. Bobby’nin oğlu Robert Jr, Mark’ın babası oluyor. Bu adam da şehirdeki birçok iş yerinin sahibi. Robert Jr. ölmeden evvel iş yerlerinin çoğunu satıyor. Mark da bunlardan birini devralıyor, hırdavat dükkânını.”

“O dükkânı biliyorum.”

“Ama eminim Bobby’nin evlilik dışı doğan Cora isimli bir kız kardeşi olduğunu bilmiyorsunuzdur. Malum, o zamanlar böyle bir olay çok ayıp. Cora’nın kızı, zamanında tahıl fabrikasında çalışan bir adamla evleniyor. Adı da Victor Joan.”

Öylece kalakaldım.

“Yüzünüzden anladığım kadarıyla parçaları birleştirmişe benziyorsunuz. Victor Joan’ın da bir tek oğlu var. Vernon Joan.”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım. “Başkan, Damat’ın akrabası.”

“Aynen öyle.” Adam burnundan kıkırdadı. “Bu kirli aile sırrı, Damat’tan kısa bir süre sonra ortaya çıktı ama göz göre göre halı altına süpürüldü.”

“Vay anasını.” Şok olmuş biçimde başımı sağa sola salladım. “Nasıl oldu da kimse duymadı?”

“Dediğim gibi, parası olan düdüğü çalıyor. Başkan Hughes da sen Damat hakkında röportaj vermeye başlarsan birinin çıkıp bunu deşmeye başlamasından korkuyor muhtemelen.” Yüzü şeytani bir gülümsemeyle aydınlandı. “Röportaj vermek istemediğine emin misin?”

Ona ters ters bakarak başımı iki yana salladım.

“Tamam, o zaman benim sıram.”

Böyle bir bombadan sonra onun dediklerine kendimi ne kadar verebilirdim bilmiyordum doğrusu ama yine de başımı tamam anlamında salladım.

“Bunca zaman aklıma tam yatmayan bir şey vardı, FBI’nın profil uzmanlarının hiçbir zaman tam anlamıyla ele almadıkları bir şey.” Elleri birbirine bastırdı. “Aslında sizin onlara söylediğiniz bir şey.”

Sandalyenin kollarını tuttum. “Neymiş?”

“Raporlara göre, Damat’ın zaman zaman kibar, zaman zamansa aşırı şiddet dolu davrandığını, çok ciddi kişilik değişiklikleri olduğunu ifade etmişsiniz.”

Başkan Hughes ile ilgili düşünceler uçup giderken mi-

dem altüst oldu. “Bunları nereden okuduğunuzu bilmesem daha mı iyi olur acaba?”

Striker bir şey demedi.

“Damat sosyopatın tekiydi. Böyle kişilik kaymaları olması gayet normal.”

Adam öne eğildi. “Ama ajanlara sanki iki kişiyle birden mücadele ediyormuş gibi hissettiğinizi de söylemişsiniz. Hasta, sapkın ama neredeyse kibar davranan Damat ile onun tam tersi zalim ve vahşi bir Damat.”

Midem yanmaya başladı. “Evet öyle demiştim.”

“Onun bir yanıyla son derece sabırlı iken diğer yanıyla hiç öyle olmadığını söyleyebilir misiniz acaba?” dedi nazıkçe.

Midem bulanırken başımı salladım.

“Acaba diyorum, iki tane olmaları mümkün müydü?”

İlk önce sadece bakakaldım. Söylediği şey deliceydi.

“Sizi karanlıkta tutuyordu değil mi? Yüzünü görmenize asla izin vermiyordu. Doğru mu?”

“Evet ama...” Striker’ın düşüncesini değerlendirirken cümlemi tamamlayamadım. Göğsüm uyuşmuştu âdeta. “Yani Damat bir değil iki kişiydi diyorsunuz.”

“İmkânsız değil. Birden fazla seri katilin birlikte çalıştığı örnekler mevcut. Hatta o kadar az da değil,” diye açıkladı. “Sizce onların iki kişi olması mümkün mü? Ne diyorsunuz?”

“Şimdi diğeri dönüp kadınları yeniden mi hedef alıyor yani?”

“Durum öyleyse elinde başka biri daha olduğunu biliyorsunuzdur.”

Gözlerimi sıkıca kapattım. Zaten bildiğim şeyi ondan

duymak hiç de hoşuma gitmemişti. “Kopya bir cinayet...”

“Evet, aynı yolu izleyen kopya bir cinayet. Katılıyorum,” dedi. “Siz soruyu cevaplayabilir misiniz acaba?”

Cevaplayabilir miydim bilemiyordum. Gözlerimi açtım ama gazeteciyi gördüğüm falan yoktu. Sadece tutsak edildiğim odadaki gölgeler vardı. Tek duyabildiğim onun sesi ve ellerinin üzerimde dolaşmasıydı.

Damat zaman zaman konuşkan olurdu ama delirdiğinde yalnızca ama yalnızca yumruklarını ve tekmelerini konuştururdu. Geriye dönüp düşününce Damat’ın öfkeliyken hiç konuşmadığını fark ettim. Ta ki son güne kadar; beni dışarı çıkarıp ağlayana, sonra da beni öldürmeye çalışana kadar.

Aldığım nefesi sertçe verirken Striker’la göz göze geldim. “Bu konuda ne düşündüğümü neden bilmek istiyorsunuz?”

“Merak,” diye yanıtladı. “On yıldır beynimi kemirip duran bir durum bu. Bakın, size karşı dürüst olacağım. Vernon Joan öyle olağanüstü zeki biri değildi. Bütün bunları yakalanmadan tek başına yaptığına hiçbir zaman inanmadım.”

Adamın söylediklerini aklım almıyordu. Ancak iki kişinin olduğunu düşünmek her ne kadar tüyler ürpertici ve mide bulandırıcı olsa da imkânsız değildi.

“Dahası da var,” diye devam etti Striker. “Şayet Vernon Joan’la çalışan başka biri varsa bu işten paçasını kurtardı. Bir tek bu da değil, çok büyük bir ihtimalle bunca zamandır burada, kurbanların ailelerinin arasında yaşadı. Kimse bu teorimi ciddiye almadı. Ta ki bugüne dek. Siz bunun mümkün olduğunu düşünüyor musunuz?”

Genzime doğru asit yükseldi. "Mü... Mümkün."

Striker'ın omuzları derin bir nefesle yükseldi ve yüzünde lotoyu tutturmuşçasına bir ifade oluştu.

Sehpadaki telefonu çalınca olduğum yerde irkildim. "Bir saniye," deyip, ben orada çökmüş bir vaziyette otururken telefonuna cevap verdi.

Başkan Damat'la akrabaydı. Bir keresinde delilik derecesindeki o psikopatlığın aileden geldiğini duyduğumu hatırladım.

Hay lanet olsun böyle işe.

"Kahretsin." Striker kayıt cihazını alıp cebine koydu. Ayağa kalkarken gözlerinde bir heyecan pırıltısı beliriverdi. "Ciddi misin?" Yumruğunu kalçasına koyup durdu. "Evet, evet. Hemen geliyorum." Striker alelacele telefonu kapatıp bana döndü. "İşte yine oldu."

Altımdaki sandalye kayıp gitmişti sanki. "Başka birini daha kaçırdı, değil mi?"

Striker başını sallayarak onayladı. "Sokağın aşağısında çalışan Liz Chapman adlı bir garsonun kaybolduğu ihbar edilmiş. Annesi pazar gecesinden beri görmemiş onu."

25. Bölüm

Yirmi üç yaşındaki Liz Chapman'ın fotoğrafı ortada duruyordu. İki yanında Frederick'li Tania Banks ve Angela Reidy'nin daha küçük boyutta fotoğrafları vardı.

Fotoğraflara bakmak kolay değildi.

Bu kadınların arasındaki şaşırtıcı benzerlikleri görmek de bir o kadar zordu. Hepsi yirmilerindeydi. Hepsi güzel komşu kızı edasındaki hoş kızlardı. Hepsi sarışındı.

Ve hepsi hafiften bana benziyordu.

Tıpkı benim, Damat'ın on yıl önceki kurbanlarına benzemem gibi.

En korkutucu yanı ve muhtemelen Miranda'nın şarabı su içen gibi içmesinin sebebi kızı az buçuk tanıyor olmamızdı.

Biftek yemeye gittiğimiz restorandaki garson kızdı.

Kızın fotoğrafını görür görmez Tyron'ı arayıp onu tanıdığımı söylemiştim. Telefonu kapattıktan on dakika sonra da Ajan Myers beni aramıştı.

İlk tanıştığımızda ne kadar dost canlıysa şimdi de

öyleydi. Ona da Tyron'a söylediklerimi söyledim. Liz, biftek restoranındaki garsonumuzdu ve kimse dile getirmese de biliyordum. Onlar da biliyordu.

Bu da yeni bir bağlantıydı.

"Bir şişe şarap gerek bana," dedi Miranda, kadehine bakarken. "Annen sadece bir şişe mi getirmiş?"

Hafifçe gülümsedim. "Evet, bir tane."

"Bunu mideye indirip sabaha da kesin pişman olacağım," dedi, sonra da kadehi tepesine dikip ayağa kalktı.

Jason kaşlarını kaldırdı. "Ne hoş."

Benim evdeydik. Cole bir kolu omuzlarımda, ayağını sehpaye dayamış yanımda oturuyordu, ben de ona yaslanmıştım. Miranda diğer yanımda oturuyordu. Şimdiyse tezgâhta kendine bir kadeh daha dolduruyordu.

Benimki sehpanın üzerindeydi, tehlikeli biçimde Cole'un ayağına yakın duruyordu. Değdi degecekti.

Jason mutfaktan getirdiği ufak sandalyede, sehpanın karşısında oturuyordu. Hepimiz akşam yemeğini aşağıda, mutfakta yemiştik. Jason'ın Miranda'nın etrafındayken sergilediği hareketlere bakmamaya çalışmıştım. Annem kendi dairesine çekildiğinde önce biraz televizyon seyretmiş, sonra da hepimiz normal bir salı akşamıymış gibi davranmıştık. Sadece beş saniye sürmüştü.

"Akıl alacak gibi değil." Miranda dolu kadehiyle Jason'ın yanında ayakta duruyordu. "Kopya cinayet olduğunu söylüyorlar."

Bense artık bundan o kadar da emin değildim.

Miranda bana baktı. Bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama belli ki fikrini değiştirmişti, onun yerine şarabını yudumladı.

Onlara bugün öğrendiklerimi söyleme fırsatım olmamıştı. Şu an güzel bir zaman gibi geldi. "Bugün Striker geldi."

Miranda kadehini indirdi.

Cole yana döndü, ona bakmadan da bakışlarını hissedebiliyordum. "Hani şu gazeteci," dedim.

"Evet, kim olduğunu biliyorum," dedi Cole. Öfke, sesini kalınlaştırmıştı. "Daha önce söylemen gerekirdi. Onun..."

"Hikâye çıkarmaya gelmemiş. Yani tam olarak değil," dedim. Miranda ağzını açmıştı ki elimi kaldırdım. "Sadece birtakım sorular sordu. Ben bir şey söylemedim ama o aşırı ilgi çekici bir şey söyledi."

"Neymiş?" dedi Jason, öne doğru eğilerek.

"Belediye başkanının buraya dönüşümden hiç de hoşnut olmadığını biliyorsunuz. Malum, ben de bunun röportajdan öte bir şey olduğunu düşünüyordum." Bacak bacak üstüne attım. "Ben de Striker'a başkanın neden bu kadar hoşnutsuz olabileceğini sordum."

Miranda şarabını yudumladı. "Sik kafalının teki olduğundan olmasın?"

Gülümsedim. "Damat'la akrabaymış."

"Ne?" Jason kocaman açılan gözlerle arkasına yaslandı.

"Cidden mi?" Cole kaşlarını çatı.

Başımı salladım. "Görünüşe göre başkan varlıklı bir aileden geliyormuş..."

"Biliyorum," dedi Miranda, alnını buruşturarak. "Herkes biliyor."

Ona bir bakış attım. "Damat, onun büyükbabasının kız kardeşinin oğlu mu, öyle bir şeymiş."

"Bu haberin filmlerdeki benzin istasyonları misali pat-

lamamasına şaşırdım,” dedi Cole.

Miranda burnundan gülmeye başladı.

“Kendisi zenginliğini kullanarak herkesi susturduğundan olsa gerek,” diye açıkladım. “Her neyse, bu sebeple olanlar hakkında konuşacağım diye geriliyor sanırım. İnsanlar yeniden sorular sormaya başlayacak, bu da işine gelmiyor tabii.”

“O zaman belki de olanlarla bir ilgisi vardır.” Jason gözlüklerini başına kaldırınca aradan perçemleri döküldü. “Yani senin arabana olanlar, anneninkine...”

“Ya iki kadının ölümü?” Miranda mutfak adasına yaslandı, tökezledi desem daha doğru olurdu sanırım. Bankoda duran şişe boşalmıştı. “Bu, gizlediği bir bağlantının ortaya çıkmamasını sağlamıyor tabii.”

“Hey,” dedi Jason ellerini kaldırarak. “Kimse katiller ya da yalancılar akıllı kişilerdir demedi burada.”

“Güzel nokta,” dedim ellerimi kucağıma koyarak. “Ama diğer yandan akla yatkın değil.”

“Yani demek istediğim, biri kalkmış Damat’ın yaptıklarının aynısını yapıyor.” Jason kolunu sandalyenin sırtına attı.

“Damat’ın yaptıklarının aynısını yapmıyor,” dedim, ekrana bakarak. Hava durumu veriliyordu.

Cole elini dizime koyup güven verircesine sıktı.

Striker gittikten sonra günün çoğunu onun dediklerini ve Damat hakkında bildiklerimi düşünerek geçirmiştım. Şu an olanlar benzerdi ama aynısı değildi.

“Damat kurbanlarını günlerce hatta bazen haftalarca elinde tutuyordu. Angela muhtemelen çarşamba akşamı kayboldu, belki perşembe. Pazartesi ölmüştü, belki daha

önce. Damat ilgisini ya da sabrını öyle çabuk kaybetmezdi. Bu kişi her kimse, o kadar sabırlı değil.”

“Ya da olaya o kadar hâkim değil.” Cole yeniden arkasına yaslandı. “Birini Damat’ın yaptığı gibi uzun süre tutmak büyük hâkimiyet gerektirir.”

“Ya da tam bir kaçık olmayı,” dedi Miranda alçak sesle ve kadehini rekor sürede bitirdi.

Şüphemi paylaşmak isteyerek Cole’a baktım ama bir yandan da çekiniyordum. Çünkü bunu sesli olarak dile getirmek durumu iyiden iyiye gerçek kılacaktı. Biraz da delice görünecekti.

Yana doğru eğilip aramızdaki mesafeyi kapattı ve dudaklarını benimkilere dokundurdu. “Bizimle misin?”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım, ne kadar zamandır ona öyle bakıyordum bilmiyordum. “E-evet.”

“Of ya o kadar tatlısınız ki ikinizi de ölesiye mıncıklamak istiyorum,” diye iç geçirdi Miranda. “Ayrıca bu durum bende yanında şımarabileceğim bir erkek arkadaş isteği uyandırıyor.”

Kızarak ona baktım. Jason’a yaslanıp “Yatalım mı, ne dersin?” diye sordu.

Az kalsın boğuluyordum.

“Oo! İşler ilginçleşiyor,” diye mırıldandı Cole.

Jason sandalyesinde öyle hızlı döndü ki boynunu kıracaktım. “Ne?”

Miranda kollarını onun omzuna koyarken kıkırdadı. “Amaan, dalga geçiyorum. Kendini olur da döner diye karnına sakladığını biliyorum.” Uzanıp Jason’ın yanaklarını sıktı. “Hem ben daha koyu tenli adamlardan hoşlanıyorum,” dedi durup Cole’a dönerek. “Ki bu da beni yakışıklı

dedektif Conrad'a yönlendiriyor. Bekâr mı acaba kendisi?"

Cole sıırttı. "Öyle sanırım."

"Bizi tanıştıırman gerek," dedi doğrularak. "Aslında var ya, onu hemen şimdi aramalısın. Sana..."

"Bence senin eve gitme zamanın gelmiş," dedi Jason.

Miranda suratını astı. "Eğlenceden anlamıyorsun ama haklısın." Jason'ın etrafından yalpalayarak geçip yanıma geldi ve yanaklarımı tuttu. "Bundan hiç mi hiç hoşlanmıyorum," diye fısıldadı.

"Ben de öyle," diye aynı şekilde karşılık verdim.

Alt dudağı titredi. "Ama yine de eve döndüğün için mutluyum."

"Ben de."

Bir süre daha bana bakıp yanağıı okşadı. "Galiba biraz çakırkeyif oldum ben."

"Arabayla mı gelmiştin?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

Jason kahkaha attı. "Hayır. Ben getirdim."

Miranda gözlerini devirerek çekilip ceketini aldı. "Bak-sanıza ne kadar da mutlu bu konuda."

Jason ona kulak asmadan eldivenlerini giydi. "Merak etmeyin ben onu evine bırakırım."

"Teşekkürler," dedim. "Seviyorum sizi."

"Biz seni daha çok seviyoruz," dedi Miranda.

Cole onlarla kapıya kadar gitti ve kapıyı kilitleyip yanıma geldi. Kanepenin kolçağına oturup bana döndü. "Striker cidden haber yapmaya gelmemiş mi şimdi?"

Aldığım nefesi yavaşça vererek başımı yastığa yasladım. "Hı hı. Haber yapmak istemedi. Bana tek bir soru sormak istemiş sadece."

Cole'un gözleri parladı. "Gazeteciler yalan söyler Sas-

ha. Birinden bilgi alabilmek için yapmayacakları şey yoktur.”

“Öyle olabilir ama adamın bir noktada hakkı vardı Cole. Gerçekten.”

Bir süre beni inceledi. “Ne dedi peki?”

“Striker, Damat’a bir şekilde takmış durumda. Ya da genel olarak seri katillere diyeyim. Bu, acayip korkutucu o ayrı ama hastanedeyken polislere anlattıklarımı okuyunca bir şey dikkatini çekmiş.” Ellerimi kalçalarımın üzerinde gezdirdim. “Hatta sana bile söylediğim bir konu. Hani o zamanlar Damat iki kişiymiş gibi gelirdi demiştim.” Bakışlarım Cole’a kaydı. “Onun kim olduğunu çok bilmiyorum. Bir şey öğrenmekten de bilerek kaçındım hep. Ama Striker kaçınmamış ve yıllardır Damat’ın bu işleri tek başına beceremeyeceğine inanmış.”

Cole kaşlarını çattı. “Bunların hiçbirisi iki kişi olduklarını göstermez.”

“Ama anlamsız da değil. İki ayrı kişiyle uğraştığımı düşündüğüm zamanlar olmuştu,” dedim. “Beni orada tutarken onu hiç görmedim. Bir kere bile, ayrıca sinirliyken de hiç konuşmazdı. Tanıdığım Damat daha sabırlı, diğeri daha vahşiydi. O yüzden diyelim ki iki kişi var; bu da şimdiki kurbanların neden uzun süre tutulmadığını açıklayabilir.”

“Sasha.”

“Mümkün ama,” diye direttim.

Başını başka yöne çevirdi, çenesindeki kas seğiriyordu. “İmkânsız olmadığını biliyorum ama çok da olası değil.”

“Kopyacı bir katil olmasından daha mantıklı ama, değil mi?” diye cevap verdim, öne eğilip şarabımı alırken.

“Fakat öyle olsa ikinci kişiye dair bir kanıt olurdu. Bir

kişi ne kadar dikkatli olursa olsun her zaman geride bir kanıt bırakır: Saç, deri parçası, parmak izi..." diye açıkladı. "Bir kanıt olması gerekirdi."

Şarabımdan bir yudum alırken bunu düşündüm. "Daha fazla kanıt için yeterince araştırma yaptılar mı?"

Ağzını açtı.

"Başka biri daha olduğuna dair bir kanıt. Onlar hiç şüphelenmemişti, ben de... Ben de onlara bunu ciddi anlamda düşündürecek somut bir kanıt vermemiştim." Gözleri yeniden bana döndü. "Adamı yakaladıklarını düşündüler. Sence başka kanıt aramışlar mıdır?"

Ellerini kaldırıp, parmaklarını saçlarından geçirerek boynunda kenetledi. "Ben o soruşturmanın bir parçası değildim. İlişkimizden ötürü soruşturma dışıydım."

Gözlerimi kadehime indirdim.

"Muhtemelen bulabildikleri ne varsa toplayıp bir araya getirdikten sonra dosyalamışlardır," dedi. "Parmak izlerini taramışlardır ama hiçbir şey yüzde yüz ayrıntılı olmaz. Büyük ihtimalle kurbanlarla uyuşan parmak izlerine bakmışlardır ama bir şeylere denk gelirlerdi diye düşünüyorum."

"Bunların hiçbiri olayın imkânsız olduğunu göstermez."

Ben şaraptan kocaman bir yudum alıp acılığıyla yüzümü buruştururken Cole sessiz kaldı. "Hayır. İmkânsız değil."

Kadehi masaya koyarken gözlerine baktım. "Ya durum böyleyse? Ya iki kişilerse ve biz hiç fark etmediysek?"

Bakışları benimkilerle buluşurken keskinleşti. "Yapma bunu."

"Neyi?"

“Kendini suçlama.”

“Ben...”

“Evet. Bir şeyleri atladığını düşünüyorsun, bunu fark edebilseydin polisleri uyarabileceğini. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu Sasha. İki adam olduğundan tam olarak emin bile değilsin.” Elini boynuma dolayıp beni ona bakmaya zorladı. “Kendini böyle bir konuda suçlama.”

Dudağımı kemirirken boynumdaki eline rağmen başımı salladım.

“Ciddiyim bebeğim. O suçluluğun nasıl olduğunu bilirim. Seni canlı canlı kemirir,” dedi, alçak bir sesle. “O arabaya senle gelseydin diye kaç gece uyuyamadan öylece yatıp düşündüm bilemezsin ve...”

“Yapma. Bunu konuştuk.” Ellerimi göğsüne koydum. “Senin yapabileceğin...” Cümlenin kalanını getiremeden ağır ağır iç geçirdim. “Tamam, nereye varmaya çalıştığını anlıyorum. Sen de kendini suçlayamazsın. Ben de suçlayamam.”

Bakışları yumuşadı. “Suçlayamazsın.”

“Sen de öyle,” diye fısıldadım.

Alnını alnıma dayadı. “Bu his hiçbir zaman geçmeyecek, ne olursa olsun.”

Gözlerimi kapattım. “Bunu duymak hiç hoşuma gitmedi şimdi.”

“Benim de tüm bu olayları yeniden yaşaman hiç hoşuma gitmiyor.”

Elimi omzuna kaydırarak onu sertçe kendime çektim. Yanıma gelirken kolunun birini bana sarıp beni iyice gövdesine yaklaştırdı. “Bunları yeniden yaşayan bir tek ben değilim.”

“Benim için en önemlisi sensin,” diye yanıt verdi, dudaklarını yanağıma sürterken.

Başımı çevirip “Striker haklıysa bunun ne demek olduğunu sen de biliyorsun,” dedim. Striker’ın sorduğu soruları zihnimden bir türlü uzaklaştıramamıştım.

Cole cevap vermedi ama beni daha sıkı kavradı.

“O adam muhtemelen bunca zaman etraftaydı demek. Burada yaşıyordu demek. İnsanlarla iletişim hâlindeydi demek ve...” O anda aklıma bir şey geldi. “Ama hiç cinayet olmadı, değil mi?” Geri çekildim. “Frederick’teki kadından önce yani.”

“Cinayetler oldu ama bu şekilde değil. Çözülmeyen bir durum olmadı.”

Ayağa kalkıp kadehimi aldım. “Bu işte. Bu ister kopya cinayet olsun ister Damat’la önceden çalışan kişinin işi olsun, ya on yıldır hiç kadın kaçırmadı ya da işlerini çok iyi sakladı.”

“Ta ki sen geri gelene dek,” dedi kanepenin ucuna gelerek. “O zaman, bu kişi ya senin döndüğünü bilen biri ya da Frederick’teki kadının kaçırılması bir tesadüf.”

“Her iki durumda da birinin çıkıp aniden taklitçi bir seri katil olmaya karar verdiğini sanmıyorum, sence de öyle değil mi?”

“Ortalıkta bu cinayetlerin açıklandığı bir kitap olduğunu sanmıyorum ama yine de Ulusal Suç Bilgisi Merkezi’ne bir bakarım, orada suçları takip eden bir veri tabanı var,” diye açıkladı. “Bu civarlarda herhangi bir şüpheli cinayet ya da kaçırma olmuş mu görürüz.”

Kadehimi tezgâha koyup ayağa kalktım ve ellerimin ayasını tezgâhın kenarında gezdirmeye başladım. Suçlu

hissetmemem gerektiğinin söylenmesi öyle hissetmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Gerçek şu ki dönüşüm bir şeyleri tetiklemişti. Ya cinayetleri başlatmıştı ya da bir şekilde ortaya çıkarmıştı.

“Bak ne diyeceğim,” dedi Cole. Başımı kaldırıp ona baktığımda sehpanın yanında ayakta duruyordu. “Birkaç gün bende kalmaya ne dersin?”

Gözlerine baktım. “Cole...”

“Otel için zor olacağını biliyorum ama benim evimde olursan içim daha rahat olur. Öyle yüzlerce girişi yok, birinin gündüz gözüyle gizli saklı içeri girip herkes uyuyana dek beklemesi gibi bir olasılık yok. Birisi bir anahtar kaybedecek de piçin biri onu almaya gelecek diye endişelenmek zorunda kalmam,” dedi. Tüylerim ürperdi. “Ya da Currie ve Striker gibi aşağılıklar çıkıp seni korkutacak diye. Benim evimde daha güvende olursun.”

Ah Tanrım, Cole’un evine gidip orada saklanmak harika fikirdi. “Yapamam. Annem...”

“O da gelir...”

Ona doğru yürürken kalbim göğsüme sığmıyordu. “Çok tatlısın ama burada her nasılsa olanlardan haberi olmayan konuklarımız var. Onlardan gitmelerini isteyemeyiz. Öyle tonlarca para kazandığımızdan değil ama kötü yorum yazılmasını göze alamayız. Bizimki gibi pansiyon türü yerlerin ömrü ağızdan çıkan iki kelimeye bakar.”

Cevabımdan memnun görünmüyordu. “Ne zamana kadar rezervasyonunuz var?”

Ellerimi iki yana indirdim. “Daha bir süre boşluğumuz yok. Çok üzgünüm. Teklifin için çok teşekkür ederim. Harikasın ama yapamam.”

İç çekerken omuzları kalktı. "Zaten hemen kabul edeceğini düşünmemiştim ama şimdiden söylüyorum, herhangi bir terslik olursa seni sırtıma attığım gibi buradan çıkarırım haberin olsun."

Her şeye rağmen gülümsedim. "Şöyle bir gözümün önüne getirdim de tuhaf bir çekiciliği yok değil."

"Eh sonuçta içinde ben varım, lütfen..."

Kahkahamı tutamadım. "Sende de tevazudan eser yok yahu."

"Ne yaparsın?"

Gözlerimiz buluştu. "Her şey düzelecek."

"Evet," diye mırıldandı. Kollarını bana sardı, ben de dönüp kendimi iyice ona yasladım. Güçlü kolları sıcacıktı ve onların arasındayken her şeyin yoluna gireceğine inanmak çok kolaydı.

Öyleymiş gibi davranmak da.

Çarşamba günü her şey normal gibiydi. Sabah Miranda aradı, hafiften akşamdan kalmaydı. Cole isteydi ama aklım ondaydı.

Gece uyumuştuk. Kolunu bana sarmış, bir bacağını bacağımın üstüne atmıştı. Ben de çok fena alışmaya başladığım üzere önce eli, sonra kasıklarımın arasındaki ağzıyla uyandırılana dek öylece uyumuştum. Beni o şekilde orgazma ulaştırınca onu duşa sürüklemiştim.

Duş olayı benim için bir ilkti.

Daha önce hiçbir erkekle duş almamıştım, duştayken dizlerimin üstüne çöktüğüm de görülmemişti.

Bunu her sabah istediğime karar verdim.

Sodamı içerken masanın başına oturdum, annem öğle

yemeği için hafif bir şeyler hazırlamaya koyulmuştu. Öyle iyi bir aşçı olmadığı için ona yardım etmeye giriştiğim. Ama beni şutlayınca güncellemesi bitmek bilmeyen hesap tablolarına geri döndüm. Galiba önümüzdeki beş yüz yıl boyunca bunu yapacaktım.

Cole, bahsettiği şu veri tabanıyla uğraşırken burada masa başında oturmak zor geliyordu. Dışarı çıkmak, bunları yapanı bulmaları için yardım etmek istiyordum ama dedektif değildim sonuçta. Yetişkin Nancy Drew de değildim. Yapacaklarım, kendimi güvende tutmanın haricinde çok sınırlıydı.

Ben de kıcımlı sandalyeden ayırmıyordum işte.

Ayak sesleri duyunca başımı kaldırdım. Wilkins çifti merdivenlerden iniyordu. Bu sabah giriş yapmışlardı. İkisi de kuzey New Yorkluydu. Florida'ya doğru araba yolculuğuna çıkmışlardı ki bu konuda saygıyla önlerinde eğiliyordum. Ben arabayla hayatta böyle bir yolculuğa çıkamazdım.

Belki Cole ile...

Onunla birlikte ilginç olabilirdi.

"Selam," dedi Bayan Wilkins masaya yaklaşırken. Kızıl sarı saçları omuzlarından dökülüyordu. Yüzünü buruşturarak gülümsedi. "Şikâyetçi müşteri olmaktan nefret ederim."

"Yok, ne demek," diyerek ona güvence verirken kocası da kapıdan girdi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Elinde pembe renkli, tüylü tüylü bir bere evirip çeviriyordu. "Odamızda cidden çok tuhaf bir koku var. İlk başta bize öyle geliyor sandık ama değil. Yanımızdaki odadan geliyor galiba," dedi. "Ne olduğunu bilmiyorum ama çok fena yani."

"Of olamaz, çok özür dilerim." Masadan kalktım. "Hemen kontrol edeceğim."

"Teşekkürler," dedi beresini takarken. "Bu arada burası çok güzel bir otel."

"Böyle düşünmenize çok sevindim." Bankonun arkasından çıktım. "Oda yedi demiştiniz değil mi?"

Başını evet anlamında sallayıp eşinin yanına gitti. İçeri kar taneleri eşliğinde soğuk hava girdi. Onlara gülümserken ellerimi hırkamın cebine sokup mutfığa yürüdüm. Makarnanın kokusu mideme taklalar attırdı. Annem tezgâhın başında biber kesiyordu.

"Selam," dedim mutfakta yürürken. "Oda yedi ve beş boş öyle değil mi?"

"Evet." Durup başını kaldırdı. "Yedinin lavabosu akıtıyordu. Cole tamir etmişti. Ne oldu ki?"

"Tuhaf." Kapıyı açtım. "Altı numarayı tutan çift çok kötü bir koku olduğunu söyledi, yan odadan geldiğini düşünmüşler."

Annem kaşlarını çattı. "Çok garip."

"Ben bir gidip bakacağım. Dua edelim de ölü fare falan olmasın."

"Umarım."

Odanın anahtarını alıp personel girişine gittim. İlk olarak Wilkins'lerin odasına girdim. Kapıyı açık bırakarak içeri yürüdüm.

Derin bir nefes aldım, burnuma sadece parfüm kokusu geldi, vanilyalı bir parfüm kokusu.

Yatağa, beş numaralı odaya bakan duvara doğru ilerledim ama yine de bir koku almadım. Onlara mı öyle geldi diye merak ederken odanın diğer ucuna yürüyüp banyo-

nun kapısını açtım. Hafif bir tıraş losyonu ve küçük banyoya yayılmış, meyveli bir duş jeli kokusu aldım. Ama biraz daha yürüyünce alttan alta başka bir koku duydum. Tekrar soluyunca burnumu buruşturdum.

Kesinlikle bir koku vardı. Ne olduğundan emin değildim. Çürümüş bir şey gibi gelmişti sanki.

Neden doğrudan banyo kokuyor dememişti ki kadın? Bu demek oluyordu ki, koku ya duvarın içinden ya da -of öyle olmasın lütfen- diğer odanın banyosundan geliyordu.

Of ya.

Lavabo.

Ya lavabo yeniden bozulduysa ve lanet odayı su bastıysa? Ama öyle bir kokuyu da andırmıyordu.

Odadan fırtına gibi çıkıp kapıyı kilitledim. Yediye geçip kapıyı açtım. Açar açmaz, hiç de hoş olmayan, yoğun bir kokunun yanı sıra sıcak hava geldi üstüme.

“Bu ne ya?” diye mırıldanarak sağa döndüm. Odanın sıcaklığı otuza falan yükselmişti.

Midemde huzursuz edici bir düğüm oluştu. Herhangi bir sebebi olmasa da odaların sıcaklığını on sekiz derecede tutuyorduk, neden böyle olduğunu anlamadım. Daha önce geldiğimizde böyle değildi.

Ve şu koku...

Odanın içine doğru girerken elimle ağzımı kapattım. Çok ağır ve iğrenç bir kokuydu ve hafiften tanıdık geliyordu. Banyoya yaklaştıkça bozulmuş et gibi koktuğunu fark ettim. Banyo kapısını açarken iyiden iyiye korkmaya başlamıştım. Kapı gıcırdayarak ağır ağır açıldı. Kusmayayım diye bir elimle ağzımı sıkı sıkıya kapattım, diğer elimi sertçe duvara vurup ışığı açtım.

Gözlerim bir an banyonun zemininde dolaşıp küvete döndü. Aniden içimi kaplayan korku kaslarıma doğru sızdı. Küvette bir şey vardı: Suyun içinde duran, gri ve soluk renkli bir şey. Parmaklar vardı, küvetin kenarından sarkan cansız bir kola ait parmaklar.

Bir kadının sol koluydu ve elinde sadece dört parmak vardı. Cildinde kahverengi lekeler oluşmuştu. Saçları sarı ve cansızdı.

İrkilerek geriye sıçradım. "Aman Tanrım."
Küvette ölü bir kadın vardı.

26. Bölüm

Annem Wilkins'lerin ve bavullarının peşinden kapıya giderken muhtemelen yüzüncü defa "Çok özür dilerim," dedi. "Keşke..."

"Siz elinizden geleni yaptınız," dedi Bay Wilkins. "Bize yeni bir otel bile buldunuz. Ne gerekiyorsa yaptınız."

Bayan Wilkins'in bir şey dediğini duymadım ama aşağı ilk indiklerinde eşinin yanında görmüştüm onu. Yüzü alacalı bulacalıydı, burnuna gelen kokunun yan odadaki ceset olduğunu düşündüğünü biliyordum. Çok korkunçtu. O görüntü de zihnimden asla silinmeyecek anlar arasına girmişti.

Zavallı kadın...

Yüzünü görmüştüm.

Gözleri irice açılmıştı, tek bir yöne bakıyordu. Yüzü, dehşet ifadesiyle sessiz bir çığlık atıyormuşçasına donup kalmıştı.

Yemek salonunun duvarına yaslanırken gözlerimi kapattım. Annemin resepsiyondan gelen sesini duyuyordum şimdi. Wilkins'ler gitmişti. Otele gelecek konukları arayıp

rezervasyonlarını iptal ediyordu. James'i arayıp önümüzdeki birkaç gün gelmesine gerek olmadığını söylemek istedim ama cevap vermedi. Ben de sesli mesaj bıraktım.

Başka çarem yoktu. Otel suç mahalli olmuştu. Ceset hâlâ üst katta, küvetteydi. Ortalık temizlense bile insanların burada kalmasına izin veremezdik. Güvenli olmadığı ortadayken olmazdı.

Tyron gelmişti, keza FBI ajanları da. İfademi çoktan vermiştim. Cole da Baltimore'dan geliyordu. İzin almaktan falan bahsetmişti ama ayrıntıları hatırlamıyordum.

Annemin yeniden özür dilediğini duydum.

Sandalyelerden birine gidip oturdum ve başımı elime yasladım. Bu işlerle benim uğraşmam gerekiyordu, ne de olsa hepsi benim yüzümden olmuştu.

İnkâr etmenin âlemi yoktu.

Bu pek öyle dünya benim etrafımda dönüyor olayı değildi. Basbayağı gerçektir. Ortada ölü bir kadın vardı; daha geçenlerde bana yemek servisi yapan kadın, dövülmüş bir biçimde üst kattaki küvette kanlar içinde yatıyordu.

"Sasha."

Tyron'ın sesini duyunca başımı kaldırıp ona baktım.

"İyi misin?" diye sordu yavaşça yaklaşırken. Başımı evet anlamında sallarken sandalyelerden birinin sırtını tuttu. "Cole geliyor mu?"

Yeniden başımı salladım.

"Adli tabip de geliyor," dedi sakince. "Cesedi alacaklar, sonra işleri bitiyor ama ben biyolojik tehlikeler konusunda uzman bir firma ile görüştüm. Yarın sabah ellerinden geldiğince erken gelecekler. Onlar gelene dek kapıyı kapalı tutun."

“Tamam.” Arkama yaslanarak ellerimi kucağıma koydum. “Bu... Burada mı öldürülmüş, biliyor musun?”

“Pek öyle görünmüyor. Yaralarını göz önüne alırsak burada öldürülmüş olsa çok daha fazla kan olması gerekirdi.” Sandalyeye oturdu. “Bıçaklanmış, Sasha.”

Dudağımyı kemirmeye başladım. “Sence ne zamandır burada?”

“Geriye kalanlar daha çok çürüme sebebiyle meydana gelen sıvılar. Ölüm saati için otopsiyi beklemek gerekiyor. Odanın sıcaklığı yüksek, kızcağızın vücudu da suyun içinde olduğundan belirlemek zor olacak ama en az bir ya da iki gündür küvette olduğunu düşünüyoruz.”

Midem altüst oldu. Bir ya da iki gündür küvetteydi demek. Of Tanrım ben...

“Şu an bir dolu şeyle baş etmek zorunda olduğunu biliyorum. Muhtemelen şok olmuş vaziyettesin ama sana birkaç soru daha sormam gerek, olur mu?”

Yutkunurken üçüncü defa başımı salladım. “Anlıyorum, olur.”

Öne doğru eğilip kolunu masaya yasladı. “Cesedin gece getirildiğini tahmin ediyoruz. Diğer yandan alarmanız var. Şifresini kimler biliyor?”

“Çok kişi değil. Annem,” dedim, “aşçımız James Jordan, Angela ve Daphne biliyorlardı. Bu kadar.”

“Sence biri, siz alarmı kurmadan önce onu buraya getirmiş olabilir mi?” diye sordu.

“Mü... Mümkün. Girişleri izlemiyoruz. İçerideki insanlar ön kapıdan cesetle giren birini gördülerse ne âlâ.” Eli mi başıma götürüp saçlarımı arkaya attım. “Geriye de bir tek arka kapı kalıyor. Oradan da sokulabilir, arka merdi-

venlerden. Hem de görünmeden ama o kapıyı kilitli tutuyoruz, mahzene giden tünel de kapatıldı.”

“Peki, biri arka girişin anahtarını almış olabilir mi?”

İlk anda hayır diyecek oldum ama imkânsız bir durum değildi. “İmkânsız değil,” dedim.

“Yedek anahtarlarınız da arkada değil mi?”

Ben başımı sallarken o da hafifçe masaya vurup kalktı ve hemen döneceğini söyledi. Dediği gibi, başka bir polis memuru ve geçen seferki olay yeri inceleme görevlisiyle geri döndü. Sonrasında yine yalnız kaldım, ne kadar süre yalnızdım ben de bilmiyordum.

Aklımdan geçen tek şey, birinin haberimiz olmadan buraya girmesiydi. Ama bu defa anahtar almaya gelmemişti. Yanında bir ceset getirmişti.

Currie olabilir miydi?

Daha dün sabah buradaydı. Belki bir ara anahtarı alıp çoğaltmıştı. Onunla karşılaşmamdan önce arka kapıyı kim bilir kaç defa kullanmıştı. Pekâlâ cesedi üst kata çıkarmış, boş oda bulup sıcaklığı da yükselttikten sonra yanıma gelmiş olabilirdi.

O değilse belediye başkanı mıydı acaba?

Birini öldürüp cesedini otele bırakması buradan gitmek istememe yeterdi fakat yine de böyle bir şeye karışması çok anlamsız geliyordu.

Ayak sesleri duyunca başımı kaldırdım.

Cole kasılmış çenesi, buz gibi bakan gözleriyle kapıda duruyordu.

Hiçbir şey demeden Myers’ın yanından geçip hızla içeri daldı. Diğer ajanın içeri girdiğini fark etmemişim bile. Ne zamandır oradaydı acaba?

Gerçi Şu an hiç de umurumda değildi.

Kalkıp Cole'un yanına doğru gittim. Yarı yolda buluŐtuk. Kollarını bana sarıp parmaklarını saçlarımın arasında dolaştırdı.

Yüzümü göğsüne bastırırken genzimin ve boğazımın yandığını hissettim ama gözlerim yaşarmadı. Cole bana ne kadar sıkı sarılırsa sarılsın, ben onu ne kadar sıkarsam sıkayım o yaşlar akmadı.

Ama Őokta falan değildim.

Delicesine korkuyordum.

"Yanına birkaç günlük kıyafet almanı istiyorum." Cole mutfağın ortasında duruyordu. FBI ajanları yirmi dakika önce gitmiŐlerdi. "Aynı Şekilde annenin de. O da misafir odamda kalabilir. Yarın temizlik Őirketi geldiğinde onlarla burada buluŐacaęım."

Bu defa hiç tartıŐmadan başımı salladım. Burada kalmak istemiyordum. O ceset götürülmüŐtü ama itiraf etmesi her ne kadar korkunç olsa da bu yer benim için kararmıştı.

Günün birinde bu hissin geçeceğini biliyordum, en azından umuyordum. İlla ki geçecekti ama Şu an biraz mesafeye ihtiyacım vardı.

Annemin de öyle.

"Annem pek memnun olmayacak," dedim onun yaptığı salatayı çöpe dökerken. "Ama katılıyorum. İkimizin de buradan çıkması gerek."

"İkinize de iyi gelecek." Ben kesme tahtasını alıp lava-boya koyarken o da mutfak adasına yaslandı. "Ama olay bunun ötesinde Sasha."

Musluğu açarken midem kasıldı. “Biliyorum.” Cole bir süre konuşmadı. “Sizi korkutmak istemiyorum.”

Yutkunurken dönüp omzumun üzerinden ona baktım. “Ben zaten yeterince korkuyorum. Beni bundan daha fazla korkutamazsın herhâlde.”

Cole’un dudakları gerildi. “Sasha...”

“Biliyorum.” Dönüp bulaşık süngerini aldım. “Neler olduğunun biliyorum,” dedim kâseleri yıkarken.

“Angela ve Frederick’li kadının korkunç şekilde can verdiklerini biliyorum. Liz’in çok fena biçimde öldüğünü biliyorum. İster kopya cinayet ister Damat’ın birlikte çalıştığı kişi olsun... Hepsi korkunç şekilde öldü.”

“Tamam, dur artık,” dedi sessizce.

Kâseyi çevirip suyun altına tutarken devam ettim. “Ve bunu her kim yapıyorsa benim için de geleceğini biliyorum.” Boğazım kupkuru kesildi. “Bilmem, belki de gelmeyecek. Belki de bunları yapmasının sebebi...”

“Sasha...”

“Kaçtığım içindir.” Diğer kâseyi alırken sesim çatladı. “Belki de cezalandırılıyorum. Yani...”

“Dur artık,” dedi, bana daha da yaklaşarak. “Dur ve bana bak.”

“Şu bulaşıkları yıkamam gerek,” dedim, hafifçe öksürüp boğazımı temizleyerek. “Döndüğümde kirli bulaşıklarla uğraşmak istemiyorum. Annemin de...”

“Bebeğim...”

Yavaşça nefes alıp gözümü kısarak kâseye baktım. Leke mi vardı? Yeniden ovmaya başladım. “Bitti sayılır, sonra da gidip eşyalarımı...”

Cole uzanıp suyu kapattı. Elimden süngerini alıp lavabo-

ya attı. “Kâseler tertemiz oldu.”

Kâselere baktım. Haklıydı. Gayet temizlerdi. Ellerim lavabonun kenarına düştü.

Cole beni kendine çevirdi. İki parmağını çeneme koyup başımı kaldırdı. “Cezalandırma falan yok.”

Genzimde bir düğüm oluştu. “Yok mu?”

“Hayır, yok.”

“Cidden böyle mi düşünüyorsun?” Sesim boğuk boğuk çıktı. “Bence birbirimize karşı gerçekçi olalım çünkü kendime karşı öyle olmam gerek. Her şey eve dönmeye karar vermemle başladı ya da biri zaten bunca zamandır bunları yapıyordu ama tarzını değiştirdi. Şimdi de gözümüze gözümüze sokuyor. Burada olduğunu bildiğimizden emin olmak istiyor. Yoksa ne diye şimdi olsun? Benimle bir ilgisi olmalı ve aklıma gelen tek şey...”

O sırada yemek salonundan cam kırılması sesi gelince bir anda döndüm. Cole önüme geçip kapıyı açtı. Ben de hemen arkasıındaydım. Annemi yemek salonunda yerde görünce acı bir çığlık koptu boğazımdan.

Cole hemen onun yanına giderken bir yandan da cebinden telefonunu çıkardı.

“Anne!” diye haykırarak yanına çöktüm. Uzanıp tenine dokunurken kalbim delicesine çarpıyordu. Soğuk ve nemliydi. “Anne!”

Yüzü inanılmaz derecede solgun ve hâlsiz görünüyordu. Hiç tepki vermiyordu. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

27. Bölüm

Ellerimi kenetleyip gözlerimi minik ısıltılar görmeye başlayana kadar sıkıca kapattım.

Kalp krizi.

Ah Tanrım, annem kalp krizi geçirmişti ve bana bitmek bilmiyor gibi gelen bir ameliyata girmişti. Oysa daha bir saat falan olmuştu.

Cole'un eli sırtımdaydı. Geldiğimizden beri hiç durmadan bir yukarı bir aşağı okşuyordu. Beni hastanenin orta yerinde kafayı sıyırmaktan alıkoyan tek şey buydu.

Annemi kaybedemezdim.

Kaybedersem...

Doktor kapıdan çıkıp adımı seslendi. "Bayan Keeton!"

Kalbim göğüs kafesimde güm güm atarken ayağa kalktım, Cole da hemen yanımdaydı. "Evet!"

Doktor gülümseyerek yanıma yaklaştı. "Anneniz uyan-
dı, odasında. Durumu gayet iyi."

"Of şükürler olsun." Dizlerimin bağı çözülünce Cole'un koluna tutundum.

“Ah Tanrım, sizi kucaklayıp öpmek istiyorum.”

Doktor şöyle bir Cole’a bakıp “Bence gerek yok,” diye yanıtladı alaycı bir biçimde. “Anjiyoplastiyle kalp krizini durdurmayı başardık.” Sonrasında balon, stent gibi kelimeler kullanarak prosedürü anlatmaya devam etti ve nihayet duymak istediğim cümleyi kurdu. “Yukarı çıkıp onu görebilirsiniz ama ziyareti kısa tutmanızı öneririm. Bol bol dinlenmesi gerek. İyi haberse şu, yirmi dört ila kırk sekiz saat içinde çıkabilir.”

Cole oda numarasını öğrenip beni odaya götürene kadar onlarca defa teşekkür ettim.

Annemi yatakta görünce bir an ayaklarım dolandı; yatakta öyle küçük, öyle kırılgan ve öyle solgun görünüyordu ki... Onu otelde yerde gördüğüm kadar kötü değildi ama yine de yüzünde renk kalmamıştı.

Koşar adımlarla yanına gidip elini tutarken Cole da yatağın diğer yanına geçti. “Anne,” diye fısıldadım.

Çok hafifçe gülümsedi. “Ölmek üzereymişim gibi sıkma elimi.”

“Anne,” diyerek güldüm, burnumu çekerken. “Beni ölümüne korkuttun ama.”

Başını yavaşça Cole’a çevirdi. “Enkaza döndü, değil mi?”

“İyi idare etti,” diye cevap verdi Cole, sırtıtarak. “Hatta kavga çıkaracaktı neredeyse.”

Kaşlarımı çatıp ona baktım. “Ne?”

“Doktoru öpeceğini söyledi,” deyince gözlerimi devirdim. “Öpmedi gerçi.”

“Elbette yapmaz,” dedi annem, ağır ağır konuşarak. “Yani... Sen varken başka birini öpmek istemez ki...”

“Anne.” Başımı iki yana salladım.

Annemin bakışları bana kaydı. "Tatlım, kalp krizini durdurmak için damarlarıma bir takım naneler girmiş olabilir ama bu kör ya da ölü olduğum anlamına gelmiyor."

Cole kıkırdadı.

"Aman ya," diye mırıldandım.

Çok geçmeden annemin göz kapakları ağırlaştı ve göz kırpmalarının arası gitgide uzadı. Kalmak istiyordum ama gitme zamanı gelmişti. Göz ucuyla Cole'a baktım, anladım der gibi başını salladı. "Sonra yine geleceğim," dedim anneme.

Annem yorgun yorgun gülümsedi. "Tatlım eve Cole'la birlikte git. Sakın..."

"Anne..."

Yorgun gözlerini bana dikerek "Buraya gelme. Ben uyuyacağım zaten. Onunla beraber eve git ve güvende ol," diye directti. "Dikkatli olun."

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Tamam." Kalkıp ona doğru eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum anne."

Yanı başından ayrılana dek birkaç saniye daha geçti. Koridora çıktığımda Cole bana döndü. "Akşam yemeğinden sonra yine gelmek ister misin?"

Hafifçe gülümsedim. "Evet."

"Kıyafetlerini toplayıp midene bir şeyler soktuktan sonra geliriz yine o zaman."

Asansörlere giderken telefonumu alıp ekranına dokundum ve gelen mesajlara hızlıca baktım. "Miranda ve Jason bizi otelde bekliyormuş."

"Otelin içinde mi?"

"Öyle herhâlde." Telefonumu yeniden çantama koy-

dum. Asansörün kapısı açıldı. “Panikleyince kilitlemedim herhâlde.” Hem ne anlamı vardı ki? Birinin zaten muhtemelen anahtarı vardı.

Yeniden kar yağmaya başlamış, park yerini örterek zaten karlar altında olan çimenlerin üstünde taze bir katman oluşturmuştu.

Pikabını görünce Cole’un adımları yavaşladı. Arabanın yanında, alnına kadar indirdiği siyah bir bereyle Tyron duruyordu. “Arayacaktım ama hastanede olduğunuzu duydum,” dedi. “Annen nasıl?”

“Kalp krizini durdurmayı başarmışlar.” Derin bir nefes alırken Cole beni yanına çekip elini sırtıma koydu. Üstümdeki cekete rağmen bu hareketi rahatlatıcı gelmişti. “Doktor ufak bir kriz olduğunu söyledi, çok daha kötüsü olabilirmiş. Birkaç gün hastanede tutacaklar sonra çıkacak.”

“Güzel haber o zaman. Sevindim.” Tyron’ın bakışları ikimizin arasında gidip geldi. “Sanırım benim de size güzel haberlerim var.”

Şu an her türlü haber bana güzel gelirdi herhâlde.

Cole kolunu indirip elimi tuttu. “Neymiş?”

“Başkan Hughes’un evine giden ekipten duydum.” Tyron bize yaklaşarak sesini alçalttı. “Gerçi bu kısmı iyi haber sayılmaz ama adam bu öğleden sonra intihar etmiş. Arkasında da bir not bırakmış. İyi haberse, her şeyi itiraf etmiş.”

Cole, parmaklarıyla omzumu kavrayıp beni göğsüne doğru çekti. Otelin kapısının önünde duruyorduk, hastaneden ayrılalı birkaç saat olmuştu. Biz geldiğimizde olay

yeri inceleme ekibi gidiyordu. Tüm binayı taramışlardır diye düşündüm. Üst kattaki oda hâlâ kapalıydı, muhtemelen birkaç gün daha öyle kalacaktı.

“İyi olacaksın,” dedi, kolunu belime sararak. “Annen de iyi olacak.”

Kollarımı ona dolayarak yanağımı göğsüne koydum. Gülümsemeye çalıştım ama beceremedim. Annem için çok endişeliydim ve bu gerginliği bir türlü üstümden atamıyordum. Belediye başkanının ailesi için de çok korkunç olmalıydı, adam şeytanın teki de olsa ailesinin yaşadıklarını tahmin bile edemiyordum.

Lâkin beni rahatsız eden başka bir şey vardı. Yani, bir şeyleri gözden kaçırıyormuşuz gibi geliyordu, bir şeyleri gözden kaçırıyormuşum gibi.

“Çok anlamsız geliyor,” dedim gözlerimi açarak. “Sırını saklamaya çalışırken ne diye böyle bir şey yapsın ki bu adam? Şimdi bu yaptığı, olayların daha fazla dikkat çekmesine neden oldu. Anlamıyorum.”

Cole, parmaklarını saçlarımda gezdirirken hemen cevap vermedi. Ne demeye çalıştığımı biliyordu. Başkanın eşi onu çalışma odasında, yanında bir intihar mektubuyla, başından tek kurşunla vurulmuş hâlde bulmuştu. Tyron’a göre sadece arabalara saldırdığını değil, üç kadını öldürdüğünü ve bana Angela’nın parmağını postaladığını da itiraf etmişti. DNA testleri henüz parmağın Angela’ya ait olduğunu doğrulamamıştı ama vücudunun durumundan anladığım kadarıyla muhtemelen ona aitti. Tyron’ın söylediğine göre, adamın bu aile utancıyla hayatına daha fazla devam etmesi için bir nedeni yokmuş.

Çok anlamsız.

Cole kaskatı kesilmiş, gergin bir hâlde yanımda duruyordu. Söylemiyordu ama onun da benim gibi düşündüğünü biliyordum. Başkan sürekli geçmişî kurcalamam konusundaki endişesini gösterip duruyordu. Striker'ın bana verdiği bilgiyi, onun Damat'la akraba olduğunu bilen çok az kişi olduğunu da düşününce bu endişesi anlaşılabiliriyordu. Ancak bugünkü hareketi geçmiştekilerle uyuşmuyordu.

“O yüzden Tyron'la birlikte başkanın evine ben de gideceğim. Benim vakam ya da yetki alanım değil ama beni de yanında götüreceksin,” dedi sonunda Cole. “Kendi gözlemlerimle görmek istiyorum.”

Geri çekilip başımı kaldırdım. Suç mahalli FBI ve yerel polisler tarafından güvenlik şeridiyle çevrilmişti. “Başın belaya girmesin?”

“Beni görünce Myers'in tepesi atacak ama bir halt yapamaz.” Yanaklarımı avuçlarının arasına aldı. “Ben dönene kadar Miranda ve Jason burada olacak. Ya da en azından ikisinden biri,” dedi alnımı öperken. “İşim çok uzun sürmez, tamam mı?”

“Tamam,” diye fısıldadım.

Sonra gözleri gözlerimi arayıp buldu ve başını eğdi. Beni öptü ama öpüşünde yumuşaklıktan eser yoktu, aksine son derece derin ve sert bir öpüşme olmuştu, bir o kadar da kısa. Geri çekildiğinde o güzel açık mavi gözleri alev alevdi.

“Seni bekleyeceğim,” diye söz verdim.

“Beklesen iyi edersin.” Elleri bırakmak istemiyormuş gibi bir süre ayrılmadı. Dürüst olmam gerekirse gitmesini ben de istemiyordum. Dudakları bir kez daha dudaklarıma dokundu ve ardından geri çekildi.

Uzaklaşırken “Seni seviyorum,” demek istedim, dilimin ucuna kadar geldi ama bir türlü çıkmadı. Tek yapabildiğim gülümsemek ve uyduruk, klişe bir hareketle parmaklarımı sallayarak hoşça kal demek oldu, o da çarpık bir gülümsemeyle bana baktı. Ve o kelimeler dilimde yakıcı bir delik açarken mutfığa doğru yürüdüm.

Miranda masada oturuyordu, önünde de bu defa şarap yerine su şişesi vardı. Jason da tezgâha yaslanmış ayakta duruyordu.

“Cole’a seni seviyorum demek üzereydim,” deyiverdim.

Jason şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Vay be, şaşırdım.”

“Neden söylemedin peki?” diye sordu Miranda, oturduğu yerde dönerek.

“Bilmiyorum. Sadece bana... Biraz erken gibi geldi,” dedim, tezgâhın yanından geçip buzdolabına giderken; fena hâlde şeker dolu kolaya ihtiyacım vardı. “Ayrıca söylemek için de hiç de uygun bir zaman değildi.”

“Bunu söylemenin herhangi uygun bir zamanı var mı ki?” Miranda kollarını göğsünde kavuşturdu.

Jason sırtıtarak adanın diğer tarafına geçti. “Belediye başkanın üç kadını öldürdüğünü itiraf edip sonra da kendini vurduğu bir zaman dışında herhangi bir zaman olabilir.”

Miranda ona ters ters baktı. “Tamam, bu konuda hakkın olabilir ama o kadar.”

“Cole nereye gitti yine?” diye sordu Jason, sonra da kollarını birleştirip tezgâha yaslandı.

Asitli muhteşemlikten bir yudum alıp şişeyi tezgâha koydum. “Belediye başkanının evine.”

“Neden?”

Kapakla oynarken omuzlarımı silktim. “Olay yerini bir de kendi görmek istedi.”

Miranda göz ucuyla Jason’a baktı. “Suç mahallini görmek istemesi bir tür polis içgüdüğü falan mı acaba?”

“Bence bu daha ziyade her şeyi kendi gözüyle görme meselesi.” Bir yudum daha içerken ikisinin de gözü benim üzerimdeydi. Nitekim Miranda’nın yüz ifadesi ve bakışları bu konuştuklarımızın ötesinde bir şeyler olduğunu söylüyordu. Öyleydi de. Bu iki insan benim en yakın arkadaşımdı. Öyleyse ben de onlarla şüphelerimi paylaşabilirdim. “Sizce... Başkan Hughes bunları yapmış olabilir mi cidden?”

Miranda’nın koyu renk kaşları çatıldı. “Ee... Evet,” dedi sakince. “Kendini öldürdü ve yaptıklarını anlatan bir mektup bıraktı.”

“Tyron intihar gibi görüldüğünü söyledi ama henüz oraya gitmemişti. Ajanlar oraya vardı mı bilmiyorum bile.” Geriye bir adım atıp tezgâha yaslandım. “Yani... Sadece çok mantıklı gelmiyor.”

“Delilik genelde pek mantıklı gelmez zaten,” diye karşılık verdi Miranda. “Seri katiller de nevi şahsına münhasır deliler oluyorlar.”

“Aslına bakarsanız seri katiller genelde hiç de deli olmuyorlar,” dedi Jason, bir omzunu silkerek. “Son derece zeki kişiler.”

“İnsanları zevk olsun diye öldürmek deliliğin dik âlâsı bence,” dedi Miranda. “Ben böyle düşünüyorum ve bu düşünceme de gayet bağlıyım.”

Jason’a baktım. “Sen belediye başkanının seri katil ol-

duğunu düşünmüyor musun yani?”

Jason'ın bakışları bana döndü. “Ne düşüneceğimi bilmiyorum ama adam itiraf etmiş sonuçta, değil mi? Arabalara saldırmış, Angela'nın parmağını kesip sana göndermiş. Neden yaptığını hiçbir zaman öğrenemeyebiliriz.”

Omurgamdan aşağı ürperdim. Angela'nın parmağı mı? Kalbim tekler gibi oldu. “Ne dedin sen?”

Jason bana baktı. “Ne?”

Ensem buz kesmişti. “Angela'nın parmağını kesip bana gönderdiğini söyledin. Daha hiç kimse parmağın ona ait olduğunu doğrulamadı. İntihar mektubunda yazanları size söylemedim bile.”

“Söyledin ya!”

“Hayır,” diye fısıldadım. Jason'a bir şey söylemediğime emindim. Bu sohbeti daha şimdi yapıyorduk. “Ben... Hayır, söylemedim.”

Miranda başını kaldırıp Jason'a bakarken kaşlarını çattı. “Bana da söylemedi.”

“E yani adamın yaptıklarını anlamak için çok da parlak bir zekâya gerek yok,” dedi Jason. “Kayıp parmak Angela'nındı ve...” Cümlesini tamamlamadan duruşunu dikleştirdi.

Dudaklarım aralandı. Damat'ı taklit eden birinin kurbanların yüzük parmaklarını kestiğini varsaymak normaldi. “Polis, kayıp parmağın Angela'ya ait olduğunu ya da bana gönderilen parmağın o olduğunu doğrulamadı.”

“Kahretsin,” diye mırıldandı Jason.

Kendimi itip tezgâhtan ayrılırken, olayı içten içe anlamının soğuk ve sert gerçekliği karnıma yumruk gibi indi. Boğazım tıkanır gibi oldu. İçimi bir panik aldı. “Miranda...”

Jason öyle hızlı hareket etti ki, böyle bir hızın mümkün olabileceğine inanamadım. Yumruğunu Miranda'nın şakağına indirdiğinde duyduğum sesle ciğerlerimdeki hava boşaldı. Bağırarak şöyle dursun, Miranda'nın gözünü kırpmaya şansı bile olmamıştı.

Sandalyeden kayıp yere düştü. Düştüğünde de kımıldamadı. Bağırarak ona doğru atıldım ama Jason bir anda önüne geçti.

"Sadece birazcık daha zaman istemiştim." Jason elini uzatıp gözlüklerini çıkardı, itinayla kapatıp gömleğinin ön cebine koydu. "Ama olacağı varmış."

28. Bölüm

Aman Tanrım.

Kalbim göğüs kafesimde çılgınca atarken zihnim hızla gerçekliği kavramaya çalışıyordu.

Jason'dı.

Tanrım, o adam Jason'dı.

Jason kısa bir an Miranda'ya baktı. "Onu incitmeyi gerçekten istemezdim. Ondan hoşlanıyorum. Sana ikimizden bahsetmiş miydi? Bu iş sona erdiğinde onunla bir sonraki aşamaya geçmeyi umuyordum." Başını yeniden bana çevirdi. "Ama öte yandan, senden nefret ediyorum."

"Eğer... Eğer Miranda'yı seviyorsan lütfen benim..."

O kadar büyük bir hızla öne doğru atıldı ki hareket edecek fırsat bulamadım. Bir eliyle saçımı yakaladığında iki büklüm oldum ve karnıma yumruk atınca bağırdım. Ciğerlerimdeki hava boşalırken acı omurgama doğru yayıldı. Jason başımı hızla geriye çekti. Ta ki kolunu yakalayana kadar kollarımı kaldırıp havada savurdum.

Jason, beni suratlarımızın arasında birkaç santim kalacak şekilde sertçe çekti. "Bana bak seni kahrolası orospu!"

Dikkatini bana vereceksin, ona değil. Dikkatini dağıtmak için kaç zamandır bekliyorum. Baş başa olsun isterdim ama idare edeceğiz artık.”

İrice açılmış gözlerimi ona diktim, o güvendiğim yüzü görüyordum ama düşmanca ve öfke dolu maskeyi algılamıyordum.

“Anladın mı beni?”

Cevap vermeyince enemde bir acı patladı. Gözümün önünde beliren ışıltılar görüşümü engellerken Jason saı-mı bıraktı ve öne doğru gidip dizlerimin üstüne düştüm. Bir elimle kendimi tuttum.

“Dizlerinin üstünde kal.” Kahkahasıyla birlikte ensenden aşağı buz kestim. “Ne kadar da tanıdık.”

Titreyen elimi ağır ağır yanağıma gtrrrken çenemi oynattım. Yüzümün yanı alev alev yanıyordu ama kırık varmış gibi hissetmiyordum.

“Anlamıyorsun bile değil mi?” dedi, etrafımda dolanarak. “Lanet olsun Sasha anlamana çok az kalmıştı.”

Zihnim olanları anlamlandırmaya çalışırken başımı kaldırdım.

“Geçen akşam dediklerine şöyle bir kulak kabarttım da. Ya en baştan beri iki kişiydilerse?” Tam önümde durdu. Soğuk ve zalimce gülümsüyordu. “Ya onca zaman sadece tek bir Damat yoktuysa?..”

“Tanrım,” diye fısıldadım, korkuyla olduğum yere mıhlanıp kalmıştım.

“Ya beraber çalışan iki kişi varsa? Ve ikisinden biri arkasında hiçbir kanıt bırakmadığından emin olacak kadar akıllıysa. Son on yılını da akıllıca davranarak geçiren biriye. Hani yediğin kaba pisleme hesabı.”

Başım zonklarken ondan uzaklaştım. “Sen...”

Jason başını yana eğip gözlerini irice açtı. “Evet. Ben.” Yavaşça önüme çömeldi. Kendimi geriye, buzdolabı kapısına doğru atıp aramıza mesafe koydum. Yüzünde sadistçe bir gülümseme belirdi. “Birlikte daha önce de özel zamanlar geçirmiştik. Fark etmemen beni biraz hüsrana uğrattı aslına bakarsan.”

Midem yanarken başım döndü ve sola doğru kaydım.

Jason’ın bakışları beni takip etti. “Bir düşün bakalım,” diye mırıldandı. “Bunca yılı Damat’ı mezara koymaya yardımcı olduğunu düşünerek geçirdin. Kaçtığını düşünerek.” Elini kaldırıp avucunun içini ağzıma kapattı. Yana doğru düşerken çığlık attım. “Ama yalnızca birimizi toprağın altına sokabildin. Ben de onca zaman bunun keyfini çıkardım. Geride iz kalmadığından emin oldum. Evden uzaklaştım, kimsenin özlemeyeceği kadınları seçtim. Seri katiller hakkında ne demiştim hatırlıyor musun?”

Kendimi uzaklaştırırken bakışlarım hızla odada dolaştı. Panik ta içime, derinlere girmeye çalışıyordu ama buna izin veremezdim. Bir şeylerden destek almam gerekiyordu. Bir silah bulmalıydım. Telefonum masanın üzerindeydi ama şu anda bir işe yaramazdı.

Jason’ın eli saçıma yapıştı. “Hatırlıyor musun?”

Dudağımın kenarındaki kanı hissederken dilimin çalıştırmaya odaklandım. “Akı... Akıllılardır,” dedim güçlkle, sesim kulağıma fazla yumuşak gelmişti.

“İşte benim kızım.”

Midem kasıldı. “Ben senin kızın değilim.”

“Ah evet, sen aptal sürtüğün tekisin, şu hayatta bir avuç aptal sürtükten daha çok nefret ettiğim başka bir

şey yok.” Ayağa kalkarken iç geçirdi ve beni de yanına çekti. Tökezleyerek doğruldum. “Karıma sorabilirdin. Ama o da öldü işte, hâliyle ona da soramazsın.”

“Tanrım,” diye fısıldadım.

“Cameron farklıydı,” dedi, beni mutfak adasına sürüklerken. “Başta yani. Onu ciddi sevebilirim diye düşünmüştüm. Fakat sonra bir gün çocuk isteyesi tuttu. Ben istemiyordum. Kavga ettik. Belli ki ölçüyü kaçırmışım. Ailesiyle görüşmeye gidemedi yani. Ama ne şanslıyım ki kimse de yokluğunu bir tarafına takmadı.”

Gözlerimi kapattım. Doğru değildi. Onu umursayan birileri vardı.

“Sonra sen çıkageldin. Miranda bana döneceğini söylediğinde inanmadım. Tepem çok fena attı. Buraya gelecektin, ortalıkta dolanacaktın... Kaldıramazdım. Hiçbir şekilde. Gelmeyecektin.”

Başımı öne doğru çekince ellerim havada savruldu. Alnım tezgâhın köşesine çarptı ve başıma insanı kör eden bir acı saplandı. Dizlerim boşalınca yere kapaklandım.

Jason geri çekildi. “Sadece düşün. Olanları aklından geçir. Bana her sarılışını. Beni arayıp da yardım istediğin zamanları. Bana kapılarını açtın. Beni burada tek başıma bıraktın. Bu yerin tüm hâkimiyeti bende idi.” Kahkaha attı. “Annene bulaşıklarda bile yardımcı oldum.”

İnleyerek yana döndüm ve mutfak adasının kenarına yaslandım. Kusacaktım. Of Tanrım, kusacaktım.

“Bunca zamandır seni eve döndüğüne pişman etmek için cezalandırıyordum. Benim hissettiğim her zerre acıyı sen de hissedesin diye işleri iyice sündürüyordum.”

Başım dönerken yan tarafıma baktım ve gözleri-

mi kırpıştırdım. Ayağa kalkmazsam beni öldürecekti. Miranda'yı öldürecekti. Yüzümün kenarından aşağıya ılık bir ıslaklık indi. Hayır yapamayacaktı. Bir kere daha onun kurbanı olmayacaktım. Buradan çıkacaktım. Miranda iyi olacaktı. Anneme yeniden sarılacaktım. Cole'a onu sevdiğimi söyleyecektim.

"Nedenini bile bilmiyorsun daha," dedi ve o esnada telefonum çalmaya başladı.

Dudaklarım bir garip olmuştu. "U... Umurumda değil."

"Ah," diye güldü Jason. "Umurunda. Nedenini bilmek istiyorsun. Herkes bilmek ister."

Uzanıp tezgâhın kenarını kavradım. Kalk. Kalk.

Bir anda gözümün önünde bitti. "Babamın ölmesine neden oldun."

Ona bakakaldım. Duyduğuma inanmak istemiyordum. Babası mı?

"Vernon benim babamdı," dedi. "Gerçek babam."

Taşlar yavaş yavaş, acı vere vere yerine oturuyordu. Jason buraya yıllar önce babasını aramaya gelmişti. Bize onu bulamadığını söylemişti, bizim de ona inanmamak için bir nedenimiz olmamıştı. "Annenle babanı öldüren yangın."

"Ben yaptım onu." Gözünü kırptı ve telefonum yeniden çalmaya başladı. "İnsanların, hatta polislerin bile görmek istediklerini görmesi ne harika bir şey. Yani, tüm derslerinde başarılı, Star Trek izleyip Firefly'a sarmış bir öğrencinin, ailesini öldürebileceğine kimse inanmak istemez."

Jason bir canavardı.

"Babamı çok çabuk buldum, nasıl buldum biliyor musun?" dedi, eliyle ensemini kavrarken. "Ciddi ciddi babamın

izini sürdürdüm. Genetik bir olay olsa gerek.” Bakışlarını tavana çevirirken omzunun birini silketti. “Hoş, o benden çok daha sakın biriydi. Çok daha sabırlı. Sen de anlamıştın zaten. Babam hayatının kalanını gelinleriyle geçirmek istiyordu,” dedi. Dudakları zalimce bir ifadeyle kıvrıldı. “Bense sadece iç organlarının neye benzediğini görmek istiyordum.”

“Tanrım,” diye mırıldandım.

“Onun bununla bir ilgisi yoktu.” Jason doğrulup beni de peşinden sürükledi. “Ah, burada başka bir akrabam olduğunu söylediğin için de teşekkür ederim. Sevgili Belediye Başkanı Mark Hughes.”

İçim bambaşka bir dehşetle kaplandı.

“Akraba olduğumuzu bilmiyordu, Vernon’ın bir oğlu olduğunu da. Bunu söylesem de pek hoş karşılamazdı sanırım,” dedi, burnundan verdiği nefesle gülerek. “Ben de ona ufak bir ziyarette bulundum ve tüm suçu üzerine aldığina emin oldum. Gelip arabana saldırdığından, annenin kamyonetine geyikle yaptıklarından falan.” Kıkırdarken beni tezgâhtan çekti. “Ne salak herif. Kim olduğumu anladığında ve silahı başına dayattığımda altına yapacaktı neredeyse. Ah var ya, birinin yüzünde böyle bir korku görmek çok güzel bir şey.”

Yutkundum. “Ne olduğunu çözecekler. İntihar olmadığını anlayacaklar.”

Yüzünü ekşitti. “Hayır. Anlamayacaklar. Bu salaklıklarıyla zor. Ama şimdi bu pislik için ciddi yaratıcı davranmam gerekecek.” Durdu. “Kimden harika bir şüpheli olur biliyor musun? Bir adet Cole Landis’ten.”

“Sen...”

Jason homurdanırken beni yine öne itti. Gövdem mutfak adasına çarptı. Tezgâhın üzerindeki tencere tava zangırdarak yere düştü. Annemin bıraktığı pirinç kavanozu açıldı ve tüm pirinçler etrafa saçıldı. Cep telefonum uçtu, ben de son anda dönerek yere düştüm. Kalçam bir tencereye çarptı ve bacağıma keskin bir acı girdi. Arkaya attığım elim şap diye yere çarptı ve o anda telefonum yeniden çalmaya başladı.

Bir saniye geçmemişti ki Jason üzerimdeydi; bir eli göğsümün ortasındaiken çekmeceye uzandı. Bıçaklar... Hay lanet olsun, bıçaklara uzanmıştı. “Bu iş biraz ortalığı batıracak. Temizlemesi de zor olacak. Bakarsın bu haltı Cole’a yıkmak işe yaramaz. Muhtemelen kasabayı terk etmek zorunda kalacak.”

Elimi yerde gezdirirken kalçamı yukarıya doğru kaldırdım. Parmaklarım soğuk tutacağa değdi; tava, demir tava. Çok yaklaştım.

“Seninle işim bittiğinde cesedini ait olduğu yere atacağım,” dedi, çekmecedен bıçak alırken. Bıçağın üstünden ışık parladı. “Babamı mutlu edecektir.”

“Senin baban sapık herifin tekiydi,” dedim tükürürcesine ve dökme demir tavayı tüm gücümle savurdum. “Sen de öylesin.”

Çıkan ses bir gök gürültüsü gibi tüm mutfakta yankılandı. Jason keskin ve acı bir sesle bağırırken tutuşu gevşedi. Serbest kalır kalmaz dönüp dizlerimin üstünde hızla kaçmaya çalıştım. Doğrulup döndüğümde onunla göz göze geldim.

Vahşice, kocaman açılmış gözlerini üstüme dikmişti; o güvendiğim, o tanıdığım gözlerini. Hatta zaman zaman

sevdiğim gözlerini. O an öfke ve nefretle bakan gözlerini. Bakışlarındaki o duygular kayaların arasından akan su gibi ağır ağır yok olup gitti.

Jason yana doğru sendeledi ve ilk önce sol ayağını öne attı. Yana doğru eğilip kollarını bana uzattı; hâlâ bana doğru geliyordu, hâlâ canımı yakmak istiyordu ama uzanabileceği kadar yakında değildim.

Beni bir daha asla yakalayamayacaktı.

Öne doğru yıkılıp yüzünü yere vurdu. Vücudu bir kez seğirdi, sonra bir kere daha, ardından durdu.

Hızlı hızlı soluyarak, ağrıyan kolumu indirip geri adım attım. Yere hafif hafif kan sızıyor, fayansların arasındaki derzlere doluyordu.

Oydu.

Oymuş.

Midem bulanıp bir anda ağzıma mide sıvısı gelince iki büklüm olup kustum. Ona güvenmiştim. Bana destek olmuştu, güvende olduğumu söylemişti, onca korkunç şeyi yaptıktan sonra hem de. Tüm vücudum âdeta kavruluyordu. Annem ona güvenmişti, arkadaşlarım güvenmişti. Ben güvenmiştim...

Doğrularak tavayı kavradım. Toparlan Sasha, toparlan. Geriye doğru tökezlerken bakışlarım Miranda'nın hareketsiz yattığı yere yöneldi. Onu kontrol etmem gerekiyordu ama gözlerimi Jason'dan alamıyordum.

Miranda'ya seslenmek üzere ağzımı açtım ama dışarı sadece boğuk bir ses çıktı. Yutkunarak yeniden denedim. "Miranda!"

Göz ucuyla ona baktım, kıpırdamıyordu. Ya?.. Hayır. O düşüncelerden derhâl kurtuldum. Ölmemiştii. İmkânı

yoktu. Böyle bir şeye dayanamazdım. Yardım çağırmaya odaklanmam gerekiyordu.

Yüzüm zonklarken savaş alanına dönen mutfakta telefonumu aradım. Her yerde tencere tava vardı. Seramik parçaları, saçılmış pirinçler... Topallayarak tezgâha doğru yürürken döküm tava elimdeydi. Mutfak adasının etrafından dolanırken gözümü Jason'dan ayırmadan Miranda'ya yaklaştım.

Diz çöküp elimi göğsüne koydum. "Miranda!" Göğsünün inip kalktığını hissettim. "Miranda, tatlım, kalkman gerek."

O anda hafif bir inleme dikkatimi çekti. Jason hareket etmiyordu. Risk alıp Miranda'ya baktım. Göz kapakları titreşiyordu.

İçimde bir ümit yeşerdi. "Miranda..."

Odada bir gürleme sesi patlayınca irkilerek başımı kaldırdım. Jason ayakları üzerindeydi, koluyla birlikte elindeki bıçak da havada duruyordu. Hızla üstüme geldi. Kalbim duracak gibi oldu. Tavayı kaldırdım, başına geçirmeye hazırlandım ve hızla salladım. Ama Jason son anda kenara çekilince tava boşlukta savruldu.

Koluma ve omzuma keskin bir acı saplanınca bağırdım. Tava parmaklarımdan kayıp yere düştü. Daha tepki vermeden bir acı da kafamda patladı. Bacaklarım bir kere daha boşaldı ve yere düştüm. Korkunç bir an boyunca, beni kafamdan bıçakladığını düşündüm ama yumruk atmıştı.

Saçımdan çekip ayağa kaldırdı. "İşimiz bitti mi sanmıştın? Beni o kadar kolay alt edebileceğini?.. Asla." Kolu boynuma dolayıp yürümeye başladı. "Burada ölmeyeceğim, sen de öyle."

Beni arka kapıya doğru yarı sürükleyip yarı taşıırken görüşüm bulandı ve tökezledim. Tüm sezgilerim savaş diye çılgınlık atıyordu ama mesajı beynimden organlarıma iletmekte zorlanıyordum.

Arka kapı açılınca sola, personel merdivenlerine döndü. Kapının çerçevesini tutmaya çalıştım ama beni çekti. Bunların hepsi saniyeler içinde olup bitmişti. Saniyeler. Gelmiştik işte, mahzen kapısının önündeydik.

Toprak ve nem kokusu tüm duyularımı istila ederken Jason beni ana mahzene doğru gitmeye zorladı. Kolunu yakalayıp tırnaklarımı gömleğine geçirdim ama karanlıkta devam edip başka bir kapıya geldi, şarap mahzenine. Işık açıldı, bir anda James'in buradaki ışığın açık olmasıyla ilgili dedikleri aklıma geldi.

Boğuşmaya başladım. "Sen ne yapı?.."

"Sana konuşabilirsin demedim." Arkamdan uzanıp şarap raflarından birini kenara itti. Şişeler zangırdarken mahzenin kullanılmayan kısmına giden giriş açıldı. "Buraya gelmiş miydin hiç?" dedi.

Cevap verecek fırsatım olmadı.

Beni karanlık odaya itti. Düştüğümü hissederken ellerimi öne doğru attım. Yere düştüğümde avuçlarım toprakla kaplı zemine yapıştı. Karanlıkta hiçbir şey göremiyordum.

"Hayır, gelmedin." Etrafımdan dolandı, kendinden emin adımlar atıyordu. "Kimse bu kısma gelmez. Ama gelmeniz gerekirdi işte. Artık çok geç."

Aniden ışık açılınca nefesim kesildi ve tüm zemini sarı bir aydınlık kapladı. Tozlu, küf kokulu havayı solurken gözlerim nemli tuğlalara ve yere kaydı, bir anda geriye doğru büzüldüm.

Köşede duran, yan yatmış bir vücut vardı. Eski, pazen gömleği tanıdım. “James!” diye haykırdım.

Jason önüme geçip aramızda durdu. “Kımıldayayım bile deme!”

“Öl... Öldü mü?” Kelimeler ağzımda birbirine dolanırken Jason’ın bacaklarının arasından baktım. Kımıldamıyordu.

“Bilmem. Başından fena darbe aldı,” dedi Jason bir gram bile merhamet içermeyen ses tonuyla. “Adamı se-verdim ama bu sabah gelip etrafa bakacağı tuttu. Benim hatam. O lanet ışığı kapatmam gerekirdi. Ölmediyse de yakında ölür.”

Tanrım...

James’in iyi olup bu işten bir şekilde kurtulması için dua ederken odaya bakındım. Taşlara çakılı eski metal kancalardan ipler sarkıyordu. Taşların bazıları yıpranmıştı. Bazılarında pas rengi lekeler vardı. Yer yer derinleşen çizikler, tırmalama izler dikkatimi çekti. Sanki bir hayvan ya da bir insan, tırnaklarıyla tırmalayarak oradan çıkmaya çalışmıştı.

Sankisi fazlaydı, öyle olmuştu.

Ah Tanrım, birileri buraya getirilmişti ve çaresizce taşları tırmalamıştı. Görünüşe göre bunu yaparken de tırnakları parçalanmıştı, ayrıca yerde lekeler vardı; koyu, çamurumsu lekeler. Duvar da, o korkunç izlerin üstüne doğru bir şeyler tutturulmuştu. Çiçekli bir eşarp. Bir ro-zet. Bir kadın bluzu...

“Buraya yaptıklarımı beğendin mi?” diye sordu Jason.

O anda gördüm, her şeyi gördüm ve artık etrafı iyice aydınlatmaya başlayan ışık başka bir zamanı hatırlattı;

etrafımdaki dehşeti gördüm, tutsak olduğum zamanlardaki dehşeti. Burası sadece bir mahzen değildi. Burası bir mezarlıktı.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım.

Jason onları burada tutuyormuş, o zavallı kadınları Scarlet Wench’in altındaki mahzende öldürüyormuş.

29. Bölüm

Dizlerimin üstüne kalkarken gördüklerimi algılamakta zorlanıyordum ve bunun kafama aldığım darbelerle bir ilgisi yoktu.

“Mahzenin bu kısmını söylediği için Miranda’ya teşekkür edersin artık,” dedi Jason, önümde durarak. “Tabii kendine de. Üniversitedeyken bana bu tünellerden bahsettiğini hatırlıyor musun?”

Dudaklarımı birbirine bastırırken cevap vermedim.

“Bu mahzenin ne kadar ürkütücü olduğundan bahsetmiştin,” diye devam etti. “Fark edip etmediğini bilemiyorum ama mezarlıktaki o tuğlalar yıllar önce yıkıldı. Seni almadan önce kırmıştım orayı.”

Olduğum yerde irkildim.

“Zamanında sen uyurken buraya gelir, otelde dolanırdım. Ruhun bile duymazdı. Arada sırada ziyaret ederdim, sen kasabayı terk ettikten sonra bile geldim. Galiba kendimi sana daha yakın hissettiriyordu.” Önüme çömeldi, ben de başımı kaldırdım. Yüzünün yanından kan sızıyor-

du. “Bu yere sınırsız giriş imkânım vardı. Olur da biri girişi kapatır diye anahtarları bile çoğalttım. Eh, bu sayede bunca zamandır burada ne istesem yapabildim.”

Midem altüst oldu. Annem burada yapayalnızken ve hiçbir şeyden haberi yokken bu herifin burada olduğunu düşündükçe kusmak istiyordum.

“Mahzenin bu kısmını tesadüfen buldum sayılır.” Elini havada sallayıp ardından boynumun arkasına doladı. Canımı acıtıyordu. “Sonra Miranda’nın bu kısmı kimsenin kullanmadığını söylediği geldi aklıma. Gayet uygun bir yerdi. Nasıl bir his?” diye sordu. “Onların onca zamandır burada olduğunu bilmek yani. Siz üst katta yiyip içerken onların burada canlı olduğunu bilmek. Sen dairende düzüşürken onların burada öldüğünü bilmek.”

Hırıltılı bir nefes aldım. “Seni ruh hastası piç.”

“Hımm. Evet, öyle.” Başımı geriye çevirdim. James hâlâ köşede hareketsiz duruyordu. “Daha kötülerini de duydum. Ama bak, anlamanı istediğim bir şey var. Onları senin yüzünden öldürdüm, sen bu siktiğimin yerine dönüp bunu gözüme gözüme soktuğun için...” Bir anda durup tavana baktı.

Ayak sesleri.

Üst kattan ayak sesleri geliyordu.

“Sasha!” Cole’un sesi panik ve öfke tınlarıyla üst katta yankılandı.

Çığlık atmak üzere ağzımı açtım ama Jason üstüme atılıp eliyle ağzımı kapatınca sadece boğuk bir inilti çıktı. Beni ayaklarımın üstüne kaldırıp kolunu göğsüme doladı ve kollarımı iki yanımda hareketsiz hâle getirdi.

“Dinle,” diye mırıldandı kulağıma. “Onun yukarıda dolanışını dinle. Senin burada, aşağıda olduğuna dair

zerre kadar fikri yok. Hiçbir şekilde. Öğrenemeyecek de. Ta ki çok geç olana dek. Ama öğrenecek illa ki." Beni sertçe çekerek mahzenin girişinden uzaklaştırdı. "Emin ol, o hemen üst katta dolanırken senin burada öldüğünü öğrenmesini sağlayacağım."

Cole'un konuşmasını iştirken kalbim delicesine çarpıyordu. Ne dediğini anlayamıyordum... Ya Miranda'ya bir şeyler söylüyordu ya da telefondaydı.

"Suçu ona atamayacak olursam bakarsın onu da öldürürüm." Kulağımın dibindeki nefesi omurgamın buz kesmesine neden oluyordu. "Ama onun seni ikinci defa kaybetmesi fikri hoşuma gidiyor."

Ondan nefret ediyordum, iliklerime kadar nefret ediyordum. Sosyopattan da öteydi. Canavarın tekiydi.

Parmaklarımı eline bastırarak onu ittirmeye çalışırken kulağımın dibinde sessizce gülüyordu.

"Bu tüneller nereye çıkıyor biliyor musun? Biri sokağın biraz aşağısındaki başka bir eve çıkıyor." Başını benimki- ne bastırdı. "Yani seni öldürmeden önce, kaçacağımı bilmeni isterim."

Bunun olmasına izin vermeme imkân yoktu.

Hiçbir şekilde.

Üst kattan okkalı bir küfür duyuldu, sonra da Cole'un bir kere daha bana seslendiğini duydum. İçimde yükselen öfke diğer her şeyi bastırıyordu; korkuyu, acıyı. Bu şekilde olamazdı. Bu aşağılık piçe hayatımdan bir saniye daha vermeyecektim.

Bacağımı kaldırdım ve ayağımı ayağının üstüne indirdim. Homurdandı ama bırakmadı. Ben de hiç düşünmeden başımı geriye atıp kafasına vurdum.

Bağırarak küfretti.

O anda kendimden geçtim.

Kollarımı savurarak neresi rast gelirse orasına vurdum, çok da bir yerine ulaşamıyordum ama yumruklarım böğrüne ve kafasına denk geldi. Ayağımı geriye savurarak kaval kemiğine tekme attım.

Vücudumu geriye doğru atarak onu duvara yapıştırdım. Duvara çarpmasıyla gayet duyulabilir bir ses geldi, bu ses yukarıdan duyulur muydu bilmiyordum ama şansımı denemek zorundaydım. Kendimi yeniden geriye attım ve başı duvara çarptı. Eli ağzımdan kaydı.

Çığlığı bastım, tüm gücümle çığlık attım. "Cole!" Sesim mahzende yankılandı ama beni duymuş muydu bilmiyordum. "Co..."

"Seni aptal sürtük!" Jason beni saçlarımdan yakalayıp çevirdi ve hunharca öne doğru itti. Kendimi koruyacak kadar zaman yoktu. Tuğla duvara çarptım ve gözlerim yakıcı acıyla resmen körleşti. Daha bir saniye geçmeden beni kaldırıp fırlattı. Tozları kaldırarak yere çarptım. Üzerime çıktı, dizlerini kasıklarına bastırırken ellerini boğazıma sardı.

Son nefesim olup olamayacağını bilemeden nefes aldım.

Parmakları büyük bir acıyla boğazıma batıyordu. Bir yandan tepinirken bir yandan ellerimle ellerini açmaya çalışıyordum. İşe yaramıyordu. Kalçamı kaldırdım ama onu üstümden atamadım. Kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Delirmiş görünüyordu. Yüzünden kan sızıyordu. Gözleri kararmış ve nefret dolu yüzü öfkeyle büzülmüştü; hayatta kalmaya çalıştığım için bana öfkeliydi.

Ama nefes alamıyordum.

Son gördüğüm şeyin onun yüzü olmasını istemiyordum. Gözlerim kapanmayı reddediyordu. Ciğerlerim yanmaya başlarken ona baktım. Kaslarım güçsüzleşmişti. Kollarım ve bacaklarım kurşun gibiydi; kaldıramayacak kadar ağırlaşmışlardı. Kollarım iki yana düştü.

Jason'ın yüzündeki gülümseme büyüdü. Kocaman gülümserken dişlerindeki kan lekeleri göründü. Görüşüm kenarlardan kararırken bir patlama sesi duydum.

Jason öne doğru devrilerek boğazımı bıraktı. Serin ve güzel hava boğazımdan geçerek ciğerlerime doldu. Jason'ın çenesi yavaşça düştü. Gözlerimle başını takip ettim. Göğsünün ortasından parlak kırmızı kan akmaya başladı. Bir saniye sonra bacağı kese kâğıdı gibi katlandı ve devrildi. Bu defa biraz bile seğirmedi.

Kalbim hızla çarparken başımı kaldırıp mahzene baktım. Ağzımı açtım ve boğuk bir sesle tek bir kelime çıktı dudaklarımın arasından: "Cole."

30. Bölüm

Uykumdan bir anda nefesim kesilerek sıçradım ve yatakta doğrulup battaniyeyi üstüme çektim. Yatak odamın penceresinden içeri hafiften güneş ışığı giriyordu. Boğazım çığlık atmışım gibi gıcıklanıyordu ve...

Odanın kapısı açıldı ve Cole endişeli bir yüz ifadesiyle içeri girdi.

Demek çığlık atmıştım.

Yine.

“Selam,” dedi yatağa gelerek.

Ellerimi yüzüme koyarak gözlerimi sıkıca kapattım. “Affedersin.”

“Daha önce de dedim, yine diyorum, kâbusların için özür dilememelisin.” Yatağımın yanına geldi, parmaklarını omzumda hissettim. Önce elimin birini sonra diğerini indirdi. “Çok mu kötüydü?”

Omzumun birini kaldırıp indirdim. “O kadar da değil.”

“Sasha.”

Başımı kaldırarak gözlerine baktım. Mahzendeki o geceden sonra, geçen hafta boyunca gördüğüm diğer kâbuslar

gibiydi. Cole'un bakışları yaralarımda gezindi. Bir hayli iyileşmiştim ama dudağımın köşesi hâlâ acıyordu, çenemin kenarında son derece hoş bir morluk vardı. Kalçam boydan boya yara bere içindeydi, her yerim yara bere içindeydi ve günde en az bir kere başım ağrıyordu.

Ama hayattaydım, o yüzden ağrılarla, yaralarla baş edebilirdim.

Kâbuslarla da baş edebilirdim ki bu da Cole'a karşı olabildiğince açık olmam demekti. Yoksa başka türlü inanamayacaktı.

Yastıkların arasına gömülerek gözlerimi tavana diktim. "Rüyamda, uyurken yanıma geliyordu."

Cole alçak sesle lanetler savurdu.

"Bitecek," dedim, ona bakarak. "Bitecek."

Çenesi kasıldı. "İlk seferinde kâbusların bitmesi on yıl sürmüştü."

"Ama bitti çünkü... Çünkü sen yanımdaydın." Kulağa çok klişe geliyordu bu dediğim ama doğrudu. "Bunlar da sona erecek."

Başını sertçe sallarken yatak başına yaslandı ve bacaklarını uzatıp üst üste attı. "Haklısın," diye mırıldandı.

Ona baktım, ne düşündüğünü biliyordum. Bir haftadır gözlerinden silinmeyen gölge oradaydı işte. Belediye başkanının evine gitmeseydi, oraya gitmeyip başkanın çalışma odasına gizlediği güvenlik kamerasını bulmasaydı ne olurdu diye düşünüyordu. O videoyu oynatmayıp, Jason'ın başkanın odasında olduğunu görmeseydi ne olurdu?.. Başkan Hughes'a zorla intihar mektubu yazdırdığını ve diğer şeyleri görmüştü. Ya mahzenden ona bağırdığımı duymasaydı ne olurdu diye düşünüyordu.

Beni arayıp Tyron ve diğer ajanlarla birlikte hızla otele geldiğini söylemeye çalışan Cole'muş.

Cole gelmeseydi olabilecekleri düşünmemeye çalışıyordum. Sonu hiç de iyi olmazdı. Hem de hiç.

Bakışlarımı tavana dikip aldığım nefesi yumuşak ve yavaş bir şekilde bıraktım. James nihayet dün uyanmıştı. Aldığı darbeye kafatası çatlamış, komaya girmiş ama bu saldırıdan mucize eseri kurtulmuştu. Tüm gün mahzende o şekilde kaldığından durumu riskliydi ama bu eski toprak nükleer savaştan bile canlı çıkardı.

Bu hafta bol bol iç değerlendirme yapmıştım ve bunu yapan tek kişi de değildim. Miranda fiziksel olarak iyileşmesine iyileşmişti ama duygusal ve zihinsel olarak toparlanmasının uzun süreceğini biliyordum. Onunla bunca yıldır arkadaştı ve bunun ötesine geçmek istiyordu. Miranda hiç söylemese de Jason'ı sevdiğini biliyordum, onu arkadaştan öte seviyordu.

Şu an neler yaşadığını hayal bile edemiyordum ama yanında olacaktım, bu konuda ne zaman konuşmak isterse yanında olacaktım.

Jason babasından daha zeki çıkmıştı, çok daha zeki. Etrafındaki herkesi kandırmıştı. Onunla mahzende yaşadıklarımın sonraki günlerde hakkındaki gerçekler gün yüzüne çıkmıştı.

Cole, Pennsylvania, Maryland ve Virginia'da çözülmemiş şüpheli ölümler bulmuştu ama Jason cinayet yöntemini değiştirdiğinden ve görünüşe göre rastgele savunmasız kurbanlar seçtiğinden örüntüyü görmek güçtü.

Ta ki ajanlar buradaki ve onun evindeki bodrum katına bakana dek.

Onun mahzeni oteldekinden çok daha fenaydı, tam bir dehşet panayırıydı. Kendine hatıra ödülleri toplamıştı ve bunlar sadece buradaki gibi kıyafetlerden ibaret de değildi: saç, deri parçaları, ayak parmakları... Of, liste uzayıp gidiyordu. Dedektiflerin kurbanların DNA ve kimliklerini toplaması aylar alırdı.

Ve hâlâ bir yanımda bunlara inanamıyordu. Küçük, minicik bir yanımda onun iki farklı kişi olduğunu bir türlü idrak edemiyordu. Güvendiğimiz Jason. Ne zaman isterse otele gelebiliyordu. Onu burada defalarca yalnız bırakmış, ona anahtarları alıp kopyalayacak bol bol zaman vermiştim. Bir de tam bir canavar olan Jason vardı.

Yavaşça nefes verdim.

“Düzelecek.” Cole eğilip saçlarımı yüzümden çekti. “Sana bunun sözünü verebilirim.”

Gülümserken o göz alıcı yüzüne baktım. Çenesinde birkaç günlük sakal vardı. Dürüst olmam gerekirse Cole olmasaydı perişan bir durumda olurum. Ağrılar yüzünden yataktan banyoya gitmenin bile acı verdiği en zor zamanlarda yanımdaydı. Anneme Jason’dan bahsederken yanımda oturmuştu, bunu takiben yaşadığım kaçınılmaz duygu patlamalarında da geri durmamıştı. Mutfaktaki geceden sonra Miranda ile ilk görüşmemizde Cole da oradaydı.

Bu en zoru olmuştu.

“Hâlâ benimle misin?” Cole, biraz şiş olduğu için yanığımı nazikçe okşadı.

“Evet,” diye fısıldadım, parmak uçlarımla koluna dokunurken. Jason’ın yanında o mutfağa, mahzene sıkışıp kaldığımda kafamdan yüzlerce farklı şey geçmişti. Bazı

konularda iyiydim. Kurban olmamıştım. Oradan çıkmıştım. Miranda iyi olacaktı. Yeniden anneme sarılabilmiştim. Yapmadığım tek bir şey kalmıştı.

Cole'a onu sevdiğimi söylememiştim.

Her konuda yanımda olmasına rağmen bunu yapmak beni ölesiye korkutmuştu. Bir yanım, büyük ihtimalle aptal bir yanım, şartlar zorlaşacağı için onun bu ilişkiyi uzun süreli istemeyeceğinden korkuyordu.

Karnım bunun gerginliğiyle kasılıyordu ama korkaklık etmeyecektim. Hayat çok kısaydı. "Sana bir şey söylemek istiyorum ama cevap verirken kendini baskı altında hissetmeni istemiyorum, tamam mı? Tek istediğim..."

"Seni seviyorum," dedi sıcacık bakan mavi gözleriyle.

Gözlerimi şaşkın şaşkın kırıştırdım. "Ne?"

Dudağının bir kenarı yukarıya kıvrıldı. "Seni seviyorum Sasha."

Dudaklarım aralandı.

Başını yana eğdi. "Önce sen söyleyecektin değil mi? Ve benim de kendimi mecbur hissettiğim için sevdiğimi söyleyeceğimden endişeleniyordun. Eh artık bunu kendimi mecbur hissettiğim için yapmadığımı biliyorsun."

Kısa bir süre ona bakakaldım, sonra vücudumun yan tarafındaki ağrıya aldırmadan doğruldum. Cole da benimle birlikte hareket etti. "Beni... Beni seviyor musun?"

Gözleri gözlerimi buldu. "Seni on yıl önce de seviyordum Sasha. Seni olmadığın onca zaman boyunca da seviyordum. O yemek salonuna girip de seni orada gördüğüm an da seviyordum."

Aman Tanrım...

Sırıtır gibi oldu. "Yoksa Japon yemeği ısmarlayalım di-

yecektin de ben mi işleri tuhaflaştırdım?”

“Hayır.” İçimden bir kahkaha yükseldi. “Sana seni sevdiğimi söyleyecektim.”

“Söyleyecektin!..”

Dudaklarım yukarıya kıvrıldı. “Söylüyorum,” diye düzelttim, suratlarımızın arasında birkaç santim kalana dek yaklaşarak. “Seni seviyorum Cole. Sana ilk buluşmamızdan beri âşığım.”

Gülüşü tüm yüzüne yayılırken öne eğildi ve konuşurken dudakları dudaklarıma sürtündü. “İşin garipleşmediğine çok sevindim.”

“Ben de.” Durdum. “Ama Japon yemeği de kulağa harika geliyor, o ayrı.”

Cole kıkırdadı. “Seni çok seviyorum Sasha. Bundan hiç şüphen olmasın.”

Başımı hafifçe yana eğerek dudaklarımı onunkilere bastırdım. Öpüşmemiz yumuşak ve mükemmeldi. “Olmayacak.”

Beni dikkatle sırt üstü yatırdı ve yanıma yattı. “En sevdiğinden alacağım, biftek ve karides değil mi?” Başımı salladım. Parmaklarının uçlarını kolumda dolaştırıp geçtiği yerlerdeki tüylerimi ürpertti. “Ama önce iyi olduğundan emin olmak istiyorum.”

Cole hafta boyu bunu çokça yapmıştı. Her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ediyordu. Gerçek şu ki, bu devam eden bir süreçti. Kâbuslar ağrılarımdan daha uzun süreli olacaktı. Otel kapısından içeri polis girmemesini umarak beklemek biraz zaman alacaktı ama içimde hâlâ iyi şeyler vardı, dört bir yanıma saran sevgi...

Miranda vardı.

Annem vardı.

Cole vardı.

“Evet, iyiyim.” Derin bir nefes aldım. “Şimdi gerçekten bitti.”



Son Söz

Büyükanne Libby'nin oval aynasının önünde, ayakta dururken annemin gözleri ıslıl ıslıl yaşırdı. Bir elini açık mavi bluzunun göğsüne koymuş, diğeriyle ağzını kapatmış yanımda duruyordu.

“Çok güzel görünüyorsun tatlım.” Sesi buğulanmıştı. “Bugünü hiç göremeyeceğimden korkuyordum. Rüyalarım gerçek oldu sanki.”

“Anne,” diye fısıldadım. Bir düğüm ama çılgın ve harika bir düğüm genzimi yaktı. “Ağlatma şimdi beni. Miranda'nın tüm emeği mahvolacak.”

“Evet, bozulursa ben de üzülürüm.” Miranda sol yanıma geldi. Aynada göz göze gelince göz kırptı. “Muhteşem görünüyorsun.”

Miranda açık mavi bir elbise giymişti ki bu renk, üzerinde kesinlikle mükemmel duruyordu. Yunan tarzı ancak bu kadar yakışabilirdi. Örgülü saçları tıpkı annemin ki gibi zarif bir şekilde toplanmıştı. Ona gülümsedim ve yüzüncü defa özür dilememek için kendimi zor tuttum.

Çünkü gözlerinin altı hâlâ mor görünüyordu. Böyle hissetmemeye çalışıyordum, sonuçta içten içe onun, benim ve hepimizin başına gelenlerin benim suçum olmadığını biliyordum.

Damat'ın suçuydu.

En baştan beri Jason'ın ve babasının suçuydu, başka kimsenin değil. Özür dilemem gerektiği düşüncesinden kurtulmalıyım. Belki bir gün başaracaktım ama bugün geçmişe odaklanarak geçireceğim bir gün değildi.

“Bugün sadece bugünle ilgili,” dedim yüksek sesle.

İki kadın da aklımın nerede olduğunu anladıklarından bu dediğime şaşırmadılar. Annem bir kolunu çıplak omuzlarıma doladı. “Bugünle ve gelecekle ilgili.”

Aldığım nefesi yavaşça vererek aynadaki görüntüme baktım. Elbisem beyaz değildi. Katiyen de olamazdı, bulduğum gelinlik güzel bir şampanya rengiydi ve ipekten bir şelale gibi dalga dalga salınıyordu. Dekoltesi kalp şeklinde ve incili, göğüsten aşağıya uzanan sade bir modeldi. Miranda saçlarımı kıvrıp ortadan ayırarak kulaklarımın arkasında tutturmuş ve geniş dalgaları sırtıma salmıştı. Herhangi bir takı takmıyordum. Duvağım yoktu. Gelinliğin kendisi bile yeterince dev bir adımdı. Diğerleri fazla geliyordu.

“Hazır mısın?” diye fısıldadı Miranda.

Konuşmak zor geldiğinden başımı salladım. Annemin mutfakındaki masaya gidip yine şampanya rengi olan gelin çiçeğini aldı. Saplarından aşağıya açık mavi bir kurdele sallanıyordu. Buketi elime verip yanağıma bir öpücük kondurdu.

“Senin için çok mutluyum,” diye fısıldadı Miranda.

Duygulandığından sesi kalın çıkmıştı. “Hem de acayip mutluyum.”

Parmaklarım buketin soğuk sapında kasılırken “Teşekkür ederim,” dedim, kurbağa vıraklamasını andıran bir sesle.

Miranda göz ucuyla anneme baktı. “Haydi ben aşağıya iniyorum.”

Odadan çıktığında annem yüzüme baktı. Yaşla dolan gözleri ışıldıyordu. “Sana söylemek istediğim çok şey var ama biliyorum, şimdi bir başlarsam hüngür hüngür ağlayacağım. O yüzden yaşlarımı yastığıma saklıyorum.”

Kahkaha attım. “Dance Moms mı izliyorsun anne sen?”

“Olabilir.” Uzanıp şakağımdaki saçlarımı düzeltirken sesi titrek çıkmıştı. “Ama şunu söyleyeyim, seninle çok ama çok gurur duyuyorum.”

“Anne,” diye fısıldadım, gözlerimde biriken yaşları hissederken.

Annem omuzlarımı sıktı. “Ah benim güzel kızım...” Yanaklarımı avuçlarının arasına alıp gülümsedi. “Haydi bakalım.”

Aslında biraz daha vaktimiz vardı ama burada az daha oyalanırsak ikimiz de ipleri koparıp salya sümük ağlamaya başlayacaktık ve o hâle gelmek istemiyordum. Odadan çıkıp ana merdivenlere geldik. Otel hafta sonu kapalıydı, o yüzden merdivenin başından duyduğum sohbet uğultuları tanıdığımız insanlardan geliyordu.

Tırabzanlara sarılı süslü aydınlatmalar yanıp sönüyordu. Havada reçine ve armut kokusu vardı. Kasım ayının son haftası olduğundan tüm otel Noel için dekore edilmişti. Durduğumuz yerden dört Noel ağacından birini

görebiliyordum. Bu gördüğüm en büyük olan değildi. Kapıdaki camlardan dışarıyı görülebilsin diye merdivenlerin sağına kurulmuştu.

Gelinliğimin eteğini toplayarak merdivenlerden inmeye başladım ama annem devam ederken ben durdum. Konuşmalar azar azar kesilirken derin nefesler almaya çalıştım, düzgün nefesler. Tüm vücudumu bir gerginlik kaplayıverdi ama korkudan değildi. Ah hayır heves ve beklentiydi bu. Binlerce farklı duygu yaşıyordum ama hiçbirisi kötü ya da korkutucu değildi.

James geldi, onu görünce gülümsedim. Hayatım boyunca onu eski tişörtler ve kot pantolondan başka bir şey giyerken görmemiştim.

Kır sakalları kırpılıp düzeltilmişti, giydiği siyah pantolon, beyaz gömlek ve açık mavi kravat ona hiç uymuyormuş gibi geliyordu, sanki başka bir adamın kıyafetlerini giymişti ama jilet gibi görünüyordu.

“Çok yakışıklı görünüyorsun,” dedim ona.

Gülümsemedi. Sırıtmadı. Öyle biri değildi ama o koyu, duygulu gözleri yumuşamıştı. “Hazır mısın kızım?”

Dönüp merdivenlerin tepesine baktım, babamın orada durduğunu görür gibiydim; başını sallayıp hazır olduğunu söylüyordu. Eş olarak seçtiğim kişiyle gurur duyardı herhâlde, hazırdım. Başımı salladım.

“O zaman gidelim bakalım,” dedi James, sert bir ses tonuyla.

Şaşkın bir hâlde kolumu koluna geçirdim ve solumuza doğru yürümeye başladık. Küçük tören için katlanan beyaz sandalyeler getirilmiş, süslerle kaplı çardağa giden alanı açık tutmak için yemek masaları geçici olarak kal-

dırılmıştı. Törenden sonraki davet için geri konacaklardı ama şu an tüm salon, sevgiyle bezenmiş harikalar diyarı gibiydi.

Yerlerine oturmuş insanlara baktım. Cole'un anne babasını ve ailesini gördüm. Annemin yanında oturan Tyron'ı fark ettim. Miranda çardağın orada, annemin yıllardır tanıdığı papazın yanında duruyordu, Cole'un yanında da Derek vardı.

Cole'u görünce nefesim kesildi. Kalbim, davullar çalınırçasına güm güm atmaya başladı, dizlerimin bağı çözülürken göz göze geldik ve öylece kaldık. Dudaklarının aralandığını gördüm, aldığı düzensiz nefesi hissedebilmişim sanki. O muhteşem yüzündeki katıksız duygular okunabiliyordu. Gözleri Miranda'yla annemin giydiği mavi elbiselerle uyumlu, James'le Derek'in boyunlarında gevşekçe duran kravatların rengiyle ve taşıdığım güllerin arasına serpiştirilmiş maviyle aynıydı.

Ah Tanrım, gördüğüm en güzel adamdı. Onu sınıfta gördüğümünden bu yana böyle hissediyordum ve hâlâ da böyle olduğuna inanıyordum. Hatta bugün her şeyden daha fazla inanıyordum buna, çünkü az sonra kocam olacaktı.

Gerçekten evleniyordum.

Cole'un dolgun, biçimli dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Karşılık vermem için herhangi bir engel yoktu; gülümsemem tüm yüzüme yayıldı ve James adımlarını bana uydurmak zorunda kaldı.

"Ah be kızım," diye homurdandı James, çardağa doğru ilerlerken. "Adamın bir yere gittiği yok."

"Doğru söze ne denir," diye yanıtladı Cole.

Kalabalık güldü, bense kızarmama rağmen hiç utan-

JENNIFER L. ARMENTROUT

madım. Gözlerimi Cole'dan ayıramıyordum. Miranda buketi elimden alıp çekilirken James de sandalyelerden birine geçip oturdu. Yani öyle olmuştur diye tahmin ediyorum çünkü tüm dikkatimi Cole'a vermiş durumdaydım.

Cole ellerimi tutup alçak sesle, "Buraya gelmemiz çok uzun sürdü," dedi.

İçimden boğuk, duygusal bir kahkaha yükselirken ellerini sıktım. Kalbim çok hızlı çarpıyordu. "Fazla uzun sürdü hem de."

"Ama işte buradayız," dedi, derinden gelen, buğulu bir sesle.

Onca zamandan sonra, onca olan bitenden sonra buradaydık, evet. Asla gelinlik giymem ve parmağıma yüzük takmam diye ettiğim yeminlere rağmen Cole'la ikimiz buradaydık.

Büyükanne Libby her zaman ne derdi?

Asla asla deme.